

Giới thiệu Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ

Thể loại: cổ đại, cung đấu

Tên Hán Việt: Cung vi huyết / lãnh cung kiêu: Toàn quân thiên hạ

Edit: Ndmot99

Design: Chopper57

Quang Khải năm thứ mười chín, thái tử quay trở lại triều ca thì hoàn thượng lại đột ngột ngã bệnh, thái y nói rằng ở núi Thiên Sơn có tuyết liên có thể chữa bệnh cho thái thượng nhưng tuyết liên rất khó tìm lại bảy năm nở một lần. Mà trên đường đi tới đó vô cùng nguy hiểm nhưng thái tử vẫn một lòng muốn đi tìm liệu ngài có tìm được hay không? Chuyện gì sẽ tiếp theo sau đó mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Oan gia ngõ hẹp

Chân trời xa xa, hai con tuấn mã băng băng qua rừng cây tươi tốt, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi qua khe lá.

"Giá."

Nữ tử áo tím ngồi trên lưng ngựa ra sức quất roi, trong ánh mắt nàng chỉ có thiếu niên phía trước, nàng cắn môi: "Công tử, ngài chậm một chút." Nàng hình như rất nóng, lúc quay đầu lại, phía sau ngoại trừ cây cối um tùm cũng không còn gì khác. Thị vệ đi theo bọn họ sớm đã bị ném xa vạn dặm.

Thiếu niên lên lưng ngựa màu nâu quay đầu nhìn lại, sau đó lộ ra ý cười đắc ý: "Ninh Nhi, thế mà ngươi cũng có thể đuổi kịp. Quả nhiên là chân truyền của Mạnh thúc thúc."

Mạnh Ninh bất đắc dĩ nhún mày, thờ hồn hèn nói: "Chúng ta vẫn là đi chậm một chút, bọn thị vệ phía sau còn theo chưa kịp!"

"Không cần, ngươi biết ta không có kiên nhẫn đứng chờ mà!" Ánh mắt Tĩnh Nhi trầm xuống, roi ngựa trong tay giơ cao, lại hung hăng đánh tới. Lúc này, khu rừng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng "Lộc lộc" của vó ngựa.

Mạnh Ninh cắn răng, chỉ đành thúc ngựa đuổi theo.

Quang Khải năm thứ mười chín, vừa lúc Thái tử hồi kinh được một năm, thân thể hoàng đế ngày càng sa sút. Nghe đồn Thiên Sơn có tuyết liên có thể trị được bách bệnh, Thái tử liền không màng cản trở, nhất định phải tự mình lên núi hái thuốc về chế được. Mạnh Trường Dạ can ngăn không được, chỉ đành phải thị vệ tinh nhuệ đi theo. Sở Linh Tề cũng không yên tâm, liền kêu Mạnh Ninh lên đường đồng hành.

Nhìn bóng dáng phía trước, Mạnh Ninh không khỏi thở dài, truyền thuyết kể rằng tuyết liên cứ tháng bảy mỗi năm sẽ nở hoa, hiện tại chỉ mới vào đầu tháng sáu, bọn họ lên đường dù sao vẫn còn sớm một tháng. Nếu có thể tìm được thì tốt, chỉ sợ lên núi rồi, cái gì cũng chẳng có.

Bàn tay nắm cương ngựa không tự giác mà xiết chặt, Mạnh Ninh còn nghe nói tuyết liên hoa cứ năm năm lại kết quả một lần, mà năm nay không biết có thể vừa lúc tuyết liên nở hay không.

Mạnh Ninh than thở một tiếng, hiểu tâm của Thái tử trời cao chứng giám, chỉ mong lần này đừng thất bại.

Lá cây trên cao nhẹ nhàng bay xuống, chậm rãi rơi qua trước mặt Mạnh Ninh, nàng cười ngựa phóng qua, lúc hoàn hồn mới phát hiện thiếu niên trước mặt sớm đã chẳng thấy đâu.

Mạnh Ninh chấn động, nàng vừa rồi chỉ lơ đãng thần, lại không nghĩ thời gian ngắn ngủi như vậy lại bỏ xa người trước mặt.

"Công tử! Công tử!"

Thanh âm nữ tử xuyên qua rừng cây, nhưng lúc này lại không nghe người nọ đáp lại. Mạnh Ninh lạnh giọng "Giá" một tiếng, vội vàng chạy về phía trước.

Con ngựa màu nâu phóng rất nhanh, giờ phút này Tĩnh Nhi chỉ một lòng muốn chạy tới Thiên Sơn, hoàn toàn không chú ý tới phía sau đã không còn bóng người. Đến trước một tháng nàng không lo, chỉ lo bản thân tới chậm.

"Giá." Nàng cắn răng quất roi đi tiếp.

Đúng lúc này, phía trước tựa hồ có thứ gì động đậy.

Tĩnh Nhi nhíu mày, đang lúc do dự không biết có nên giảm tốc độ hay không, đột nhiên, có thứ gì đó xuyên qua không khí bay tới. Tĩnh Nhi cả kinh, cúi người né qua, "Đình" một tiếng, một cây phi tiêu thẳng tắp cắm trên thân cây phía sau.

Không đợi nàng thở dốc, đằng trước càng nhiều phi tiêu bắn lại.

Một quả đột nhiên phi trúng chân ngựa, con ngựa đau đớn rống lên một tiếng, đem người bên trên hất xuống mặt đất. Tĩnh Nhi thuận thế lăn về một vòng, duỗi tay cầm lấy vỏ kiếm, chỉ là trường kiếm chưa kịp rời khỏi vỏ, phía trước lại phóng tới một tràng phi tiêu.

Tĩnh Nhi nhíu mày thật sâu, lúc này phi tiêu từ bốn phương tám hướng bắn lại, căn bản là không muốn cho nàng né tránh. Nàng cắn răng, chỉ có thể thuận thế nhảy lên thân cây bên cạnh.

Xung quanh thân cây nơi nơi đều cắm đầy phi tiêu, Tĩnh Nhi lạnh giọng quát: "Kẻ nào?"

"Ha ha ha, có phải ngươi nên rút kiếm thể hiện công phu hay không?" Thanh âm đặc ý vang lên, "Tiểu tử thú, bọn thiếu gia tìm ngươi thật vất vả. Từ Biên Tái tới đây, thật không ngờ bọn thiếu gia có thể bắn được ngươi. Người đâu, bắn cho ta. Ngày đó ở Biên Tái ngươi chinh bọn thiếu gia, hôm nay bọn thiếu gia phải đòi cả vốn lẫn lời!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Xấu hổ mất mặt

Thanh âm vui sướng kia tiếng sau dường như cao hơn tiếng đầu.

Giờ phút này Tĩnh Nhi bất chấp người nọ đến tốt cùng là ai, bản thân chỉ lo tránh né phi tiêu bay lại.

May là lúc ở Biên Tái nàng cố gắng khổ luyện, điểm này còn không phải chuyện khó đối với nàng. Đứng trên một cành cây, Tĩnh Nhi cắn răng: "Có bản lĩnh thì ra đây một đấu một với ta!" Nàng thật không ngờ tên kia lại ngán ngại xa xôi từ Biên Tái đuổi tới kinh thành, chẳng qua nàng chỉ chinh hán một lần thôi, sao nam nhân kia lại nhỏ mọn như vậy chứ?

Thanh âm kia vẫn nhẹ nhàng truyền tới: "Vậy xin tha, nhận sai với ta đi, bọn thiếu gia sẽ tạm tha cho ngươi!"

Tĩnh Nhi cau mày, xung quanh có quá nhiều tiếng bước chân, nàng thật sự không nghe ra tên Nhan Vũ kia đang trốn ở nơi nào. Chỉ cần nàng không rút kiếm, hẳn có thể để nàng ngừng nghỉ như vậy, một khi chuôi kiếm đã lấy ra, vô số phi tiêu nhất định sẽ vọt tới. Thái dương Tĩnh Nhi đã chảy mồ hôi, nàng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được trên đường sẽ xuất hiện một vị khách không mời mà đến như vậy. Chỉ là hiện tại nàng không có thời gian ở đây chơi đùa với hắn, trong lòng nàng chỉ nghĩ tới đóa hoa tuyết liên ở Thiên Sơn kia.

Thò tay chạm vào chuôi kiếm trên người, trong không khí âm thanh phi tiêu càng thêm chói tai.

"A" một tiếng, người vốn đang đứng trên cây chợt té xuống.

"Thiếu gia, người rơi xuống rồi." Một người nhìn về thiếu niên bạch y đang đứng bên cạnh."

Thiếu niên kia vẫn không chớp mắt, yên lặng nhìn Tĩnh Nhi không nhúc nhích nằm trên mặt đất, hắn cười cười: "Tiểu tử thú, đứng dậy đi. Ngươi cho rằng ta sẽ bị ngươi gạt sao?"

Phía trước vẫn không chút động tĩnh.

Hắn lại nói: "Nếu không đứng dậy, bọn thiếu gia sẽ gọi người cầm ngươi thành con nhím!"

Lời đe dọa tựa hồ không có tác dụng, người phía trước vẫn nằm yên bất động.

Sắc mặt thiếu niên rốt cuộc đã không còn bình tĩnh, người bên cạnh hắn đột nhiên đè thấp thanh âm: "Thiếu gia, hình như hắn bị thương rồi, ngài xem!" Thiếu niên theo ngón tay hắn nhìn qua, trên đùi Tĩnh Nhi, máu tươi đỏ thẫm theo đó chảy xuống.

"Uy!" Thiếu niên hoảng loạn đẩy cây cối trước mặt ra, nâng bước đi vào phía trước. Phi tiêu cắm vào tựa hồ không cạn, vết thương trên đùi, thoát nhìn cho dù Tĩnh Nhi muốn trốn cũng trốn không được. Hắn bất giác ngồi xổm xuống, duỗi tay đẩy người nàng, "Tiểu tử thú, không phải chết rồi chứ?"

Ai ngờ âm hắn vừa dứt, cánh tay đang bị chế trụ, một trận đau nhức ập tới, hắn còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã thấy người trước mặt xoay người nhảy lên, trường kiếm theo đó ra khỏi vỏ, thẳng tắp dừng trên cổ hắn. Thanh âm thanh thúy quen tai truyền tới: "Thù hạ bại tướng Nhan Vũ này, ngươi còn dám chơi trò xiếc này với ta sao?"

"Ngươi, ngươi... Ngươi diễn kịch?" Đôi mắt Nhan Vũ căng lớn.

Tĩnh Nhi cười nhạt, ánh mắt đảo qua bốn phía, trầm giọng: "Người xung quanh đều nghe rõ cho ta, ngoan ngoãn đứng đây mà đợi, nếu các ngươi dám động thủ, ta sẽ khiến thiếu gia các ngươi đầu rơi xuống đất!"

"Thiếu gia!" Có người từ lùm cây xông ra, khẩn trương nhìn Tĩnh Nhi, "Ngươi đừng hòng làm vậy, nếu thiếu gia bị thương ngươi đảm đương không nổi đâu."

"Hả, nơi này còn có chuyện ta không đảm đương nổi sao? Toàn bộ tránh ra cho ta!" Cánh tay chế trụ Nhan Vũ khẽ dùng sức, hắn đã thảm khốc kêu lên, "Uy uy, tiểu tử thú, ngươi nhẹ tay một chút!"

"Nhẹ tay thì ta không biết làm, nhưng nặng tay thì ta biết đó!"

"Đau, đau..."

Khỏe môi Tĩnh Nhi cong lên một đường cung thật đẹp, con ngựa chỉ bị thương nhẹ, với tốc độ cực nhanh, Tĩnh Nhi đem người trong tay ném lên ngựa, sau đó thả người nhảy lên lưng ngựa, nhanh chóng rời đi.

"Thiếu gia, thiếu gia..."

Thanh âm phía sau cũng không thể thắm bằng tiếng kêu của Nhan Vũ lúc này. Tĩnh Nhi lạnh lùng cười, ánh mắt dừng trên khuôn mặt ghen khuất của Nhan Vũ, mở miệng: "Không có bản lĩnh thì đừng ra đường làm xấu hổ, mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đá hấn xuống ngựa

Tuần mi Nhan Vũ nhú lại, vừa định lên tiếng đã bị Tĩnh Nhi hung hăng bịt miệng hấn, toàn bộ khu rừng lúc này chỉ còn lại tiếng kêu la thảm thiết. Nàng liếc hấn một cái, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, nhanh chóng chạy về phía trước.

Thời điểm rời Dinh Kinh, Mạnh Trường Dạ xác thật đã tuyển cho nàng ngựa tốt, tốc độ như vậy trước giờ Tĩnh Nhi chưa từng gặp qua. Chỉ mới nửa canh giờ, bọn họ đã đem đám người phía sau ném đi sạch sẽ.

Lúc này con ngựa đã ra khỏi cánh rừng, phía trước là đường nhỏ, một mặt giáp núi, một mặt giáp hồ. Mặt trời đã ngã về hướng tây, bốn phía yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng hai người hít thở.

Nhan Vũ bị nàng lôi đi một đường, xóc nảy đến đầu váng mắt hoa.

"Uy, tiểu tử thú, ngươi có thể... Có thể đừng để ta bò như vậy được không? Để ta ngồi dậy..."

Tĩnh Nhi tựa hồ mới nhớ tới trên lưng ngựa ngoài trừ nàng còn có một vị khách nữa, nàng nhíu mày, liếc hấn, không chút khách khí mở miệng: "Ngồi thì không cần đâu!" Giọng nói nàng vừa dứt, Nhan Vũ chỉ cảm thấy thân mình nhẹ đi, sau đó liền bị người trên ngựa một chân đá xuống.

Phía sau lập tức truyền tới tiếng la hét.

Sau đó Nhan Vũ mắng to: "Tiểu tử thú, lần sau đừng để bản thiếu gia bắt được, nếu không ngươi chết chắc."

"Uy, thẳng nhóc chết tiệt quay về cho ta! Nơi này hoang vu hẻo lánh ngươi bỏ mặc ta một mình, ngươi kêu bản thiếu gia làm sao bây giờ?"

"Người đâu! Cứu mạng a!"

...

Tiếng kêu thê thảm kia không ngừng bay vào tai, Tĩnh Nhi bất giác quay đầu nhìn lại, từ góc độ này nàng không nhìn thấy Nhan Vũ, chỉ có thanh âm của hắn là xuyên thấu không khí truyền tới đây.

Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn trời, lúc này cũng sắp tối, nàng cười ngựa quá nhanh, người phía sau không biết khi nào mới tới. Con ngựa chạy vội một đường đột nhiên nghe "Hu" một tiếng, Tĩnh Nhi cẩn thận quay đầu ngựa.

Biết sẽ như vậy, nàng nên sớm đá hấn xuống ngựa, đỡ phải khiến chính mình hiện tại lương tâm bất an.

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, cung mảy Nhan Vũ chậm rãi giãn ra, hấn vẫn như cũ nằm trên mặt đất. Con ngựa màu nâu kia tới gần, người ngồi trên nhìn xuống nhìn hấn: "Lên!"

Hấn bất động, cau mày kêu: "Bỏn thiếu gia chỗ nào cũng đau, không thể đứng dậy được. Tiểu tử thúì người..."

"Vậy thì cứ tự nhiên!" Tình Nhi cắn răng mở miệng, Nhan Vũ vốn là tên vô lại, nàng không nên quay lại đây.

Thấy nàng thật sự quay đầu ngựa, hai mắt Nhan Vũ căng lớn, lấy khí thế bức người hét lớn: "Đi lên đi lên!" Đáng chết, nếu lúc này nàng đi rồi nhất định sẽ không quay đầu, trong lòng Nhan Vũ căm giận mắng, chỉ là người đời có câu đại trượng phu có được thì dân được (1).

(1) Đại trượng phu có được thì dân được: ý chỉ người biết tiến biết lui

Hấn chặt vật bò lên lưng ngựa, ôm tay ôm ngang người Tình Nhi.

"Oa, tiểu tử thúì, sao eo người thon thế?"

"Tiểu tử thúì, trên người người thật thơm, mùi của nữ nhân đúng không? A, có phải mùi của cô nương lúc nãy đi cạnh người không? Người không phải... Á... Khụ khụ..."

Tình Nhi dùng khuỷu tay hung hăng chọi hấn, Nhan Vũ thống khổ kêu lên: "Còn không phải đang nói tâm sự của người sao, làm gì mà dùng sức vậy? Người yên tâm, ánh mắt của bỏn thiếu gia rất cao, không thêm vị cô nương kia của người đâu!"

Tình Nhi bắt đầu hồi hận khi dẫn hấn lên đường, sớm biết như vậy, cho dù hấn bị dã thú ăn thịt nàng cũng không quay lại.

"Tiểu tử thúì..."

"Câm miệng! Nói thêm một câu nữa người có tin ta lập tức đá người xuống không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Tá túc một đêm

Loại người như Nhan Vũ này chỉ thích cứng không thích mềm, nếu người mềm giọng với hấn vài câu, hấn lại tưởng mình đang trên trời, chỉ cần giận gầm lên một tiếng, hấn liền lập tức an tĩnh ngay.

Phía trước là một ngã rẽ, Tình Nhi nhìn lại bản đồ, cả hai đều có thể đi tới Thiên Sơn. Bên trái là đường tắt, nhưng bên phải lại có thôn trang, nếu nàng đi một mình, tất nhiên sẽ chọn bên trái. Chỉ là hiện tại, nàng dù sao cũng phải tìm trước một chỗ vớt người phía sau xuống đã.

"Giá."

Quát lên một tiếng chói tai, Tình Nhi không chút chần chờ đi đường bên phải.

Đi thêm nửa canh giờ liền đến cửa thôn, Tình Nhi tìm mộ hộ gia đình, thời điểm nhảy xuống, chỉ nghe "Đông" một tiếng, đã thấy Nhan Vũ từ trên lưng ngựa ngã xuống. Bà vai đập xuống đất trước, hấn đau đớn mở to hai mắt, hét lớn: "Tiểu tử thúì, người muốn giết ta sao?"

Tình Nhi kinh ngạc nhìn người dưới đất chặt vật đứng dậy, nhú mày thờ dãi. Nàng sao có thể ngờ hấn ngồi đằng sau ngủ gật? Không để ý tới hấn, nàng lập tức tiến lên gõ cửa, lại cho ngân lượng, nói là xin tá túc một đêm.

Chủ hộ là một nam nhân trung niên, hấn vội kêu thê tử dọn dẹp một gian nhà, vô cùng nhiệt tình.

Tình Nhi khẽ cau mày, nhưng một lời cũng không nói ra. Một gian thì một gian, dù sao nàng cũng không định dừng chân quá lâu.

"Oa, cuối cùng cũng có nơi để ngủ." Nhan Vũ vọt vào bên trong bá chiếm chiếc giường, còn cười tủm tỉm nhìn người theo vào, "Tiểu tử thúì, người trong giang hồ không phải rất tùy ý sao? Cho nên, người không cần ngủ trên giường đúng không?"

"A, ý của ta là, hai đại nam nhân lại ngủ cùng một giường, không phải sẽ kỳ quái sao?" Hấn tự nói rồi tự gật đầu, "Ừm, ta cũng thấy rất kỳ quái. Cho nên, người ngàn vạn lần đừng ngủ cùng ta."

Nói xong, hấn xoay người nằm xuống, lấy chăn phủ hết cả người.

Người trong giang hồ? Hấn cảm thấy nàng giống sao? Tình Nhi cau mày, người này thật đúng là biến thái, hấn cho dù muốn nàng lên giường, nàng cũng sẽ không lên. Mà sao lý do thoái thác hấn có thể cư nhiên nói đường hoàng như vậy?

A.

Chẳng qua nàng không muốn so đo với hắn, nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai nàng sẽ lập tức lên đường.

Kéo ghế qua ngồi xuống, cởi bỏ trường kiếm bên eo, thời điểm buông tay, nàng bất giác hít vào một ngụm khí lạnh. Một đường tới đây, nàng thật đã quên tay mình đang bị thương. Cần thận mở bàn tay ra nhìn, lúc này miệng vết thương đã kết vảy, xung quanh còn rất nhiều vết máu khô.

"Uy, tiểu tử thú, ngươi... Bị thương?" Không biết Nhan Vũ đã đứng sau nàng từ lúc nào, thấy tay nàng bị thương, hắn không khỏi giật mình mở to hai mắt.

Tĩnh Nhi theo bản năng rút tay về, lại bị Nhan Vũ một phen kéo lại. Hắn nhìn chăm chăm một hồi, đột nhiên nhớ tới gì đó, liếc mắt nhìn nàng, mở miệng: "Ngươi dùng cái này lừa ta?" Lúc ở trong rừng, hắn rõ ràng nhìn thấy phi tiêu kia đâm vào người nàng, còn có máu tươi chảy ra. Thì ra là nàng dùng phi tiêu cắt tay mình? Nàng dùng máu của chính mình làm hắn tin rằng nàng bị trọng thương không thể cử động sao?

Có ý bị thương...

Trong lòng Nhan Vũ kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Tiểu tử thú, ngươi có chuyện gì quan trọng đáng để mình làm như vậy thế hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nam nhân này rốt cuộc là người thế nào?

Tĩnh Nhi định rút tay về, Nhan Vũ đã dùng sức bắt lấy, nhú mày kêu: "Còn cử động sao? Chờ ta một chút!" Nói rồi, hắn xoay người đẩy cửa ra ngoài.

"Này!" Tĩnh Nhi bất giác đứng lên, thân ảnh trước mặt đã biến mất trong màn đêm.

Thời gian rất nhanh, bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân. Tĩnh Nhi ngước mắt, thấy Nhan Vũ bụng chậ nước đi vào. Đặt chậu nước trước bàn, hắn cúi tay kéo bàn tay Tĩnh Nhi qua, Tĩnh Nhi rất nhanh đề tay hắn lại, trầm giọng hỏi: "Làm gì vậy?"

Nhan Vũ nhìn nàng, nghiêm túc mở miệng: "Phi tiêu của ta có độc."

"Ngươi nói cái gì?"

Tĩnh Nhi chấn động, bàn tay đã bị hắn kéo qua đi, nhẹ nhàng nhúng vào nước.

"Độc gì?" Nàng nhìn chăm chú hắn.

Giờ phút này biểu tình của Nhan Vũ nghiêm túc hẳn lên, cẩn thận thay nàng rửa sạch miệng vết thương, lại từ trong người lấy ra một lọ thuốc, đem bột bên trong rắc lên tay nàng. Tĩnh Nhi chịu đau đến nhú mày, lập tức bật thốt lên hỏi: "Kim sang được?"

"Ha ha ha..." Nhan Vũ đột nhiên cười ha hả, chỉ vào Tĩnh Nhi, "Tiểu tử thú, ngươi thật dễ bị lừa!"

Nào có độc được gì, chẳng qua là Nhan Vũ nhất thời nói bậy.

Tĩnh Nhi xấu hổ, nàng thật là không để ý, cứ nhiên lại tin chuyện ma quỷ của hắn. Nàng nâng một tay lên rồi vỗ xuống, Nhan Vũ theo bản năng ngăn cản, vội vã kêu: "Ngươi gạt ta một lần, ta lừa ngươi một lần, mọi người coi như huề nhau."

"Huề nhau?"

"Không phải sao?" Hắn còn vô sỉ nói, "Ngươi xem ta còn giúp ngươi rửa miệng vết thương, thuốc trên đó, tiểu tử thú ngươi vẫn kiếm lời rồi."

Kiểm lời?

Tĩnh Nhi bất đắc dĩ nhìn người cột nhà trước mặt, hắn tựa hồ còn không rõ ràng tình huống hiện tại, nếu không phải hắn lập bẫy đối phó nàng, nàng sao có thể lại bị thương?

"Ha ha, đừng nóng giận, ngươi xem hiện tại chúng ta không quen biết người bản địa, ngươi và ta còn phải chiếu cố lẫn nhau, không phải sao? Tới đây, bốn thiếu gia đưa Phật đưa tới Tây Thiên." Nói xong, hắn từ cổ tay áo lấy ra một chiếc khăn, cẩn thận quấn lên vết thương của Tĩnh Nhi, tấm tắc nói: "Đây là khăn tự tay mẫu thân ta làm, không cần khách khí, không cần khách khí."

Người này...

Người này hình như so với khi đó ở Biên Tái còn tự đại và vô si hơn.

Chẳng là không biết vì sao... Tình Nhi lại cảm thấy buồn cười? Ở trong cung, bởi vì thân thể phụ hoàng không tốt, nàng cơ hồ chưa từng cười như thế, chỉ là giờ phút này, đối mặt với tên Nhan Vũ vô lại, nàng thật sự muốn cười.

"Tiểu tử thú, sao ngươi còn cười? Không đau sao?" Nhan Vũ khẽ cười nhìn nàng, sau một lúc lâu, tựa như lại nhớ tới gì đó, "Người trong giang hồ da tay đều như vậy sao? Tiểu tử thú, ta phát hiện tay ngươi thật nhiều vết chai sần."

Tình Nhi theo bản năng dùng tay còn lại lướt qua lòng bàn tay bị thương, khoé miệng khẽ động. Nàng từ nhỏ tập võ, bàn tay tự nhiên sẽ có vết chai. Ánh mắt nàng theo đó dừng trên mặt Nhan Vũ, cười nói: "Cha ta nói đây mới là tay của nam nhân, hiểu chưa?"

Nhan Vũ ngẹn lời, đỏ mặt nhảy dựng lên: "Nói bậy!"

Tình Nhi thoải mái cười: "Sao lại là nói bậy? Một chút quyền cước cũng không biết, ngay cả chính mình còn không bảo vệ được cũng coi là nam nhân sao?" Thời điểm nàng nói, ánh mắt sắc bén nhìn người trước mặt.

Nhan Vũ xanh tái mặt, kêu lên: "Tiểu tử thú, ngươi ngươi ngươi..."

"Ta cái gì?"

"Ngươi còn nhỏ, ta không tranh luận với ngươi."

"Ta thật ra lại muốn nghe ngươi tranh luận."

Nhan Vũ làm như tức giận không nhẹ, một chân đạp lên trường ghế, cắn răng nói: "Cư thiên hạ rộng cư, lập thiên hạ chi chính vị, hành thiên hạ chi đại đạo (1), đây mới gọi là đại trượng phu. Ngươi cho rằng kẻ kêu đánh thì đánh mới là anh hùng sao? Nồng cạn!"

(1) Trích trong bài Đại trượng phu của Mạnh Tử.

Nguyên văn

Cư thiên hạ chi quảng cư

Lập thiên hạ chi chính vị

Hành thiên hạ chi đại đạo

Đắc chí dĩ dĩ dân do chi

Bất đắc chí độc hành kỳ đạo

Phú quý bất năng dâm

Bần tiện bất năng di

Uy vũ bất năng khuất

Thử chi vị đại trượng phu

Dịch nghĩa

Sống nơi thiên hạ rộng lớn

Đứng vị trí chân chính trong thiên hạ

Đi theo con đường lớn của thiên hạ

Đạt được chí mình thì cùng mọi người hành đạo

Khi không toại chí thì một mình hành đạo

Giàu có không dâm ô

Nghèo hèn không thay đổi tính cách

Uy lực không khuất phục

Như vậy mới là người trượng phu

Từ miệng Nhan Vũ nói ra những lời ra những lời này, thật sự khiến Tĩnh Nhi kinh hãi, nàng không nhận được mà đứng lên, yên lặng nhìn hắn.

"Nhìn cái gì?" Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Tĩnh Nhi bất giác hỏi: "Ngươi cũng đọc sách sao?"

Hắn như nghe được chuyện hài nhất trong thiên hạ, cười nói: "Cái gì mà kêu ta cũng đọc sách? Bỏn thiếu gia đọc sách còn nhiều hơn ngươi ăn cơm. Người đời có câu, đọc sách cũng có thể an thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Muốn giết chết hắn

Hắn nói làm Tĩnh Nhi nhìn không được có chút buồn cười, những lời này tựa hồ không tương xứng với tính tình Nhan Vũ chút nào.

Thấy Tĩnh Nhi cũng không nói chuyện, trong phòng lại trở về an tĩnh, đáy mắt thoáng phần nộ kia của Nhan Vũ nhàn nhạt tản ra. Hắn hừ một tiếng rồi ngồi xuống, hình như nhớ tới gì đó, bất đắc dĩ cười: "Trở về sẽ không còn tự do như vậy nữa."

"Cái gì?" Tĩnh Nhi nhíu mày hỏi.

Đôi mắt hắn chống lên, lại vui cười: "Không có gì. Tiểu tử thú, ngươi hấp tấp như vậy là muốn đi đâu thế?"

Sắc mặt Tĩnh Nhi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng: "Ngươi không ngủ sao? Ngươi không ngủ thì ta đây ngủ giường." Nói rồi nàng đứng lên đi về phía giường.

Người phía sau quả nhiên nhảy dựng lên, vội vã chạy đến trước mặt nàng, hùng hồn mở miệng: "Uy, ngươi đừng hòng chơi xấu nha, là ta nói ngủ trên giường trước mà! Ngươi... Ngươi đừng ý bản thân biết ít công phu thì muốn chiếm tiện nghi của ta!"

Tĩnh Nhi cười toe toét, liếc nhìn hắn gọi: "Nhan cô nương."

Nhan Vũ căng to đôi mắt, tức giận chỉ tay vào nàng, nói: "Cái gì? Ngươi nói cái gì? Ngươi ngươi... Tiểu tử thú ngươi chờ đó cho ta."

Tĩnh Nhi thông dong xoa người ngồi xuống, chống cằm nhìn hắn: "Gọi thì làm sao? Ngươi có năng lực làm gì ta? Nhan cô nương!" Lớn như vậy, nàng còn chưa gặp qua nam tử giống Nhan Vũ như vậy. Tần tiên sinh là văn nhân, nên cả người đều mang bộ dáng của văn nhân, trầm cơ ổn trí. Tôn tướng quân cùng Mạnh thúc thúc thì không cần phải nói, đều là cao thủ trong các cao thủ. Còn phụ hoàng..

Nàng dù chưa từng nhìn thấy, nhưng nghe Mạnh Trường Dạ kể, phụ hoàng của nàng cũng từng cầm kiếm rong ruổi sa trường, không biết đó là kiêu khí khái gì?

Có nam tử nào há lại giống Nhan Vũ?

Nghĩ đến đây, nàng muốn nhìn cười cũng nhìn không được.

Người phía sau tức giận đến nhảy cẫng lên nhưng rốt cuộc vẫn không dám xông qua. Một tay nàng đảo qua, dù không cần sức lực cũng đẩy ngã được hắn.

Có lẽ bởi vì lời Tĩnh Nhi nói, Nhan Vũ thẳng đến nửa đêm mới đi ngủ. Tĩnh Nhi thở dài, sớm biết như vậy nàng đã không rảnh rồi đi chọc hắn. Lấy trường kiếm đứng dậy, nàng lập tức ra ngoài, nàng có chính sự, cũng không thể mang theo Nhan Vũ lên đường. Tiểu tử kia mỗi lần mở miệng đều là nể người, nhưng chung quy vẫn không phải người xấu, để hắn ở lại nơi này cũng không làm thất vọng hắn.

Đuối tay tháo cương ngựa, nàng lại phát hiện gúc cột thật quá chặt. Tĩnh Nhi không tự giác nhíu mày, ngay sau đó liền bất đắc dĩ cười, cái tên Nhan Vũ này!

Loay hoay một hồi mới gỡ bỏ, nàng không chút do dự xoay người lên ngựa.

Tĩnh Nhi vừa đến cửa thôn, trong không khí yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Nàng ngưng thần nghe, tiếng bước chân rõ ràng đang hướng về phía nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng, người đuổi theo chính là Nhan Vũ?

Mạnh Ninh nhất định sẽ không lựa chọn con đường này, bởi vì nàng ấy không biết nàng còn phải mang theo Nhan Vũ nên mới dừng chân ở nơi này.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tinh Nhi một tay trên người, "Vèo" một tiếng mà phóng ra.

Trong màn đêm, tiếng hét thảm thiết vang lên.

Không biết vì sao, trong lòng Tinh Nhi run lên, nàng theo bản năng xoay đầu ngựa lại. Dưới ánh trăng mờ ảo, một bóng người loạng choạng đi ra, thanh âm như có như không truyền tới: "Tiểu... Tiểu tử thú, ngươi muốn giết chết ta..." Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe "Đông" một tiếng, cả người hắn ngã quỵ trên mặt đất.

Nhan Vũ!

Hắn sao lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Dẫn hắn lên đường

Đôi mắt Nhan Vũ chậm rãi mở ra. Trong phòng ngọn lửa đèn dầu thoảng động, hắn nhìn thấy thiếu niên một thân kính trang đang dựa vào mép giường. Hắn thử ngồi dậy, nhưng miệng vết thương ở cánh tay lại truyền đến trận đau đớn, hắn nhin không được mà "A" một tiếng.

Tinh Nhi bỗng dưng tỉnh dậy, nhìn thần sắc thống khổ của Nhan Vũ, nàng không khỏi nhíu mày: "Chẳng qua là bị đâm trúng vào cánh tay mà thôi, thật không ngờ, ngươi lại có lá gan lớn như vậy." Lời tuy nói là vậy, nhưng Tinh Nhi vẫn cảm thấy có chút may mắn vì không đâm trúng chỗ quan trọng. Chỉ là Nhan Vũ như vậy, rõ ràng là bị dọa đến phát ngốc, nghĩ tới đây, nàng nhíu mày càng sâu.

Sắc mặt Nhan Vũ vốn đang tái nhợt nay càng trở nên khó coi, hắn cắn răng kêu: "Ngươi thử để ta phóng trúng một cây phi tiêu thử xem." Hắn chỉ biết rất nhiều máu từ thân thể mình chảy ra, đó là chuyện hắn chưa bao giờ trải qua, hắn cứ cho rằng mình sẽ chết.

Tinh Nhi cười khinh thường, Nhan Vũ đứng lên đi theo nàng, đáng thương kêu: "Uy, tiểu tử thú, đừng ném ta ở chỗ này. Ta không có tiền, cái gì cũng không mang theo."

Tinh Nhi bước tới cánh cửa, thấy sắc trời bên ngoài vẫn còn tối, thời điểm nàng tiến lên gỡ bỏ gúc dây có chút chần chờ. Phía sau lại truyền đến thanh âm đặc ý của Nhan Vũ: "Ta cố ý gúc chặt dây ngựa, nếu không sao có thể tới trước cửa thôn một bước mà chờ ngươi?"

Nàng không đáp, chỉ nói: "Mang theo ngươi ta có lợi gì?"

Nhan Vũ ngẩn ra, vội mở miệng: "Cùng lắm thì từ nay về sau ta không nhắm vào ngươi nữa."

"Tên phế vật này."

"Tiểu tử thú ngươi... Được rồi, về sau ta sẽ tìm cho ngươi một đại mỹ nhân thì thế nào?" Đôi mắt hắn chớp chớp, hắn không tin nam nhân kia có thể ngăn được dụ hoặc của sắc đẹp.

Tinh Nhi buồn cười nhìn hắn: "Ta còn cho rằng ngươi sẽ đem chính mình dâng hiến cho ta."

Nhan Vũ cả kinh, hắn lui nửa bước, hoảng sợ nói: "Tiểu tử thú, ta... Ta không phải loại ham mê này!"

Nhìn bộ dáng của hắn, Tinh Nhi âm thầm cười, nàng xoay người nhảy lên lưng ngựa, cúi đầu nhìn hắn: "Một hai phải đi theo ta, ngươi biết ta muốn đi đâu sao?"

Nhan Vũ khẽ ngẩn ra, mới hồi phục tinh thần: "Đi đâu cũng được, dù sao nếu bốn thiếu gia trở về sẽ không còn tự tại như vậy. Sao không bằng giờ phút này sung sướng một phen?" Nói rồi, một tay hắn giữ chặt thân mình Tinh Nhi, cố sức mà bò lên.

Tinh Nhi cười cười: "Đi theo ta, cũng không phải nơi tốt đẹp gì. Giá..."

.....

"Mạnh tiểu thư, phải làm sao bây giờ, căn bản không thấy tung tích của công tử." Một nam tử đứng đối diện với thiếu nữ trên lưng ngựa mở miệng.

Dưới ánh trăng sáng, thần sắc Mạnh Ninh tái nhợt, nàng đột nhiên quay đầu ngựa phóng tầm nhìn một cái.

"Mạnh tiểu thư..."

"Ngã rẽ vừa rồi... Công tử có phải đi phía khác không?"

"Chỉ là, ngài ấy không có khả năng..."

Mạnh Ninh nhú mày, trong tình huống bình thường xác thực là không có khả năng, chỉ là nếu Thái tử đi con đường này, không có đạo lý bọn họ đuổi theo một đường lại không thấy manh mối. Có phải... Ngài ấy xảy ra chuyện rồi hay không?

Mạnh Ninh giật mình, cuống quýt quay đầu ngựa, hét lớn một tiếng "Giá".

Nàng nhất định phải lần nữa tìm được, phụ thân đem Thái tử giao cho nàng, đó chính là sự tín nhiệm dành cho nàng. Nếu nàng không thể bảo vệ tốt Thái tử, để Thái tử xảy ra chuyện, nàng có chết muôn lần cũng không thể thoái thác tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Chưa từng quen biết

Ngày đêm lên đường, thẳng tới lúc bỏ lên giữa sườn núi Thiên Sơn, Nhan Vũ mới hiểu được câu nói "Đi theo ta, cũng không phải nơi gì tốt đẹp" của người trước mặt là có ý gì.

"A..."

Hai tay xoa xoa hai bên, lúc này chỉ mới bỏ đến một nửa mà đã lạnh như vậy.

Nhan Vũ ngược mắt lên nhìn, ngọn núi này cao không thấy đỉnh, ở bên trên lại có tuyết trắng bao phủ quanh năm, dẫm xuống chân còn phát ra tiếng "Rắc rắc"

"Tiểu tử thú, lạnh chết ta rồi! Ngươi tới cái nơi quái quỷ này làm gì vậy hả?" Nhan Vũ nhú mày liếc nhìn người trước mắt.

Bước chân Tĩnh Nhi vẫn không hề dừng lại, nàng thậm chí còn không quay đầu, chỉ nhân nhạ nói: "Hiện tại trời còn chưa tối, ngươi muốn lần trở về vẫn còn kịp."

"Vậy còn ngươi?"

"Ta còn có việc cần làm." Nàng ngán dậm xa xôi mới tới được nơi này, sao có thể chưa tìm thấy tuyết liên hoa đã quay đầu trở về?

Nhan Vũ thấy nàng quả quyết không chút chần chừ, hần chỉ đành cắn răng đuổi theo: "Chuyện gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì mà phải tới cái nơi quỷ quái như vậy?" Lạnh quá, tuy hần không ngừng đi tới, nhưng cả người dường như sắp đông cứng rồi.

Tĩnh Nhi nắm chặt trường kiếm trong tay, trước mắt hiện lên gương mặt của phụ hoàng, nàng khẽ rùng rợn, thấp giọng nói: "Ta tới Thiên Sơn tìm tuyết liên."

"Thiên Sơn tuyết liên?" Nhan Vũ lấp bắp kính hãi, bước chân bên dưới thoáng nhanh một chút, đi cạnh bên người Tĩnh Nhi, "Đó chỉ là đồ vậy trong truyền thuyết, ngươi cảm thấy có thật sự tồn tại sao? Cho dù tồn tại, ta cũng có nghe đồn năm năm mới kết hoa một lần, ngươi lên đó, có thể chờ được sao?"

Ai cũng không rõ năm nay tuyết liên có nở hoa hay không, có lẽ là năm sau, năm sau nữa?

"Tiểu tử thú." Hần duỗi tay kéo ống tay áo Tĩnh Nhi lại, nghiêm túc nhìn nàng, "Nhìn ngươi cũng không giống kẻ ngốc, bản thân sao có thể si tâm vọng tưởng đi tìm Thiên Sơn tuyết liên như vậy? Đi, theo ta xuống núi. Thời tiết lạnh như thế, ở đây ngồi chờ tuyết liên nở, lại không biết chờ tới bao giờ, chẳng lẽ ngươi không cần mạng nữa sao?"

"Buông tay!" Tĩnh Nhi thoáng dùng lực, hung hăng đẩy ngã Nhan Vũ.

"Tiểu tử thú..."

"Ngươi không muốn đi lên là chuyện của ngươi, ta muốn ở lại là chuyện của ta. Ta không ép ngươi đi theo, cũng sẽ không mặc ngươi xuống núi. Cho nên, buông tay!" Thanh âm nàng trầm xuống, ngươi trước mặt vốn không hiểu phụ hoàng đối với nàng quan trọng đến thế nào đâu?

Y hận mẫu hậu nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng lại phát hiện bản thân hiểu lầm mẫu hậu, loại đau đớn này có bao nhiêu sự giày vò nội tâm, nàng hiểu rõ!

Phụ hoàng khỏe mạnh, là tâm nguyện của mẫu hậu, cũng là tâm nguyện của nàng.

Do đó, mặc kệ phần thắng có nhỏ bé cỡ nào, nàng cũng sẽ không vì thế mà từ bỏ, nhất định sẽ không.

Nhan Vũ ngơ ngẩn cả người, dọc đường đi tuy nàng cứ đôi ba câu là la mắng hắn, chỉ là so với lúc này lại khiến hắn cảm thấy xa lạ. Phảng phất người đang đứng trước mặt hiện giờ chưa từng quen biết.

Nắm tay nàng thoáng buông lỏng, dùng sức rút tay khỏi người hắn, xoay người đi về phía trước. Nhan Vũ ngơ ngẩn nhìn tấm lưng kia, hắn bỗng dưng muốn cười, quả thật hắn chưa từng hiểu con người đó, mà người trước mặt đã bao giờ hiểu thấy hắn chưa?

Hắn gọi nàng là "Tiểu tử thú", nàng lại gọi hắn là "Nhan Vũ", chỉ là nàng tên "Tiểu tử thú" hay sao?

Nhan Vũ nhú mi, chần chờ một lát, hắn liền nâng bước, đuổi kịp Tinh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tình thương vĩ đại của cha

Thời điểm ở dưới chân núi còn chưa đến ý, lúc này lên núi mới phát hiện Thiên sơn vô cùng rộng lớn.

Tìm hết hai ngày, một chút manh mối cũng không có.

Tinh Nhi còn định ở trên này chờ trước nửa tháng, chỉ là hiện giờ, tuyết liên còn chưa tìm được, huống chi là đợi tới hoa nở?

Nàng cứ lang thang đi về phía trước không có mục tiêu, mà bước chân phía sau không sâu không cạn, cứ như vậy mà đi theo. Nàng không biết vì sao hôm đó Nhan Vũ lại không xuống núi, nàng cũng không muốn nói nhiều với hắn, tìm không thấy tuyết liên hoa, tâm tình của nàng thật sự không yên.

Thất lạc với đám người Mạnh Ninh đã mấy ngày, tính toán thời gian bọn họ cũng đã tới. Dưới chân núi có ngựa nàng để lại, như vậy bọn họ cũng nên lên núi chứ? Chỉ là Thiên sơn thật sự quá lớn, gió tuyết lại thổi không ngừng, dấu chân để lại rất nhanh sẽ bị chôn vùi. Lương khô mang theo cũng sắp hết, Tinh Nhi thờ dãi, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Ánh nắng buổi trưa vô cùng chói mắt, chỉ là lúc chiếu lên người lại không hề mang theo bất kỳ ấm áp nào. Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió, và bông tuyết bay đầy trời.

Nhan Vũ theo sát phía sau Tinh Nhi, vết thương trên vai còn chưa khỏi, cộng thêm mấy ngày nay thời tiết rét lạnh, cả người hắn thật sự vô cùng mệt mỏi. Nhớ tới trong tay nải của Tinh Nhi có hai tấm áo choàng, chẳng lẽ một tấm là dành cho một vị cô nương cùng nàng tới đây sao?

Nhan Vũ thất thần, bước chân bên dưới không biết dẫm trúng thứ gì, thân hình lão đảo, áo choàng dày nặng lập tức rơi xuống. Hắn nhú mi, lúc duỗi tay thì thấy một bàn tay trắng nõn nhật lên đưa cho hắn. Nhan Vũ mím môi, lại hỏi: "Vị công nương kia thật sự là người trong lòng người sao?"

Tinh Nhi nhú mi, không đáp.

Hắn đi theo phía sau nhưng có tinh thần vô cùng: "Uy, tiểu tử thú, người nói cho ta nghe xem!"

"Không có tâm tình."

"Nói sẽ không tâm tình ngay thôi, tiểu tử thú, uy..." Hắn duỗi tay nắm lấy áo choàng trên người Tinh Nhi.

Nàng quay đầu chăm chú nhìn hắn, chiếc mũi hồng hồng thò ra một làn khí trắng, dưới mi hắn dính tuyết, một nửa dung nhan ẩn giấu dưới ánh mặt trời. Nàng giật ra, hắn lại nắm thật chặt, nàng chỉ đành mở miệng: "Nú kéo như thế rồi để vết thương trên vai bị xé rách, đến lúc đó đừng kêu đau trước mặt ta!"

Hắn quả thật bị dọa, lập tức buông tay: "Oa, hung hăng như vậy, vị cô nương kia sao có thể chịu được người chứ?"

"Người quân không được." Nàng và Mạnh Ninh nào có loại quan hệ nam nữ bình thường chứ?

Nhan Vũ híp mắt cười, đi thêm một đoạn nữa liền hỏi: "Người còn chưa nói cho ta biết người muốn tuyết liên để làm gì?"

Bước chân bên dưới khựng lại, sắc mặt Tinh Nhi thay đổi, nàng không định che giấu, liền dè dặt thanh âm: "Vì cha ta."

"Cha người?" Nhan Vũ thu lại ý cười, sau một lúc lâu mới lên tiếng, "Cha người rất thương người sao?"

Đương nhiên là thương, với Tinh Nhi mà nói, y là người phụ thân tốt nhất trên thế gian. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn người phía sau: "Cha người không đối xử tốt với người sao?"

Hắn sững sốt, sau đó lập tức cười ha ha: "Không thể nào."

Đáy mắt hắn rõ ràng đang che giấu thứ gì, Tĩnh Nhi cũng không phải loại người dò hỏi tới cùng. Nàng xoay người, thấp giọng: "Ta là đứa con duy nhất của cha, cho nên tất cả tình thương cha ta đều dành cho ta..."

Bước chân phía sau bỗng dừng dừng lại, Tĩnh Nhi nghi hoặc xoay người, đã thấy Nhan Vũ đứng yên tại chỗ. Thấy Tĩnh Nhi nhìn hắn, hắn lập tức cười rộ lên, nhẹ nhàng nói: "Huyết mạch duy nhất, tiểu tử thú, ngươi thật hạnh phúc."

Hắn nói nàng hạnh phúc, nhưng nàng lại không hề nhìn ra một tia cao hứng trên mặt của hắn, trong lúc này hình như ánh mắt đang che giấu một loại bi thương. Nhan Vũ như vậy, từ khi quen biết ở Biển Tái nàng chưa từng thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Thời gian thấm thoát trôi qua

"Ngươi không phải trốn từ nhà đây sao?"

Tĩnh Nhi đột nhiên lên tiếng khiến Nhan Vũ lập tức hoàn hồn, hắn cười trừ một tiếng, mở miệng: "Sao thế? Bỏ thiếu gia thích tới thì tới, cái gì gọi là trốn với không trốn, thật khó nghe!"

Tĩnh Nhi nhún vai một cái, cũng không nói lời nào, lập tức đi tới phía trước.

Có đôi khi cảm xúc tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Không biết trải qua bao lâu, phía sau lại lần nữa truyền tới thanh âm của Nhan Vũ: "Ngươi cứ định như vậy mà tiếp tục tìm sao? Không định xuống núi à?"

Chân đạp lên nền tuyết trắng tạo tiếng vang không dứt, Tĩnh Nhi buộc chặt bàn tay, đáp án này, nàng không biết, thật sự không biết.

Hai người, vẫn cứ chậm rãi mà đi.

Gió vẫn tiếp tục thổi tới, tuyết lại không biết đã ngừng khi nào.

Lại đi thêm một đoạn đường, đột nhiên dưới chân có động. Tĩnh Nhi theo bản năng quay đầu nhìn Nhan Vũ, vừa định nói gì đó đã nghe "Oanh" một tiếng, từ hồ có bóng ma từ đỉnh đầu nàng ập xuống.

Tĩnh Nhi chưa kịp phản ứng, một bóng đen xông tới, mạnh mẽ đẩy nàng tránh ra. Nàng kinh hô gọi một tiếng "Nhan Vũ", thanh âm hắn dồn dập: "Đi mau, cha ngươi còn đang chờ ngươi trở về..." Lời còn chưa kịp nói xong, cả người Nhan Vũ đã bị chôn vùi trong tuyết.

Tĩnh Nhi chấn động, vừa định tiến lên nhưng tuyết bên trên sập xuống càng nhiều. Dưới chân dừng lại, nàng vận khí tránh đi. Một vùng núi tựa hồ đều chấn động, thanh âm "rầm rầm" khắp nơi truyền tới, lúc này nàng đã không còn nhìn rõ nơi Nhan Vũ bị tuyết vùi lấp. Mà nàng cũng không dừng được, nếu nàng tiến lên, hoặc lùi lại, tuyết lở sẽ lập tức sập xuống.

Lại một mảnh tuyết sập xuống, Tĩnh Nhi lắc mình tránh ra, lại không ngờ dưới chân mất đà, cả người nàng lăn dọc theo triền núi.

.....

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... Đã tới rồi."

Bên tai truyền tới tiếng của thái giám nội thị Tôn Toàn.

Trước mắt vẫn là bóng tuyết bay đầy trời, dừng trong lòng bàn tay, lạnh băng, lại không thể hòa tan ký ức sâu thẳm nơi đầy khói bụi.

Đôi mắt khép lại, ngày đó, nàng lăn từ sườn núi xuống, xung quanh chỉ là màu trắng mênh mang, còn cả động tĩnh đình tại như ốc trên núi. Nàng nhận không được mà cười nhạt, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy, thoáng chốc đã qua hai năm, đó đã là chuyện của năm Quang Khải hai mươi. Khi đó, nàng chỉ là Thái tử điện hạ của Tây Lương.

Sau này nàng mới biết, Thiên Sơn hôm đó xảy ra tuyết lở, tất cả mọi người đều nói nàng có thể sống sót chính là kỳ tích.

Bất giác xoay người, phía sau nàng hình như vẫn là thiếu niên vô lý đó, mở miệng lại kêu nàng là "Tiểu tử thú".

Nàng từng phái người tới đó tìm kiếm, chỉ là trước sau vẫn không có tin tức gì.

Nàng thật sự không biết thời khắc Nhan Vũ đẩy nàng trong đầu đang nghĩ cái gì, hẳn nói cha nàng đang chờ nàng trở về, vậy hẳn thì sao? Chẳng lẽ hẳn không có cha?

Tôn Toàn thấy người trước mặt vẫn bất động, hẳn chần chờ một lát, cẩn thận mở miệng: "Hoàng Thượng, bên ngoài tuyết còn đang rơi, ngày vẫn mau mau vào trong đi. Thái Thượng Hoàng không phải đang chờ ngài sao?"

Tĩnh Nhi bất giác hoàn hồn, đứng vậy, phụ hoàng còn đang chờ nàng.

Khép lòng bàn tay lại, một lát, tuyết đã hóa thành nước, không còn lạnh lẽo như lúc đầu. Tĩnh Nhi nâng bước đi về phía trước, nhìn thấy Tô Hạ đang đứng bên ngoài chò. Hẳn thấy ngự giá tới, vội vàng chạy lại nghênh đón. Tĩnh Nhi phất tay ý bảo hẳn miễn lễ, một mặt thấp giọng hỏi: "Tô công công, thân mình phụ hoàng vẫn tốt chứ?"

Tô Hạ vội cười đáp: "Tốt tốt, ngài ấy còn đang nhắc tới ngài."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi thư thái cười, duỗi tay đẩy cửa phòng ra, xoay người phân phó: "Đều ở bên ngoài chờ đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cha con đánh cò

Đông âm xuân hàn, bên ngoài vẫn còn tuyết rơi.

Lặng lẽ đẩy phòng đi vào, không khí ẩm áp bên trong liền ập thẳng vào người. Tâm tình Tĩnh Nhi thoáng tốt lên một chút, đau buồn vừa rồi cũng tiêu tan đi. Phía sau tấm rèm mờ hồ nhìn thấy bóng hình quen thuộc, bước chân nàng nhanh lên, mở miệng gọi y: "Phụ hoàng!"

Rèm châu màu hồng san hô được vén mở, thanh âm thanh thúy của hạt châu va vào. Thiếu Huyền một thân thường phục đứng trước cửa sổ, y xoay người, Tĩnh Nhi liền tiến lên thân mật giữ lấy cánh tay của y.

Chỉ những lúc bốn bề vắng lặng, nàng mới có thể ở trước mặt y thể hiện tính tình của một nữ nhi. Y nhìn nàng, đột nhiên nhũn mảy: "Không phải đã nói không cần thường xuyên tới đây sao? Sao hôm nay lại tới?"

"Hôm nay con không có việc gì, nên liền tới thôi."

Nàng cười đáp, một tay kéo y lại ngồi, ánh mắt thoáng nhìn qua bàn cờ trên bàn, bên trên đã là một mâm tàn cục còn chưa đánh xong. Tươi cười trên mặt Tĩnh Nhi thoáng chần chờ, nàng bất giác hỏi: "Sao người lại một mình chơi cờ?"

Thiếu Huyền lúc này mới ý thức được nàng đang nói gì, y liếc mắt, cười nói: "Tần tiên sinh thường cùng ta đánh mấy thế cờ này, hiện tại lại không tìm thấy đối thủ."

"Mạnh thúc thúc đâu?" Tĩnh Nhi vội hỏi.

Y vẫn cười: "Trường Dạ không rảnh mấy thứ này, cùng hẳn đánh cờ cũng không thú vị."

"Vậy hôm nay để Tĩnh Nhi đánh cờ cùng phụ hoàng được không?"

"Được." Y nhẹ giọng đáp lời.

Kỳ thật nữ nhi này của y cũng không am hiểu đánh cờ, chẳng qua nó chỉ muốn y vui vẻ, y cũng hiểu, cho nên liền không đành lòng để nàng nhìn ra bị thương. Đào mắt đã trôi qua ba năm, y phảng phất như có thể nhìn thấy mỗi một nét chữ trên bức thư cuối cùng Toàn Cơ để lại. Y yêu cả đời, tưởng rằng sẽ hận nàng cả đời...

"Phụ hoàng." Thấy y ngờ ngác nhìn bàn cờ trước mặt, Tĩnh Nhi lo lắng gọi y.

Thiếu Huyền hoàn hồn, liền nhấp môi cười.

Ánh mắt từ trên người y chưa từng thu lại, Tĩnh Nhi biết bệnh của y là tâm bệnh, mà tất cả đều là vì mẫu hậu. Quang Khải năm thứ mười một, nàng đã trở về Đình Kinh một năm, y bệnh nặng suốt ba tháng, nhưng triệu chứng chưa từng buông bỏ. Một năm sau, nàng tin lời thái y, tự mình tới Thiên Sơn nhưng không thể mang tuyết liên trở về. Thái y nói, thân mình của y cần được tịnh dưỡng, không thể mệt nhọc. Năm Quang Khải thứ hai mươi mốt, nàng quỳ gối bên ngoài tấm cung của y suốt ba ngày, buộc y nhường ngôi.

Quân cờ màu trắng lặng lẽ hạ xuống, Thiếu Huyền theo đó lên tiếng: "Đang suy nghĩ gì đó?"

Tĩnh Nhi vội cười: "Dạ không có gì, nhìn thấy phụ hoàng mạnh khỏe, trong lòng con thật sự cao hứng." Nàng cười rất đẹp, rất giống mẫu hậu của nàng.

Ánh mắt Thiếu Huyền thay đổi, bỗng nói: "Nhiều năm như vậy, con có hận phụ hoàng không?"

Tĩnh Nhi kinh hãi: "Tĩnh Nhi sao có thể hận người?"

Đôi mắt y buông xuống, chân chờ thật lâu mới mở miệng: "Nghe nói các đại thần đều dâng tấu muốn con lập hậu nạp phi, là phụ hoàng ích kỉ..." Năm đó, y vì muốn cho Toàn Cơ một lời hứa nên chiêu cáo thiên hạ nói Tĩnh Nhi là hoàng tử, y thậm chí chưa từng suy xét chuyện lúc sau, cũng chưa từng nghĩ tới tương lai của Tĩnh Nhi.

Nói đến cùng, tất cả đều bởi vì y ích kỉ.

Nếu không, Toàn Cơ cũng sẽ không...

Ngực truyền tới một cơn đau buốt, quân cờ từ kẽ tay rơi ra, đập vào bàn cờ gây ra tiếng vang chói tai. Tĩnh Nhi cuống quýt đứng dậy đỡ y, gấp gáp nói: "Chuyện lập hậu nạp phi con đã có chủ trương, Tĩnh Nhi chưa từng trách người, mẫu hậu cũng thế! Phụ hoàng, mười tám năm nay, ngài hành hạ chính mình mười tám năm, đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Nạp phi lập hậu

Mười tám năm, thật sự đã đủ sao?

Y bức tử tình cảm của mình, lại khiến nữ nhi duy nhất rơi vào quần cục.

Nhìn Tĩnh Nhi lo lắng cho mình, Thiếu Huyền vẫn ôn hòa cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng: "Phụ hoàng biết, phụ hoàng không sao." Mặc dù trong lòng khó chịu, y cũng không muốn nữ nhi của mình càng thêm bị thương.

Đây là đứa con của y và Toàn Cơ, y có bao nhiêu hy vọng nó có thể vui vẻ cả đời?

Đáng tiếc, chỉ vì quyết định cố chấp mười tám năm trước của y, cả đời này của nữ nhi sợ rằng không thể thật sự hạnh phúc được.

Tĩnh Nhi thấy y cười, lo lắng trong lòng cũng tan đi vài phần. Một ván cờ kết thúc, nàng cười: "Kỳ nghệ của phụ hoàng vẫn tốt như vậy, chỉ tiếc Tàn tiên sinh không còn nữa, nếu không Tĩnh Nhi nhất định phải cố gắng học hỏi để cùng ngài đại chiến ba trăm hiệp!"

Ánh mắt Thiếu Huyền lướt qua cửa sổ, nhánh cây bên ngoài lay động, y cảm khái mà nói: "Đúng vậy, phụ hoàng cũng hoài niệm Tàn tiên sinh."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng nói của Tôn Toàn: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngài nên hồi cung rồi, buổi tối tân khoa Trạng nguyên còn muốn vào cung yết kiến." Mỗi lần Hoàng Thượng tới thăm Thái Thượng Hoàng đều luyện tức không muốn đi. Thái giám nội thị đều phải canh giờ, miễn để bỏ lỡ chính vụ.

Thiếu Huyền quay đầu lại, cười khê: "Nếu đã có việc thì trở về đi."

Tĩnh Nhi bất đắc dĩ đáp lời rồi đứng dậy.

Bông tuyết bên ngoài vẫn phiêu dạt mà bay, thái giám thấy nàng ra ngoài, vội vàng lấy áo lông cừu phủ thêm cho nàng. Nàng quay đầu nhìn Tô Hạ, dặn dò: "Cố gắng hầu hạ, nếu có chuyện gì phải lập tức bẩm báo với trẫm."

"Vâng, nô tài ghi nhớ. Cung tiễn Hoàng Thượng!" Tô Hạ cúi người hành lễ.

Tĩnh Nhi bất giác quay đầu nhìn cánh cửa phía sau, nơi đó vẫn an tĩnh như vậy. Mỗi lần nàng đi, phụ hoàng đều không ra đưa tiễn, bởi vì y biết cả hai đều luyện tức rồi đi.

Tĩnh Nhi cúi đầu cười nhạt, hiện tại nàng đã trưởng thành, không nên khiến y nhọc lòng hơn nữa.

Xoay người lên ngự giá, nàng mở miệng: "Buổi tối trẫm tiếp kiến tân khoa Trạng nguyên ở tẩm cung."

Thái giám bên ngoài kinh hãi, vội cúi đầu: "Việc này, Hoàng Thượng, việc này sợ là không hợp quy củ."

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Có gì là không hợp quy củ? Trẫm là hoàng đế, lời trẫm nói chính là quy củ."

Thái giám kinh ngạc ngược mắt, xuyên qua màn xe, hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của thiên tử bên trong. Tôn Toàn thở dài, chỉ đành đồng ý.

Hiện tại trên dưới trong triều đều khuyên bảo Hoàng Thượng nạp phi lập hậu, Hoàng Thượng lại trước sau không chút động tĩnh, sau lưng lúc này đã có lời đồn Hoàng Thượng thích nam tử. Hôm nay Hoàng Thượng lại muốn triệu kiến tân khoa Trạng nguyên ở tẩm cung, việc này...

Thái dương Tôn Toàn rùng rùng mồ hôi lạnh.

Ba năm, Hoàng Thượng đã trưởng thành, ngài ấy đã không còn là Thái tử điện hạ thiên chân của ngày xưa. Năm đó, Thái Thượng Hoàng phái hắn tới cạnh Hoàng Thượng từng dặn dò, muốn hắn phải cả đời hầu hạ, không được nhảm lẩn. Cho nên lúc này, hắn chỉ có thể tuân theo phân phó, không có nửa câu nghi ngờ.

Tĩnh Nhi dựa vào ngự giá nhắm mắt dưỡng thần, bỗng dưng nàng cười ra tiếng: "Nạp phi lập hậu..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Tiếp kiến Trạng nguyên

Tuyết rơi cả ngày cuối cùng cũng ngừng, vọng mắt nhìn ra nơi nơi đều là một màu trắng xóa. Uốn lưng trên hành lang dài, lúc này chỉ nghe truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Tôn Toàn ngược mắt đã thấy tân khoa Trạng nguyên đang đi tới Càn Thừa cung. Gió lạnh thổi bay vạt áo của hắn, làn da của hắn giữa tuyết càng thêm trắng nõn, trong không khí rét lạnh dần dần truyền tới tiếng thở dốc.

"Tôn công công." Hắn cung kính gọi Tôn Toàn một tiếng.

Tôn Toàn hoàn hồn, lúc này nam tử kia đã tới gần, hắn vội cúi đầu: "Hoàng Thượng đã ở bên trong đợi đại nhân, đại nhân mau vào đi."

Cung nhân bên cạnh tiến lên, cẩn thận đẩy cửa điện ra.

Trạng nguyên mỉm cười gật đầu, nâng bước vào trong.

Cánh cửa phía sau dần dần khép chặt, hắn lúc này mới phát hiện cung nhân trong tẩm cung hoàng đế đều rút khỏi. Trạng Nguyên nhú mày, hoàng đế triệu kiến hắn từ Ngự thư phòng tới tẩm cung đã là chuyện lạ, tại sao còn kêu cung nhân lui xuống?

Trạng nguyên ần ần nhớ tới lời đồn trong cung...

Hoàng đế, thích nam tử.

Hắn lập tức hung hăng nhú mày, sau đó cười giễu một tiếng, lời đồn, há có thể là thật?

Rèm châu trước mặt rũ thẳng, hắn cẩn thận vén qua một bên, xuyên qua tấm lụa mỏng phía trước, như ẩn như hiện nhìn thấy một thân mình hoàng. Bước chân Trạng nguyên thu lại, bất giác nhìn sâu một hơi, sau đó mới tiếp tục đi vào.

Không ngờ, thiên tử lúc này lại đang chống cằm mà ngủ trên bàn. Ánh sáng lung linh ôm lấy gương mặt hoàn mỹ của nàng, lông mi cong dài che đầy đôi mắt, cánh môi hồng nhạt như đoá hoa đào xinh đẹp, nhìn nàng phảng phất như bước vào một thế giới khác.

Trạng Nguyên ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn diện thánh, nhưng thật không ngờ hoàng đế Tây Lương lại là một thiếu niên tuấn mỹ như vậy.

Trạng nguyên vẫn đứng đó, đột nhiên nhìn thấy cặp mắt kia khẽ mở, con ngươi màu hổ phách chứa đầy ý cười, ánh mắt linh động, đôi mắt đó lại khẽ chớp một lát.

Trạng nguyên bỗng nhiên kinh hãi, đột nhiên ý thức được gì, vội vàng cúi người quỳ xuống, lo sợ không yên: "Vi thần đáng chết, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội." Hắn này giờ đứng như trời trồng, vậy mà không phát hiện người trước mặt đã tỉnh.

Tĩnh Nhi vẫn chống cằm trên bàn, liếc xéo người quỳ phía dưới.

Sau một lúc lâu, nàng mới cười: "Trẫm chẳng lẽ là sai lang hổ báo sao? Không ngờ lại làm Tô ái khanh sợ hãi như thế."

Trạng nguyên vẫn không dám ngược mắt, thấp giọng: "Hoàng Thượng thứ tội!"

Thứ tội? Nàng gọi hắn tới đâu phải để nghe cái này.

Ngón tay thon dài chống nhẹ lên bàn, nàng mở miệng: "Đứng lên đi."

"Hoàng Thượng..."

"Trẫm kêu ngươi đứng lên." Lời nàng mang theo hàm ý không được cãi lệnh.

Trạng nguyên tạ ơn đứng dậy, cúi đầu đứng trước mặt nàng. Tĩnh Nhi vẫn ngồi, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn, mới nói: "Thừa tướng cáo bệnh ba ngày, thân mình hiện tại đã tốt hơn chưa?"

Trạng nguyên vội đáp: "Tạ Hoàng Thượng hỏi thăm, mọi chuyện đều tốt."

"Ừ, vậy thì trẫm an tâm rồi." Nàng dừng lại, ánh mắt thoáng động. "Ngẩng đầu lên, trẫm chán ghét lúc nói chuyện mà không thấy đôi mắt của đối phương." Tần tiên sinh từng nói, người có thể nói dối, nhưng đôi mắt của họ sẽ không. Cho nên mỗi lần nói chuyện nàng đều có thói quen nhìn vào đôi mắt người khác.

"Vâng." Hắn ngẩng đầu, ánh mắt hơi trốn tránh.

Tĩnh Nhi cười nhẹ: "Tô Doanh, nói trẫm nghe xem, ngươi rốt cuộc có tài năng gì mà làm được Trạng nguyên vậy? Tại sao không dám nhìn trẫm?" Nàng cứ vậy mà nhìn hắn, người này tôn tử của Thừa tướng, không thể phủ nhận, hắn quả thật tài cao bát đầu. Thừa tướng nàng khi phụ hoàng tại vị đã là nguyên lão tam triều, hiện giờ tới nàng đã là đời quân vương thứ tư. Thừa tướng trong triều đức cao vọng trọng, Tĩnh Nhi cũng biết Thừa tướng làm mọi chuyện đều vì Tây Lương, nhưng ông ấy lại muốn nàng làm hậu cung phong phú...

Cho nên, nàng không thể không xuống tay với Tô Doanh này, để Thừa tướng đối với hậu cung của nàng biết khó mà lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Thầy của trẫm

Chương này ra sớm để gửi tặng bạn Chopper57. Cảm ơn bạn đã design ảnh bìa cho bộ truyện này nhiều nhé!!

Huân hương trong tấm cung lượn lờ, tiếng hít thở của hai người vẫn đều đều như vậy.

Tô Doanh không dám nhìn thẳng thiên tử trước mặt, Tĩnh Nhi càng thêm muốn cười, mở miệng: "Chức quan của Trạng nguyên trẫm đã nghĩ kỹ, cho nên hôm nay mới gọi ngươi yết kiến."

"Vi thần tạ long ân Hoàng Thượng!" Tô Doanh phát bảo quỳ xuống.

Tĩnh Nhi cười ra tiếng, nói: "Trẫm còn chưa nói là chức quan gì, Tô ái khanh đã thích như vậy sao?"

Bất an trong lòng mỗi lúc một tăng, Tô Doanh vẫn cúi đầu, nói: "Hoàng Thượng là quân, vi thần thề sống chết tận trung với Hoàng Thượng."

"Rất tốt." Tĩnh Nhi tỏ vẻ hài lòng, nàng liền đứng lên, đuỗi tay dịu hắn, "Tô ái khanh chi bằng đứng dậy trước đi."

Ngón tay thon dài chạm tới ống tay áo của nam tử, Tô Doanh kinh hãi, theo bản năng rút về, một câu "Vi thần" còn chưa nói xong, cánh tay đã bị người trước mặt dùng sức giữ lấy.

Khóe miệng Tĩnh Nhi cong lên, nàng cảm nhận được hắn đang cố tình trốn tránh, chỉ là sức lực lại không bằng nàng. Nàng lúc này tựa hồ mới nhớ ra nam tử trước mặt chẳng qua chỉ là thư sinh.

Không biết tại sao, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt của một người khác, còn cả mấy lời cuồng ngạo không biết kiểm chế kia.

Tiểu tử thúì...

A...

Tĩnh Nhi bất giác cười ra tiếng, sao đang êm đẹp lại nghĩ tới hắn chứ? Hai năm trước, hắn sớm đã không còn trên đời này, hiện tại có lẽ đã đi đầu thai chuyển thế rồi, không phải sao?

"Hoàng Thượng..." Tô Doanh sợ hãi gọi nàng, có lẽ là ảo giác của hắn, vừa rồi hắn lại phảng phất từ ánh mắt hoàng đế nhìn ra một tia tiếc hận.

Hoàng Thượng đang hoài niệm ai sao?

Tĩnh Nhi hoàn hồn, lúc này nàng mới phát hiện cánh tay của mình vẫn giữ lấy Tô Doanh. Nàng miễn cưỡng cười cười, dùng sức nâng hân đứng dậy, tiện đà nói: "À, trăm là muốn nói với ngươi, về sau ngươi cứ ở lại bên cạnh trăm..." Nàng cố ý dừng lại, sau đó mới nói tiếp, "Làm thầy (1) của trăm."

(1) Nguyên văn là lão sư, mình dịch rõ ra là thầy luôn

Quả nhiên, Tô Doanh giật mình, đôi mắt bất giác căng lớn, hân vội vàng mở miệng: "Việc này... Vì thần là thần, ngài là thiên tử, vì thần sao có thể làm thầy của ngài?"

Tĩnh Nhi lại lần nữa ngồi xuống, liếc nhìn bộ dáng sợ hãi của hân: "Sao lại không thể? Tô ái khanh trên biết thiên văn dưới hiểu địa lý, những thứ ngươi biết còn nhiều hơn trăm, ngày sau trăm phải từ từ mà lãnh giáo ngươi."

"Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi..."

"A..." Tĩnh Nhi cắt ngang lời hân, "Trăm nhớ vừa rồi có ai còn nói thể sống chết cũng nguyện trung thành với trăm mà? Hiện giờ trăm chỉ có một tâm nguyện nhỏ nhoi, ngươi đã không thể thỏa mãn sao?" Ánh mắt nàng tĩnh lặng như nước lướt qua mặt hân, ôn nhu mang theo cương nghị, khiến Tô Doanh không thể nhìn thẳng.

Tĩnh Nhi dựa vào phía sau, lại nói: "Chuyện này cứ định vậy đi, nếu không còn việc gì khác, Tô ái khanh lui xuống trước đi, trăm cũng mệt rồi."

"Vâng, vì thần cáo lui."

Từ tấm cung ra ngoài, trái tim Tô Doanh cứ thỉnh thoảng mà đập, thái dương rờn rờn mồ hôi, xem ra lời đồn thật sự là có căn cứ, Hoàng Thượng... chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự thích nam tử hay sao? Nếu không, nào có ai có thể đưa ra yêu cầu như vậy?

Hân nhìn không được quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt. Một tiếng "Tô đại nhân" bỗng dưng gọi tam hồn lục phách của hân trở về, Tôn Toàn cười nói: "Đại nhân còn việc gì cần bẩm báo sao?"

"À... Không..." Tô Doanh xoay người đi xuống bậc thang. Tay hân thoáng siết chặt, vì sao vận mệnh lại khiến hân cảm thấy Hoàng Thượng không nên là dạng người như vậy? Chẳng lẽ bởi vì... Khuôn mặt điên đảo chúng sinh đó sao?

Trong lòng Tô Doanh thất kinh, bước chân bên dưới bất giác nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Xin tha cho hân

Tôn Toàn đẩy cửa lớn tấm cung ra, thiếu niên thiên tử kia nào có thật sự nghỉ ngơi, chẳng qua là đang ngồi nhọt nhọt phẩm trà.

"Hoàng Thượng, sắc trời không còn sớm nữa, ngài nên nghỉ ngơi đi." Thái giám có ý tốt nhắc nhở.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Trăm cũng nên nghỉ ngơi rồi. Sáng mai Thừa tướng còn vào cung gặp trăm."

Tôn Toàn kinh hãi: "Tô đại nhân nói Thừa tướng đại nhân ngày mai lâm triều sao?"

Tôn Toàn đẩy ra tấm cung đại môn, kia thiếu niên thiên tử nơi nào thật sự ở nghỉ ngơi, bất quá ở tự cổ bùng trà nhọt nhọt mà phẩm trà.

Lại không ngờ, người trước mặt lắc đầu. Tôn Toàn càng thêm khó hiểu, Thừa tướng đã cáo bệnh nhiều ngày, nếu đã như thế, sao Hoàng Thượng lại biết sáng mai ông ấy tới gặp? Nhưng thấy vẻ mặt nàng kiên định, Tôn Toàn cũng không định hỏi nhiều.

Trương Tầm, Liên Vũ hai cung nữ tiến vào hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn là hai nhà đầu này hầu hạ Tĩnh Nhi, bắt đầu từ lúc nàng theo Tôn tướng quân tới biên cương. Trong cung này, ngoại trừ Thái Thượng Hoàng và Mạnh Trường Dạ ở ngoài, chỉ có hai người các nàng và Tôn Toàn biết thân phận thật của Tĩnh Nhi. Cho nên Tĩnh Nhi vô cùng tin nhiệm bọn họ.

.....

Hôm sau vừa mới hạ triều, Tĩnh Nhi còn chưa kịp trở về tấm cung đã nghe cung nhân tới báo, nói Thừa tướng sớm đã ở bên ngoài Ngự thư phòng chờ. Tôn Toàn đưa mắt nhìn nàng, thấy khoe miệng Tĩnh Nhi lộ ra mặt cười thoải mái, chỉ lười biếng nói: "Vậy nói với Thừa tướng, trăm về cung thay xiêm y trước rồi qua gặp ông ấy."

Thay bộ triều phục nặng nề ra, Tĩnh Nhi lại không có ý đứng dậy. Tôn Toàn cả gan khuyên: "Hoàng Thượng, Thừa tướng đại nhân vội vã gặp ngài nhất định là có việc quan trọng, ngài vẫn là qua đó đi."

Tĩnh Nhi liếc xéo hẳn, ý vị sâu xa mà mở miệng: "Quả thật là có chuyện quan trọng."

Ngoài miệng nói là chuyện quan trọng, nhưng cánh cửa tẩm cung cách nửa canh giờ sau mới mở ra.

Thừa tướng nóng lòng chờ ở Ngự thư phòng mới thấy ngự giá khoan thai tới muộn, ông vội tiến lên hành lễ: "Thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thiếu niên một thân mình hoàng tử ngự giá chậm rãi đi xuống, tiến lên đỡ Thừa tướng đứng dậy, cười nói: "Đây không phải trên triều, Thừa tướng không cần đa lễ." Nàng lại buông lỏng tay, xoay người đi lên bậc thang, lời nói thông dong, "Hôm qua trẫm nghe Tô ái khanh nói bệnh của Thừa tướng đã không còn đáng ngại. Trẫm hôm nay nhìn thấy, cũng an lòng."

Thừa tướng nghe vậy, vội đáp: "Thần đáng chết, để Hoàng Thượng nhọc lòng."

Tĩnh Nhi lắc đầu cười: "Thừa tướng nói vậy là có ý gì? À, Thừa tướng hôm nay vội vã tìm trẫm là có ý gì?"

Giờ phút này, hai người đã đi vào Ngự thư phòng, cánh cửa phía sau được cung nhân khép lại. Thừa tướng thoáng chần chờ, tiến lên một bước, quỳ xuống phía sau Tĩnh Nhi: "Doanh Nhi tư lịch còn thấp, khó đảm đương nhiệm vụ thầy của Hoàng Thượng, thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh."

Khoe miệng Tĩnh Nhi giương lên, xoay người nhìn nhặt nhìn lão Thừa tướng phía dưới, cười nói: "Trẫm còn tưởng là chuyện gì, chỉ là việc này thôi sao? Nhưng trẫm lại cảm thấy chức quan này rất hợp với y, Thừa tướng là đang sợ trẫm khó xử hẳn sao?"

"Việc này..." Thừa tướng xấu hổ.

Thiếu niên trước mặt lại cười ha hả, nàng khom người xuống, mở miệng: "Thừa tướng là nguyên lão tứ triều, cần gì phải ở trước mặt trẫm ấp a ấp úng như vậy chứ? Người không phải sợ trẫm gây khó dễ hẳn, người là sợ cả triều văn võ bá quan khó xử hẳn!"

"Hoàng Thượng!" Sắc mặt Thừa tướng thay đổi.

Tĩnh Nhi lại không tức giận, vẫn tươi cười nói: "Không phải trên dưới triều đình đều nói vậy sao? Nếu trẫm giữ Tô ái khanh bên cạnh, chẳng phải là không hợp tâm ý mọi người sao?"

"Thần không dám!"

Ánh mắt Tĩnh Nhi dừng trên sống lưng Thừa tướng thật lâu, nàng mới dịu ông đứng dậy, thở dài: "Tô ái khanh là một nhân tài, trẫm cũng không định giữ hẳn bên cạnh rồi hủy hoại thanh danh một đời của hắn. Trẫm hiểu khổ tâm của Thừa tướng, nhưng lúc này trẫm chưa nghĩ tới chuyện nạp phi."

Bên ngoài sớm có người đồn đãi Hoàng Thượng thích nam tử, nếu Tô Doanh thật sự ở bên cạnh Hoàng Thượng, rốt cuộc là lời người đáng sợ! Tô Doanh là tôn tử duy nhất của ông, con ông không vào quan trường, đứa tôn tử này là kỳ vọng lớn nhất của ông, ông không thể...

Thừa tướng nghĩ nghĩ, Tĩnh Nhi lại nói: "Thừa tướng cứ nói với bên ngoài, việc nạp phi, chờ trẫm qua Nhục quán rồi nói."

Ngay cả lý do cũng thay ông nghĩ kỹ rồi, trong lòng Thừa tướng thâm than, Thái tử năm đó đã thật sự trưởng thành, lúc này đã biết cò kè mặc cả với người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Lên chùa cầu phúc

Chuyện lập hậu nạp phi cứ như vậy mà bị dè xuống.

Việc này lúc truyền tới tại Thiếu Huyền, Mạnh Trường Dạ còn nói: "Thừa tướng nói với bên ngoài Hoàng Thượng còn nhỏ, việc hậu cung trì hoãn thêm một thời gian, trong triều đương nhiên không ai dám ý kiến."

Thiếu Huyền nhìn chăm chăm gốc hồng mai bên ngoài cửa sổ, cũng không nói gì.

Thấy y thở dài, Mạnh Trường Dạ vội nói: "Hoàng Thượng có thể một mình đảm đương mọi chuyện, chủ tử vì sao lại còn thờ dài?"

Thiếu Huyền xoay người, nữ nhi này của y vô cùng thông tuệ, nàng nói việc này đã có tính toán, nhất định là có biện pháp. Chỉ là Nhược quán... Nàng còn mấy năm có thể chờ? Giang sơn to như vậy ném cho một nữ nhi đang tuổi nở hoa, đời này rốt cuộc vẫn là người làm phụ thân như y có lỗi với nàng.

"Chủ tử..."

Mạnh Trường Dạ lại gọi y một tiếng, thấy y cười cười, mở miệng: "Trường Dạ, ngươi lại đây."

Mạnh Trường Dạ tiến lên, Thiếu Huyền liền nói nhỏ vào tai hắn mấy câu. Đôi mắt Mạnh Trường Dạ bắt gặp căng lớn, hắn bỗng dưng lui nửa bước: "Chủ tử ngài..."

Thiếu Huyền chỉ vung tay, thong dong nói: "Đi đi."

Mấy ngày nay y đã suy nghĩ rất nhiều, cũng sớm đã hạ chủ ý.

.....

Đàn hương tốt nhất lượn lờ từ lư hương bay ra, lúc Mạnh Ninh đi vào, vừa lúc thấy một cung nhân từ trong Càn Thừa cung đi ra. Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn nàng, cười nói: "Ninh Nhi, ngươi tới rồi."

Mạnh Ninh tiến lên hành lễ, lại quay đầu nhìn ra, nói: "Vừa rồi là công công từ Ngự Phúc Tự trở về sao?"

Tĩnh Nhi không biết vì sao nàng hỏi như thế, gật đầu: "Tới bẩm báo với trẫm chuyện của di nương."

Mạnh Ninh đáp lời, rồi lại lên lút hỏi: "Mục thái phi... Mọi chuyện đều ổn sao?"

Chuyện của Mục thái phi Mạnh Ninh cũng là nghe từ mẫu thân Sở Linh Tê, vốn dĩ bà ấy là phi tử của Thái Thượng Hoàng, lại là tỷ muội với Tiên hoàng hậu, cũng coi Hoàng Thượng như con ruột. Sau khi Tiên hoàng hậu mất, Thái Thượng Hoàng hủy bỏ lục cung, Mục thái phi liền dọn tới Ngự Phúc Tự cầu phúc cho hoàng thất. Bà ấy cũng là người đáng thương, tâm tâm niệm niệm Thái Thượng Hoàng nhưng trong lòng ngài ấy chỉ có một mình Tiên hoàng hậu.

Tĩnh Nhi gác công văn trong tay xuống, không khỏi nhíu mày: "Sao hôm nay nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy?"

Mạnh Ninh cắn răng một cái, quỳ xuống: "Hoàng Thượng thứ tội. Kỳ thật Mục thái phi đã bị bệnh một thời gian, nhưng ngài ấy sợ Hoàng Thượng nhớ thương nên mới kêu người nói dối!"

"Ngươi nói cái gì?" Tĩnh Nhi đột nhiên đứng lên, lập tức lao ra cửa lớn.

"Hoàng Thượng!" Mạnh Ninh vội vàng đuổi theo, ngăn cản, "Biên giới Tây Lương ta và Đông Việt đang trong tình cảnh khẩn cấp, Mục thái phi không nói cho ngài là vì sợ phân tâm!"

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, di nương cả đời yêu phụ hoàng, lại đem nửa đời phụng hiến cho nàng. Hiện giờ bà ấy vì nàng, lại còn muốn che giấu bệnh tật!

Nàng đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên dừng lại. Di nương của nàng là người lương thiện nhất trên đời, bà luôn sợ phụ hoàng khó xử nên chưa bao giờ chủ động đi thăm, bà luôn sợ nàng lo lắng nên không bao giờ nói cho nàng biết chuyện của mình.

"Hoàng Thượng..."

Tĩnh Nhi hoàn hồn, nhìn thần sắc lo lắng của Mạnh Ninh, nàng miễn cưỡng nói: "Tôn Toàn, gọi người chuẩn bị ngựa, trẫm muốn tới Ngự Phúc Tự dâng hương."

Nếu di nương không muốn nàng lo lắng, vậy nàng liền ra vẻ không biết, nhưng nàng sẽ lên chùa thắp hương, cầu phúc cho di nương.

Nàng cùng Mạnh Ninh, hai người mặc thường phục lên chùa.

Mạnh Ninh đi xuống lấy hương, Tĩnh Nhi một mình quỳ gối trước Phật, cầu cho di nương bệnh mau chóng khỏi, cầu cho phụ hoàng sống lâu trăm tuổi.

Trong chốc lát, phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng kêu một tiếng "Ninh Nhi", lại không thấy ai trả lời. Tĩnh Nhi bất giác quay đầu, đúng lúc cùng người phía sau bốn mắt mà nhìn. Người tới cũng vô cùng kinh ngạc, vừa định hành lễ thì Tĩnh Nhi đã lên tiếng: "Thật trùng hợp, Tô đại nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Biên cương xảy ra chuyện

Ánh sáng mặt trời xuyên qua mây mù chiếu xuống, dừng trên sườn mặt Trạng nguyên.

Sắc mặt Tô Doanh khê biến, cuống quýt tiến lên hành đại lễ.

"Vi thần không biết Hoàng Thượng ở đây, kinh động thánh giá, mong Hoàng Thượng thứ tội!"

Tĩnh Nhi nhú mày: "Tô đại nhân cũng tới cầu phúc sao?"

Tô Doanh vội phủ nhận: "Vi thần rảnh rồi không có gì làm, cho nên tới đây tìm phương trượng luận kinh, không ngờ Hoàng Thượng cũng ở đây."

Tĩnh Nhi khê cười: "Luận kinh? Trạng nguyên lang tài cao bát đầu lại muốn xuất gia sao?"

Sắc mặt Tô Doanh ửng đỏ, xấu hổ lên tiếng: "Dạ không, kinh Phật có thể giúp người tĩnh tâm." Đặc biệt sau lần đó diện thánh, hần càng thêm cần mẫn tới đây. Cũng không biết vì sao, mỗi lần nhớ tới những lời hoàng đế nói, Tô Doanh liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, hần luôn cảm thấy sự tình không hẳn là như vậy. Chỉ có ở nơi thanh tịnh như thế này mới có thể khiến hần không còn nhớ tới cảnh tượng ngày ấy.

Nhưng...

Hần còn đang nghĩ, thiếu niên trước mặt đã phát áo đứng dậy. Nàng nghĩ nghĩ, đi tới trước mặt hần, đưa ra quyết định: "Trẫm hôm nay cũng có chuyện phiền lòng, vậy thì cùng Tô ái khanh đi nghe một lát. Các người cứ nói chuyện, trẫm chỉ ngồi một bên."

"Hoàng..."

Tô Doanh còn chưa nói xong, người trước mặt đã nâng bước rời khỏi. Hần thờ dài một tiếng, lúc này cũng không thể nói gì, chỉ đành đuối theo Tĩnh Nhi.

Lúc Mạnh Ninh mang đồ trở về, thấy trong Phật đường không một bóng người, nàng kinh hãi, vội vàng đi tìm xung quanh. Mọi nơi tìm kiếm đều không thấy Tĩnh Nhi, Mạnh Ninh không khỏi sốt ruột. Mới có một lát, Hoàng Thượng rốt cuộc có thể đi đâu?

Chẳng lẽ là tới biệt viện phía sau thăm Mục thái phi sao?

Mạnh Ninh lập tức phủ nhận, Hoàng Thượng đề ý tới suy nghĩ của thái phi, nhất định sẽ không vạch trần lời nói dối thiện ý của bà ấy. Chỉ là, Hoàng Thượng rốt cuộc đã đi đâu?

Mạnh Ninh đang vô cùng ảo não, lúc này lại có một thái giám hoang mang từ bên ngoài chạy vào.

Nàng và Hoàng Thượng cải trang đi tuần, giờ phút này lại có cung nhân tìm tới đây, nhất định đã xảy ra đại sự!

.....

Trong thiện phòng, Tĩnh Nhi khoanh chân an tĩnh ngồi một bên. Tô Doanh nói rất có lý, ngồi ở đây, tâm tình của nàng cũng tốt hơn một chút.

Âm thanh ầm ĩ từ bên ngoài truyền tới, nàng mở to mắt, lúc này có tiếng một tiểu sai di truyền tới: "Phương trượng, Mạnh tiểu thư nói Hoàng Thượng mất tích, nhờ ngài hỗ trợ đi tìm."

Tĩnh Nhi mở to hai mắt, cả người đứng lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, Mạnh Ninh nhìn thấy Tĩnh Nhi, nàng kinh hãi, không chút chần chờ tiến nhanh lại, nói nhỏ bên tai Tĩnh Nhi: "Hoàng Thượng, có cấp báo gọi ngài hồi cung!"

Nếu không xảy ra đại sự, Mạnh Ninh tuyệt đối sẽ không có thần sắc như vậy.

Bên ngoài Ngự thư phòng, Tôn tướng quân thấy Tĩnh Nhi đi qua, ông vội xoay người hành lễ. Tĩnh Nhi vung tay, nói: "Chuyện gì?"

"Hoàng Thượng..." Tôn tướng quân đi theo vào, thấp giọng: "Quân Đông Việt đã phá một thành của Tây Lương ta."

Tĩnh Nhi dừng bước, âm sắc thâm trầm: "Sai lầm của ai?"

Tôn tướng quân thoáng chần chờ, sau đó trả lời: "Thế tử của Hiện Vũ Vương."

"Con trai của Lục bá?" Tĩnh Nhi nhú mày, phát áo ngồi xuống, sau đó mới nói, "Truyền hần vào kinh."

Tôn tướng quân gật đầu, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng Thượng, ngài nghĩ có phải Hiện Vũ Vương muốn mượn thế lực của Đông Việt..." Câu kế tiếp ông không nói, vội bí ông tin vị hoàng đế trẻ tuổi này sớm đã biết rõ.

Cần Khánh năm thứ hai, Tây Lương xảy ra nội loạn, các vị Vương gia năm đó tham dự chỉ có mình Hiện Vũ Vương bảo toàn thực lực, không chút hao

tổn. Mọi người đều nói Hiện Vũ Vương là một kẻ ngốc nghếch, nhưng Tĩnh Nhi lại không cho là thế.

Sắc mặt nàng vẫn chưa thay đổi, chỉ cười cười: "Có phải hay không trăm truyền hán tới chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Đông Việt liên hôn

Rèm châu đông đưa, dáng người mảnh khảnh của cung nữ đi vào.

"Hoàng Thượng, trời đang lạnh, trước làm nóng chân đã." Trương Tầm đi tới trước mặt Tĩnh Nhi, đem bồn gỗ trong tay gác xuống, nửa quỳ.

Bàn tay cung nữ chạm tới ngực ửng mình hoàng, Tĩnh Nhi mới hồi phục tinh thần. Sau khi trở về tẩm cung, nàng vẫn luôn nghĩ những lời nói với Tôn tướng quân lúc sáng, biên cương xảy ra chuyện còn liên quan tới hoàng thất, vấn đề này không thể không coi trọng.

"Hoàng Thượng, nóng sao?" Thanh âm cung nữ mềm nhẹ, nghe vào tai thật sự rất thoải mái.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Nhà đầu Trương Tầm ngày càng hiểu tâm tư của trăm, không nóng, rất vừa."

Nghe vậy, Trương Tầm mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thấp giọng: "Hoàng Thượng có gì phiền lòng ao? Bọn nô tỳ thấy ngài từ lúc trở về chưa từng nói chuyện, Tôn công công cũng không dám quấy rầy ngài." Múc nước đổ lên chân Tĩnh Nhi, Trương Tầm to gan ngẩng đầu, "Chuyện lập hậu nạp phi... Không phải đã hoãn rồi sao?"

Tĩnh Nhi chỉ khẽ đáp: "Không phải chuyện đó."

Cuối cùng, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Trương Tầm thức thời không nói chuyện, cẩn thận hầu hạ nàng rửa chân. Liên Vũ sớm đã chờ hầu hạ Tĩnh Nhi lên giường nghỉ ngơi.

Hai cung nữ khom người lui ra, theo sau nghe thấy tiếng Tôn Toàn nhỏ nhẹ đi vào, cách tám duy trước chỉ mơ hồ nhìn thấy thân hình. Một mình Tĩnh Nhi nằm trên long sàng to lớn, nhưng lại không thể ngủ được.

Nặng nề xoay người vài lần, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm của Tôn Toàn: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Nàng dứt khoát ngồi dậy, cau mày: "Trong lòng trăm phiền muộn, muốn tìm người nói chuyện."

Tôn Toàn giật mình, đáp: "Hoàng Thượng, đã muộn thế này, ngài muốn triệu ai?"

Triệu ai?

Tĩnh Nhi chưa từng nghĩ tới. Phụ hoàng chỉ có mình nàng là con, nếu không, nàng đã có thể tìm người thân trò chuyện. Không biết vì sao, đang êm đẹp, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nhan Vũ. Hẳn hăm mộ nàng, bởi vì nàng là đứa con duy nhất của phụ thân. Than thở một tiếng, kỳ thật trong nhà nhiều con nhiều cái cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Quan hệ giữa Mạnh Ninh và đệ đệ nàng ấy tốt vô cùng, hai người cái gì cũng có thể nói, nàng thật có chút ghen tị.

Hít một hơi thật sâu, Tĩnh Nhi lại nằm xuống.

Một đêm không ngủ, hai mắt cuối cùng cũng nhắm lại. Trong lòng thầm nghĩ tới chuyện biên cương, nghĩ tới chuyện thế tử của Hiện Vũ Vương. Nàng đã sai người thả bồ câu đưa tin, tin chắc qua ba năm ngày, người sẽ tới.

Hôm sau, Mạnh Ninh tới, nói thân thể Mục thái phi đã tốt lên, Tĩnh Nhi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua hai ngày, biên cương có cấp báo truyền tới, là cấp báo tám trăm dặm. Thị vệ từ cửa cung chạy thẳng tới Ngự thư phòng, Tĩnh Nhi xem thư, đôi mắt căng lớn, cả khuôn mặt bỗng nhiên xanh mét.

Thừa tướng thấy vậy, vội thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?"

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Hay cho một Bạc Hề Li, vút trăm ra khỏi ốc tổ ba trăm dặm không nói, nay còn dám trêu chọc việc này." Bức thư hung hăng bị vỗ xuống mặt bàn, ánh mắt Thừa tướng đưa qua, sắc mặt khẽ biến.

"Hoàng Thượng, việc này..."

Sau khi hoàng đế Đông Việt chiếm ba trăm dặm ranh giới Tây Lương lại muốn đưa ra ý liên hôn.

Tĩnh Nhi siết chặt hai tay, hoàng đế Đông Việt muốn gả bào muội cho nàng, nàng vừa mới giải quyết chuyện lập hậu nạp phi trong triều, nay người Đông Việt lại muốn cấm một chân tới.

Cưới? Nàng sao phải cưới, trong khi đối phương còn là người Đông Việt?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Cú thế mà biết

Hai nước liên hôn, hoàng đế Đông Việt sẽ đem ba trăm dặm ranh giới cướp từ Tây Lương làm của hồi môn cho công chúa.

Tĩnh Nhi lạnh lùng cười, hẳn thật đúng là hào phóng!

Không cần những ranh giới đó, thứ hẳn nhìn trúng kỳ thật là hậu vị của Tây Lương, nhìn trúng nửa giang sơn Tây Lương này.

Con người lòng lang dạ thú như thế thật khiến Tĩnh Nhi có chút bội phục.

"Hoàng Thượng..." Thừa tướng cau mày, lo lắng nhìn thiên tử thiếu niên trước mặt.

Trên mặt Tĩnh Nhi vẫn mang ý cười, nàng xoay người đẩy cửa sổ bên cạnh xa, đưa mắt nhìn mầm non đang đâm chồi trong viện. Nàng từ từ nói ra từng chữ: "Xem ra lần liên hôn này hẳn nhất định phải đạt được." Không đợi Thừa tướng lên tiếng, nàng lại nói, "Thừa tướng về trước đi, để trẫm suy nghĩ một lát."

Nghe nàng nói thế, Thừa tướng chỉ đành cáo lui ra ngoài.

Gió lớn từng trận thổi tới làm cành cây không ngừng lay động. Tĩnh Nhi lẳng lặng đứng trước cửa sổ hồi lâu, cười nhạt một tiếng, thuận tiện đem bức thư vò nát, sau đó xoay người ra ngoài.

.....

"Sao hôm nay Hoàng Thượng về sớm như vậy?" Liên Vũ thấy nàng trở về tắm cung, vội cùng Trương Tâm theo vào.

Rèm châu va chạm tạo nên âm thanh thanh thúy, Tĩnh Nhi ngồi xuống giường, nhìn hai cung nữ trước mặt, cười nói: "Hoàng đế Đông Việt muốn đem bào muội tới Tây Lương liên hôn với trẫm."

Hai cung nữ sùng sốt, sắc mặt Trương Tâm đã trắng bệch, vội hỏi: "Sao Hoàng Thượng còn cười?"

Liên Vũ liếc nhìn Tôn Toàn bên cạnh, thấy sắc mặt thái giám nàng liền biết đây không phải chuyện đùa. Liên Vũ cũng lo lắng tới mất đồ hoe, cắn môi lên tiếng: "Không bằng... Hối Thái Thượng Hoàng nên làm thế nào được không?"

Tiết tấu Tĩnh Nhi gõ tay chợt ngừng, một tay nàng nắm lấy cảm nhin Liên Vũ, cười hỏi: "Sao trong lòng ngươi trầm lại vô dụng như vậy?"

Sắc mặt Liên Vũ thay đổi, cuống quýt quỳ xuống: "Nô tỳ không phải có ý này, Hoàng Thượng..."

"Cũng đúng, trẫm thật có chút phiền lòng." Tĩnh Nhi vung tay, con ngươi không hề lộ ra quá nhiều lo lắng. Thừa tướng đi rồi, nàng ở Ngự thư phòng một mình suy nghĩ, giờ phút này ngược lại cảm thấy sự tình không quá trầm trọng.

Đáy mắt Trương Tâm hiện lên một tia vui vẻ, vội hỏi: "Hoàng Thượng có cách sao?"

Tĩnh Nhi khẽ cười một tiếng, khen ngợi nhìn Trương Tâm: "Người hiểu ta cũng chỉ có Trương Tâm."

Nàng nói ra câu này làm Tôn Toàn hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, dọc đường đi hẳn không dám hỏi.

Tĩnh Nhi ngồi thẳng lại, cười nói: "Hoàng đế Đông Việt yêu thương bào muội này, nếu nàng ấy không thích trẫm, khẳng định không chịu gả thì sao?" Tươi cười trên mặt bỗng trở nên tà ác, phảng phất đã nắm chắc thắng lợi.

Liên Vũ vội hỏi: "Làm sao Hoàng Thượng biết hoàng đế Đông Việt yêu thương vị công chúa kia?"

Tĩnh Nhi nhấp môi cười: "Trẫm cứ thế mà biết."

Một năm trước Đông Việt nội loạn, thành viên hoàng thất chỉ có vị Thanh Nhã công chúa kia không chút tổn hại, nếu không để ý, hoàng đế Đông Việt sao cần gì phải bảo vệ nàng ấy? Nếu bọn họ muốn liên hôn, nếu muốn đến thì đến đi, nàng không tin vị công chúa Đông Việt kia có thể tìm thấy hạnh phúc ở nơi này.

Cung nữ còn muốn hỏi, đã thấy Tĩnh Nhi đứng lên, nhàn nhạt nói: "Việc này đừng bẩm báo Thái Thượng Hoàng, phiền ngài nghỉ ngơi." Nàng hiện giờ đã trưởng thành, có thể tự mình xử lý những việc như vậy, không cần phụ hoàng vì nàng mà vất vả.

Giơ tay xoa xoa ấn đường, nàng xoay người lại, sau này sẽ có nhiều chuyện hơn bắt nàng đổi mặt. Chuyện của Hiện Vũ Vương, chuyện Đông Việt, Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu, nàng cũng muốn nhân cơ hội này để phụ hoàng thấy, để y có thể yên tâm giao Tây Lương cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đánh nhốt vào thiên lao

Giữa tháng hai, nhiệt độ vẫn lúc ấm lúc lạnh.

Ánh mắt Tĩnh Nhi dừng trên tấu chương trước mặt, bên ngoài truyền tới thanh âm của Tôn Toàn: "Hoàng Thượng, thế tử của Hiện Vũ Vương đã tới, đang chờ bên ngoài."

Tấu chương nắm trong tay khẽ động, Tĩnh Nhi nhắc mắt, nói: "Truyền."

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, sau đó cánh cửa bị người cẩn thận đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi cất bước đi vào. Không đợi Tĩnh Nhi nhìn rõ, hắn đã cúi người quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế."

Tiếng nói của hắn vô cùng có lực, đột nhiên làm Tĩnh Nhi run lên, nàng liếc xéo nhìn người bên dưới. Ngoài mặt bọn họ tuy là đường huynh đệ, nhưng chưa từng gặp nhau. Nếu không phải lần này triệu kiến hắn là vì có chuyện, Tĩnh Nhi có lẽ sẽ vui vẻ khi gặp vị huynh trưởng có cùng huyết thống với mình.

Bạc Hề Li vẫn quỳ, đáy lòng Tĩnh Nhi lúc này thầm cười trộm. Nàng không đứng dậy, âm sắc âm trầm: "Biết trẫm vì sao gọi ngươi vào kinh không?"

Bạc Hề Li không ngẩng đầu, thong dong đáp: "Thần có tội, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt."

"Trách phạt?" Tĩnh Nhi nhíu mày, thanh âm lạnh lùng. "Nói ra thật nhẹ nhàng. Ngươi có biết, sai lầm của ngươi gây cho trẫm phiền toái bao lớn hay không? Đông Việt muốn cùng Tây Lương ta liên hôn đố." "

Người bên dưới cuối cùng cũng động dung, đáy mắt rõ ràng lộ ra khiếp sợ.

Cặp ngươi ủng mình hoàng đế đã ánh vào mi mắt, thanh âm lạnh như băng từ bên trên truyền tới tai Bạc Hề Li: "Việc này trẫm ngược lại không để ý, trẫm chỉ cảm thấy kỳ quái, ngươi hiện giờ đã như ý nguyện trở thành thế tử, vị trí thế tử này còn không đủ thỏa mãn ngươi sao?" Bạc Hề Li kỳ thật là con thứ của Hiện Vũ Vương, Quang Khải năm thứ mười chín, trưởng tử của Hiện Vũ Vương ốm chết, cho nên Bạc Hề Li này mới có tư cách ngồi vào vị trí thế tử này.

Lời Tĩnh Nhi nói làm người bên dưới chấn động, hắn không màng lễ nghĩa ngẩng đầu, sắc mặt trầm xuống: "Hoàng Thượng cho rằng ca ca thần chết có liên quan tới thần sao?"

Tĩnh Nhi không đáp, hỏi lại: "Ngươi đang ở đây chất vấn trẫm hả? Bạc Hề Li, ngươi thật to gan."

"Thần... Không dám!" Hắn cắn răng nói, trên mặt lộ rõ một tia không phục.

Tĩnh Nhi hừ lạnh: "Đã có thể chấp tay nhường ranh giới của trẫm, trẫm thấy ngươi còn gì không dám nữa chứ?"

Sắc mặt hắn khó coi tới cực điểm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nói: "Hoàng Thượng... Muốn gán tội thì sợ gì không có lí do."

"Vậy sao?" Tĩnh Nhi liếc nhìn hắn, lời hắn nói hắn quả thật là đúng lý hợp tình. Tĩnh Nhi nâng bước về trước, duỗi tay dùng sức nâng mặt hắn lên. Khuôn mặt Bạc Hề Li anh tuấn bất phàm, nhưng không giống với Tô Doanh, ánh mắt hắn tràn đầy anh khí cương nghị.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Nếu đã biết, thế tử vẫn nguyện ý vì Tây Lương cá cược tất cả sao?"

Bạc Hề Li không hiểu nàng đang nói gì, tuấn mi nhíu lại, nghe nàng cao giọng gọi: "Người đâu, mời thế tử tới thiên lao hưởng thụ mấy ngày."

Mệnh lệnh đột ngột như vậy làm Bạc Hề Li sững sờ, hắn thậm chí còn không kịp hoàn hồn, thị vệ bên ngoài lập tức tiến vào giải hắn ra ngoài. Tôn Toàn vội thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, việc này còn chưa tra rõ, ngài đem thế tử giải tới thiên lao liệu có ổn không?"

Tĩnh Nhi lại bình thần cười, nói: "Tôn Toàn, ngươi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của trẫm."

Tôn Toàn cả kinh, vội quỳ xuống, nói: "Nô tài đáng chết." Hẳn quả thật chưa từng nghi ngờ quyết định của hoàng đế, chỉ là sự tình lần này không nhỏ, lại có liên quan tới Hiện Vũ vương phủ, hẳn cũng vì thế mà lo lắng.

Lòng bàn tay chậm rãi lướt qua ngọc bội trên eo, đáy mắt Tĩnh Nhi lóe lên tia sáng, người của Hiện Vũ vương phủ có phải thật sự tồn tại hay không, nàng thử một lần sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Bức họa mơ hồ

Mùa xuân năm nay thời tiết cứ lặp đi lặp lại như vậy, vừa ẩm được một chút thì một dòng nước lạnh liền chảy qua, trời lại bắt đầu có tuyết.

Hai cung nữ Tương Tâm và Liên Vũ vui cười chơi trong sân tuyết. Bóng tuyết bay qua mang theo bông tuyết nhỏ hỗn loạn trong không khí, nhìn vào đặc biệt đẹp mắt.

Tôn Toàn thay Tĩnh Nhi cầm ô đứng trên cầu thật lâu, hẳn nhịn không được, khuyên nhủ: "Hoàng Thượng hay là hồi cung trước đi, bên ngoài gió lớn."

Tĩnh Nhi lại cười cười, ánh mắt vẫn nhìn theo hai cung nữ đang cao hứng chơi đùa, nhẹ giọng: "Trẫm muốn ở đây nhìn một chút. Xem ra thời điểm trẫm không có mặt, hai cung nữ này lại càng vô pháp vô thiên."

Tôn Toàn nhìn tới phía trước, rồi đưa ánh mắt dừng trên sườn mặt thiên tử thiếu niên. Cặp lông mi khẽ run run, đôi mắt sáng rõ ràng là tỏ ra hâm mộ. Đáy lòng Tôn Toàn thầm nghĩ, Hoàng Thượng nơi nào để ý hai nha đầu không hiểu quy củ kia, nàng chẳng qua là hâm mộ những chuyện nàng không thể làm. Nàng không thể giống những cô nương bình thường chơi tuyết, không thể giống các nàng vui cười đùa giỡn, không thể làm những chuyện mà nữ tử ở tuổi của nàng nên làm.

Bởi vì nàng là hoàng đế của thiên hạ Tây Lương.

Hoàng đế, nên có bộ dáng của hoàng đế.

Hì nộ ái ố của nàng không thể giống những cung nữ thiên chân đó, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc. Nàng phải ngồi trên triều đình nhận đủ loại triều bái mà không phải ở trong khuê phòng học thêu thùa. Có đôi khi Tương Tâm và Liên Vũ chơi đùa vui vẻ, nàng cứ lặng lẽ đứng nhìn một bên. Tôn Toàn thấy nàng như vậy, trong lòng chưa xót không nói ra lời.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vã, đập lên tuyết trắng phát ra tiếng vang. Tĩnh Nhi quay đầu, nhìn thái giám chạy tới, thở ra khí trắng rõ ràng. Hẳn tới trước mặt nàng, quỳ xuống: "Hoàng Thượng, Đông Việt có thư truyền tới!"

"Thế sao?" Án đường Tĩnh Nhi nhăn lại, duỗi tay nhận lấy thư tín trong tay thái giám. Bức thư này gửi cách bức thư đề nghị liên hôn của hoàng đế Đông Việt cách năm ngày, thư hồi âm chỉ nói mời Thanh Nhã công chúa kia tới Tây Lương làm khách, không hề đề cập tới việc liên hôn.

Bức thư được mở ra, hoàng đế Đông Việt cũng không có phản đối gì, vui vẻ đồng ý lời mời của nàng.

Tôn Toàn thấy sắc mặt nàng khẽ biến, vội thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng làm sao vậy?"

Quyết đoán thu lại bức thư trong tay, Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn về phía trước, nơi đó đã không còn hai cung nữ chơi đùa. Nàng hoàn hồn, cười khê: "Hoàng đế Đông Việt sẽ tới."

Tôn Toàn kinh hãi, bật thốt lên: "Thế cục hai nước hiện giờ không ổn, hẳn dám tới sao?"

Tĩnh Nhi vẫn cười: "Hẳn nghĩ trẫm cũng không dám làm gì được hấn. Là trẫm tự mình mời công chúa Đông Việt tới Tây Lương, hẳn chẳng qua là đưa công chúa đến đây. Chỉ là..."

Tĩnh Nhi rũ mắt, lần nữa mở phong thư trong tay ra, bên trong quả nhiên còn một tờ giấy. Nàng rút ra, lại vô ý giữ không chặt, một trận gió thổi tới liền cuốn bay tờ giấy kia.

Tĩnh Nhi nhú mày, Tôn Toàn cả kinh nói: "Hoàng Thượng, đây..."

Sai người vớt lên, tờ giấy kia không bị hư hỏng hoàn toàn, chỉ là bên trên đã thoáng mơ hồ. Tôn Toàn nhìn tới nửa ngày cũng không biết mặt trên rốt cuộc có thứ gì. Tĩnh Nhi duỗi tay nhận lấy, ánh mắt lặng lẽ nhìn tờ giấy ướt trong tay. Hoàng đế Đông Việt nhờ nàng tìm giúp một người, thuận tiện gửi cho nàng một bức họa.

A...

Bất giác cười lên, bây giờ thì hay rồi, cái gì cũng không nhìn ra, nàng dù có lòng cũng giúp không được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Khách tới biệt viện

Cho truyền họa sư trong cung tới, bọn họ vẫn không có cách nào. Cả người Tôn Toàn đầy mồ hôi chạy vào bẩm báo, lại không ngờ Tĩnh Nhi không hề để ý, xoa xoa thái dương: "Được rồi, đến lúc đó cứ nói không tìm thấy là được rồi."

Nghe thế, Tôn Toàn chỉ đành ứng thanh.

Thị vệ tiến vào hành lễ, người bên trên liền hỏi: "Thế tử Hiện Vũ Vương bên kia vẫn mạnh khỏe chứ?"

Thị vệ cúi đầu bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, tất cả đều mạnh khỏe. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Tĩnh Nhi ngược mắt.

Thị vệ chần chờ một lát, mới đáp: "Mạnh đại nhân đi thăm thế tử."

Cánh tay cầm chén trà cứng lại, con người cũng căng thẳng theo, Tĩnh Nhi bật thốt lên hỏi: "Mạnh Trường Dạ."

Thị vệ gật đầu đáp vâng.

Nặng nề đặt chén trà xuống bàn, Tĩnh Nhi đột nhiên đứng lên, lời nói mang theo tức giận: "Chưa được trăm đồng ý, ai cho các người đem việc này nói với Thái Thượng Hoàng?"

Hoàng đế tức giận, cung nhân trong phòng lập tức quỳ xuống. Thị vệ càng thêm sợ hãi, run rẩy mà nói: "Hồi... Hồi Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ không nói. Là... Là Mạnh đại nhân tự mình tới, ngài... Ngài cũng không nói không được thăm hỏi...."

Nàng quả thật chưa từng ra lệnh đó, nhưng Mạnh Trường Dạ tới thiên lao thật sự làm Tĩnh Nhi giật mình. Lời thị vệ nói nàng đương nhiên tin, bọn họ còn chưa có cái lá gan đó. Nàng bất giác nhìn qua Tôn Toàn, Tôn Toàn vội cẩn thận hỏi: "Ngài có cần nô tài chuẩn bị kiệu không?"

Hắn vừa hỏi, người trước mắt đã xoay người ra ngoài, một mặt nói: "Kiệu thì không cần, chuẩn bị ngựa." Một khắc nàng cũng không muốn chờ, chỉ nghĩ phải gấp mặt hỏi phụ hoàng vì sao lại lạng lẽ đi thăm Bạc Hề Li mà không nói với nàng.

.....

Trời vừa đổ tuyết, tuyết đọng bên ngoài biệt viện còn chưa dọn dẹp. Bọn thị vệ thấy hoàng đế đột nhiên tới, ai nấy đều kinh ngạc, vừa định xoay người vào trong bẩm báo đã thấy hoàng đế xông vào.

Mạnh Trường Dạ đứng lúc từ bên trong đi ra, nhìn thấy có người vội vàng đi tới, lại gần, hắn mới nhìn rõ người tới là ai. Mạnh Trường Dạ căng lớn đôi mắt, cuống quýt hành lễ: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Trên mặt Tĩnh Nhi không hề có một ý cười, giận dữ nhìn hắn: "Chẳng lẽ Mạnh thúc thúc biết trẫm sẽ tới sao?"

"Hoàng Thượng..."

Tĩnh Nhi cũng không muốn nhiều lời với hắn, lập tức đi tới, duỗi tay đẩy cửa, hỏi: "Phụ hoàng đang ở bên trong sao?"

Mạnh Trường Dạ vội đáp: "Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng đang tiếp khách bên trong."

Bàn tay chạm tới cửa chần chờ, Tĩnh Nhi quay đầu nhìn hắn, mở miệng hỏi: "Ài?" Phụ hoàng chuyển tới biệt viện đã hơn một năm, nàng cũng chưa từng nghe nói có ai tới thăm phụ hoàng.

Lúc này, thật sự có khách đột nhiên từ bên ngoài tới sao?

Trong lòng thầm suy nghĩ, Tĩnh Nhi mới đột nhiên nhớ tới mục đích mình tới đây, nhìn ra bên ngoài, quả thật nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang dừng. Toàn thân xe ngựa đã được tuyết trắng bao phủ, xem ra đã tới rất lâu, nàng lại vì chuyện của Bạc Hề Li mà không để ý tới.

Mạnh Trường Dạ không biết trả lời thế nào, Tĩnh Nhi định hỏi tiếp, cánh cửa phía sau đã bị mở ra, lộ tới khuôn mặt của Tô Hạ: "Bên ngoài trời lạnh, Thái Thượng Hoàng nói để Hoàng Thượng vào trong."

Kỳ thật Tĩnh Nhi vừa tới, Thiếu Huyền bên trong đã nghe thanh âm của nàng.

Tĩnh Nhi lại liếc nhìn Mạnh Trường Dạ một cái mới xoay người vào trong.

Nội thất ấm áp xua đuổi hàn khí trên người, Tĩnh Nhi bước nhanh về trước, duỗi tay đẩy rèm châu ra. Thiếu Huyền ngược mắt mỉm cười nhìn nàng, người đối diện y đã đứng dậy, chậm rãi xoay người...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Hiện Vũ Vương phi

Nữ tử trước mặt xoay người lại, ánh mắt lạng lẽ dừng trên người Tĩnh Nhi. Cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, ần ần bên trong cặp mắt đã ngậm nước, đôi môi nàng run rẩy: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng đã lớn như vậy..."

Tĩnh Nhi khó hiểu mà nhú mày, đã nghe Thiếu Huyền lên tiếng: "Tĩnh Nhi, qua đây gặp Lục bá mẫu của con."

Một câu làm Tĩnh Nhi kinh hãi.

Bà ấy... Là Hiện Vũ Vương phi!

Nội loạn Tây Lương năm đó tuy Tĩnh Nhi không tự mình trải qua, nhưng cũng nghe Tôn tướng quân đề cập. Năm đó phụ hoàng chỉ dựa vào sức mình xoay chuyển càn khôn, tất cả Vương gia đều không đứng cùng chiến tuyến với ngài. Nếu đã như vậy, quan hệ giữa phụ hoàng và Hiện Vũ Vương có lẽ không tốt như vậy. Nhưng tại sao Hiện Vũ Vương phi lại ở đây?

Nhìn thần sắc của phụ hoàng, Hiện Vũ Vương phi ở đây quả thật là khách, giữa bọn họ dường như không hề xa cách bởi một tầng quan hệ hoàng thất.

Nàng ngẩng ngẩng cả người, đã thấy Hiện Vũ Vương phi tiến lên, cung kính hành lễ. Sau đó, bà quay đầu cười nói: "Chủ tử, thời gian trôi qua thật nhanh. Năm đó thiếp thân rời kinh, Hoàng Thượng chỉ mới như vậy."

Thiếu Huyền cười cười: "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh. Tư Văn, lại ngồi đi."

Hiện Vũ Vương phi đáp lời, sau đó quay đầu nói: "Vẫn là thành Hoàng Thượng ngồi trước."

Tĩnh Nhi qua ngồi cạnh Thiếu Huyền, nhỏ giọng hỏi: "Phụ hoàng, đây là chuyện gì?"

Thiếu Huyền nhấp môi cười: "Lục bá mẫu con vốn là tỷ nữ bên cạnh mẫu hậu con, trên danh nghĩa các nàng tuy là chủ tó, nhưng tình như tỷ muội."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi không khỏi nhú mày, vấn đề mấu chốt chính là, đang êm đẹp lại nháy ra một tỷ nữ có quan hệ với tỷ muội với mẫu hậu sao?

Bà ấy tới đây, là vì cầu tình cho thế tử sao?

Tĩnh Nhi không nói lời nào, chỉ yên lặng ngồi nghe.

Tô Hạ tiến lên rót trà cho nàng, nàng cũng không uống. Thiếu Huyền tới: "Ta biết vì sao con tới, vì chuyện ta phái Trường Dạ tới thiên lao đúng không?"

"Phụ hoàng..." Tĩnh Nhi lập tức hoàn hồn.

Y vẫn thong dong cười nói: "Cũng không phải đại sự gì, Tư Văn nhớ nhi tử, cho nên ta lệnh cho Trường Dạ đi thăm. Không nói với con là sợ con nghĩ nhiều, nghĩ ta muốn can thiệp vào quyết định của con."

Tĩnh Nhi giật mình, vội đáp: "Nhi thần không dám." Ánh mắt nàng dừng trên mặt Hiện Vũ Vương phi, thấy bà vẫn hiền lành cười nhìn mình, đáy lòng Tĩnh Nhi lại không nghĩ như vậy, mở miệng, "Theo trẫm biết, thế tử không phải thân sinh của Lục bá mẫu, không ngờ Lục bá mẫu lại lo lắng như vậy."

Quả nhiên, trên mặt Hiện Vũ Vương phi hiện lên một tia xấu hổ.

Thiếu Huyền nhú mày quát: "Tĩnh Nhi!"

Tĩnh Nhi hít vào một hơi, vỗ bảo đứng lên: "Nhi thần còn có chuyện quan trọng, không quấy rầy phụ hoàng và Lục bá mẫu ôn chuyện nữa. Nhi thần cáo lui trước."

"Chủ tử, việc này..."

Hiện Vũ Vương phi định đứng lên, lại bị Thiếu Huyền đè tay lại, cúi đầu uống trà, thấp giọng: "Cũng không phải chuyện quan trọng gì, ta và mẫu hậu nó không thể ở cạnh sớm chiều, cho nên tính tình từ nhỏ đã đa nghi như vậy."

Thần sắc Hiện Vũ Vương phi trầm xuống, đột nhiên nhớ tới Tiên hoàng hậu. Sau một lúc lâu, bà mới nói: "Thiếp thân hiểu. Chỉ là chủ tử truyền thiếp thân vào kinh là vì muốn thiếp thân bảo mật chuyện thế tử bị nhốt vào thiên lao với Vương gia sao?" Nhưng nàng thật không hiểu, nếu vì chuyện này thì không nhất thiết phải truyền nàng vào kinh, bởi vì chuyện thế tử bị nhốt vào thiên lao căn bản không hề truyền tới đất phong. Nàng cũng tin Hoàng Thượng sẽ phong tỏa việc này thật tốt.

Thiếu Huyền khẽ cười, không nói chuyện nữa.

Tĩnh Nhi ra tới bên ngoài, Tôn Toàn liền vội chào đón. Thấy sắc mặt nàng không tốt, hần cũng thức thời không lên tiếng. Bất giác quay đầu nhìn căn phòng phía sau, Tĩnh Nhi nghi hoặc mà nhíu mày. Tuy phụ hoàng nói để Mạnh Trường Dạ tới thiên lao là vì được Hiện Vũ Vương phi gửi gắm, nhưng phụ hoàng cũng không nhất thiết phải đem ân tình của bà và mẫu hậu nói với nàng.

Không, phải nói là lý do hôm nay của phụ hoàng thiên y vô phòng. Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy có gì không đúng, chẳng lẽ phụ hoàng có chuyện gạt nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Một cơ hội

Vội vã tới biệt viện, thời điểm trở về cũng không còn gấp gáp như vậy.

Thái giám và thị vệ đều cẩn thận theo sau, trong màn đêm yên tĩnh chỉ quanh quẩn tiếng vó ngựa đầu đường. Bỗng nhiên, hoàng đế siết chặt cương ngựa, quay đầu phóng về thiên lao, mọi người phía sau đều kinh hoàng đuổi theo.

Bên dưới đèn dầu mờ nhạt, thế tử vẫn chưa ngủ, dựa vào bàn lật thư tịch trong tay xem.

Tĩnh Nhi đứng từ xa nhìn một lát, thấp giọng hỏi: "Thư cũng là Mạnh Trường Dạ mang đến sao?"

Thị vệ vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ đều đã kiểm tra, chẳng qua là mấy thứ tiêu khiển." Hoàng đế đêm khuya tới đây, hỏi chuyện của thế tử, mọi người đương nhiên không dám chậm trễ, chỉ sợ vô ý sẽ bị roi đầu.

Tĩnh Nhi im lặng một lúc, sau đó xoay người, chậm rãi nói: "Kêu hần vào cung gặp trẫm."

Thị vệ kinh hãi, thấy người trước mặt đã nâng bước rồi đi. Thị vệ sợ mình nghe lầm, cuống quýt đuổi theo, cẩn thận hỏi: "Hoàng Thượng, hiện tại cho thế tử vào cung sao?"

Tĩnh Nhi đáp lời, cũng không quay lại.

Tôn Toàn phát tay ý bảo thị vệ lui xuống chuẩn bị, hoàng đế đã nói như thế, tất nhiên là phải đợi ngài trở về cung trước. Tuần mã đã được dắt tới, Tôn Toàn đỡ nàng lên ngựa, cười nói: "Kỳ thật Hoàng Thượng không cần gấp gáp như vậy, ngày mai triệu kiến không phải cũng giống nhau sao?"

Tĩnh Nhi nhíu mày, cũng không nói chuyện.

Lần này Hiện Vũ Vương phi tới nói gì với phụ hoàng nàng không rõ, nhưng chắc chắn không phải cầu tình. Nàng biết phụ hoàng mấy năm nay đối với mẫu hậu luôn có áy náy, nàng sợ phụ hoàng yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhất thời mềm lòng. Nhưng nàng không phải phụ hoàng, hơn nữa nàng trước sau vẫn luôn cảm thấy vị Lục bá kia không hề vụng về như trong lời đồn. Một tỷ nữ thấp hèn của mẫu hậu còn có thể trở thành Hiện Vũ Vương phi, thế giới này có chuyện gì không thể xảy ra nữa chứ?

Roi ngựa trong tay hung hăng đánh xuống, cương son đang nằm trong tay nàng, ai cũng không thể dao động!

.....

Lúc Bạt Hề Li vào cung đã là giờ Tý.

Trên đường, bọn thị vệ không hề nhiều lời, hần chỉ biết hoàng đế đột nhiên hạ chỉ triệu hần vào cung.

Tôn Toàn ở ngoài Càn Thừa cung chờ thật lâu mới thấy thế tử tới, vội tiến lên hành lễ, rồi nhỏ giọng: "Hoàng Thượng chờ thế tử đã lâu."

Bạc Hề Li gạt đầu, Tôn Toàn liền thay hần đẩy cửa. Bước vào nội thất, hần mới phát hiện bên trong không một bóng dáng cung nhân, trong đầu còn đang cảm thấy kỳ lạ thì giọng nói của Tĩnh Nhi đã truyền tới: "Người đoán xem hôm nay trẫm đã gặp ai?"

Bạc Hề Li vừa nhấc mắt đã nhìn thấy thiên tử thiếu niên đang đứng phía sau màn che. Ánh nến đang đưa chiếu lên khuôn mặt nàng, phảng phất vô cùng nhu hòa.

Hần quỳ xuống hành lễ, thông dong đáp: "Nương tuy tới cầu tình, nhưng cũng không thể đền bù lỗi sai mà thần phạm phải.

Ngọc châu va chạm, người bên trong đã cất bước đi ra, thanh âm bình thản: "Người biết thì tốt. Công chúa Đông Việt sẽ lập tức vào kinh, người nói xem vì sao hoàng đế Đông Việt lại vội vã như vậy?"

Không khí trở nên nghiêm trọng, Bạc Hề Li khẽ đáp: "Đông Việt đề ý hậu vị Tây Lương."

Tĩnh Nhi cười cười, xem ra Bạc Hề Li quả thật hiểu thấu. Nàng không cho hần đứng lên, chỉ tự mình ngồi xuống, liếc xéo hần, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Vì để người thể hiện lòng trung thành của mình, trẫm sẽ trao cho người một cơ hội."

"Thịnh Hoàng Thượng nói rõ." Bạc Hề Li cúi đầu.

Ánh mắt Tĩnh Nhi thay đổi, nói: "Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, trẫm không thích công chúa Đông Việt kia, trẫm hy vọng người có bản lĩnh làm nàng ta thích người."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Ban cư Bắc uyển

Người bên dưới rõ ràng chấn động, hai tay chống trên mặt đất bất giác buộc chặt. Tĩnh Nhi nhìn ra hần đang tức giận, nhưng nàng vẫn lẳng lặng đứng đó. Hần ần nhẫn, rốt cuộc cũng mở miệng: "Hoàng Thượng đang muốn thần chết." Câu nói ngắn gọn nhưng hần nói rất chậm, từng chữ bên trong lộ ra tâm tư kín đáo.

Tĩnh Nhi phảng phất như vừa nghe xong chuyện cười, khinh cuồng nói: "Trẫm nói thế sao?"

Ngữ khí của Bạc Hề Li vẫn vững vàng: "Nếu thần không tiếp cận với công chúa Đông Việt, vậy là trái với hoàng mệnh, là bất trung. Nếu thần tiếp cận công chúa Đông Việt, đó chính là cầu kết với Đông Việt, cũng là bất trung." Nói tới đây, hần dừng lại, sau một lúc mới nói tiếp: "Hoàng Thượng tức giận giam giữ thần, chẳng phải là vì chuyện của Đông Việt sao?"

Nội thất, huân yên vẫn lượn lơ, đan xen với ánh đèn hư ảo.

Hai tiếng hít thở một sâu một nhẹ luân phiên đan xen nhau.

Tĩnh Nhi lên tiếng, nghe vào tựa như không hề tức giận, nhưng cũng đủ làm cho người ta hoảng sợ: "Vậy rốt cuộc thế tử có làm hay không?"

Ánh mắt Bạc Hề Li chằm chằm nhìn ngự ung minh hoàng trước mặt, hần từng nghe nói đế vương thiếu niên này hành sự quyết đoán, tâm tư kín đáo, hôm nay hần mới thật sự được lĩnh giáo. Nàng không tin hần không có tâm nghịch phản!

Nàng là quân, hần là thần, đến tận bây giờ hần còn cái gì để nói nữa?

Phụ vương hần xưa nay nhàn vân dã hạc, luôn nói những chuyện trong triều thay đổi bất ngờ, trái tim đế vương sâu không thấy đáy. Hần lúc trước còn không tin, mà giờ phút này, cũng không phải do hần không tin là được.

Bạc Hề Li cúi đầu, lẳng lặng tự hỏi.

Mười mấy năm trước Tây Lương nội loạn, Thái Thượng Hoàng tuy không truy cứu chuyện của phụ vương và mấy vị Vương gia, nhưng điều đó không có nghĩa trong lòng không có khúc mắc. Hiện giờ đến lượt hoàng đế, nàng rốt cuộc không định tiếp tục mắt nhắm mắt mở nữa. Hoàng đế bắt đầu đề phòng đám người Vương gia, mà chuyện biến cường lần này nàng càng muốn căn chặt Hiện Vũ Vương không bỏ.

Bạc Hề Li không nói lời nào, Tĩnh Nhi cũng không truy hỏi, chỉ nhợt nhạt lên tiếng: "Không còn sớm nữa, thế tử trở về nghỉ ngơi trước đi. Trẫm đã sai người an bài chỗ ở cho người trong cung." Dừng lại, nàng nhìn hần, cười nói: "Trẫm không định để công chúa Đông Việt tới thiên lao gặp người."

Từ tấm cung hoàng đế đi ra, sắc mặt Bạc Hề Li âm trầm đến đáng sợ.

Tôn Toàn vốn định bắt chuyện với hần, nhưng thấy sắc mặt hần xanh mét chỉ đành thức thời nhỏ giọng: "Thế tử theo bọn nô tài tới chỗ nghỉ ngơi đi." Tôn

Toàn vậy tay, lập tức có cung nữ cầm theo đèn lồng tiến lên dẫn hấn rời khỏi.

Bên ngoài Càn Thừa cung bỗng xuất hiện một thân ảnh tới gần, sắc trời lúc này đã muộn, Tôn Toàn tập trung nhìn tới, mới thấy Mạnh Ninh.

Mạnh Ninh không hề trốn tránh, tiến lên hỏi: "Công công, Hoàng Thượng có việc gì không?" Lệnh bài trong tay vẫn còn chưa thu lại, Tôn Toàn nhìn ra, nàng là vội vã tiến cung. Mạnh Trường Dạ lo lắng chuyện hôm nay có ảnh hưởng tới hoàng đế nên mới muốn Mạnh Ninh đêm khuya tới xem, nếu không có gì thì lập tức trở về.

Tôn Toàn tiến lên hành lễ, cười nói: "Mạnh tiểu thư yên tâm, Hoàng Thượng không sao, hiện giờ đã đi ngủ. Nô tài phải đưa thể tử tới Bắc uyển, xin cáo lui trước."

Mạnh Ninh cũng yên tâm, lúc này nàng mới chú ý tới nam tử đứng cạnh Tôn Toàn, vội vàng hành lễ.

Xung quanh rất tối, thể tử nhìn qua, hấn chỉ kịp thấy sườn mặt của nàng. Tuy không nhìn rõ tướng mạo, nhưng nàng làm hấn cảm thấy không giống với những tiểu thư khuê các thẹn thùng, nàng đứng trước mặt hấn vô cùng tự nhiên và hào phóng.

"Nàng là ai?" Bạc Hề Li nhìn không được hỏi.

Đêm khuya có thể tự do ra vào hoàng cung, lại còn là một nữ tử, điều này không thể không làm Bạc Hề Li tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Hoàng đế Đông Việt

Tôn Toàn quay đầu nhìn Mạnh Ninh, nhỏ giọng đáp: "Đó là Mạnh tiểu thư, thiên kim của Mạnh đại nhân."

Mạnh đại nhân?

Bạc Hề Li nhíu mày, đó chẳng phải là Mạnh Trường Dạ sao?

Ngày trước ở vương phủ, hấn từng nghe nương nhắc qua. Quan hệ giữa Mạnh Trường Dạ và Thái Thượng Hoàng không giống chủ tớ bình thường, thoát nhìn vị Mạnh tiểu thư này và Hoàng Thượng cũng không đơn giản. Bạc Hề Li bỗng dưng nghĩ tới gì đó, bất giác quay đầu nhìn thân ảnh nhỏ nhắn bên ngoài Càn Thừa cung, trong lòng thầm cười.

Hoàng đế bỏ trống hậu cung, không lẽ, vì nàng?

Nếu thật là vậy, hấn nghĩ hấn biết mình nên làm thế nào rồi.

.....

Vĩnh Thành năm thứ hai, ngày hai mươi tháng hai.

Cửa thành Dĩnh Kinh mở rộng, nghiêm cấm bá tánh ra vào. Cả buổi sáng chỉ thấy cấm vệ quân xếp hàng nghiêm nghị.

Bá tánh thăm nghị luận, nói hoàng đế Đông Việt đưa công chúa tới Tây Lương, nhìn trận thế như vậy thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Gió hôm nay có chút lớn, còn kèm theo mưa phùn nhưng đội ngũ đón khách vẫn đứng trên đường cách cửa thành ba dặm mà chờ. Tô Doanh ngồi trên con ngựa đứng đầu, trên mặt đã bị che phủ bởi một tầng hơi nước. Kinh triệu doãn bên cạnh nhíu mày, oán giận trách: "Ta nói Tô đại nhân, Đông Việt hoàng đế này, Hoàng Thượng sao có thể kêu ta với ngài ra nghênh đón chứ? Không phải nói ranh giới Tây Lương ta bị Đông Việt đánh chiếm sao? Hoàng Thượng còn không chịu ra mặt, việc này... Việc này nói sao cho phải đây?"

Ngón tay giữ cương ngựa của Tô Doanh khê buộc chặt, thời điểm ra ngoài, Tôn công công nói long thể hoàng đế không khỏe nên mới kêu hấn và Kinh triệu doãn tới đón khách. Hấn không phải chưa từng tiếp xúc với hoàng đế, long thể không khỏe chẳng qua chỉ là cái cớ, hoàng đế không chịu tới mới là sự thật. Tô Doanh tuy là tân khoa Trạng nguyên, nhưng ở trong triều lại không có phẩm cấp, hoàng đế khâm điểm hấn tới đây, rõ ràng là không chừa mặt mũi cho hoàng đế Đông Việt.

Chuyện ranh giới...

Tô Doanh cúi đầu thờ dài, tâm tư của hoàng đế tới nay hấn vẫn không thể nhìn thấu.

"A, tới rồi!" Kinh triệu doãn cao giọng kêu, duỗi tay chỉ chỉ.

Tô Doanh hoàn hồn, ngược mắt nhìn theo phương hướng đó, quả thật nhìn thấy đội ngũ dài vô tận. Thời tiết không tốt, đoàn xe lên đường không nhanh, Tô Doanh cùng Kinh triệu doãn vội ghim ngựa tiến lên, xuống ngựa đứng trước ngự giá hoàng đế Đông Việt hành lễ.

Màn che ngự giá trước mặt rũ thẳng, bọn họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh bên trong.

Sau một lúc lâu, bên trong mới truyền ra tiếng cười của nam tử: "Trẫm còn tưởng người đầu tiên gặp sẽ là hoàng đế của các ngươi, sao hắn lại không tự mình tới đón Hoàng hậu tương lai của mình vậy?"

Lời này tuy là cười hời, nhưng ai nấy đều nghe ra ý bất mãn bên trong.

Mặt Kinh triệu doãn đỏ bừng, Tô Doanh chỉ có thể lên tiếng: "Long thể Hoàng Thượng không khỏe, cho nên mới lệnh thân ở đây chờ đại giá. Buổi tối Hoàng Thượng sẽ tự mình đón gió tây trần ở Hành cung thay ngài."

Mưa càng lúc càng lớn, dừng trên ngự giá phát ra tiếng "lộc lộc", thanh âm nam tử bên trong lại lần nữa truyền tới: "Vậy sao? Vậy ngươi trở về nói với Hoàng Thượng các ngươi, cứ nói trăm một mòi cả ngày, buổi tối muốn nghỉ ngơi. Hắn đã bệnh thì không cần tới, miễn cho trời tối lạnh, lại cảm nhiễm phong hàn."

Thị vệ đi theo cũng cả kinh, vội quay đầu nhẹ giọng: "Hoàng Thượng, ngài đây là..."

Thị vệ chưa kịp nói xong, người bên trong đã cắt ngang: "Nếu đã tới Hành cung, vậy khởi giá đi."

Bên ngoài, không ai dám nhiều lời.

Ngự giá đi về phía trước, tới cửa thành, thị vệ kia khẽ nhắc một góc màn che, lộ ra dung nhan tuấn mỹ của nam tử bên trong. Hắn nhìn thị vệ bên ngoài, khẽ cười: "Nhất Thịnh, xem ra đề nghị liên hôn của trẫm đã làm hoàng đế Tây Lương tức giận không ít."

Thị vệ cúi đầu cười: "Người bình thường không ai là không tức giận cả." Huống chi đối phương còn mất một phần ranh giới, lại sắp phải vứt bỏ hậu vị.

Màn che lại lần nữa rơi xuống, nam tử bên trong thoải mái dựa vào đệm mềm, bỗng nhiên lên tiếng: "Tí nữa hỏi thăm giúp trẫm, người trẫm kêu bọn họ tìm đã có tin tức chưa?" Trong trí nhớ lại hiện lên khuôn mặt đó, khóe môi hắn cong lên, nhẹ nhàng khép hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Bức họa mới

Huân hương vẫn cứ lượn lờ, trước ngự án, Tô Doanh cung kính hồi bẩm sự tình nghênh đón hoàng đế Đông Việt. Tĩnh Nhi nghe xong, nhin không được mà cười ra tiếng, chỉ tiếc lúc đó nàng không có mặt, nếu không nàng thật muốn nhìn xem thời điểm hoàng đế nói nàng cứ ở trong cung nghỉ ngơi có bộ dáng tức giận thế nào.

"Hoàng Thượng, đêm nay ngài có tới Hành cung không?" Tô Doanh nhỏ giọng hỏi nàng.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Hắn đã nói như thế, trẫm đi làm gì?"

"Hoàng..."

"Ô ái khanh, phiên người tới Bắc uyển một chuyến, nói thế từ buổi tối thay trẫm tới Hành cung." Nhẹ nhàng băng quơ cắt ngang lời nói của Tô Doanh, đáy mắt Tĩnh Nhi ngưng tụ một tia đắc ý.

Nàng còn nhớ rõ đêm đó lúc nàng muốn Bạc Hề Li tiếp cận công chúa Đông Việt, bộ dáng cố nén tức giận của hắn. Ngón tay thon dài chậm rãi gõ nhẹ lên bàn, không tới, nàng thật muốn nhìn xem sau khi Bạc Hề Li để mất ranh giới sẽ tìm cách thoát thân thế nào?

Mấy ngày trước chuyện lập hậu nạp phi nàng vừa áp chế xuống, nhưng bên Nhược quán cũng không kéo dài được lâu. Miễn cho đám hoàng bá của nàng mượn có gây sóng gió, chỉ bằng nàng đem Hiện Vũ vương phủ ra giết gà dọa khỉ trước để đám người không an phận biết khó mà lui.

.....

Hành cung, phòng ngủ của hoàng đế Đông Việt.

Ánh nến mơ hồ bay nhảy, phía sau rèm che, nam tử hoa phục đột nhiên đứng lên, nhíu mày: "Ngươi nói cái gì? Không tìm thấy?" Sắc mặt vốn đang chờ mong lập tức chuyển thành xám trắng, chén trà trong tay hung hăng đặt lên bàn, phát ra tiếng "Bang".

Từ Nhất Thịnh tiến lên một bước, cắn răng đáp: "Người Tây Lương nói như thế, họ nói... Bọn họ đã tận lực."

Nam tử hoa phục chấn động, lăm bắm "Tận lực..."

Hoàng đế Tây Lương tận lực vẫn không thể tìm được người, vậy chẳng phải là...

Hắn nhắm hai mắt, trong lòng biết rõ kết quả.

"Hoàng Thượng..." Từ Nhất Thịnh định lên tiếng, lại thấy hắn nâng tay ý bảo mình im lặng. Sau đó, hắn tới cạnh án thư, nghỉ nghĩ, cuối cùng lấy một tờ giấy Tuyên Thành đặt lên. Từ Nhất Thịnh liền giúp hắn mài mực, giờ phút này cũng thức thòi không hỏi hắn nên làm gì tiếp theo.

.....

Xe ngựa ngừng bên ngoài Hành cung đã lâu, Bạc Hề Li chỉ nhắm mắt định thần ngồi bên trong.

Cung nhân lên tiếng gọi mấy lần cũng không nghe hắn lên tiếng, đành phải từ bỏ, lẳng lặng đứng bên ngoài chờ.

Bạc Hề Li vẫn còn nhớ rõ vừa rồi gặp hoàng đế xin từ chức, nàng còn khinh cuồng cười. Mặc kệ hắn dùng biện pháp nào, nàng vẫn nói ở trong cung chờ tin tốt của hắn. Nghĩ tới đây, Bạc Hề Li nhìn không được cười lạnh một tiếng, với hắn mà nói, cái gì mới được xem là tin tốt đây?

Vị Thanh Nhã công chúa kia, hắn chưa từng gặp qua. Nhưng nếu xen vào mối quan hệ phức tạp của bọn họ, có lẽ, đời này hắn sẽ vĩnh viễn không thích. Vương công quý tộc hiếm khi tự mình lựa chọn hôn nhân, cứ nhìn mấy bá phụ đó của hắn thì biết. Bọn họ cưới vợ, đơn giản là vì quyền thế. Điểm này hắn thật sự ngưỡng mộ phụ vương, ông có thể cùng nữ tử mình thích ở bên nhau, thậm chí không chê Hiện Vũ Vương phi xuất thân là nô tỳ.

Xem ra đời này, hắn không thể.

Trong lòng thâm than thở, Bạc Hề Li chậm rãi mở mắt.

Hoàng Thượng tựa hồ cũng giống như hắn, nếu không vì sao không lập Mạnh tiểu thư kia làm hậu?

Là bởi vì thích nhưng không thể đến với nhau sao?

"Thế tử, ngài... Thịnh ngài xuống xe." Chúng cung nhân thật sự không chờ được nữa, lần nữa nhắc nhở hắn.

Màn xe bị nhắc lên cao, Bạc Hề Li xanh mặt đi xuống.

Vừa tới cửa, bên trong vừa lúc có một thị vệ vội vã chạy ra, xém chút đâm vào Bạc Hề Li. Thái giám vội đẩy người đó ra một bên, mắng: "To gan, gấp gáp như vậy làm gì? Không thấy thế tử đang ở đây sao?"

Thị vệ lúc này mới nhìn rõ người trước mặt, cuống quýt hành lễ, nói: "Thế tử thứ tội, thuộc hạ vội mang đồ của hoàng đế Đông Việt về cho Hoàng Thượng."

Ánh mắt Bạc Hề Li dời tới phong thư trong tay thị vệ, bất giác hỏi: "Thứ gì quan trọng vậy?"

"Hồi thế tử, hoàng đế Đông Việt nói muốn Hoàng Thượng hỗ trợ tìm người, đây là bức họa tự tay hoàng đế Đông Việt vẽ."

Bạc Hề Li nhíu mày, khẽ cười: "Hôm nay long thể Hoàng Thượng không khỏe nên mới kêu ta tới đón gió tẩy trần cho khách quý Đông Việt, bây giờ người đi, Hoàng Thượng có lẽ đã ngủ. Đồ cứ giao cho ta, lát nữa ta hồi cung sẽ hồi bẩm lại."

Thị vệ nghe cũng có lý, liền cung kính trình lên.

Bạc Hề Li nhận lấy phong thư, đem bức họa rút ra, lại gần cung nữ đang cầm đèn lồng. Ánh sáng không phải sáng ngời nhưng cũng đủ để nhìn rõ những gì trên giấy.

Thái giám bên cạnh "A" một tiếng, xem ra hắn cũng nhận ra người trên bức họa kia. Bạc Hề Li căng lớn đôi mắt, với hắn mà nói, đương nhiên là kinh ngạc. Hắn không ngờ người hoàng đế Đông Việt muốn tìm lại là nàng!

Khóe miệng Bạc Hề Li cong lên, xem ra chuyện này tới Hành cung thật đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Khinh người quá đáng

"Đây... Đây không phải Mạnh tiểu thư sao?" Thái giám nghi hoặc hỏi. Quan hệ giữa Mạnh tiểu thư và Hoàng Thượng từ nhỏ đã vô cùng tốt, nàng ấy thường xuyên ra vào hoàng cung, thái giám chắc chắn sẽ không nhận sai. Hắn chỉ cảm thấy kỳ quái, hoàng đế Đông Việt sao lại quen biết Mạnh tiểu thư?

Bạc Hề Li khẽ cười, không nói lời nào. Hắn đem bức họa đặt vào trong lòng, nâng bước đi về phía trước.

Hoàng đế mặc dù chưa tới nhưng yến hội sớm đã bố trí chu toàn.

Bạc Hề Li theo cung nhân đi qua, xa xa đã thấy đèn dầu bên kia huy hoàng, cung nhân ra vào không dứt. Mọi người thấy hắn đi qua, vội vàng hành lễ. Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, người Đông Việt lại không thấy đâu.

Bạc Hề Li vừa muốn xoay người hỏi đã thấy cung nữ từ bên ngoài vội vàng chạy vào. Thấy hắn, cung nữ vội hành lễ, nói: "Thế tử, hoàng đế Đông Việt và công chúa nói tối nay đều mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi."

"Không tới?" Bạc Hề Li nhíu mày.

Chính chủ Tây Lương không tới, chẳng trách khiến hoàng đế Đông Việt không vui. Bạc Hề Li hành tới đây không phải vì Thanh Nhã công chúa, nhưng vì hoàng đế Đông Việt kia hắn thật muốn gặp một lần. Hắn xoay người nói: "Nếu đã như thế, Tây Lương chúng ta cũng không thể để mất lễ nghi. Ta qua thỉnh an hoàng đế Đông Việt một tiếng rồi hỏi cung hồi bẩm với Hoàng Thượng."

Thái giám nghe cũng có lý, vội vàng phân phó cung nhân đi thông báo trước. Theo Bạc Hề Li ra ngoài, thái giám nhìn không được khen ngợi: "Thế tử thật chu đáo." Chẳng trách Hoàng Thượng muốn thế tử tới đây một chuyến.

Khóe môi Bạc Hề Li cong lên, Hoàng Thượng chăm chăm nhìn Hiện Vũ vương phủ quyết không bỏ, thắng bại quyết định trong lần này.

.....

Từ Nhất Thịnh vừa đóng cửa phòng lại, phía sau đã truyền tới tiếng bước chân, hắn theo bản năng quay đầu, thấy người tới là cung nữ vừa mời bọn họ dự tiệc tối. Cung nữ vội vàng gấp gáp, thấy hắn, bước chân bên dưới càng nhanh.

"Đại nhân, thế tử chúng ta muốn thỉnh an Hoàng Thượng."

Nghe vậy, Từ Nhất Thịnh nghe hoặc, hoàng đế Tây Lương không tự mình tới, ban đầu thì kêu một tên tân khoa Trạng Nguyên thấp hèn tới đón tiếp, bây giờ lại gọi thế tử gì đó tới thỉnh an, đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Hắn mở miệng nói: "Hoàng Thượng chúng ta đã nghỉ ngơi, người cứ nói..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong, thanh âm rõ ràng từ màn đêm truyền tới: "Thật không khéo, là ta tới chậm. Vốn cũng là vì chuyện người trong bức họa, nếu hoàng đế bệ hạ đã nghỉ ngơi, ta chỉ có thể ngày khác lại đến." Bạc Hề Li đứng đằng xa, cười nhìn Từ Nhất Thịnh, sau đó xoay người rời đi.

"Đợi đã!" Đúng như dự đoán, người phía sau gọi Bạc Hề Li lại. Hắn xoay người, nghe Từ Nhất Thịnh nói, "Xin thế tử dừng bước, Hoàng Thượng chúng ta là người hiếu khách, nếu thế tử đã tới, vậy chi bằng vào trong ngồi một lát đi." Nói xong, hắn đẩy cửa phòng vào, chỉ một lát, hắn đi ra mời Bạc Hề Li vào trong.

Cung nhân đều đứng hầu ngoài cửa không dám đi theo.

Chưa xuyên qua rèm châu, thanh âm của hoàng đế Đông Việt đã truyền tới: "Trẫm thật không ngờ thế tử lại tới Dĩnh Kinh." Ba trăm dặm ranh giới kia là chính tay Bạc Hề Li vút bỏ, điểm này hoàng đế Đông Việt vô cùng rõ ràng.

Rèm châu trước mặt "Rầm" một tiếng, nam tử tuấn lãng bên trong ngược mắt nhìn Bạc Hề Li tới gần, hắn dường như đã hiểu dụng ý hoàng đế Tây Lương kêu Bạc Hề Li tới đây. Bạc Hề Li tiến lên hành lễ, lại nghe hắn nói: "Công chúa không cần nhọc lòng thế tử."

Một câu ngắn gọn này là muốn nói cho Bạc Hề Li, tất cả tâm tư nam tử trước mặt này đã nhìn thấu, đương nhiên sẽ không để kế hoạch của hoàng đế diễn ra thuận lợi. Chẳng qua đối với Thanh Nhã công chúa kia, Bạc Hề Li xác thật chưa từng có ý niệm gì, hắn thông dong cười: "Vâng, thần ghi nhớ lời của bệ hạ."

Hoàng đế Đông Việt gật đầu, tươi cười trên mặt lập tức thu lại một ít, thấp giọng: "Trẫm nghe nói thế tử biết người trẫm đang tìm."

Bạc Hề Li vẫn duy trì nụ cười: "Đúng vậy, chỉ là không biết ngài tìm nàng ấy có chuyện gì không?"

Đáy mắt nam tử hoa phụ lộ ra một tia hi vọng, khẽ cười: "Trẫm có chút chuyện riêng..."

Đương nhiên là chuyện riêng rồi.

Bạc Hề Li lại nói: "Chỉ là Hành cung này không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, nàng ấy chẳng qua là một thứ dân, không được Hoàng Thượng cho phép thì không có tư cách yết kiến ngài. Nhưng thần có thể bẩm báo..."

"Không cần." Hắn giơ tay cắt ngang lời Bạc Hề Li. Bạc Hề Li vút ranh giới ra còn tưởng hắn là kẻ ngốc mà âm thầm tính kế, chẳng qua hiện giờ hắn còn muốn gặp một người nên không thể trở mặt.

Lặng lẽ nhìn sắc mặt hần, đáy lòng Bạc Hề Li cười lạnh.

Nếu để hoàng đế biết nữ tử mình yêu sắp bị hoàng đế Đông Việt cướp đi, hẳn thật muốn xem nàng còn sức lực tính kể Hiện Vũ vương phủ hay không?

.....

Sáng sớm hôm sau, chim chóc đậu trên cành không ngừng riu rít.

Mạnh Ninh nhắc lần vẩy chạy xuống cầu thang, tiến lên vén màn xe ngựa, cười nói: "Nương, con cùng nương tới biệt viện."

Sở Linh Tê nhu hòa cười: "Hôm nay không vào cung sao?"

"Không đi, bên Hoàng Thượng không có việc gì cả. Hơn nữa, con cũng rất muốn gặp Vương phi, con muốn nghe chuyện của Tiên hoàng hậu." Mạnh Ninh vui sướng nói. Chuyện của Tiên hoàng hậu, nàng chỉ nghe vụn vặt một ít, nương và Tiên hoàng hậu không thân bằng Hiện Vũ Vương phi kia, có một số việc đương nhiên không biết. Nhưng Mạnh Ninh cảm thấy thật hiếu kỳ, một nữ tử thế nào mới có thể khiến Thái Thượng Hoàng thành tâm đối đãi như vậy chứ?

Sắc mặt Sở Linh Tê trầm xuống, thấy Mạnh Ninh lên xe ngựa, chỉ đành dặn dò: "Lời này không được nói trước mặt chủ tử."

Mạnh Ninh thề lưỡi, nhỏ giọng: "Nương, con biết rồi."

Sở Linh Tê lúc này mới yên tâm gặt đầu. Tư Vân đã vào kinh mấy ngày, Thái Thượng Hoàng đặc biệt kêu nàng tới nói chuyện với Tư Vân, sợ nàng buồn chán. Ánh mắt Sở Linh Tê dừng trên mặt Mạnh Ninh, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt, bọn họ đều đã già rồi.

Hoàng Thượng tuổi trẻ tài cao, nếu Tiên hoàng hậu có thể nhìn thấy nhất định sẽ an lòng.

Đường lớn bên ngoài vô cùng náo nhiệt, Mạnh Ninh nhìn nhìn một lát, mới buông màn xe: "Nương, người nghĩ lần này Hoàng Thượng định xử trí thế tử thế nào? Tôi đó con còn thấy Hoàng Thượng đêm khuya triệu kiến hần, nếu Vương phi lần này tới cầu tình, Hoàng Thượng sẽ thuận theo sao?"

Sở Linh Tê không khỏi bật cười, duỗi tay giúp nàng sửa lại tóc, nói: "Việc này sao con có thể đi quản chứ? Hoàng Thượng tự sẽ có chủ ý của ngài."

Mạnh Ninh tỏ vẻ thất vọng, méo miệng không nói chuyện nữa. Sở Linh Tê cầm tay nữ nhi mình, bà biết vì sao nữ nhi không vui như vậy. Trên một phương diện nào đó bà hi vọng nữ nhi của mình có thể thường xuyên gần gũi với Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng vui vẻ một chút. Nhưng trên một phương diện khác, bà sợ tình cảm của nữ nhi dành cho Hoàng Thượng không hợp thường tình, sợ tới cuối cùng không thể giải quyết. Bà cũng không thể nói rõ thân phận thật sự của Hoàng Thượng, là một mẫu thân, Sở Linh Tê luôn cảm thấy mâu thuẫn.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy?" Mạnh Ninh theo bản năng nhắc màn xe lên hỏi.

Xa phu quay đầu: "Tiểu thư, có người chặn xe."

Nhìn theo ngón tay của xa phu, Mạnh Ninh thấy một nam tử hoa phục cầm quạt chắn ngang xe ngựa của bọn họ. Hần vừa thấy Mạnh Ninh, con người lập tức căng thẳng. Tuy hai năm đã trôi qua, nhưng hần chỉ cần nhìn liền nhận ra Mạnh Ninh.

Nhìn sắc mặt hần, trong lòng Từ Nhất Thịnh hiểu rõ, vội vàng nâng bước lên trước, mở miệng: "Thiếu gia nhà ta có chút việc muốn hỏi tiểu thư."

Mạnh Ninh kinh ngạc, lắc đầu: "Ta không quen thiếu gia nhà người." Nhìn người nọ có vẻ phú quý, nhưng nàng thật sự không quen người này.

Sở Linh Tê cũng nghi hoặc nhìn ra, quyền quý trong kinh nàng đều biết, nhưng người này là ai?

Mạnh Ninh buông màn xe xuống, đỏ mặt nói: "Nương, chúng ta đi thôi." Nàng là một cô nương, bị một nam tử đem mình làm trò cười như vậy, cho dù nàng là người rộng rãi thì trong lòng cũng cảm thấy khác thường.

Từ Nhất Thịnh thấy xe ngựa định rời đi, dưới tình huống gấp gáp, hần xông tới bắt lấy một tay Mạnh Ninh. Mạnh Ninh giật mình, theo bản năng rút tay lại nhưng đã không kịp, cả người đã bị nam tử bên ngoài dùng sức kéo ra.

"Mạnh tiểu thư, người..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong, một trận lệ phong từ phía sau truyền tới. Hần kinh hoàng tránh đi, Sở Linh Tê lạnh lùng quát: "Buông nữ nhi ta ra!"

Nam tử cảm y thờ ơ đứng một bên nhìn không được xoa xoa ấn đường, chẳng qua là muốn hỏi mấy câu mà ba người trước mặt đã vung tay đánh đập như thế.

Từ Nhất Thịnh cũng không rảnh giải thích, nam tử cảm y càng không để ý.

"Thiếu gia..."

Từ Nhất Thịnh nhìn người phía sau chờ chỉ thị, nam tử cảm y chỉ thờ dài nói: "Bắt lấy."

Nếu đã không chịu ngoan ngoãn nghe hấn hỏi chuyện, vậy thì mang về trước rồi nói.

Từ Nhất Thịnh tuân lệnh, xuất chiêu càng nhanh. Hấn lấy một địch hai đương nhiên sẽ gặp bất lợi, cũng may đối phó với Mạnh Ninh dễ hơn, hấn nhân cơ hội một chiêu đánh nàng hôn mê, vác nàng lên người. Sở Linh Tê căng lớn đôi mắt, vội xuất chiêu đánh tới Từ Nhất Thịnh. Gió thổi đến ống tay áo, Từ Nhất Thịnh xoay người, trong lúc đó một khối kim bài đeo trên eo lộ ra.

Sở Linh Tê không tin nhìn kim bài đó, bước chân bên dưới cứng lại, động tác cũng thoáng chần chờ.

.....

"Người nói cái gì? Hoàng đế Đông Việt bắt Ninh Nhi đi?" Tĩnh Nhi từ ngự tọa đột nhiên nhảy dựng lên, chăm chăm nhìn Sở Linh Tê bên dưới.

Sắc mặt Sở Linh Tê xanh mét, thấp giọng: "Đó là kim bài của Đông Việt, người cùng ta giao đấu hẳn là thị vệ bên cạnh hoàng đế Đông Việt..." Nói tới đây, bà dừng lại, trong đầu đột nhiên nhớ tới nam tử trẻ tuổi bằng quang đứng xem

Sở Linh Tê giật mình, hấn chẳng lẽ là hoàng đế Đông Việt?

Tĩnh Nhi không màng sắc mặt của bà, vòng qua ngự án đi xuống, trầm giọng: "Hấn bắt Ninh Nhi làm gì?"

Sở Linh Tê bỗng nhiên hoàn hồn, lập tức lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta chỉ có thể vào cung bẩm báo với ngài. Hoàng Thượng, Ninh Nhi sẽ không sao chứ?" Nàng thật sự vô cùng lo lắng, nhưng việc này liên quan tới Đông Việt, Tây Lương lại vừa mất ranh giới từ tay người ta, cho nên Sở Linh Tê càng không dám xằng bậy.

Thần sắc Tĩnh Nhi ngưng trọng, nàng có thể nào cũng không ngờ hoàng đế Đông Việt sẽ bắt Mạnh Ninh đi. Hai người bọn họ vốn chẳng có quen biết gì mà.

Vung ống tay áo, nàng cao giọng: "Tôn Toàn, chuẩn bị kiệu cho trẫm." Nàng chưa định tới Hành cung gặp hoàng đế Đông Việt, nhưng hôm nay xem ra, không thể không đi.

Tĩnh Nhi vội vàng rời khỏi Ngự thư phòng, xa xa nhìn thấy Bạc Hề Li đang lại đây. Hấn tiến lên hành lễ, mở miệng: "Thần đang có chuyện bên Hành cung muốn bẩm báo với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng muốn ra ngoài sao?"

Tĩnh Nhi không dừng bước, chỉ nói: "Nếu đã như thế, thế tử hãy cùng trẫm tới Hành quán."

Ánh mắt Bạc Hề Li dừng trên người Sở Linh Tê ở phía sau, sắc mặt chưa hề thay đổi, thong dong nói: "Hoàng Thượng đã tự mình tới đó, thần còn phải đi cùng sao?"

Tôn Toàn giúp Tĩnh Nhi nhắc màn kiệu, Tĩnh Nhi cất bước đi vào, lạnh giọng: "Trẫm đi gặp hoàng đế Đông Việt, người đi gặp công chúa, có vấn đề sao?"

Màn kiệu nhanh chóng rơi xuống, bên ngoài truyền tới thanh âm của Bạc Hề Li: "Vâng, thần tuân chỉ."

Lúc ngược mắt, ngự giá đã đi tới cửa cung, Bạc Hề Li nhớ tới sắc mặt vừa rồi của hoàng đế nhin không được mà bật cười. Mạnh Ninh ở trong lòng Hoàng Thượng quả nhiên không tầm thường, hôm nay xem ra, Hành cung sẽ vô cùng náo nhiệt.

Sở Linh Tê dừng bước ngoài Ngự thư phòng, ngơ ngẩn nhìn theo ngự giá. Vừa rồi, Hoàng Thượng kêu bà đừng lo lắng, còn nói nhất định sẽ mang Ninh Nhi bình an trở về.

Sở Linh Tê hít vào một hơi thật sâu, bà tin Hoàng Thượng. Hiện giờ, bà vẫn nên tới biệt viện trước, những chuyện phiền toái trong cung cũng không nên làm nhọc lòng Thái Thượng Hoàng.

.....

Hành cung, phòng ngủ của hoàng đế Đông Việt.

Mạnh Ninh bị trói hai tay nằm trên giường.

Nam tử ngồi trước giường nhủu mày hỏi: "Sao còn chưa tỉnh?"

Từ Nhất Thịnh ngẹn lời, sau một lúc lâu mới đáp: "Thuộc hạ không dùng quá nhiều lực, vị Mạnh tiểu thư này nhu nhược tới thế sao?" Thời điểm nói chuyện, hai tay hấn bắt giác nắm chặt, trong đầu tựa hồ nghĩ lại tình hình lúc đó.

Nam tử không nói chuyện nữa, Từ Nhất Thịnh chỉ đành lẳng lặng đứng hầu một bên.

Nữ tử trên giường nhắm hai mắt lại, nhìn vào giống như đang ngủ. Nam tử hoa phục lẳng lặng nhìn nàng, hấn lại nghĩ tới chuyện hoàng đế Tây Lương nói

không tìm thấy người giúp hắn. Kỳ thật trong lòng hắn hiểu rõ, nếu hoàng đế Tây Lương dùng toàn lực tìm kiếm vẫn không tìm thấy, vậy người đó có lẽ đang không còn ở trên đời.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn không khỏi khó chịu. Chẳng lẽ tuyệt lộ năm ấy, người đó rốt cuộc vẫn không tránh được sao?

Nhưng hắn không cam lòng, cho nên mới đi tìm Mạnh Ninh. Hắn muốn tự mình hỏi, người đó rốt cuộc có phải đã không còn ở trên đời hay không?

Ngoài cửa truyền tới động tĩnh, Từ Nhất Thịnh xoay người ra ngoài, lúc tiến vào lộ vẻ mặt khó xử: "Hoàng Thượng, công chúa muốn gặp ngài."

Nam tử không quay đầu, chỉ nhàn nhạt: "Nói với muội ấy, trăm lúc này không rảnh, kêu muội ấy về phòng trước đi."

Từ Nhất Thịnh đáp lời, ra ngoài khuyên Thanh Nhã công chúa. Ban đầu công chúa không chịu rời đi, Từ Nhất Thịnh phải khuyên một hồi mới làm công chúa bằng lòng trở về. Đứng ngoài hành lang nhìn thân ảnh công chúa, Từ Nhất Thịnh đang định xoay người đi vào thì nghe thanh âm của thái giám truyền tới: "Từ đại nhân xin dừng bước."

Từ Nhất Thịnh sững sờ, ánh mắt nhìn lại đã thấy thiếu niên một thân mình hoàng. Tĩnh Nhi vội vàng tiến lại, không để cung nhân thông truyền, lúc này thấy Từ Nhất Thịnh càng giận sôi máu. Thấy hắn hành lễ với mình, nàng chỉ lạnh giọng: "Nghe nói Từ đại nhân mang thiên kim của Mạnh tướng quân đi?"

Từ Nhất Thịnh giật mình, hắn xác thật không biết thân phận của Mạnh Ninh, hiện tại nghe Tĩnh Nhi nói thế, hắn cũng không kịp suy nghĩ lời Bạc Hề Li nói hôm qua. Thấy Tĩnh Nhi xông tới, hắn vội ngăn cản: "Chú thượng nhà ta đang nghỉ ngơi bên trong, thỉnh hoàng đế bệ hạ dừng bước."

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Vậy thỉnh Từ đại nhân đi vào thông báo một tiếng, cứ nói trăm tới gặp hắn."

"Việc này..." Từ Nhất Thịnh lộ ra thần sắc khó xử.

Bên trong đột nhiên truyền tới thanh âm của hoàng đế Đông Việt, nhưng trong đó không hề mang theo tức giận: "Xem ra bệnh đã khỏi rồi."

Tĩnh Nhi ngăn ra, lúc này nàng mới nhớ chuyện hôm qua mình cáo ốm. Nàng không định giải thích, chỉ nói: "Bên đường bắt cóc một nữ tử yếu đuối không phải việc vua một nước có thể làm." Ban đầu dùng ba trăm dặm ranh giới kia làm sinh lễ, bắt ép gả bảo muội tới đây, hiện tại lại dùng thủ đoạn bắt cóc Mạnh Ninh, hoàng đế Đông Việt này vừa nhìn là biết không phải thứ tốt đẹp gì.

Người bên trong không hề tức giận, còn cười nói: "Bắt cóc hình như hơi khó nghe thì phải? Trẫm đã gả bảo muội của mình cho ngươi, Tây Lương chẳng lẽ không thể hiện thành ý của mình sao?"

Thành ý? Hắn xem Mạnh Ninh là thứ gì?

Tĩnh Nhi cắn răng: "Trẫm không đồng ý!" Mạnh Ninh là bằng hữu tốt nhất của nàng, nàng sao có thể giao Mạnh Ninh cho tên gian trá này chứ?

Lúc này, bên trong truyền ra tiếng kêu "Hoàng Thượng cứu ta", sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, nhanh chóng vọt vào. Từ Nhất Thịnh theo bản năng đuổi tay cản lại, một người đã vận khí đánh vào khuỷu tay hắn. Hắn đau tới rớt tay về, lại nghe Tôn Toàn cao giọng nói: "Từ đại nhân tuy là khách nhưng cũng không có tư cách động thủ với Hoàng Thượng chúng ta."

Từ Nhất Thịnh nhất thời không chú ý, không ngờ thái giám này lại có công phu tốt như vậy. Chờ đến lúc hắn hoàn hồn, Tĩnh Nhi sớm đã vào trong. Hắn giật mình định vào theo, lại bị Tôn Toàn ngăn cản: "Các chủ tử nói chuyện với nhau, chỉ bằng Từ đại nhân cùng chúng nô tài ở bên ngoài chờ đi."

Tôn Toàn biết Tĩnh Nhi tức giận không nhẹ, lúc này bên trong càng ít người càng tốt, cho dù Tĩnh Nhi có muốn làm chuyện khác người cũng sẽ không để người khác nhìn thấy.

Tĩnh Nhi hung hăng phát mở rèm châu, màn che trước giường đã bị buông xuống. Tĩnh Nhi nâng bước tiến lên, lại nghe người bên trong rên rỉ mấy tiếng.

Tĩnh Nhi bị ép phải dừng bước, tức giận hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Xuyên qua màn che, người bên ngoài chỉ có thể đại khái bóng người bên trong. Hoàng đế Đông Việt nhắm mắt, nghe Tĩnh Nhi tức giận hỏi chuyện mới đột nhiên hoàn hồn, nói: "Không muốn thế nào cả, trẫm chỉ là tò mò ngươi vì sao lại khẫn trương như vậy? Thích nàng sao?"

Tĩnh Nhi xấu hổ, mà Mạnh Ninh cũng đột nhiên ngước mắt nhìn người bên cạnh.

Hoàng Thượng, sẽ thích nàng sao?

Người bên ngoài không trả lời, nam tử lại cười nói: "Trẫm lại thấy có chút thích thú, nếu ngươi đã không thích, vậy trẫm sẽ mang nàng trở về Đông Việt."

Mạnh Ninh căng tròn đôi mắt, trong lòng Tĩnh Nhi cũng chấn động. Hắn là hoàng đế Đông Việt lại coi trọng một nữ tử bình thường, nếu nàng nhất quyết không chịu thì có vẻ không màng nhân tình. Tĩnh Nhi hít vào một hơi thật sâu, cắn răng nói: "Nàng là nữ tử trẫm thích."

Cánh tay giữ Mạnh Ninh thoáng buông lỏng, Mạnh Ninh cũng ngừng giãy giụa, không tin nhìn thân ảnh bên ngoài. Trái tim nàng thỉnh thoảng mà đập, cả khuôn mặt trong chốc lát đã đỏ bừng.

Nam tử bên cạnh đứng lúc cười khẽ, không chút để ý lên tiếng: "Nếu đã như thế trẫm càng phải mang nàng trở về Đông Việt, giữ nàng bên cạnh chẳng

phải sẽ bảo đảm hạnh phúc của Thanh Nhã sao?"

Tĩnh Nhi áp chế không được lửa giận trong lòng, tiến lên hung hăng đá văng màn che trước giường, lạnh lùng quát: "Hoàn Nhan Vũ, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Gặp lại

Màn che màu đỏ bị đá văng ra, Mạnh Ninh thật không ngờ Tĩnh Nhi sẽ xông vào bằng cách như vậy, nhất thời cả kinh nói không ra lời.

Tĩnh Nhi không thèm nhìn người bên cạnh Mạnh Ninh, một tay bắt lấy cổ tay nàng, kéo nhanh ra ngoài. Tay kia của Mạnh Ninh bị nam tử trên giường nắm chặt, ánh mắt hần thẳng tắp dừng trên gương mặt người vừa xông tới.

Cứ yên lặng mà nhìn như vậy...

Khuôn mặt trong trí nhớ kia giống hệt dung nhan thiếu niên trước mặt, những lúc cười, những lúc nói chuyện, kể cả những lúc tức giận... Con người hần co chặt, ánh mắt không dời nửa bước.

"Hoàng Thượng, hần..." Mạnh Ninh nhú mày nhìn Tĩnh Nhi, cầu xin giúp đỡ.

Tĩnh Nhi xanh mặt, định lên tiếng mắng thì lúc quay đầu, hai cặp mắt bỗng nhiên dừng đối diện nhau. Hần cứ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt đó yên tĩnh mềm mại như con sóng.

Bên tai tựa hồ truyền tới tiếng gọi "Tiểu tử thú!" quen thuộc, cánh tay Tĩnh Nhi nắm lấy Mạnh Ninh bắt giác run lên.

"Hoàn Nhan Vũ... Nhan Vũ..." Nàng căng lớn đôi mắt, lăm lăm nhìn nam tử trước mặt. Đúng vậy, tại sao trước giờ nàng không nghĩ tới việc này chứ, tại sao không hề cảm thấy hai cái tên giống nhau như vậy?

Hoàn Nhan Vũ cuối cùng cũng buông tay, hần bỗng đứng dậy, ngơ ngác nhìn Tĩnh Nhi thật lâu, sau đó bật cười ha hả. Hần còn tưởng nàng kém cỏi như vậy, ngay cả tuyết lở năm đó cũng tránh không khỏi. Hần còn lo lắng cho nàng nên mới tìm Mạnh Ninh hỏi chuyện. Không ngờ nàng vẫn còn sống tốt, hơn nữa còn là hoàng đế Tây Lương.

Hoàng đế, thật khiến hần khiếp sợ. Hần còn nghĩ nếu được gặp lại, hần nhất định sẽ làm nàng cả kinh, nhưng bây giờ xem ra, nàng cũng khiến hần giật mình không nhỏ.

Trong lòng Hoàn Nhan Vũ không khỏi cao hứng, nhưng cao hứng đi qua, hần lại trở về bình tĩnh, trầm giọng: "Tìm không thấy? Ngươi dám nói với ta tìm không thấy?" Người hần muốn tìm rõ ràng là Bạc Hề Tĩnh, vậy mà nàng lại nói với hần không tìm thấy người? Còn nói nàng đã tận lực?

Mạnh Ninh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng động môi mấy lần nhưng nhìn thần sắc Tĩnh Nhi kỳ quái, nàng dứt khoát im lặng.

Tĩnh Nhi cũng không ngờ hần là hoàng đế Đông Việt, lúc này còn không nóng không lạnh hỏi chuyện tìm người. Kỳ thật, chẳng qua là vì bức họa kia bị nàng không cẩn thận làm ướt, nàng sao có thể ngờ sự tình lại trùng hợp như vậy?

Người hoàng đế Đông Việt muốn tìm là nàng?

Chỉ là...

Hai năm trôi qua, hần đúng là chưa từng thay đổi. Hần vẫn giống khi đó thích tìm phiền toái tới cho nàng. Ngừ khí bá đạo như vậy, hần đang hỏi tội nàng sao?

Trước thì chiếm ranh giới của Tây Lương không nói, hần còn muốn đem bào muội của mình gả cho nàng làm Hoàng hậu!

Hồ hập có chút khó khăn, Tĩnh Nhi đẩy nhẹ Mạnh Ninh ra, thấp giọng: "Ra ngoài chờ trầm."

Mạnh Ninh kinh hãi, nhưng nhìn sắc mặt Tĩnh Nhi không tốt, nàng cũng không dám nói chuyện, chỉ đành gật đầu ra ngoài.

Cửa phòng lần nữa đóng lại, không khí trong phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Tĩnh Nhi khẽ cười: "Tìm thấy hay không thì quan trọng hả? Ngươi chẳng phải đã sớm biết thân phận của ta sao?" Bằng không, tại sao hần lại gửi bức họa tới nhờ nàng giúp đỡ tìm người? Tĩnh Nhi tin chắc Hoàn Nhan Vũ đã sớm biết nàng là hoàng đế Tây Lương, bức họa kia chính là muốn thị uy với nàng. Chỉ tiếc trời xui đất khiến để nàng không nhìn thấy, cho nên Hoàn Nhan Vũ mới bắt Mạnh Ninh.

Ánh mắt Hoàn Nhan Vũ trầm xuống, hắn còn định hỏi Tĩnh Nhi rốt cuộc đang có ý gì, nhưng bây giờ thì hay rồi, hắn còn bị nàng cản ngược lại. Nếu hắn biết hoàng đế Tây Lương là tiểu tử thú vị năm đó, hắn còn rảnh đi lo sống chết của nàng sao? Hắn tức giận tiến lên một bước: "Ngươi có ý gì hả?" Hắn khi nào đã trở thành kẻ dễ dàng như vậy?

Tĩnh Nhi cười nhạo một tiếng, liếc xéo hắn: "Muốn ta tin không phải, vậy ngươi lập tức mang muối muối của mình trở về Đông Việt đi!"

Hoàn Nhan Vũ trầm giọng: "Cứ như vậy mà trở về sao? Mặt mũi của ta có thể vứt đi nhưng Đông Việt thì không thể. Đến lúc đó liên hôn không thành, hai nước tiếp tục giao chiến, việc đó cả ta và ngươi đều không được."

Nghe hắn nói như vậy, Tĩnh Nhi càng thêm tức giận, lạnh lùng quát: "Muốn dùng chuyện hai nước giao chiến uy hiếp ta sao? Ngươi thật là ân oán phân minh đấy, dám đem cả chuyện quá khứ lôi ra!" Lúc đó bọn họ đều là những thiếu niên kinh cuồng, nói giận nói dối, nhưng lúc này liên quan tới quan hệ hai nước, bọn họ không thể tiếp tục khinh suất như trước được nữa.

.....

Bên trong, tiếng khắc khẩu mỗi lúc một lớn, người đứng hầu bên ngoài đều nhắm mắt, không ai dám tiến vào khuyên. Mạnh Ninh sắc mặt trắng bệch đứng cạnh Tôn Toàn, nàng nhìn không được, nhỏ giọng hỏi: "Tôn công công, Hoàng Thượng sẽ không sao chứ?" Nàng bắt đầu hối hận rồi, đáng lẽ lúc Hoàng Thượng kêu nàng ra nàng không nên nghe lời, hiện tại đứng ngoài này, nàng không thể lại vào trong nữa.

Sắc mặt Tôn Toàn ngưng trọng, hắn hầu hạ hoàng đế nhiều năm, tính tình của nàng hẵn hiểu. Hắn chưa từng thấy nàng tức giận như thế, tục ngữ có nói không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, huống hồ đối phương lại là hoàng đế Đông Việt, Hoàng Thượng hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy?

Từ Nhất Thịnh trước sau vẫn nắm chặt trường kiếm trong tay, thái dương rờn rờn mồ hôi. Dù sao nơi này cũng là hoàng thành Tây Lương, nếu thật sự nháo lớn, người bất lợi đương nhiên là bọn họ.

Mọi người vẫn lặng lẽ đứng chờ, đột nhiên "Bang" một tiếng, cửa phòng hung hăng bị đá văng ra. Sau đó, Tĩnh Nhi mang theo sắc mặt u ám lao thẳng ra ngoài, Tôn Toàn lên tiếng gọi nàng cũng không đáp.

Đám người Tôn Toàn lúc này chỉ đành đuổi theo.

Mạnh Ninh bất giác quay đầu, đã thấy Từ Nhất Thịnh nâng bước đi vào bên trong. Nàng thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đành xong người rồi đi.

Từ Nhất Thịnh vội vàng đi vào thấy Hoàn Nhan Vũ dùng sức đánh một quyền lên bàn, ngực phập phồng kịch liệt. Hắn tiến nhanh lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Chuyện gì?

A, Hoàn Nhan Vũ cảm thấy chính mình lúc này thật giống thằng hề, hắn vì lo lắng cho an nguy của Tĩnh Nhi mới về tranh tìm nàng, không ngờ nàng lại cho rằng hắn sớm đã dựng mưu tính kế. Thậm chí chuyện biên giới, chuyện hòa thân, nàng đều cho rằng hắn một tay dựng lên kế hoạch để trả thù nàng đã từng chơi đùa hắn năm đó.

Hắn đường đường là một hoàng đế nhưng trong mắt nàng lại dễ dàng tới thế sao?

Hai năm, hắn quả thật đã thay đổi không ít, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng thời điểm hắn ở cạnh nàng mới là khoảng thời gian sạch sẽ nhất đời này. Nhiều đêm, hắn cảm thấy hắn đã không còn là chính mình nữa, cứ lặng lẽ ngồi nhớ lại khoảng thời gian kia. Không tình phong huyết vũ, không người lừa ta gạt, khi ấy hắn vẫn là một hoàng tử nhân từ.

Nhưng hiện tại...

Hắn tự giễu mà cười, thì ra trong mắt nàng hắn chỉ là một tên chỉ biết rước tới phiền toái.

Hắn không nói lời nào, Từ Nhất Thịnh lại cẩn thận lên tiếng: "Hoàng Thượng, có phải vì chuyện hòa thân không?" Chuyện có thể khiến hoàng đế Tây Lương tức giận như vậy, ngoài việc đó ra, Từ Nhất Thịnh thật sự không nghĩ ra mặt khác.

Người phía sau chậm rãi ngồi xuống giường: "Nếu trẫm đã tới, chuyện hòa thân đương nhiên không do hắn quyết định!"

"Hoàng Thượng..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong đã thấy Hoàn Nhan Vũ giờ tay ý bảo im lặng. Hắn trầm giọng: "Trẫm chính là muốn xem hắn không được thoải mái."

Không thể phủ nhận, khi biết hoàng đế Tây Lương chính là người hắn muốn tìm, hắn đã từng suy nghĩ có thể cùng nhau thương lượng. Nhưng hiện tại đã khác, nếu nàng đã coi hắn là người như vậy, vậy hắn sẽ khiến nàng sống không được yên.

Hậu vị Tây Lương, hắn nắm chắc rồi!

.....

Sau khi rời khỏi Hành cung, Tĩnh Nhi sai người đưa Mạnh Ninh về Mạnh phủ trước.

Mạnh Ninh cùng Tinh Nhi đi thẳng lên ngự giá, dọc đường, Mạnh Ninh vài lần định lên tiếng nói chuyện, nhưng nhìn thần sắc của hoàng đế, nàng chỉ đành im lặng. Nhớ lại bộ dáng Hoàng Thượng vọt vào Hành cung lúc này, còn cả thời điểm nói thích nàng...

Trái tim Mạnh Ninh vẫn không ngừng loạn nhịp, nàng lặng lẽ nhìn người bên cạnh, tuy gương mặt đó vẫn đang âm trầm lạnh lẽo nhưng trong lòng nàng lại có chút vui sướng.

"Hoàng Thượng, tới Mạnh phủ rồi."

Thanh âm của thái giám từ bên ngoài truyền tới, lúc này Tinh Nhi mới hoàn hồn, nhẹ giọng: "Trẫm chỉ đưa tới đây thôi, ngự vào phủ đi, mấy ngày nữa không có việc thì đừng ra ngoài." Lúc này ở trong phòng Hoàn Nhan Vũ, hắn còn huyền não nói nhất định phải mang Mạnh Ninh về Đông Việt. Chuyện này Tinh Nhi không biết giải quyết thế nào, nhưng cũng không thể nói với Mạnh Ninh, miễn để nàng lo lắng.

Mạnh Ninh chần chờ, chỉ đành gật đầu.

Nhảy xuống xe ngựa, đi về trước mấy bước, nàng đột nhiên quay đầu, vén màn lên hỏi: "Hoàng Thượng, chuyện ngài và hoàng đế Đông Việt cãi nhau... Quan trọng lắm sao?"

Việc này nói lớn không nói, nói nhỏ cũng không nhỏ, Tinh Nhi chỉ miễn cưỡng cười: "Việc này ngự không cần quan, vào đi."

Mạnh Ninh vẫn không chịu rời đi, lấy hết dũng khí tiếp tục: "Nếu vì ta mà ngài khó xử, ta... Ta sẽ làm theo ý hắn." Cha mẹ luôn dặn nàng phải chia sẻ với Hoàng Thượng, nhưng hôm nay Hoàng Thượng lại vì nàng mà đắc tội hoàng đế Đông Việt, như vậy phải làm sao đây?

Tinh Nhi không ngờ nàng sẽ nói như thế, bất giác nhíu mày: "Lời này về sau không được nói bậy, trong lòng trẫm hiểu rõ." Mạnh gia là công thần của Tây Lương, nếu ngay cả ái nữ của Mạnh thúc thúc nàng cũng không bảo vệ được, vậy làm sao xứng đáng với lòng trung thành của Mạnh gia dành cho nàng?

Ngự giá quay đầu rời đi, Mạnh Ninh vẫn đứng yên đó. Mười ngón tay thoáng buộc chặt, tuy rằng nàng lo lắng cho Hoàng Thượng, nhưng càng vì những lời vừa rồi mà vui vẻ.

Ngự giá đã không còn trong tầm mắt nhưng Mạnh Ninh vẫn đứng bất động.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của Mạnh Uy: "Tỷ, ngự giá của Hoàng Thượng đã đi rồi, tỷ còn đứng đây nhìn cái gì nữa hả?"

Mạnh Ninh gật mình, quay đầu nhìn đệ đệ, đó mặt nói: "Nói bậy gì thế?"

Mạnh Uy không sợ, bật cười ra tiếng: "Tỷ xem tỷ xem, xấu hổ rồi kia. Đệ đã sớm nhìn ra Hoàng Thượng rất thích tỷ mà. Bằng không sao nhiều năm như vậy ngài ấy không chịu nạp phi mà chỉ có mình tỷ tỷ mới được đứng bên cạnh Hoàng Thượng?"

Mặt Mạnh Ninh càng đỏ, vừa định mở miệng quát Mạnh Uy thì bên trong lại truyền tới giọng nói: "Nói bậy gì đó! Hoàng Thượng là người hai đứa có thể nghị luận sao?"

Tỷ đệ hai người quay đầu đã thấy Mạnh Trường Dạ đi ra, lời nói ần ần tức giận. Mạnh Uy im lặng, nhanh chóng vọt vào trong phủ. Mạnh Ninh cúi đầu, khẽ gọi một tiếng "Cha" rồi cũng muốn đi vào.

Mạnh Trường Dạ lại nói: "Ninh Nhi, Hoàng Thượng đối với con chỉ là... Tình cảm huynh muội."

Mạnh Ninh không khỏi kinh ngạc, từng này tuổi đầu, đây là lần đầu tiên phụ thân nhắc tới chuyện tình cảm nam nữ với nàng. Nàng có chút kinh hãi, càng không hiểu phụ thân đang có ý tứ gì. Trong lòng Hoàng Thượng nghĩ thế nào, phụ thân biết sao?

Chẳng qua xưa nay nàng không dám ngỗ nghịch với phụ thân, giờ phút này cũng không dám nhiều lời, nhột nhạt đáp vâng.

Mạnh Trường Dạ nhìn nữ nhi đi vào, cung mày vẫn chưa giãn ra. Trước giờ hắn không chú ý, nhưng xem ra điều Linh Tê lo lắng quả thật không sai. Thân phận của Hoàng Thượng không thể tùy tiện nói ra, biện pháp duy nhất lúc này chính là mau chóng tìm mối tốt gả nữ nhi ra ngoài.

.....

Sau khi hồi cung, Tinh Nhi cho mọi người lui xuống, một mình ngồi trên long sàng.

Hôm nay huân hương đốt có hơi nồng, nhưng nàng cũng không ý kiến, trong đầu không ngừng suy nghĩ, trái tim theo đó mà loạn nhịp.

Nàng biết trên đường trở về Tôn Toàn rất muốn hỏi nàng chuyện ở Hành cung, nhưng cuối cùng một chữ cũng chưa từng hỏi. Tinh Nhi biết hẳn thắc mắc cái gì, kỳ thật ngay cả nàng cũng không rõ vì sao lại lớn tiếng với Hoàn Nhan Vũ. Mặc kệ ai là hoàng đế Đông Việt hay khách quý của Tây Lương, cho dù đôi phương không chiếm ba trăm ranh giới của Tây Lương thì nàng cũng không nên bắt kính với hoàng đế của bọn họ như vậy. Nhưng không biết tại sao, nàng vừa nhìn thấy gương mặt của Hoàn Nhan Vũ thì liền giận sôi máu, phảng phất như trong tiềm thức hắn căn bản không phải hoàng đế Đông Việt, hắn chỉ là Nhan Vũ, là một con người hồ nháo.

Nghĩ tới đây, Tinh Nhi nhíu mày, duỗi tay xoa xoa thái dương. Thật kỳ lạ, sao nàng lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Nàng còn tưởng hấn vì cứu nàng mà chết trong trận tuyết lở hai năm trước, hiện giờ gặp lại, nàng không nên vui vẻ, không nên cảm ơn hấn sao? Tại sao nàng mới vào phòng đã không thêm suy nghĩ, giận dữ phần nộ như vậy chứ?

Đặc biệt là lúc hấn luôn mồm nói muốn nàng cười vì Thanh Nhã công chúa kia, còn hấn thì mang Mạnh Ninh trở về Đông Việt, Tĩnh Nhi như nỗi trăn lòi đình, hấn không thể cho hấn một đám.

Hai năm trước một chút tiện nghi hấn cũng không chiếm được, nên hai năm sau hấn muốn đề đầu cười cổ nàng sao?

"A... Hoàn Nhan Vũ!" Tĩnh Nhi đột nhiên đứng dậy, chờ, để nàng chờ xem!

.....

"Tiểu tử thúì..."

Ni non gọi ba từ đó, Hoàn Nhan Vũ bất giác mở mắt. Trên đầu là màn lụa màu đỏ, ánh nến gian ngoài vẫn lay động không ngừng. Hấn khẽ nhếch môi, thì ra chỉ là mơ thôi, nhưng tại sao vừa rồi hấn lại rõ ràng nghe thấy tiếng ai đó nghiêng răng nghiêng lợi gọi mình vậy chứ?

Bất giác xoa xoa hai tai, tiểu tử thúì kia phải cười muội muội hấn, còn hấn sẽ mang người trong lòng của tiểu tử thúì đi.

Ha ha...

Nghĩ tới đây, Hoàn Nhan Vũ nhin không được mà bật cười.

Tiểu tử thúì kia chắc là đang tức điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Tuyết liên Thiên Sơn

Hành cung náo nhiệt một lúc cũng trở về an tĩnh.

Bạc Hề Li đứng trên hành lang chăm chú nhìn về cửa Hành cung, sau một lúc lâu, trên môi hiện lên nụ cười như có như không. Hấn biết, Hoàng Thượng hôm nay tới Hành cung chắc chắn không rảnh quản chuyện của hấn, chuyện của Mạnh Ninh chẳng lẽ còn chưa đủ làm Hoàng Thượng sút đầu mẻ trán sao? Hấn bất giác nhìn về phòng của Thanh Nhã công chúa, sau đó dứt khoát quay người rời khỏi. Chuyện để mất ba trăm dặm ranh giới không phải hấn tình nguyện, mà chuyện cưới công chúa Đông Việt hấn càng không muốn.

Ra tới sân, Bạc Hề Li đột nhiên nghe có người gọi mình: "Thế tử."

Bất giác quay đầu, lại thấy cửa sổ của căn phòng sườn đông mở, trong phòng ánh nến vẫn khẽ lay động. Hoàn Nhan Vũ cầm chén rượu dựa vào cửa cười nhìn. Đêm nay hấn không ngủ được, vốn định mở cửa hít thở không khí, nào ngờ lại gặp Bạc Hề Li.

Bạc Hề Li kinh ngạc, Hoàn Nhan Vũ đã nâng chén rượu lên, nói: "Thế tử có muốn tới uống mấy chén không?"

"Cái này..." Bạc Hề Li và hoàng đế Đông Việt chưa tiếp xúc nhiều, lúc này nhất thời cũng không nghĩ ra lý do hay để từ chối, chỉ đành nói: "Sắc trời đã không còn sớm..."

"Ha ha..." Hoàn Nhan Vũ cười ra tiếng cắt ngang lời hấn, híp mắt nói: "Thế tử chắc không muốn để Hoàng Thượng các người biết hai lần thế tử tới đây đều chưa gặp được Thanh Nhã chứ?"

Một câu làm Bạc Hề Li nói không ra lời. Người ngồi ở cửa sổ nhấp một ngụm rượu, cười mỹ mãn.

Tối nay không ngủ được, không ngờ hấn lại tìm được chuyện vui để làm.

.....

Buổi triều kết thúc, bên trong Càn Thừa cung truyền ra thanh âm phần nộ của Tĩnh Nhi.

"Người nói đêm qua Bạc Hề Li và hoàng đế Đông Việt uống rượu, còn nói cười với nhau nữa sao?"

Sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi, trên mặt Tô Doanh cũng không có ý cười, cẩn thận đáp: "Vâng." Hoàng Thượng phất hấn giám thị người ở Hành cung, tin tức này hấn phải do dự một hồi mới dám nói.

Thế tử và hoàng đế Đông Việt ở chung một chỗ, điều này nói lên điều gì? Xem ra chuyện Bạc Hề Li lần này để mất ba trăm dặm ranh giới cũng trở nên khả nghi hơn.

Sắc mặt Tô Doanh ngưng trọng, cũng khó trách Hoàng Thượng tức giận như vậy.

Tĩnh Nhi vung tay áo, thanh âm lạnh lùng: "Tôn Toàn, truyền Bạc Hề Li."

Tôn Toàn vội đáp rồi lui ra ngoài, trong chốc lát đã quay lại. Hắn có chút bối rối, tiến lên nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, hoàng đế Đông Việt tới."

Tĩnh Nhi nhíu mày: "Hắn tới làm gì? Nói trăm rất bận, không gặp!" Đối với Hoàn Nhan Vũ, nàng thật sự không muốn gặp.

Tôn Toàn khó xử, nhưng nhìn bộ dáng kiên định của nàng hắn cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành ra ngoài truyền lời.

Tô Doanh chần chờ một lát, rốt cuộc cũng lên tiếng: "Hoàng Thượng, đối phương tốt xấu gì cũng là hoàng đế Đông Việt, ngài làm như vậy sợ là..."

"Sợ cái gì?" Nàng liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh, "Tô ái khanh cũng muốn cùng hắn uống rượu nói chuyện sao?"

Tô Doanh sợ hãi, lập tức quỳ xuống: "Vi thần không dám!"

Tĩnh Nhi nhìn hắn, thấp giọng: "Không dám thì tốt."

Vừa nói xong, Tôn Toàn từ bên ngoài lại chạy vào. Lúc này hắn đi lên trước, nói nhỏ mấy câu bên tai Tĩnh Nhi, nàng giật mình hỏi lại: "Thật sao?"

Tôn Toàn gật đầu: "Ngài ấy còn nói, nếu không ngài ấy tự mình tới làm gì."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi bất giác đứng lên, đáy mắt hiện lên một tia vui sướng nhưng sau đó lập tức bình tĩnh trở lại. Nàng nghĩ nghĩ, mới nói: "Mời bọn họ tới thiên điện, nói một lát trăm sẽ tới." Tôn Toàn nhận lệnh, Tĩnh Nhi lại nói: "Trăm nhớ mấy ngày trước hình như lúc Hiện Vũ Vương phi tới có mang theo mấy món đặc sản đúng không?"

Tôn Toàn ngần ra, sau đó gật đầu: "Dạ vâng, có một ít, sao Hoàng Thượng lại hỏi việc này?"

Ánh mắt Tĩnh Nhi nhìn xuống Tô Doanh bên dưới, cười nói: "Tô ái khanh hãy tới Hành cung một chuyến tặng cho Thanh Nhã công chúa đi, cứ nói là thế tử mang đặc sản tới."

Tô Doanh nhíu mày, nhưng chỉ đành đồng ý. Hắn lui ra ngoài, xa xa đã nhìn thấy bóng lưng của Hoàn Nhan Vũ và Từ Nhất Thịnh, không khỏi giật mình. Tô Doanh không khỏi quay đầu, hắn thật không rõ hoàng đế Đông Việt đã nói cái gì lại khiến Hoàng Thượng thay đổi chủ ý như vậy.

Chẳng qua giờ phút này, hắn phải tới Hành cung, không kịp suy nghĩ nhiều.

Để Tôn Toàn đưa Hoàn Nhan Vũ tới thiên điện, Tĩnh Nhi một mình ngồi trong tẩm cung một lát. Sau đó Liên Vũ và Tương Tầm vào giúp nàng thay y phục, nàng mới đứng dậy ra ngoài.

Ngự giá sớm đã chuẩn bị, Tương Tầm vén màn giúp nàng. Tĩnh Nhi nâng bước vào trong, đột nhiên quay đầu: "Các người không cần đi theo."

Hai cung nữ gật đầu, cung kính lui qua một bên.

Ngự giá dừng trước Hành đài, Tôn Toàn bên ngoài liền tiến lên đỡ nàng. Tĩnh Nhi khẽ ngược mắt đã nhìn thấy Từ Nhất Thịnh, Tôn Toàn vội giải thích: "Hoàng Thượng, hoàng đế Đông Việt muốn nói chuyện riêng với ngài."

Tĩnh Nhi "Ừ" một tiếng, cũng không nói nhiều.

Các cung nhân đều đứng ngoài chờ.

Bên trong có chút an tĩnh, ngọn gió thổi theo cửa sổ đang mở thổi vào, làm rèm châu phát ra tiếng vang rất nhỏ. Tĩnh Nhi nâng bước vào trong, sau màn lụa đã thấy Hoàn Nhan Vũ dựa lưng vào ghế, hơn nữa lại còn đang ngủ.

Tĩnh Nhi nhíu mày, lập tức tiến đến trước mặt hắn, duỗi tay quơ quơ vẫn không thấy hắn mở mắt. Tĩnh Nhi trầm giọng: "Hoàn Nhan Vũ, người đừng giả bộ với ta." Là hắn chủ động tới gặp nàng, hiện giờ tới rồi lại còn ngủ sao?

Người trước mặt đột nhiên tỉnh giấc, đột nhiên thấy rõ Tĩnh Nhi, hắn cười rộ lên, ngồi thẳng người dậy: "Giả bộ cái gì, đêm qua ta không chợp mắt, không phải người sớm biết rồi sao?" Thái giám tới theo dõi hắn còn ít sao? Bây giờ nàng còn nói hắn giả bộ?

Tĩnh Nhi ghen lời, nàng cũng không muốn nhiều lời với hắn, trực tiếp đi vào vấn đề: "Chuyện đó ta tính sổ với người sau. Vừa rồi người nói với Tôn Toàn trong tay người có tuyết liên Thiên Sơn đúng không?" Hai năm trước nàng tự mình lên Thiên Sơn nhưng đáng tiếc không tìm được tuyết liên. Mấy năm nay thân thể phụ hoàng vẫn luôn không tốt, nàng lại không có thời gian đi tìm lần nữa.

Trên mặt Hoàn Nhan Vũ lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy sao? Ta chỉ nói là ta muốn hỏi người đã tìm thấy tuyết liên Thiên Sơn chưa, chẳng lẽ người của người truyền lời sai sao?"

Tĩnh Nhi vừa ngồi xuống, nghe xong nhin không được liền đứng lên, phẫn nộ nhìn nam tử trước mặt: "Ngươi gạt ta!"

Tôn Toàn theo nàng nhiều năm như vậy, trước nay làm việc luôn cẩn thận, sao có thể nói bậy chứ? Rõ ràng là Hoàn Nhan Vũ giở trò, hắn biết chỉ cần là chuyện liên quan tới tuyệt liên Thiên Sơn, nàng nhất định sẽ gặp hắn. Nhưng đúng lúc nàng lại ngốc như vậy, thật sự để hắn lừa mình! Nàng nên sớm nghĩ tới, trong tay Hoàn Nhan Vũ làm gì có tuyệt liên Thiên Sơn?

Xoay người định ra ngoài, Hoàn Nhan Vũ lập tức chạy tới chắn trước người nàng, cười cười: "Lão bằng hữu muốn ôn chuyện cũng khó vậy sao? Sao thế, ngồi xuống uống ngụm trà cũng không được hả?"

"Ta và ngươi không có gì để nói!" Hắn làm nhiều chuyện khiến nàng tức giận như vậy, hiện giờ còn dám lấy tuyệt liên Thiên Sơn ra đùa giỡn, chỉ cần bắt cứ sự tình gì liên quan tới phụ hoàng nàng đều không thể tha thứ!

Hoàn Nhan Vũ vẫn cười: "Làm hoàng đế rồi, tính tình của ngươi càng ngày càng không tốt." Xem ra mấy năm nay, ngôi vị hoàng đế này cũng không dễ làm.

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Ta còn có việc, không tiếp."

Hoàn Nhan Vũ cũng không cản nàng, tùy ý để nàng đi tới cửa, thong dong nói chuyện: "Là vội đi gặp Bạc Hề Li sao?"

Bàn tay vừa chạm tới chốt cửa, Tĩnh Nhi lại nghe người phía sau tiếp tục: "Chẳng qua là uống mấy chén thôi, có thể gây ra chuyện gì? Nếu ngươi không chê, tối nay ta cũng có thể cùng ngươi uống rượu."

Tĩnh Nhi cảm thấy nàng và hắn thật sự là ông nói gà bà nói vịt, chẳng lẽ hắn cho rằng nàng chỉ bực bội chuyện hắn và Bạc Hề Li uống rượu thôi sao? Sao hắn không nghĩ hắn và Bạc Hề Li đang có thân phận gì hả?

Hoàng đế Đông Việt và thế tử Tây Lương há có thể tùy tiện uống rượu nói chuyện riêng với nhau sao?

Tĩnh Nhi không trả lời, lập tức mở cửa phòng ra.

Hoàn Nhan Vũ vẫn duy trì nụ cười trên mặt: "Ta biết ngươi kêu thế tử tới Hành cung làm gì, ta dùng ba trăm dặm ranh giới làm sinh lễ cho Thanh Nhã, chẳng lẽ không đủ để ngươi cho muội ấy hậu vị sao?"

Cánh cửa nửa mở ra rồi cuộc cũng dừng lại, Tĩnh Nhi nhin không được quay đầu nhìn, Hoàn Nhan Vũ liền tiếp tục: "Đặc biệt là sau khi nhìn thấy hoàng đế Tây Lương, ta càng cảm thấy Thanh Nhã gả cho ngươi sẽ được hạnh phúc."

"Một người có thể tận tâm tận lực với phụ hoàng như vậy, sao có thể không đối tốt với thế tử của mình chứ?"

"Ngươi chưa thấy Thanh Nhã đó thôi, nếu ngươi gặp muội ấy nhất định sẽ rất thích. Thanh Nhã của chúng ta không chỉ tinh thông cảm kỳ thi họa, hơn nữa tính tình còn dịu dàng như ngọc, là đệ nhất mỹ nhân có tiếng ở Đông Việt đó."

...

Hoàn Nhan Vũ càng nói càng hăng say, hoàn toàn không để ý sắc mặt Tĩnh Nhi đã xanh mét.

"Ngươi thật sự cảm thấy ta có thể cho muội muội ngươi hạnh phúc sao?"

Hoàn Nhan Vũ sừng sốt, hắn rõ ràng không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, đột nhiên nói qua chuyện khác: "Nhắc tới vị Mạnh tiểu thư kia, ta thật sự rất thích nàng, ta sẽ cho người tới Mạnh phủ cầu hôn."

Tĩnh Nhi giật mình: "Ngươi nói cái gì?"

"À, ta nói ta sẽ tới Mạnh phủ cầu hôn, ngươi không nghe rõ sao?" Hoàn Nhan Vũ đắc ý nhìn nàng, "Hơn nữa, Mạnh tướng quân sẽ đồng ý."

Tĩnh Nhi cũng không biết những lời này của hắn là thật hay giả, nàng chỉ tức giận mở miệng: "Ngươi cho rằng làm như thế ta sẽ cam tâm tình nguyện cưới Thanh Nhã công chúa sao?"

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên cảm thấy yên tâm, lui lại mấy bước, thong dong ngồi xuống ghế, cười nói: "Sẽ."

"Mơ tưởng!" Hắn đã nói như vậy, Tĩnh Nhi cũng không định che giấu suy nghĩ, nàng tin Hoàn Nhan Vũ cũng biết vì sao nàng không muốn cưới công chúa Đông Việt.

Hoàn Nhan Vũ chăm chú nhìn nàng, băng quơ lên tiếng: "Nếu ta nói sẽ dùng tuyệt liên Thiên Sơn trao đổi với ngươi thì sao?"

"Ngươi gạt ta!" Vừa rồi hắn còn nói căn bản không có tuyệt liên Thiên Sơn, Tĩnh Nhi tin trí nhớ của hắn sẽ không kém như vậy.

Hoàn Nhan Vũ vẫn nhìn nàng, cười nhẹ: "Có đôi khi, ta sẽ nói thật. Tỳ như, lần này."

Sắc mặt Tĩnh Nhi lập tức thay đổi, trầm giọng: "Ta không tin!"

Hoàn Nhan Vũ đứng dậy, tiến tới cửa, nói nhỏ bên tai nàng: "Người sẽ tin, bởi vì người không cam tâm hai năm trước bản thân không tìm được tuyết liên Thiên Sơn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Hẹn gặp hân

Gió trong hoàng cung đã bắt đầu nổi lớn, mây trắng theo đó mà nhẹ nhàng tung bay.

Tôn Toàn thấy Hoàn Nhan Vũ rời khỏi thiên điện, ánh mắt theo bản năng nhìn ra sau hân, lại không thấy bóng lưng của Tĩnh Nhi. Từ Nhất Thịnh đuổi theo, hân bắt gặp quay đầu nhìn thiên điện phía sau, thấy Hoàn Nhan Vũ không nói gì, giờ phút này hân không tiện lên tiếng. Đợi hai người đi xa, hân mới nhịn không được mà hỏi: "Hoàng Thượng, hân nói thế nào?" Từ Nhất Thịnh cũng không biết vì sao sắc mặt Hoàng Thượng lại kỳ quái như vậy, chẳng lẽ hoàng đế Tây Lương không đồng ý điều kiện của bọn họ sao?

Hoàn Nhan Vũ cười nhạo một tiếng, nói nhỏ: "Còn có thể nói thế nào, hân sẽ đồng ý." Trong mắt của Tĩnh Nhi, phụ hoàng là người quan trọng nhất, nàng không giống hân, nàng cần bản là người dễ mềm lòng.

Nghĩ tới đây, bước chân của Hoàn Nhan Vũ chậm lại. Từ Nhất Thịnh nhẹ giọng: "Kỳ thật Hoàng Thượng không cần khách khí với hân." Nói cho cùng, sự tình lần này Tây Lương đang ở thế hạ phong, người Tây Lương còn gì để kiêu ngạo với bọn họ nữa chứ?

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, lần này tới Tây Lương, hậu vị kia hân nhất định phải có được. Nếu hoàng đế Tây Lương không đồng ý, dẫn tới chiến tranh, Bạc Hề Tĩnh sẽ mất đi lòng dân, chỉ là...

A.

Hoàn Nhan Vũ nhịn không được cười ra tiếng, hân chỉ là không ngờ hoàng đế Tây Lương lại là người hân tìm kiếm bấy lâu.

Cái người từng khiến hân hăm mộ không thôi.

Nếu không, chuyện hòa thân hân sẽ không để kéo dài như vậy.

Tuyết liên Thiên Sơn hôm đó vốn dĩ phải đưa cho nàng, chỉ là thân phận hoàng đế Tây Lương này khiến hân trở tay không kịp, cho nên cuối cùng, hân mới đem lợi thế này ép nàng hòa thân.

Mà hiện tại, hân dường như đã chọc tới giới hạn cuối cùng của nàng.

Nhớ lại bộ dáng tức giận đó, Hoàn Nhan Vũ có chút đắc ý. Hai năm trước, khi bọn họ vẫn còn là những hoàng tử tự do tự tại, nàng còn khi dễ hân khắp nơi, khiến hân một chút năng lực phản kích cũng không có. Nhưng hiện tại, mọi thứ rốt cuộc cũng đã khác xưa.

Bất giác xoa xoa cánh tay của mình, khi đó hân hứng thú bưng bưng khi phát hiện nàng đã rơi vào mưu kế của mình, lại không ngờ còn bị nàng đâm cho một tiêu. Bây giờ nhớ lại, tất cả dường như đã trở nên xa xôi. Hoàn Nhan Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cảnh sắc trước mặt dường như hiện lên hình ảnh một người.

"Hoàng Thượng đang nghĩ gì vậy?" Từ Nhất Thịnh thấy hân không nói lời nào, liền cẩn thận hỏi.

Hoàn Nhan Vũ hoàn hồn, cười nhạo: "Trẫm chỉ là nhớ lại hai năm trước từng nhận lời cho hân một dân mỹ nhân. Nhất Thịnh, người nói xem trẫm có được tính là nuốt lời không?"

Từ Nhất Thịnh đương nhiên hiểu rõ hân ám chỉ điều gì, nếu hoàng đế Tây Lương đã nói thích Mạnh tiểu thư kia, vậy Hoàng Thượng sẽ dùng trăm phương nghìn kế cướp nàng về Đông Việt. Từ Nhất Thịnh mở miệng đáp: "Công chúa là đệ nhất mỹ nhân của Đông Việt chúng ta, đủ để đổi lấy một trăm." Dừng một lát, hân lại hỏi: "Chuyện của Mạnh tiểu thư, Hoàng Thượng nghiêm túc sao?"

Ngón tay chậm rãi xoay ngọc ban chỉ, Hoàn Nhan Vũ khẽ cười, nói: "Trẫm giống đang đùa giỡn lắm sao? Việc đó, trẫm đã đồng ý với Thanh Nhã."

Từ Nhất Thịnh ngẩn ra, người trước mặt đã nhanh chóng gia tăng tốc độ, giờ phút này hân cũng không tiện nhiều lời, chỉ đành đuổi theo.

.....

Tô Doanh đứng trước cửa Hành cung thật lâu mới quyết định đi vào, cung nữ phía sau cẩn thận mang đặc sản của Hiến quốc đi theo.

Cung nhân vào thông truyền, chốc lát sau, một cung nữ mặc áo xanh đi ra, cung kính nói: "Tô đại nhân, công chúa chúng ta nói nam nữ khác biệt, nếu ngài có gì muốn nói cứ nói ở đây, nô tỳ sẽ vào truyền lời."

Nghe vậy, Tô Doanh mới thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu hắn còn do dự không biết có nên vào khuê phòng công chúa hay không, nhưng nếu Thanh Nhã công chúa đã nói thế, vậy sự tình không còn gì tốt hơn.

Hắn vội cười nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là thể tử chúng ta có mang ít đặc sản từ Hiến quốc tới, lệnh ta mang cho công chúa dùng thử." Hắn quay đầu nhìn cung nữ phía sau, cung nữ hiểu ý, vội vàng giao đồ cho người Đông Việt.

Cung nữ áo xanh vội cảm tạ, thấy Tô Doanh liền xoay người rồi đi, nàng gọi hắn lại, chân chờ một lúc mới nói: "Tô đại nhân xin dừng bước, công chúa chúng ta có mấy câu muốn nhớ ngài mang về cho hoàng đế bệ hạ."

"Vậy sao?" Tô Doanh cảm thấy kỳ lạ mà nhìn cung nữ trước mặt, rõ ràng hắn vừa nói đồ của thể tử mang tới, tại sao Thanh Nhã công chúa lại có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng?

Cung nữ áo xanh lấy một phong thư từ trong tay áo đưa cho Tô Doanh, cười nói: "Những điều công chúa muốn nói đều ở bên trong, phiền Tô đại nhân đưa cho hoàng đế bệ hạ."

Tô Doanh nhận lấy, gật đầu: "Nói với công chúa, ta nhất định sẽ chuyển thư giúp nàng."

Tô Doanh ra ngoài, ở một góc sân, Hoàn Nhan Vũ và Từ Nhất Thịnh đang yên lặng quan sát.

"Hoàng Thượng..."

Từ Nhất Thịnh vừa lên tiếng đã thấy Hoàn Nhan Vũ đi nhanh qua phòng của Thanh Nhã công chúa. Cung nữ áo xanh kinh hãi, vội vàng hành lễ.

Cửa phòng bị đẩy ra, xuyên qua tấm màn có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người yếu điệu của nam tử, thanh âm dịu dàng của nàng cũng theo đó truyền tới: "Đồ đã đưa rồi sao?"

Giọng nói của cung nữ còn chưa truyền tới, rèm châu phía sau đã đóng đưa kịch liệt, Thanh Nhã công chúa quay đầu đã đụng phải ánh mắt thâm trầm của Hoàn Nhan Vũ. Nàng ngẩn ra, sau đó buông đồ thêu trong tay xuống, khẽ cười: "Muốn gặp hoàng huynh thật khó, Thanh Nhã qua tìm huynh không gặp, mời huynh huynh cũng không tới, hôm nay sao lại đột ngột như vậy." Nàng thông dong đứng lên, nói: "Người đâu, dâng trà."

"Không cần." Hoàn Nhan Vũ nhú mày, trực tiếp hỏi: "Đưa cho hắn thứ gì?"

Thanh Nhã công chúa mỉm cười, nói nhỏ: "Là thứ hoàng huynh chờ mong."

"Thứ gì?" Hoàn Nhan Vũ nặng nề hỏi lại.

"Hoàng huynh từng nói muốn Thanh Nhã dùng mỹ mạo của mình giành lấy trái tim của hoàng đế Tây Lương, nhưng hắn thậm chí còn chưa từng có ý muốn gặp Thanh Nhã. Thanh Nhã không còn cách nào khác, chỉ đành đánh đòn phủ đầu." Nàng tiến lên kéo ghế dựa ra, nhìn hắn cười, "Hoàng huynh không ngồi sao?"

Hoàn Nhan Vũ ngồi xuống, nữ tử trước mặt cũng ngồi xuống theo, nghe Hoàn Nhan Vũ cười lạnh: "Trẫm thật không ngờ muội lại nghe lời như vậy."

Thanh Nhã công chúa vẫn cười ôn hòa, lời nói vô cùng mềm mại: "Có nghe lời hay không muội cũng đã đồng ý với huynh tới Tây Lương." Nàng khẽ cười, bỗng nhiên nói sang chuyện khác, "Thời gian trôi qua thật nhanh, không phải sao? Nhớ khi chúng ta còn nhỏ, hoàng huynh thường bắt đom đóm cho Thanh Nhã, lén Lục hoàng tỷ tặng lồng đèn cho muội, còn tìm họa sư tốt nhất trong cung vẽ tranh cho muội..."

"Thanh Nhã, cảm miệng!" Hắn lạnh lùng cắt ngang, sắc mặt đột nhiên xanh mét.

Thanh Nhã công chúa miễn cưỡng cười, nghiêng mặt nói: "Nhưng tất cả đều đã không thể quay về được nữa, hoàng huynh, nếu lúc trước muội không..."

"Trẫm kêu muội cảm miệng, có nghe hay không!" Một quyền thật mạnh giáng xuống bàn, hắn đột nhiên đứng lên.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội vàng đẩy cửa vọt vào, lại nghe nam tử bên trong quát lớn: "Cút hết ra ngoài cho trẫm!"

Cung nhân sợ hãi vội lui ra ngoài, Hoàn Nhan Vũ quay đầu nhìn Thanh Nhã công chúa đang ngồi ghế trên, trầm giọng: "Muội cho rằng trẫm sẽ mềm lòng nữa sao? Thanh Nhã, trẫm đã không còn là người đó trước kia."

Thanh Nhã công chúa gật đầu: "Muội biết. Muội cũng biết vì sao hoàng huynh lại chọn muội liên hôn với Tây Lương. Huynh chẳng phải chỉ muốn liên hôn với Tây Lương thôi sao?"

Hoàn Nhan Vũ chân động, bật thốt lên hỏi: "Muội có ý gì?"

Thanh Nhã công chúa kiên định nói: "Nếu hoàng đế Tây Lương đã không muốn liên hôn, vậy sao chúng ta không thể đổi người? Tỳ như, vị thể tử Hiến quốc kia."

"Muội nói cái gì?"

"Hoàng huynh cảm thấy không tốt sao? Thế tử Hiền quốc đề mắt ba trăm dặm ranh giới, hoàng đế Tây Lương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hần, vì vậy, chúng ta giúp thế tử diệt trừ hoàng đế Tây Lương, mọi người cuối cùng không phải đều vui vẻ sao?"

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, Thanh Nhã công chúa lại nói: "Đúng lúc hôm nay thế tử mang đồ Hiền quốc tới tặng, đây là cơ hội để chúng ta vu oan giá họa, đến lúc đó mũi tên nhắm thẳng vào thế tử, hần sẽ không thể không hợp tác với chúng ta."

Hoàn Nhan Vũ bóp chặt cổ tay của nàng, nhấn mạnh từng câu từng chữ hỏi: "Muội rốt cuộc đã truyền cho hần cái gì?"

Thanh Nhã công chúa đau tới nhủu mày, nhưng vẫn duy trì nụ cười: "Đây chẳng lẽ không phải hy vọng của hoàng huynh sao? Thanh Nhã còn nhớ lúc tới, hoàng huynh nói nhất định phải có được một nửa giang sơn của Tây Lương, hoàng đế Tây ương không hòa thân, hoàng huynh chẳng lẽ sẽ để yên sao?"

Hần chắc chắn sẽ không để yên, nếu không phải để ý thân phận của hoàng đế Tây Lương, hần sẽ càng dùng nhiều chiêu ép bức Bạc Hề Tĩnh. Chỉ là hiện tại, hần không muốn ép nàng, một chút cũng không.

Hần gia tăng lực trên cánh tay, thanh âm âm trầm tới đáng sợ: "Muội tốt nhất đừng ép thăm!"

Thanh Nhã công chúa đau tới sắc mặt cũng thay đổi nhưng nàng lại không rên, chăm chăm nhìn Hoàn Nhan Vũ thật lâu, mới hỏi: "Vì sao?"

Một câu "Vì sao" đột ngột này khiến Hoàn Nhan Vũ ngẹn lời.

Nàng lại hỏi: "Vì sao hoàng huynh lại do dự? Chẳng lẽ huynh thật sự yêu vị Mạnh tiểu thư kia rồi sao? Nhưng nếu thật là vậy, huynh không nên hận hoàng đế Tây Lương sao? Nếu không có hần, Mạnh tiểu thư hoàn toàn sẽ thuộc về huynh."

Khiến Mạnh Ninh hoàn toàn trở thành người của hần, hần dường như chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Hần chỉ là...

Hai năm trước quen biết người kia, hình bóng đó thường hiện lên trong tâm trí của hần. Ở cạnh nàng, hần lúc nào cũng cảm thấy thoải mái, ấm áp. Huynh đệ tỷ muội trong cung tuy nhiều, nhưng rốt cuộc ai nấy đều sống dưới một tấm mặt nạ, không thể tin tưởng. Hần hâm mộ phụ hoàng nàng chỉ có mình nàng, càng hưởng thụ khoảnh khắc không lo không nghĩ khi ở cạnh nàng.

Những hồi ức đó là thứ đẹp nhất trong cuộc đời này, hần không muốn tự tay hủy hoại nó.

Trong phòng công chúa truyền tới tiếng hét phẫn nộ của Hoàng Thượng, sau đó lại trở nên an tĩnh. Cung nhân canh giữ bên ngoài cũng không dám nói chuyện.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc sắc trời đã tối.

Không khí trong phòng vẫn khàn trơ như vậy, cánh tay của Thanh Nhã công chúa đã dần hiện lên tia xanh tím, nàng lại phảng phất như không biết đau. Nàng nhìn ra cửa sổ, mở miệng: "Đêm nay muội hẹn hoàng đế Tây Lương tới, kỳ thật là cho người phục kích hần, sau đó giả họa cho thế tử. Đến lúc đó, chứng cứ đầy đủ, thế tử chỉ có thể hợp tác với chúng ta. Tất cả đều là những thứ hoàng huynh muốn nhìn thấy, chỉ cần Tây Lương và Đông Việt liên hôn, huynh hà tất để ý hoàng đế Tây Lương là ai chứ?"

Đôi mắt Hoàn Nhan Vũ căng lớn, sau đó cười nhạt: "Hần sẽ không đi!"

Bạc Hề Tĩnh chán ghét Thanh Nhã công chúa như vậy, thậm chí còn dùng trăm phương ngàn kế để Bạc Hề Li tới lấy lòng công chúa, đêm nay sao nàng có thể theo hèn mà tới?

Nghĩ tới đây, trái tim buộc chặt dường như cũng buông xuống.

Thanh Nhã công chúa lại khẽ cười: "Nhưng muội đã nói với hần trong tay muội có thiên sơn Tuyết Liên, chỉ cần hần tới, muội sẽ cho hần." Thấy sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, nàng vẫn cười, "Muội không cần thận nghe hoàng huynh và Từ đại nhân nói chuyện, Thanh Nhã có lẽ sẽ không nghe nhầm chứ?"

Hoàn Nhan Vũ dường như tức giận tới cực điểm, hần cơ hồ đã nghiêng răng nghiêng lợi: "Muội hẹn hần ở đâu?"

Thanh Nhã công chúa thông dong nhìn ra sắc trời bên ngoài, tỏ vẻ tiếc nuối: "Lúc này sợ là đã không còn kịp."

"Ở đâu?" Hoàn Nhan Vũ nặng nề hỏi.

...

Đám người Từ Nhất Thịnh còn ở bên ngoài chờ, đột nhiên thấy cửa phòng bị đá văng ra, Hoàn Nhan Vũ từ bên trong vọt tới.

"Hoàng Thượng..." Từ Nhất Thịnh đuổi theo, chạy tới cửa đã thấy Hoàn Nhan Vũ nhảy lên lưng ngựa phóng đi. Từ Nhất Thịnh hét to một tiếng "Hoàng Thượng", bên ngoài đúng lúc chỉ có một con ngựa, hần chỉ đành vội vã kêu thị vệ chuẩn bị.

Hoàn Nhan Vũ quát roi, trong đầu chỉ toàn những lời Thanh Nhã vừa nói với hắn. Hắn cắn răng, đây quả thật là kết quả hắn muốn, nhưng lúc này cũng là kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Giá!

Hắn hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt Bạc Hề Tĩnh, hận không thể biết nàng có bị sao hay không.

Sắc trời đã tối, cửa thành sớm đã đóng chặt, Hoàn Nhan Vũ phóng tới đưa ra kim bài trong tay làm tướng sĩ thủ thành giật mình. Bọn họ đương nhiên nhận là đây là lệnh bài Đông Việt, tuy không biết người tới là ai nhưng bọn họ chỉ đành cho đi. Dù sao Hoàng Thượng chưa từng hạ lệnh hạn chế hành động của người Đông Việt.

Con ngựa là loại ngựa tốt nhất, rất nhanh đã chạy được mười mấy dặm đường.

Thanh Nhã nói hẹn gặp hoàng đế Tây Lương ở Thập Li Đình ở ngoại thành, Hoàn Nhan Vũ mở to hai mắt, quả nhiên ở mái đình xa xa nhìn thấy một bóng lưng. Tới gần, Hoàn Nhan Vũ nhảy xuống ngựa, nhìn rõ phục sức người trước mặt, trái tim hắn mới thoáng buông lỏng, chạy lên nói: "Tuyệt liên Thiên Sơn người muốn không phải ta đã nói cho người rồi sao? Chẳng lẽ người thật sự tin trong tay Thanh Nhã có sao?"

Hắn tiến lên, duỗi tay đè bả vai người nọ. Người trước mặt đột nhiên xoay người, Hoàn Nhan Vũ sững sốt, hắn không ngờ người ở trong đình không phải Tĩnh Nhi, mà là một kẻ bịt mặt.

Bỗng dưng, dưới bụng truyền tới cơn đau, hắn cúi đầu đã thấy chuỗi kiếm đâm vào thân thể hắn.

Lúc này, Hoàn Nhan Vũ phảng phất liên hệ tất cả những gì xảy ra, khóe miệng cong lên ý cười.

Thì ra là thế!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Hắn sờ soạng nàng

Hoàn Nhan Vũ giữ chặt cánh tay người nọ, cắn răng hỏi: "Muội ấy đã cho người lợi lộc gì?"

Ánh mắt người bịt mặt trở nên sắc bén, giọng nói cũng nặng nề: "Là Hoàng Thượng không nhận lời."

Cánh tay dùng sức đâm thanh chùy thủ vào sâu hơn, đột nhiên trong màn đêm có tiếng người quát lớn: "Kẻ nào?"

Hai người trong đình theo bản năng quay đầu, khoảng cách tuy hơi xa nhưng Hoàn Nhan Vũ vừa nhìn liền nhận ra Tĩnh Nhi. Hắn không khỏi sững sốt, không tin lúc này nàng sẽ tới đây.

Thời điểm biết người trong đình không phải Tĩnh Nhi, hơn nữa cách ăn mặc lại gần giống nàng, Hoàn Nhan Vũ liền biết chính mình đã rơi vào cái bẫy của Thanh Nhã công chúa.

Người nàng muốn giết căn bản không phải hoàng đế Tây Lương, mà là hắn!

Giờ phút này thấy Tĩnh Nhi xuất hiện ở đây, Hoàn Nhan Vũ càng kinh ngạc không thôi.

Tĩnh Nhi cười ngựa xông tới, không biết tại sao, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Người bịt mặt cũng giật mình, hiện tại cửa thành Dinh Kinh đã đóng, nơi này lại khá xa kinh thành, tại sao lại có người xuất hiện ở đây? Hơn nữa hình như còn quen Hoàn Nhan Vũ?

Người bịt mặt căng thẳng, con ngựa trước mặt đã tới gần, người bên trên nhảy xuống, lập tức duỗi tay đánh về phía này. Người bịt mặt kinh hoàng lui về sau nửa bước, hắn không nghĩ nhiều, một chương đẩy Hoàn Nhan Vũ xuống sườn núi cạnh mái đình.

Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, nhanh chóng nhảy tới, miễn cưỡng kéo lại ống tay áo của Hoàn Nhan Vũ. "Xẹt" một tiếng, Tĩnh Nhi cắn răng, một tay nàng giữ chặt rào chắn trên đình, thân thể hai người cứ treo lơ lửng như thế.

Tĩnh Nhi theo bản năng cúi đầu nhìn người bên dưới, lại nghe hắn kêu "Cẩn thận", lúc ngược mắt liền thấy một thanh đao đang dùng sức đâm xuống. Tĩnh Nhi cả kinh, bàn tay nắm rào chắn cuối cùng cũng buông ra, nàng kinh hô một tiếng, cùng Hoàn Nhan Vũ lăn xuống sườn núi.

Người bịt mặt định nhảy xuống xem xét, lại nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. Hắn kinh ngạc quay đầu, trong lòng không khỏi chần chờ, cuối cùng

xoay người, thuận tiện nhảy lên lưng ngựa rồi đi.

Tôn Toàn dẫn đầu thấy người phía trước vội vàng rời đi, hần cả kinh hô to: "Chủ thượng, chủ thượng ngài chậm một chút!"

"Mau mau!" Tôn Toàn quay đầu nói với đám thị vệ phía sau, cả người hần đã toát mồ hôi lạnh. Hoàng đế đột nhiên xuất cung, lại không nói tới đây làm gì. Hần chỉ lo đuổi theo, còn bị bỏ rơi giữa đường.

.....

Dưới sườn núi thật sự rất tối, Tĩnh Nhi cũng không biết đã lẫn xuống bao lâu, chỉ nghe người bên cạnh hừ một tiếng, hai người mới tỉnh là ngừng lại. Tĩnh Nhi bản năng ngồi dậy, hỏi: "Đừng phải chỗ nào?" Nàng theo bản năng sợ, lại thấy có gì đó ảm áp.

"Hoàn Nhan Vũ!" Tĩnh Nhi kinh ngạc kêu lên, vừa rồi nàng chỉ lo nhìn người bị mặt, không hề quan tâm tới hần, không lẽ hần bị thương nghiêm trọng như vậy sao?

Trong bóng đêm không hề có tiếng trả lời của Hoàn Nhan Vũ. Tĩnh Nhi khẩn trương, nơi này tối quá, nàng hoàn toàn không nhìn rõ sắc mặt của hần. Nàng cắn răng, duỗi tay đè miệng vết thương hần lại, lòng bàn tay liền ước một mảng khiến Tĩnh Nhi bất giác nhớ lại hai năm trước. Chẳng qua lần đó và lần này không giống, khi đó là nàng động tay, ít nhất vẫn có chùng mực.

Có lẽ động tác của Tĩnh Nhi quá mạnh, Hoàn Nhan Vũ từ từ khôi phục tri giác. Hần dùng sức mở hai mắt, thân ảnh trước mặt mờ lung nhưng khiến hần đột nhiên an tâm. Hần nhếch miệng cười, nhẹ giọng: "Người quả thật phải người giám thị ta."

Nếu không, sao nàng lại tới đây?

Chẳng qua giờ phút này trong lòng Hoàn Nhan Vũ không hề tức giận, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc được thấy nàng, cảm giác quả thật rất tốt.

Tĩnh Nhi không ngờ hần đột nhiên tỉnh lại, lại nói một chuyện không đâu vào đâu. Trong lòng không khỏi tức giận, bây giờ là lúc này, hần còn ở đây quan tâm chuyện này sao? Không màng hần có đau hay không, nàng dùng sức đè miệng vết thương hần lại, lạnh lùng nói: "Đã trễ thế này ngươi tới đây làm gì?"

Từ một khắc Hoàn Nhan Vũ lao ra khỏi Hành cung, mật thám đã lập tức truyền tin cho nàng. Khi đó Tĩnh Nhi cũng đã xuất cung, vì chuyện Thiên Sơn tuyết liên, nghĩ tới nghĩ lui nàng vẫn quyết định tự mình tới Hành cung một chuyến. Không ngờ vừa tới đã nhận được tin hần xuất thành, Tĩnh Nhi không nghĩ nhiều, trực tiếp đuổi theo.

May mà ngựa nàng chạy nhanh, nếu không giờ phút này, Hoàn Nhan Vũ sợ là sớm thành vong hồn dưới đao kẻ bị mặt kia.

Tĩnh Nhi tức giận hỏi chuyện, Hoàn Nhan Vũ lại không e ngại, hần chỉ lo cười chính mình, sau đó mới nói: "Ngươi theo ta nhảy xuống đây làm gì? Ngươi không phải nên hận ta nhìn chằm chằm hậu vị Tây Lương sao? Ta chết rồi, chẳng phải ngươi sẽ cao hứng sao?"

Đến lúc nào rồi hần còn nói lời nàng! Tĩnh Nhi tức giận, trầm giọng quát: "Câm miệng! Ngươi chết rồi ai đưa Thiên Sơn tuyết liên cho ta."

Trong màn đêm, hình như nam tử thở dài, lời nói của hần vô cùng mềm nhẹ, ần ần tiếc nuối: "Thì ra là vì Thiên Sơn tuyết liên..."

Không biết vì sao nghe hần nói thế, trong lòng Tĩnh Nhi không được thoải mái. Nàng cũng không biết rốt cuộc là như thế nào, có gì mà không thoải mái? Chỉ đơn giản thấy hần thất vọng, nàng cũng không vui theo.

Dùng sức đè chặt vết thương cho hần, nàng giận dữ nói: "Coi như là trả lại ơn cứu mạng của ngươi."

Năm đó ở Thiên Sơn, nếu không phải hần đẩy nàng ra, có lẽ hôm nay, nàng không thể đứng ở chỗ này.

Nghe xong, hần lại cười rộ lên: "Việc này không giống, nếu ta chết, phụ hoàng ta vẫn còn rất nhiều con trai. Nhưng nếu người chết là ngươi, Tây Lương sẽ không có người nối nghiệp."

Trong lòng Tĩnh Nhi không khỏi chần chừ, có đôi khi nàng mong hần đừng nói chuyện, mong hần cứ an tĩnh chờ đợi như vậy. Chỉ là đối với Hoàn Nhan Vũ mà nói, dường như hần không có thời điểm nào thật sự im lặng. Trừ khi...

Tĩnh Nhi đột nhiên nhíu mày, là nàng nghĩ nhiều rồi.

Nàng không nói lời nào, Hoàn Nhan Vũ liền tiếp tục: "À, có lẽ cũng không phải không có người nối nghiệp. Ngươi nói xem, có phải ngươi chưa làm hạnh cung nữ nào không?"

Cả người Tĩnh Nhi nổi da gà, nàng phần nộ kéo tay hần làm hần rên lên: "Người đã sắp chết rồi, ngươi không thể nhẹ tay hơn với ta sao?"

Hần đã có thể nói được lời này, nào giống người sắp chết chứ? Trong lòng Tĩnh Nhi tuy nghĩ thế nhưng sức lực trên tay cũng nhẹ lại.

Bây giờ leo lên trên là điều hoàn toàn không thể, Tĩnh Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều là rừng rậm, ánh sáng cũng không tốt, căn bản không biết phải ra ngoài thế nào. Chỉ là ở lại đây cũng không phải cách tốt, nàng chỉ đành cố gắng đi về phía trước.

Hơn nửa người Hoàn Nhan Vũ dường như đã tụt vào người Tĩnh Nhi, từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì, nhưng lúc này, hắn cảm thấy nàng đặc biệt nhỏ gầy. Đầu hắn tựa vào đầu nàng, trên người nàng thơm quá, mùi hương thanh đạm làm hắn cảm thấy thật thoải mái.

Cảm giác này như là... Như là ôm một nữ tử!

Hoàn Nhan Vũ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, hắn nghiêng mặt nhưng lúc này căn bản không thể nhìn rõ Tĩnh Nhi. Mà hắn bỗng nhiên cười cười, chậm chậm đưa tay lướt qua vai nàng, nhẹ nhàng bò xuống trước ngực Tĩnh Nhi.

Tiếp xúc rất nhỏ nhưng cũng khiến Tĩnh Nhi kinh hãi, cả người nàng căng cứng, lập tức hung hăng đẩy Hoàn Nhan Vũ ra, mắng: "Hoàn Nhan Vũ, ngươi làm gì vậy hả? Bị đâm một đao khiến đầu cũng hổng luôn rồi sao? Muốn sờ nữ nhân thì cút về hậu cung Đông Việt của ngươi đi!"

Ngã mạnh xuống đất, Hoàn Nhan Vũ thiếu chút nữa đã ngất đi.

Thần sắc phẫn nộ của người trước mặt hắn không thấy rõ, nhưng hắn có thể cảm nhận nàng đang rất tức giận. Hắn dường như lại chọc nàng lần nữa...

A.

Hắn cười tự giễu, thật kỳ lạ, vừa rồi hắn như trúng tà vậy, tại sao trong đầu lại sinh ra cái suy nghĩ biến thái vậy chứ? Người trước mặt là hoàng đế Tây Lương, hoàng đế sao có thể là nữ tử?

Huống hồ vừa rồi hắn đã tự mình kiểm tra.

Hô hấp của Tĩnh Nhi có chút khó khăn, trong bóng đêm, nàng cũng bắt giác hơi tay che ngực mình lại. Càng lớn, cơ thể nàng càng lúc càng không giống nam tử bình thường. Tôn công công là người tinh tế nên đã sớm lệnh Trương Tâm và Liên Vũ chuẩn bị đồ bó ngực lại, cho dù sờ vào cũng không thể biết. Tĩnh Nhi chỉ là không ngờ trên đời này thật sự có người chạm vào ngực nàng.

Nếu không phải nể tình Hoàn Nhan Vũ đang bị thương, vừa rồi nàng nhất định sẽ chinh đón hắn một trận.

Nàng cứ như vậy mà đứng, không nghĩ cúi người dịu hắn.

Trong lòng Hoàn Nhan Vũ có chút hỗn loạn, hắn dùng hết sức che miệng vết thương lại. Tĩnh Nhi nói rất đúng, hắn thật đã bị một đao vừa rồi làm đầu óc hổng luôn.

Ngước mắt nhìn người trước mặt, hắn vốn muốn xin lỗi, nhưng đối diện với nàng, những lời này hắn đột nhiên không nói ra được. Hoàn Nhan Vũ cũng không biết tại sao lại thế, chính hắn cũng muốn cười bản thân.

Nếu không phải trời tối, hắn nên sớm phát hiện cả người dường như đã nhiễm một màu đỏ tươi. Trước mắt đã dần mờ hồ, hắn chịu không nổi, cả người hoàn toàn ngã xuống.

Nghe một tiếng "Bịch", Tĩnh Nhi giật mình gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ? Nè, Hoàn Nhan Vũ?"

Kêu hai tiếng cũng không có người trả lời, Tĩnh Nhi vội cúi xuống, duỗi tay lay lay người hắn: "Mau đứng lên!" Nàng không định dịu hắn, ai biết lúc này có phải hắn đang giả trò hay không?

Hoàn Nhan Vũ vô lực nhắm mắt, nhưng tiếng Tĩnh Nhi gọi hắn vẫn nghe được rõ ràng. Xem ra nàng đang cho rằng hắn giả bộ, vì thế mới không muốn dịu tay đỡ hắn. Chỉ có trời mới biết hắn sẽ không sinh ra cái ý niệm dơ bẩn này, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình thật biến thái, việc lúc này là việc mà người bình thường có thể làm được hay sao?

Hắn là hoàng đế Đông Việt đây?

Khóe môi lộ ra nụ cười trào phúng, Hoàn Nhan Vũ dùng hết sức kêu: "Tiểu tử thú..." Có lẽ chính hắn cũng không rõ vì sao bản thân đột nhiên gọi nàng như vậy.

Tiểu tử thú, đã hai năm rồi hắn không gọi nàng như thế, đặc biệt là sau khi biết nàng là hoàng đế Tây Lương, cách xưng hô này càng không thích hợp.

Nhưng hiện tại, cũng không biết tại sao, hắn lại gọi nàng là "Tiểu tử thú".

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Huyết tinh đoạt đích

Một tiếng "Tiểu tử thú" làm Tĩnh Nhi cũng ngẩn ra.

Nàng ngo ngác đứng đó, bỗng nhiên hoàn hồn. Nàng đột nhiên nhớ lại hai năm trước, hân đứng trước mặt nàng khóc lóc kêu: "Tiểu tử thú, ngươi đừng vứt ta ở đây. Ta không có tiền, cái gì cũng không mang theo hết."

Khóe môi nàng bắt giác cử động, tình cảnh hiện tại quả thật rất giống. Khi đó nàng quá vội vàng nên bỏ lại người hầu đi theo, sau đó chỉ còn lại mình hân và nàng.

Tĩnh Nhi duỗi tay đỡ hân, than nhẹ: "Nếu đã đắc tội với người khác, tại sao lại không phòng bị?"

Hoàn Nhan Vũ mơ màng trả lời: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn giết ta." Hân rõ ràng biết không phải nhưng vẫn cố ý nói thế.

Tĩnh Nhi biết sắc, quả thật nàng chán ghét hân, thật sự không đồng ý việc hân cương quyết gả công chúa Đông Việt cho nàng. Nhưng nàng tàn nhẫn tới mức ra tay giết hân hay sao? Chẳng lẽ trong mắt của hân, nàng là người âm hiểm như vậy?

Mất máu quá nhiều, hơi thở của Hoàn Nhan Vũ dần dần yếu đi. Tĩnh Nhi không rảnh so đo, cẩn thận đỡ hân đứng lên, khẽ gọi: "Cố gắng một chút, chúng ta về thành."

Hân thấp giọng đáp: "Tiểu tử thú, ta không thấy rõ đường phía trước."

Tĩnh Nhi nhin không được mà cười: "Yên tâm, ta cũng không thấy đường."

Trời tối như vậy ai có thể thấy chứ?

Hân cũng cười, gối đầu lên vai Tĩnh Nhi, nhủ thầm: "Sao hai năm rồi ngươi chẳng lớn hơn chút nào vậy?" Trong số nữ tử, Tĩnh Nhi đã được tính là cao gầy, nhưng trong mắt của Hoàn Nhan Vũ, nàng vẫn nhỏ nhỏ xinh xinh.

Nghe hân nói thế, cả mặt Tĩnh Nhi đỏ lên, cái gì là không lớn lên chứ? Nàng không phải nam nhân.

"Câm miệng!"

Cũng không biết vì sao, lúc này đơn độc ở cùng Hoàn Nhan Vũ, Tĩnh Nhi đột nhiên cảm thấy trái tim mình thật kỳ lạ. Hai năm trước, lúc bọn họ ở cạnh nhau, nàng chưa từng có cảm giác như vậy. Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu để bản thân thả lỏng.

Đi thêm một đoạn, Tĩnh Nhi đột nhiên cảm thấy vòng eo mình âm ập, bước chân người bên cạnh cũng dần kiệt sức. Nàng cảm thấy không ổn, vội nói: "Kiên trì thêm một chút!" Đợi bọn họ rời khỏi chỗ này, nàng có thể nhanh chóng tìm ngựa.

Hoàn Nhan Vũ mơ hồ đáp lại, hân không biết chính mình vì sao có thể kiên trì lâu như vậy, rõ ràng một chút sức lực cũng không có, hân lại không hề nghỉ nằm yên bất động ở đây.

Mỗi lần nghe Tĩnh Nhi gọi mình, hân lại không muốn để nàng thất vọng.

Dưới này rất tối, hai người dựa vào nhau, cũng không biết đi ra thế nào. Quần áo trên người đã có mấy mảnh bị rách, nhìn vào vô cùng chật vật. Tĩnh Nhi để hân dựa vào thân cây, còn nàng vội chạy về Thập Lý Đình.

Hoàn Nhan Vũ ở sau yếu ớt kêu "Tiểu tử thú", nhìn bóng lưng của nàng, hân vốn muốn nói "Cẩn thận". Nhưng ngay sau đó hân lại khẽ cười, công phu của nàng tốt như vậy, nhất định sẽ không sao.

Bên trên đã sáng hơn nhiều, từ xa, Tĩnh Nhi đã thấy con ngựa cúi đầu bên đường ăn cỏ. Trong lòng không khỏi vui sướng, nàng xông lên mới phát hiện đây không phải ngựa của nàng, chỉ là giờ phút này không tiện bắt bẻ nhiều như vậy, nàng lập tức cười lên.

Tĩnh Nhi dùng sức của chín con trâu hai con hổ mới kéo được Hoàn Nhan Vũ lên ngựa, hân ôm lấy người nàng, dựa vào lưng nàng cười cười: "Tiểu tử thú, eo của ngươi vẫn nhỏ như vậy, thật giống của mấy cô nương."

Những lời này chỉ đơn thuần trả thù nàng vì năm xưa gọi hân là "Nhan cô nương", nhưng nghe vào tai Tĩnh Nhi là có một phong vị khác. Nàng nghiêng răng kêu: "Nói bậy nữa ta sẽ đá ngươi xuống đất!"

Quả thật hân lập tức câm miệng.

Tĩnh Nhi không cho ngựa chạy nhanh vì sợ người phía sau không chịu nổi. Hân lại không nói lời nào càng khiến lòng nàng lo lắng, cách một lúc đều bắt giác gọi tên hân.

Hoàn Nhan Vũ đã không còn kiên nhẫn nữa, miễn cưỡng đáp lời: "Muốn ta câm miệng mà kêu ta suốt làm gì? Sợ ta chết hả?"

Hân và nàng không phải đều nên hi vọng đối phương chết sao? Nhưng vì sao nghe giọng nói mềm yếu của nàng, hân lại nôn nóng hỏi như vậy? Vì sao hân bị thương, nàng lại dồn hết tâm tư cứu hân chứ?

Tĩnh Nhi bị hân làm cho sững sốt, tức giận quát: "Sợ ngươi chết ở Tây Lương sẽ gây phiền phức cho ta."

Hắn khẽ cười một tiếng rồi dựa vào lưng nàng.

Đột nhiên trong đầu hắn có một suy nghĩ, nếu thật sự phải chết như vậy, hắn không sợ.

Nghĩ như thế, khoe môi lại cong lên một nụ cười thật đẹp.

Con ngựa chạy tới cửa thành, Tinh Nhi lớn tiếng kêu thị vệ mở cửa. Thị vệ thủ thành nhìn xuống dưới, cau mày: "Muốn vào thành thì đợi tới sáng mai đi!"

"To gan! Thấy trăm còn dám hỗn láo."

Thị vệ kia không hề sợ nàng, còn cười trào phúng: "Người mà là Hoàng đế thì lão tử là Thái Thượng Hoàng đấy! Mau cút đi!"

"Người..."

Tinh Nhi còn định mắng tiếp thì nghe Hoàn Nhan Vũ nhẹ giọng: "Còn không nhìn lại bộ dáng hiện tại của người đi, có điểm nào là giống Hoàng đế?" Hắn vẫn nhắm mắt, không cần nhìn hắn cũng biết tình hình của nàng lúc này, từ trong rừng tối đen như mực tìm đường ra ngoài, thật không biết bọn họ hiện giờ trong mắt người ngoài ra sao.

Tinh Nhi xấu hổ, lệnh bài của nàng đã nằm trong tay của Tôn Toàn. Nghĩ tới đây, nàng vội quay đầu hỏi: "Lệnh bài của người đâu?" Hắn có thể tự mình ra ngoài, trên người tất nhiên mang theo lệnh bài.

Nàng cũng không đợi hắn đáp, lập tức xoay người đưa tay vào lồng ngực hắn. Hắn cười cười, chọc: "Ta chỉ mới sờ người một chút, nhanh như vậy người đã muốn sờ lại ta sao?"

Tinh Nhi kinh ngạc ngược mắt: "Lệnh bài người đâu?"

Một câu hỏi cũng khiến Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra. Hắn giờ tay sờ sờ, kinh ngạc nói: "Rớt mất rồi sao?"

Nếu là rớt, chắc chắn là vào thời điểm lăn xuống vực. Tinh Nhi nói không ra lời, xoay đầu ngựa trở về. Chạy về hướng vừa rồi, người phía sau trong lúc nhất thời không ôm lấy nàng, trực tiếp ngã xuống ngựa.

Tinh Nhi kinh hãi, vội nhảy xuống ngựa xem.

Hơi thở của hắn đã rất yếu, khuôn mặt cũng đã vô cùng tái nhợt.

"Hoàn Nhan Vũ!"

Tinh Nhi hoảng loạn lắc người hắn, chỉ nghe hắn thều thào: "Đừng..."

"Cái gì?"

Hắn bắt lấy tay nàng, vật vã lắc đầu: "Tiểu tử thú! đừng đi." Nếu tới nay là kiếp số của hắn, hắn không muốn lẻ loi một mình rồi đi.

Tinh Nhi chấn động, bật thốt lên gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ! Hoàn Nhan Vũ... Nè..."

Đáng chết, hắn lại ngất rồi!

Ánh mắt theo bản năng nhìn xuống, giờ phút này nàng mới nhìn rõ cả nửa người hắn tựa hồ đều là máu. Nàng thậm chí còn không rõ vì cái gì mà hắn có thể chống đỡ tinh táo cả đoạn đường như vậy.

Vào thành không được, tiếp tục về rừng cũng không xong, hiện tại nàng cũng không biết đám người Tôn Toàn đang ở nơi nào.

Cuối cùng, Tinh Nhi chỉ đành miễn cưỡng đi tìm một nhà dân ngoài thành.

Hoàn Nhan Vũ đã hoàn toàn mất đi tri giác, mặc cho nàng lật lui thế nào, hắn cũng không chút nhú mày.

Tìm được một nhà dân, nông phụ kia vừa nhìn đã thấy cả người Hoàn Nhan Vũ toàn máu thì không khỏi sợ hãi, chỉ tiếc đàn ông trong nhà bọn họ tới nay không ở nhà, nếu không bà nhất định lập tức la lớn. Tinh Nhi vội tháo miếng ngọc bội trên eo đưa cho bà, thấp giọng: "Bọn ta không phải người xấu, chỉ là vừa rồi gặp thổ phỉ nên mới thành ra như vậy. Phiền bà cho bọn ta mượn một nơi để nghỉ ngơi."

Nông phụ do dự một hồi mới run run nhấc ngọc bội trong tay Tinh Nhi. Ngọc bội mắc tiền cho dù là người không biết hàng liếc mắt một cái cũng nhận ra giá trị của nó.

"Có thuốc không?" Tinh Nhi hỏi.

Đỡ Hoàn Nhan Vũ vào phòng, nông phụ đưa cho Tinh Nhi một cái lọ, bà vẫn không dám tới gần, chỉ nói: "Không phải thuốc gì tốt nhưng vẫn dùng được."

Tĩnh Nhi nói một tiếng "Cảm ơn", cũng không bắt bẻ gì cả. Nàng lại mượn nông phụ một bình rượu, còn phiền bà mang một chậu nước toilet. Tĩnh Nhi tiến lên cởi quần áo đã bẩn trên người Hoàn Nhan Vũ. Cần thận dùng nước lau sạch miệng vết thương. Tĩnh Nhi không khỏi nhũn mày, Hoàn Nhan Vũ rất cuộc vì sao mà không né tránh, mặc cho đối phương đâm mình một nhát cơ chứ?

Ánh mắt Tĩnh Nhi bắt gặp đưa lên trên, nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của hắn, chẳng lẽ hắn cho rằng mình sẽ không chết hay sao?

Chuyện thoát khỏi tuyệt lộ năm đó cũng hoàn toàn là vì mạng hắn lớn!

Đáy lòng thâm nghĩ, lại có chút phần nộ. Thuốc kia đúng thật như nông phụ nói, một chút cũng không tốt gì, Tĩnh Nhi liền dứt khoát đồ hết thuốc lên.

Máu đã ngừng chảy nhưng mạch của hắn vẫn còn rất yếu.

Không có quần áo thay, nàng chỉ đành mặc lại quần áo cũ cho hắn. Lúc cúi người, nàng vô tình lướt qua vết sẹo trên vai của hắn. Tĩnh Nhi ngẩn ra, lòng bàn tay bất giác chạm vào vết sẹo kia, hai năm đã qua, nó đã nhạt đi nhiều nhưng vẫn còn vô cùng rõ ràng.

Có lẽ cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo của Tĩnh Nhi, Hoàn Nhan Vũ nhũn mày. Tĩnh Nhi liền gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ..."

Hắn quả nhiên nghe nàng gọi, ngón tay khẽ động, thanh âm khàn khàn từ cổ họng truyền ra: "Ta khát."

Mất nhiều máu như vậy, đương nhiên sẽ thấy khát.

Tĩnh Nhi vội ra ngoài mang nước toilet, dứt hẳn uống. Hắn lại đột nhiên cười: "Tiểu tử thú, ngươi nói xem có ai xui xẻo như ta không? Người sắp chết rồi mà không có giường êm, nệm nũ bầu bạn."

Tĩnh Nhi tức giận gác chén nước xuống, thấp giọng: "Chỉ là bị thương ngoài da, không chết được."

Hắn vẫn cười: "Ta sợ ngươi cứu ta, ngày sau sẽ hối hận." Cố gắng mở to hai mắt nhìn người trước mặt, hắn tiếp tục, "Nếu ta không chết, chuyện liên hôn với Đông Việt..."

"Ngươi..." Tĩnh Nhi kinh ngạc nhìn hắn, nàng thật không ngờ đã lúc này rồi hắn còn nhớ tới chuyện liên hôn.

Hắn thờ hồn hên, cười cười: "Cưới Thanh Nhã rồi, ngươi muốn đưa muội ấy vào lãnh cung cũng được, ba trăm dặm ranh giới kia... Ta vẫn sẽ trả cho ngươi."

Tĩnh Nhi khiếp sợ nhìn hắn: "Vì sao?" Không phải hắn nhìn trúng hậu vị Tây Lương sao? Tại sao hắn lại nói biếm công chúa hòa thân vào lãnh cung cũng được?"

Hắn không muốn nói thêm, cơ thể hình như đang rất mệt mỏi. Tĩnh Nhi muốn khuyên hắn nghỉ ngơi, nhưng không hiểu sao lời vừa tới bên môi đã thay đổi: "Không phải ngươi rất yêu quý Thanh Nhã công chúa sao?" Nếu không, vì sao Đông Việt nội loạn, Thanh Nhã công chúa là người duy nhất không bị tổn thương?

Hắn khẽ nâng mắt nhìn nàng: "Giữ muội ấy lại là vì vẻ đẹp của muội ấy, ta tưởng ngươi sẽ thích." Hắn lại cười tự giễu, hỏi, "Mạnh Ninh có gì tốt, bề ngoài không xinh bằng Thanh Nhã, sao ngươi lại thích nàng ấy?"

Câu hỏi phía sau Tĩnh Nhi không đi so đo, nàng lắc đầu: "Ngươi không phải người như vậy." Nàng và hắn chẳng qua là bào nước tương phùng nhưng hắn đã có thể hy sinh tính mạng mà cứu nàng. Huống chi người đó là muội muội của hắn, hắn sao có thể vì vẻ đẹp của Thanh Nhã công chúa mà giữ lại tính mạng của nàng ấy?

Hoàn Nhan Vũ giật mình, sau đó khẽ cười. Nhìn ánh mắt Tĩnh Nhi tối lại, hắn hỏi nàng: "Ngươi biết ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế Đông Việt thế nào không?"

Tĩnh Nhi bị hắn nhìn tới cả kinh. Người trên giường đột nhiên ngồi dậy, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay nàng, lạnh giọng: "Ta giết tất cả những người cản trở ta bước lên ngôi hoàng đế."

Cánh tay bị hắn nắm đột nhiên run lên, Tĩnh Nhi không tin mà nhìn Hoàn Nhan Vũ. Hoàn Nhan Vũ như vậy với nàng mà nói vô cùng xa lạ, hắn không phải là người hay vui đùa gọi nàng là "Tiểu tử thú". Phụ hoàng chỉ có mình nàng là con, những chuyện huyết tình đoạt嫡 cả đời này nàng không cần trả qua. Những chuyện tương tự nàng đã nghe qua sử sách nhưng không thể so với giờ khắc này Hoàn Nhan Vũ giáp mặt nói.

Tuy chưa từng trải qua, nhưng lúc này, Tĩnh Nhi có thể nghĩ được mùi máu tanh nhuộm cả bầu không khí. Chỉ cần nghĩ, nàng đã cảm thấy buồn nôn.

"Vì sao?" Nàng không trốn tránh, chỉ si ngốc hỏi.

Hoàn Nhan Vũ nhìn nàng, mí mắt khẽ rũ xuống, nhỏ giọng: "Tiểu tử thú, ngươi thật thiên chân."

Hắn nói nàng thiên chân, nhưng trong lời nói rõ ràng mang theo ghen ghét.

Bắt đầu từ khi nào, hắn cũng hi vọng mình có thể thiên chân giống nàng, không có âm mưu, không có tính kế, không có ám chiến. Nhưng giữa người với người rốt cuộc vẫn không thể giống nhau.

Một câu "Thiên chân" của hán khiến Tĩnh Nhi nói không ra lời. Hán khép hai mắt, cả người vô lực nằm xuống, nhàn nhạt nói chuyện: "Ta nợ người một mạng, cho nên ta hứa với người, chỉ cần ta còn sống sẽ không xâm phạm Tây Lương."

Hoàng đế Đông Việt đã nhận lời, điều đó có nghĩa hai nước sẽ không còn chiến tranh. Tĩnh Nhi nghe xong liền cao hứng, không biết vì sao, nàng lại bật thốt lên nói: "Người không nợ ta." Nếu tính lại thì hai năm trước nàng nợ hán một mạng, lúc này chẳng qua là nàng trả lại cho hán mà thôi.

Hoàn Nhan Vũ nhếch môi, lặp lại: "Ta nợ người một mạng."

Hán cố chấp nói, dường như là đang nói cho chính hán nghe. Có lẽ bởi vì ở Đông Việt hán chưa từng cảm nhận được sự tin tưởng, nhưng ở Tây Lương này hán lại tìm được, từ người trước mặt.

"Hoàn Nhan Vũ..."

"Mạnh Ninh... Ta để cho người."

Coi như là hán đến không Tây Lương một chuyến, đồ của nàng hán sẽ không cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Cố nhân tương phùng

Canh ba giờ Dần, trời đã tờ mờ sáng, biệt viện đột nhiên có bóng người vội vã ra vào.

Thiếu Huyền nhìn ra màn che bên ngoài, ngồi dậy gọi: "Tô Hạ."

Bên ngoài lại truyền tới tiếng của cung nữ, nàng ta hoang mang nói lập tức đi mời Tô công công.

Lúc Tô Hạ đi vào thì thấy Thiếu Huyền đã khoác áo ngoài ngồi cạnh bàn chờ hán. Đợi Tô Hạ vào trong, y mới hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Biệt viện này của y xưa nay vô cùng yên tĩnh, chưa bao giờ có ai đi lại vào thời điểm này.

Sắc mặt Tô Hạ rất khó coi, do dự một hồi, hán mới quỳ xuống: "Chủ tử, người trong cung tới nói... nói không thấy Hoàng Thượng nữa."

Lòng Thiếu Huyền trầm xuống, y đột nhiên đứng lên, hỏi: "Người nói cái gì?"

Tô Hạ vẫn không dám ngược mắt nhìn y, thanh âm cũng trầm thấp: "Người trong cung nói tối qua Hoàng Thượng đuổi theo Hoàng đế Đông Việt ra khỏi thành, sau đó đám người Tôn Toàn đuổi theo thì không thấy bóng dáng Hoàng Thượng!" Thái dương Tô Hạ rờn rờn mồ hôi, sau khi Tôn Toàn trở về, hán phát hiện dưới đất ở Thập Lý Đình có vết máu, chẳng qua điểm này Tô Hạ không dám nói với Thái Thượng Hoàng.

Thiếu Huyền không nhìn hán, chỉ lạnh lùng nói: "Kêu Tôn Toàn tới gặp ta!"

Tôn Toàn bị triệu tới, vội quỳ xuống.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tĩnh Nhi tuy không phải một tay y nuôi lớn, nhưng nàng từ nhỏ đã có Tần tiên sinh dạy bảo, cách làm việc trước nay đều có chừng mực, làm sao nàng có thể tùy tiện đuổi theo Hoàn Nhan Vũ ra khỏi thành chứ?

Tôn Toàn lải nhải kể lại, hán vốn đuổi theo sau Tĩnh Nhi nhưng sau đó lại bị người nọ vút lại. Hán sai người tìm kiếm nhưng không có kết quả, chỉ đành bỏ trở về. Lúc về Thập Lý Đình phát hiện còn dư lại hai con ngựa, hán mới phát hiện bản thân đã nhận lầm người, ngoài ra hán còn phát hiện vết máu dưới đất.

Tô Hạ thấp giọng: "Chủ tử, sắp tới giờ lâm triều rồi, nếu không tìm thấy Hoàng Thượng..." Ánh mắt Tô Hạ khẽ nâng lên trên nhìn sắc mặt người trước mặt vô cùng khó coi.

Nghe Tô Hạ nói vậy, Thiếu Huyền tựa mới hoàn hồn. Y cúi đầu nhìn Tôn Toàn, lên tiếng: "Cứ nói Hoàng Thượng đột nhiên mắc bệnh nặng đi."

Hai người bên dưới đều cả kinh, nếu muốn trốn lên triều có thể nói nhiễm bệnh, nhưng hà tất phải nói thành bệnh nặng?

Tôn Toàn chưa kịp hiểu ý của Thiếu Huyền nhưng trong lòng Tô Hạ đã hiểu được phần nào. Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Mạnh Trường Dạ xanh mặt đi vào, hán vừa định đến báo tin thì đúng lúc nghe Thiếu Huyền nói thế. Hán không màng lễ nghĩa mà xông lên, quỳ xuống: "Chủ tử có biết hậu quả của việc này là như thế nào không?"

Thần sắc Thiếu Huyền tối lại, y lặng lẽ xoay người, một tay chống lên bàn, nhẹ giọng nói: "Đây là sai lầm của ta, hiện tại là thời điểm thích hợp để trả lại."

"Chủ tử..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34-2: Cố nhân tương phùng 2

Mạnh Trường Dạ định tiếp tục lên tiếng, lại thấy y nâng tay ý bảo không cần. Trong phòng lại trở về an tĩnh, Thiếu Huyền nói: "Thay ta truyền thế tử tới."

Tôn Toàn nghe vậy chỉ đành lui xuống.

Thiếu Huyền khẽ khép hai mắt lại: "Đứng lên cả đi."

Tô Hạ vội tiến lên dìu y ngồi xuống, hẩn rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay của y. Tô Hạ khuyên: "Chủ tử yên tâm, Mạnh tướng quân sẽ toàn lực tìm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát nhân sẽ có thiên tướng."

Thiếu Huyền không đáp, chỉ phân phó: "Trường Dạ, đêm nay người điều động cấm vệ quân trong Đình Kinh, kêu bọn họ giữ chặt cửa thành, không có mệnh lệnh của ta không ai được tùy tiện từ ra vào."

Sắc mặt Mạnh Trường Dạ lập tức thay đổi, điều động cấm vệ quân với quy mô lớn như vậy trừ phi trong kinh có biến. Hoàng Thượng chẳng qua chỉ mất tích một đêm, Thái Thượng Hoàng đã muốn xuống tay việc kia luôn sao? Mạnh Trường Dạ đưa mắt nhìn xuống đất, hẩn đương nhiên rõ vì sao Thái Thượng Hoàng làm thế. Mười mấy năm qua, y vẫn luôn cảm thấy bản thân có lỗi với Hoàng Thượng, cảm thấy gánh nặng to lớn này không nên đè lên một nữ tử yếu đuối như nàng. Lúc này đây, đối với Thái Thượng Hoàng mà nói là một cơ hội tốt.

Nhưng Mạnh Trường Dạ vẫn luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy. Hẩn cắn môi, nói: "Chủ tử, mặt tướng cho rằng vẫn nên đi tìm Hoàng Thượng trước."

Thiếu Huyền nhú mày, lạnh giọng: "Cứ theo lời ta mà làm."

Mạnh Trường Dạ không khỏi kinh hãi, bất đắc dĩ mà xoay người ra ngoài. Thiếu Huyền thu hồi ánh mắt từ cửa, thờ dài, từ trước tới nay y đã không phải là một người phụ thân tốt, lúc Tĩnh Nhi còn nhỏ không thể ở bên cạnh nàng, bây giờ tung tích nữ nhi không rõ, y lại ở sau lưng âm mưu đối chủ giang sơn.

Ha ha...

Tiếng cười như than khóc phát ra từ lồng ngực.

Tô Hạ lẳng lặng ở cạnh y, vài lần định nói chuyện nhưng lại không biết nên an ủi thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Hoàn Nhan diên rồi

Tĩnh Nhi thúc ngựa chạy một mạch về Đình Kinh. Từ khi biết cửa thành đóng chặt, trái tim nàng chưa từng bình tĩnh. Tây Lương thái bình cũng là lúc nàng đăng lên để vị.

Cẩn chặt rằng, nàng nhìn thẳng về phía trước. Nơi này cách Đình Kinh không xa, nhưng đối với nàng lại như cách thiên sơn vạn thủy.

Dân cư trên đường vô cùng thưa thớt, chẳng lẽ là vì cửa thành đang trước đóng chặt hay sao? Vó ngựa khơi dậy bụi thối, tiếng ngựa tại nơi vắng vẻ nàng càng thêm lớn tiếng.

Tĩnh Nhi phóng ngựa xuyên qua cỏ cây ven đường. Đi thêm một đoạn nữa, mơ hồ nghe phía trước truyền tới tiếng vó ngựa, nàng bất giác nhíu mày, tốc độ cũng dần chậm lại. Con đường vốn an tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa, Tĩnh Nhi không khỏi cảm thấy bất an.

Mã đội phía trước đã tới gần, Tĩnh Nhi vừa nhìn liền thấy rõ người dẫn đầu kia. Hai tay nắm cương ngựa bắt giác buộc chặt, ánh mắt cũng theo đó mà

trầm xuống.

Bạc Hề Li, sao lại là hần?

Một tay nàng đã lặng lẽ cầm mấy khối bạc vụn trên eo, lúc xuất thành, nàng vội vàng nên không mang theo vũ khí phòng thân, hiện tại chỉ có thể đem những thứ này làm ám khí che chắn.

Tốc độ con ngựa chậm lại, nàng nhìn chăm chăm nam tử đang tới.

Bạc Hề Li đương nhiên cũng thấy nàng, thị vệ mặc thường phục cạnh hần bật thốt ra tiếng: "Thế tử, Hoàng Thượng!"

Bằng Hề Li quay đầu liếc thị vệ kia, thị vệ tự biết lỡ lời, vội vàng im miệng. Bạc Hề Li quát roi xuống, tăng tốc chạy về phía Tĩnh Nhi. Thái Thượng Hoàng lệnh hần xuất thành tìm Hoàng Thượng, hần liền tìm kiếm cả một ngày quanh Thập Lý Đình. Tuy dưới đất có vết máu, nhưng hần nghe nói Hoàng Thượng thông tuệ hơn người, lo rằng đó là ký hiệu Hoàng Thượng để lại. Nhưng sự thật chứng minh hần đã nghĩ nhiều, lẫn lộn suốt mấy ngày không tìm được, hần mới cho người lục soát các nông hộ xung quanh. Mãi tới khi gặp một nông phụ, hần mới biết mấy ngày trước có hai nam tử trẻ tuổi từng xin tá túc, hơn nữa trong đó còn có một người bị thương, lúc này Bạc Hề Li mới vội vàng dẫn người tới trấn nhỏ gần nhất. Thật không ngờ giữa đường đã đụng phải Hoàng Thượng.

Trên mặt Tĩnh Nhi không chút ý cười, nàng cứ như vậy nhìn về phía trước.

Người Bạc Hề Li dẫn theo không hề mặc đồ của thị vệ, nàng cũng không biết bọn họ rốt cuộc là ai.

Đội nhân mã trước mặt đã tới gần, Tĩnh Nhi đương nhiên nâng cao cảnh giác, lại thấy bọn họ đều xuống ngựa, cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng vào Tĩnh Nhi. Bạc Hề Li nhanh chóng tiến lên một bước, cung kính mở miệng: "Công tử đi đâu mấy ngày nay vậy? Chủ tử ở nhà rất lo cho ngài."

Trái tim của Tĩnh Nhi rớt cuộc cũng buông xuống xuống, ngân lượng trong tay cũng lặng lẽ trở về bao. Vừa rồi thấy Bạc Hề Li, nàng còn tưởng chuyện trong kinh có liên quan tới hần.

May là không phải.

Tĩnh Nhi thở phò nhẹ nhõm, sắc mặt cũng tốt hơn một chút. Nàng không xuống ngựa, chỉ hỏi: "Vì sao lại đóng cửa thành?"

Bạc Hề Li đáp: "Không thấy Hoàn Nhan công tử, chủ tử lo có người gây rối nên mới hạ lệnh đóng cửa thành, sợ có người bên ngoài nội ứng với người trong kinh."

Tĩnh Nhi nhú mày, phụ hoàng suy xét như vậy cũng có đạo lý. Chỉ là, vì sao nàng vẫn cảm thấy có chỗ không phù hợp vậy?

"Vậy tại sao lại truyền tin Hoàng đế bệnh nặng ra ngoài?"

Bạc Hề Li lộ rõ thần sắc kinh ngạc trên mặt, sau đó cười nhạt: "Công tử chắc nghe nhầm rồi, triều đình chỉ nói là nhiễm phong hàn, có lẽ là dân chúng đã phóng đại sự tình lên."

"Bạc Hề Li."

"Có."

"Trẫm vẫn cảm thấy khó hiểu, tại sao phụ hoàng lại kêu người ra đây?" Từ lúc thế tử vào kinh, quan hệ giữa nàng và hần đã không tốt, giờ phút này gặp mặt, Tĩnh Nhi cũng không tìm được cảm giác an toàn từ hần.

Bạc Hề Li không khỏi xấu hổ, thấp giọng: "Đó là ý của chủ tử, thần cũng không rõ lắm. Còn nữa, chủ tử nói công tử cứ ở bên ngoài đi." Hần dừng lại, sau đó bỏ sung một câu, "Chủ tử sợ có người gây rắc rối cho công tử."

Phụ hoàng làm vậy là muốn nàng tự mình công khai thân phận Hoàng đế sao?

Tĩnh Nhi cảm thấy không được thoải mái, thấy bọn họ vẫn che chắn trước mặt, nàng bất giác nhíu mày: "Còn không tránh ra." Nàng nhất định phải hỏi kinh, thấy phụ hoàng bình an vô sự, nàng mới có thể an tâm.

Bọn thị vệ đều không nhúc nhích, Bạc Hề Li lại mở miệng: "Chủ tử nói muốn thần đưa Hoàn Nhan công tử cùng về, chỉ bằng thần đi đón Hoàn Nhan công tử trước."

Tĩnh Nhi gật đầu, sau đó quay đầu ngựa lại.

"Công tử." Bạc Hề Li tiến lên gần cận nàng, thấp giọng: "Mấy ngày nay chắc ngài chưa được nghỉ ngơi, hay là ngài ở đây chờ, thần tự đi là được."

Mấy ngày nay, một bên chăm sóc Hoàn Nhan Vũ, một bên lo lắng tình hình trong kinh, Tĩnh Nhi cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Giờ phút này cũng không nghĩ nhiều, nàng nói cho bọn họ khách điểm Hoàn Nhan Vũ dừng chân, sau đó liền xoay người xuống ngựa.

Phía sau có thị vệ tiến lên dắt ngựa cho nàng. Nghĩ nghĩ, Tĩnh Nhi liền tìm một chỗ trống trái khoanh chân ngồi xuống.

Tiếng vó ngựa xa dần, Tĩnh Nhi thở dài một tiếng thì đột nhiên nghe có một thị vệ hỏi: "Công tử có cần uống chút nước không?"

Nghe hẳn hỏi, Tĩnh Nhi mới phát bản thân đang khát nước. Nhận lấy ấm nước từ thị vệ, ngựa đầu uống, sau đó nàng liền hỏi: "Người Đông Việt trong thành có động tĩnh gì không?"

Thị vệ sừng sốt, ậm ự trả lời: "Việc này... Thuộc hạ không biết."

Tĩnh Nhi không khỏi nhíu mày: "Phụ... Cha ta không đi tìm Thanh Nhã đấy chứ?"

Thị vệ không đáp lời.

Tĩnh Nhi bỗng dừng đứng lên, mở miệng: "Ồ đây chờ làm gì? Lên ngựa, về kinh thành trước."

"Công tử!"

Thị vệ trước mặt cũng đột nhiên đứng lên.

Tĩnh Nhi nhíu mày nhìn bọn họ: "Các người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Không cho đường sống (Full)

Cửa phòng lặng lẽ khép lại, đại phu ở bên trong giúp Hoàn Nhan Vũ trị thương.

Toàn bộ khách điểm đều trở nên an tĩnh, bên ngoài, ánh mắt Tĩnh Nhi sáng như đuốc, nàng cứ yên lặng nhìn Bạc Hề Li, không nói lời nào, cũng không cử động. Bọn thị vệ canh giữ bên ngoài không ai dám bước lên, chừng này biết bọn họ là quan nên cũng không dám dò hỏi nửa câu. Nhất thời không khí có chút căng thẳng.

Bạc Hề Li bị Tĩnh Nhi nhìn tới không được tự nhiên, ánh mắt liền chuyển sang cây cột bên cạnh Tĩnh Nhi. Hoàng Thượng đã không lên tiếng, hẳn đương nhiên cũng không dám nói gì.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, đại phu mang theo hòm thuốc từ bên trong ra ngoài, sắc mặt thoát nhìn vẫn còn khá ổn. Thấy Tĩnh Nhi nhìn mình, đại phu liền nói: "Thương thế tạm thời đã ổn định, nhưng vị công tử bên kia thật sự bị thương quá nặng, lại mất nhiều máu, hiện tại không được để ngài ấy lộn xộn, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn."

Nghe đại phu nói thế, Tĩnh Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền gọi người trả tiền cho đại phu. Chỉ cần giữ được mạng, chuyện sau đó đều dễ hơn nhiều, chờ bọn họ hồi kinh, trong cung có nhiều thái y y thuật cao siêu như vậy, nàng nhất định sẽ bắt bọn họ điều trị cho Hoàn Nhan Vũ.

Tâm trạng khẩn trương cũng thoáng buông lỏng, chỉ là thời điểm nhìn Bạc Hề Li, nàng lại nhìn không được mà mở miệng: "Nếu hẳn xảy ra chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người!" Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy chỉ cần Bạc Hề Li xuất hiện thì sẽ có chuyện không tốt.

Cung này Bạc Hề Li khế động, hẳn không sợ, chỉ thấp giọng: "Đông Việt xâm phạm biên giới nước ta, hẳn là người Đông Việt, chẳng lẽ công tử quên rồi sao?"

Tĩnh Nhi cười lạnh, lời nói chọc thẳng vào ngực hắn: "Vậy sao? Ta chỉ nhớ việc người vút ranh giới trong tay cho hắn!"

Một câu này khiến sắc mặt Bạc Hề Li trắng bệch, hắn cũng không dám tiếp tục so đo, chỉ có hai tay bất giác nắm chặt thành quyền, chuyện làm mất ba trăm dặm ranh giới làm hắn thật vất vả!

Thấy Bạc Hề Li yên lặng, Tĩnh Nhi liền duỗi tay ra trước, không chút khách khí mà nói: "Đưa lệnh bài cho ta!"

Cả kinh ngược nhìn người trước mặt, Bạc Hề Li cẩn thận từ chối: "Việc này không thể, chủ tử tự có sắp xếp riêng..."

"Bạc Hề Li!" Tĩnh Nhi lạnh giọng cắt ngang lời hắn, cắn răng nói, "Ồ đây lời của ai mới là lớn nhất!"

Chẳng lẽ vừa ra khỏi thành, Bạc Hề Li liền có quyền như hoàng đế sao? Tĩnh Nhi vốn mang khúc mắc này suốt dọc đường tới đây, giờ phút này thấy hắn muốn cãi lời mình, tâm tình nàng lại trở nên kích động.

"Đương nhiên là do ngài định đoạt." Những lời này Bạc Hề Li nói ra có chút trái lương tâm, chỉ là hắn còn bổ sung một câu: "Nhưng chủ tử đã nói, lệnh bài không thể đưa cho ngài." Thái Thượng Hoàng vì sao lại làm như vậy Bạc Hề Li không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng mỗi lần tới gần đáp án, hắn lại

không dám tiếp tục.

Chỉ vì Hoàng Thượng là con trai của Thái Thượng Hoàng, hơn nữa lại là đứa con như vậy, đáp án như vậy rõ ràng không được thích hợp.

Cho nên hắn luôn tự nói với chính mình, có lẽ Thái Thượng Hoàng còn có suy nghĩ khác, đó là chuyện mà kẻ phạm phu tục tử như hắn có thể tưởng tượng hay sao?

Phảng phất chỉ có như vậy mới giải thích thông suốt.

Đối với câu trả lời của hắn, Tĩnh Nhi vô cùng bất mãn, nàng cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp duỗi tay đánh Bạc Hề Li. Nếu hắn không đưa, vậy tự nàng đoạt lấy!

"Hoàng Thượng!"

Dưới tình thế cấp bách không biết phải gọi nàng thế nào, hắn chỉ đành vận công nghiêng người tránh qua. Một chưởng đánh tới vô cùng đau, không chờ hắn có cơ hội thở dốc, Tĩnh Nhi lại phóng tiếp một chưởng qua. Bạc Hề Li khiếp sợ giơ tay chặn tập kích của cô, hắn theo bản năng lui nửa bước, thân thể đụng phải cây cột phía sau. Không biết Tĩnh Nhi đã dùng bao nhiêu lực, Bạc Hề Li cảm thấy lòng bàn tay của mình vô cùng đau đớn.

Không chờ nàng tiếp tục xuất chiêu, hắn nhanh chóng cầm lấy tay nào, mở miệng: "Chủ tử cho rằng ngài sẽ nghe lời ngài ấy."

Tĩnh Nhi cười nhạo, câu nào cũng nhắm vào hắn: "Ta không biết ngươi và Hiện Vũ Vương phi rốt cuộc đã hạ mê dược gì với phụ hoàng ta, làm cách nào để phụ hoàng tin tưởng các ngươi như vậy! Hừ, xem ra Hiện Vũ Vương phi lo lắng cho ngươi mà theo tới Đình Kinh chẳng qua chỉ là cái cớ!"

Sắc mặt bình tĩnh của Bạc Hề Li cuối cùng cũng thay đổi, hắn trầm giọng: "Ngài đừng bôi nhọ mẹ ta."

Tĩnh Nhi cười nhạo: "Thật khó mà có được tình cảm như vậy? Bà ta không phải thân mẫu nhưng vẫn khiến ngươi gọi một cách kính trọng như vậy."

Ân ý của nàng sao Bạc Hề Li có thể nghe không hiểu? Hắn tức giận, cúi đầu nói: "Từ nhỏ ngài không có mẹ ở bên cạnh, đương nhiên sẽ không cảm nhận được."

Tĩnh Nhi căng mắt thật lớn, trong lòng như có chút sụp đổ, nhưng thật kỳ lạ, nghe Bạc Hề Li nói thế, nàng lại không muốn dùng thân phận để áp chế hắn. Nàng chỉ cắn giận đáp lại: "Ai nói ta không cảm nhận được." Nàng cũng có một di nương yêu thương nàng, coi nàng như con ruột, nếu có người nói xấu di nương, nàng tuyệt đối cũng không cho phép.

Nghĩ tới đây, Tĩnh Nhi không khỏi sùng sốt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bạc Hề Li.

Bạc Hề Li lại nói: "Việc lệnh bài ngài đừng nói, nếu công tử thật sự muốn chỉ có thể giết ta trước."

Tâm tình vốn đã bình ổn nay lại bức tức lần nữa, đáy mắt Tĩnh Nhi bùng lên tia lửa: "Ngươi cho rằng ta không dám?"

Khóe miệng Bạc Hề Li khẽ động, hắn không nói gì cả, chỉ hành lễ với nàng rồi xoay người xuống lầu.

Tĩnh Nhi cẩn thận nhìn theo bóng lưng của hắn, đúng vậy, nàng không dám. Bạc Hề Li là thế tử của Hiện Quốc, hắn là người không phải để nàng hành động theo tình cảm, muốn giết là giết. Phụ hoàng phái hắn tới ngăn nàng hồi kinh, chẳng lẽ phụ hoàng không lo xảy ra chuyện khác hay sao? Y hiểu nàng biết nàng chỉ cần tức giận sẽ không màng bất cứ điều gì.

Hiện tại Tây Lương và Đông Việt đang xảy ra chuyện, nàng lại đột nhiên giết chết thế tử Hiện Quốc, đây chẳng phải là cơ hội để đám hoàng bá của nàng làm loạn hay sao?

Nhưng nàng thật sự phải vào kinh để nói rõ chuyện này với phụ hoàng!

.....

Giờ phút này, không khí trong biệt viện của Thái Thượng Hoàng cũng nặng nề như phía Tĩnh Nhi và Bạc Hề Li vậy.

Tô Hạ lặng lẽ đứng hầu một bên.

Án đường Thiếu Huyền nhú chắt, Hạ Ngọc nói không sai, năm xưa mạng của Tĩnh Nhi là do hắn giữ lấy, hiện tại nghe tin Tĩnh Nhi bệnh nặng, hắn chẳng lẽ không thể tới thăm hay sao? Y thuật Hạ Ngọc cao minh Thiếu Huyền biết, nếu còn tiếp tục ngăn cản sẽ để cho người khác nghi ngờ.

Hạ Ngọc thấy người trước mặt không nói chuyện, sắc mặt càng thêm khó coi, trong lòng thầm nghĩ tới chuyện của Tĩnh Nhi, giờ phút này hắn một chút cũng không thoái nhượng: "Chẳng lẽ ngài đã quên Toàn Cơ năm đó đã muốn giữ đứa nhỏ này như thế nào sao? Sao ngài lại nhẫn tâm như vậy!" Hắn không dám tự nhận y thuật của mình thiên hạ vô địch, nhưng chẳng lẽ để hắn thử cũng không được sao?

Phảng phất trong thời khắc đó, Hạ Ngọc lại nhớ tới những lời nói với Toàn Cơ năm đó: Điều đau khổ nhất không phải yêu một người không yêu lại mình, mà là người muốn bảo vệ nàng nhưng trước sau đều bất lực.

Mà hiện tại, đối diện với đứa con của Toàn Cơ, sao hắn có thể tiếp tục lui bước?

Hai tay Thiếu Huyền bắt giắc nắm chặt thành quyền, y không phải không cho hấn chữa trị, chỉ là... Có gì để chữa trị sao?

Lúc Toàn Nhi còn nằng lùn cảm thấy Hạ Ngọc ngu trung, nếu không sao nằng có thể che giấu bí mật của Tĩnh Nhi chứ? Thiếu Huyền cũng rõ giờ khắc này không thể nói toạc thân thể của Tĩnh Nhi. Y phải xuống tay xử lý bên phía Đông Việc, cũng không thể để Yên Khương Vương nhân cơ hội này quấy phá.

"Thái Thượng Hoàng rốt cuộc đang do dự cái gì?" Hạ Ngọc tức giận lui về sau mấy bước, lạnh giọng, "Ngày đó nếu không phải ngài cố chấp, Toàn Cơ sao có thể lựa chọn đi tìm cái chết chứ? Nằng là nữ tử cương liệt, là ngài không cho nằng con đường sống!" Lần này hấn tới, cái gì cũng không màng. Kỳ thật thời điểm Đông Việt muốn bức Tây Lương hấn đã muốn tới, chỉ là vương thượng không đồng ý. Nhưng nghe Tĩnh Nhi bệnh tình nguy kịch, hấn lại nhịn không được mà tới đây. Toàn Cơ nói đúng, hấn là kẻ ngu trung cả đời! Hấn chỉ hi vọng bản thân có thể thức tỉnh khi chưa quá muộn.

Cái chết của Toàn Cơ vẫn là nỗi đau không thể trị lành trong trái tim Thiếu Huyền, chỉ là y chưa bao giờ thể hiện cho người trước mắt thấy. Hơn nữa Tĩnh Nhi trước nay đều nói không oán y, không trách y.

Mà hiện tại, nghe Hạ Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, trong lòng Thiếu Huyền đau nhức, y nghiêng mặt, "Phụt" một ngụm máu tươi phun ra.

Là y có lỗi với Toàn Cơ, không cần Hạ Ngọc nhắc nhở, kỳ thật trong lòng y vẫn luôn khắc cốt ghi tâm! Hiện tại tình hình của Tĩnh Nhi chưa rõ, y lại ở phía sau tính kết việc này!

Hay cho một câu y không cho nằng dừng sống!

Đây căn bản là sự thật, là sự thật!

"Chủ tử!" Tô Hạ cả kinh tiến lên điu y lại bị y đẩy ra.

Hạ Ngọc cũng bị dọa sợ, trong lòng hấn chỉ tức giận nhưng không phải thật sự muốn chọc y tới hộc máu. Hấn tiến lên muốn bắt mạch cho Thiếu Huyền, y lại cố ý rút tay, thấp giọng: "Là ta có lỗi với nằng, nếu có thể đền mạng, ta đã sớm làm." Nhưng nếu y cũng đi rồi, Tĩnh Nhi sẽ lẻ loi một mình, là cô nhi không có phụ mẫu để nương tựa.

Việc nhần tâm như thế sao y có thể làm? Nhưng y vĩnh viễn không thể trả lời những gì còn thiếu Toàn Cơ.

Tô Hạ lúc này chỉ có thể khuyên Hạ Ngọc: "Hạ đại nhân xin bớt tranh cãi đi, mấy năm nay sức khỏe của chủ tử không tốt, ngài ấy không thể chịu được kích động."

Đáy mắt Hạ Ngọc hiện lên một tia áy náy, nhưng hấn vẫn nhịn không được mà ở miệng: "Vô luận thế nào ngài cũng phải để ta trông thấy Hoàng Thượng trước."

Biết không ngăn được hấn, Thiếu Huyền tự đỡ cạnh bàn ngồi xuống, lên tiếng: "Ta sẽ mang người vào cung, nhưng không thể để Tĩnh Nhi thấy bộ dáng của ta ở hiện tại." Nói xong, y cuối đầu thờ hỏn hỏn.

Hạ Ngọc vội tiến lên: "Cứ cho ta một đêm."

Thiếu Huyền gật đầu, y chỉ có thể dùng bệnh tình để giữ Hạ Ngọc một đêm, hy vọng bên phía Bạc Hề Li sẽ thuận lợi, đến lúc đó cũng không cần tiếp tục lừa gạt nữa.

Bên ngoài, Mạnh Ninh đã đứng chờ rất lâu. Thị vệ nói Thái Thượng Hoàng đang gặp người quan trọng nên sẽ không triệu kiến nằng. Đêm qua nằng vô tình nghe phụ thân và mẫu thân nói chuyện mới biết Hoàng Thượng không phải bị bệnh, kỳ thật là mất tích, phụ thân còn nói Thái Thượng Hoàng không cho Hoàng Thượng hồi kinh. Nằng vốn muốn tới cầu tình, nhưng hiện tại chắc cũng không cần nữa.

Nắm chặt lệnh bài trốn được ở chỗ phụ thân, nhân lúc không ai phát hiện, nằng phải đưa Hoàng Thượng vào cung trước!

Nằng không thể ra ngoài, bởi vì nằng vừa xuất thành phụ thân sẽ biết. Đột nhiên nhớ tới một người, Mạnh Ninh nhanh chóng rời khỏi biệt viện.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Cởi quần áo

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, bên ngoài, từng cơn gió thổi tới làm cây cối không ngừng lay động.

Bạc Hề Li xuống lầu đã lâu nhưng Tĩnh Nhi vẫn ngơ ngác đứng đó. Toàn bộ khách điểm đều an tĩnh, nhưng nằng biết những thị vệ đó vẫn canh giữ bên ngoài.

Phụ hoàng không cho nàng hồi kinh, xem ra nàng có làm cách nào cũng không về được.

Nghĩ tới đây, hai tay Tĩnh Nhi bắt giắc nắm chặt thành quyền, đáy lòng cảm giận thở dài, lúc này chỉ đành xoay người vào phòng của Hoàn Nhan Vũ.

Hoàn Nhan Vũ vẫn chưa ngủ, nghe tiếng Tĩnh Nhi đẩy cửa đi vào, hần liền mở mắt. Thấy người tới không hề nhìn mình, hần nhẹ giọng: "Sao còn chưa đi?" Hần vốn không muốn nói chuyện, nhưng nếu như vậy, bầu không khí sẽ càng trở nên xấu hổ. Suy nghĩ hồi lâu, Hoàn Nhan Vũ vẫn quyết định lên tiếng trước.

Kỳ thật việc này là do hần chốt dạ, Tĩnh Nhi nào cảm nhận được quan hệ khác biệt giữa hai người họ chứ? Giờ phút này trong đầu nàng chỉ toàn là chuyện của phụ hoàng. Nghe hần mở miệng hỏi, nàng mới hoàn hồn, ngược mắt nhìn hần, việc này vẫn là không nên nói với Hoàn Nhan Vũ. Hần không phải người Tây Lương, Tĩnh Nhi đâu cần đem sự thật nói rõ cho hần biết chứ? Nàng sợ với tính tình của hần, đến lúc đó sẽ nháo tới nghiêng trời lệch đất.

"Đại phu nói người cần nghỉ ngơi, ở đây dừng chân thêm một đêm cũng không muộn." Tuy là nói vậy nhưng trong lòng Tĩnh Nhi lại vô cùng khó xử, ánh mắt có chút trốn tránh.

Trái tim Hoàn Nhan Vũ theo đó mà trầm xuống, hai tay nắm chần đệm bắt giắc buộc chặt. Hần nghiêng mặt, cắn môi: "Người về trước đi, chỉ cần nói với thị vệ của ta, kêu hần tới đây là được." Chỉ cần Từ Nhất Thịnh tới, hần có lẽ sẽ bình tĩnh lại.

Tĩnh Nhi ngạc nhiên, bật thốt lên gọi hần: "Hoàn Nhan Vũ..."

"Ta... Muốn ngủ." Vội vàng ra lệnh đuổi khách, Hoàn Nhan Vũ nhắm hai mắt lại, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên mà nghe tiếng bước chân của người trong phòng.

Tĩnh Nhi ngơ ngác nhìn hần, sau một lúc lâu thấy hần dường như đã ngủ, nàng mới thở dài, xoay người ra ngoài.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Hoàn Nhan Vũ từ từ mở mắt ra, trong phòng quả nhiên đã không còn bóng người. Hần đột nhiên nhếch mép cười tự giễu, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miên man về những mỹ nữ ở Đông Việt, nghĩ tới nghĩ lui, hần cảm thấy mình vẫn còn cảm giác với bọn họ. Tinh thần Hoàn Nhan Vũ lập tức phấn chấn lên, sau đó lại nặng nề chùn xuống. Rõ ràng hần vẫn là người bình thường, mấy thứ vớ vẩn trước đây nhất định là ảo giác của hần.

Có lẽ vì bị thương, đúng lúc có tiểu tử thú ở cạnh, hần mới mê mang tới hồ đồ, đây chắc chắn là ảo giác!

Đúng, chính là như vậy!

Chờ hần trở về Đông Việt, tất cả đều sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu.

Nghĩ như vậy, Hoàn Nhan Vũ như trút được gánh nặng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Bạc Hề Tĩnh Dao

Đó là thị nữ Yên Nhi của di nương.

Cung này vốn nhũn chặt từ từ giãn ra, nàng thở phào nhẹ nhõm, ông trời quả thật không tuyệt đường người!

Yên Nhi từ Ngự Phúc Tự mà đến, Tĩnh Nhi nhìn nàng ấy lên một chiếc xe ngựa. Xe ngựa vừa quay đầu, nàng lập tức nhảy lên. Xa phu kinh hãi, lập tức lạnh giọng: "Tiểu tử này, biết đây là xe ngựa của ai không?"

Tuy Mục thái phi một mình sống ở Ngự Phúc Tự nhiều năm, nhưng tình cảm của Thái Thượng Hoàng và Hoàng đế đối với bà ấy không bình thường, cho nên xa phu sao có thể dễ dàng tha thứ cho tên tiểu tử làm cản ngại này?

Tĩnh Nhi không để ý tới hần, lập tức nhắc màn xe, gọi: "Di nương!"

Yên Nhi đang ở đây, người bên trong chắc chắn là Mục thái phi.

Nghe tiếng xì xào bên ngoài, Yên Nhi định duỗi tay xốc màn xem bên ngoài là ai, đúng lúc nghe Tĩnh Nhi gọi một tiếng, sau đó là gương mặt của nàng, Yên Nhi không khỏi kinh ngạc.

Mục thái phi cũng giật mình, hai mắt bà hồng hồng, dường như đã khóc. Giờ phút này thấy Tĩnh Nhi xuất hiện trước mặt, nhất thời bà không biết phải nói

thế nào. Trong kinh đồn nói Hoàng đế bệnh nặng, trong lòng sốt ruột nên bà mới tới biệt viện cầu Thái Thượng Hoàng chuẩn bà vào cung, nhưng thật không ngờ lại gặp Hoàng đế ở đây!

Tĩnh Nhi nhanh chóng chui vào xe, thân mật nắm tay Mục thái phi, nhỏ giọng: "Di nương lo con bị bệnh sao? Ha ha, không sao, đều khỏe cả!" Di nương là người đơn thuần, Tĩnh Nhi không dám nói sự thật để bà không lo.

Mục thái phi lúc này mới hoàn hồn, cánh tay run rẩy đưa lên xoa mặt Tĩnh Nhi, hốc mắt hồng hồng: "Sao lại gầy như vậy? Ta vừa tới biệt viện, phụ hoàng con còn nói ngài không được đi thăm. May là... May là không sao." Ánh mắt bất giác dừng trên quần áo nàng, "Sao Hoàng Thượng lại mặc như vậy? Đám người Tôn công công đâu?" Vừa nói bà vừa xốc mành xe nhìn ra bên ngoài, quả thật chỉ có một mình Tĩnh Nhi tới.

Tĩnh Nhi vẫn duy trì nụ cười trên mặt: "Con chộc giận phụ hoàng nên hết bệnh rồi ngài ấy vẫn không chịu gặp con, di nương là người tốt nhất, người giúp Tĩnh Nhi việc này được không?"

Yên Nhi "A" một tiếng, nhiều năm trôi qua, nàng chưa bao giờ nghe nói chuyện Hoàng đế chộc giận Thái Thượng Hoàng. Chỉ là với sự tình trước mắt, quả thật là đúng như vậy.

Mục thái phi vẫn còn khúc mắc trong lòng: "Nhưng cấm vệ quân trong thành sao lại như thế?"

Tĩnh Nhi thu lại nét cười, thấp giọng: "Hoàng đế Đông Việt bị ám sát, phụ hoàng mới mượn cơ con bị bệnh mà điều động cấm vệ quân."

Mục thái phi kinh hãi: "Vây..."

"Việc này di nương đừng lo, hiện tại kêu xa phu đánh xe quay về, để con đi gặp phụ hoàng." Nửa thật nửa giả mới khiến người ta không thể đoán ra, hoàng hờ di nương xưa nay luôn tin tưởng nàng, đương nhiên sẽ không truy cứu. Nói dối trước mặt Mục thái phi, Tĩnh Nhi không cần lo bị phát hiện.

Xe ngựa lập tức quay đầu.

Xe không đi tới biệt viện mà dừng ở sau gốc cây cổ thụ phía xa, Mục thái phi và Yên Nhi xuống xe trước, giờ phút này trên người Yên Nhi chỉ khoác mỗi áo ngoài của Mục thái phi. Nàng gần như rớt hết người lại, liều mạng trốn sau đại thụ.

Áo khoác tuy đã che hết thân hình nhỏ bé của nàng, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc bản thân vừa cởi y phục đưa cho Hoàng đế, trên người chỉ còn áo lót, Yên Nhi không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Chỉ chốc lát sau, mành xe bị xốc lên.

Tĩnh Nhi đã thay y phục của cung nữ nhảy xuống, nhìn hai người trước mặt cười cười. Nàng tuy là nữ tử nhưng xưa nay chỉ vận nam trang, hiện tại mặc vậy trong người vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Yên Nhi hít vào một hơi thật sâu, Mục thái phi bên cạnh lại ngậy ngẩn cả người.

Hoàng đế xưa nay anh tuấn dũng mãnh nhưng Mục thái phi không thể ngờ được Hoàng đế vận nữ trang lại kiều diễm như vậy. Phong thái này thật sự rất giống với Tiên hoàng hậu.

"Di nương?" Thấy bà không nói lời nào, Tĩnh Nhi thấp giọng: "Chúng ta mau vào thôi." Nàng thật sự không thể chờ nữa!

Phảng phất trong một khắc đó, Mục thái phi lại nhìn lầm Hoàng Thượng thành Tiên hoàng hậu. Chỉ là, việc này sao có thể? Hoàng đế không phải nữ tử!

Xe ngựa lại quay về biệt viện, bọn thị vệ thấy người xuống là Mục thái phi, vội vàng hành lễ. Bà gật đầu: "Ta có vật đánh rơi nên quay lại tìm."

Nghe vậy, thị vệ đương nhiên cho bọn họ vào.

Vào tới bên trong, Mục thái phi thấp giọng: "Hoàng Thượng đi trước đi, ta qua chỗ Hiện Vũ Vương phi ngồi một lát."

Tĩnh Nhi cảm kích tạ bà, sau đó nhanh chóng chạy tới phòng của Thái Thượng Hoàng.

Dọc theo hành lang, vì chạy quá nhanh, Tĩnh Nhi đụng phải hai người đang bung đồ khuất ở chỗ ngoặt. "Phanh" một tiếng, chén thuốc vỡ nát.

Thái giám cả kinh kêu: "Ai nha, kẻ nào hoang đường vậy? Dám dẫm vào chén thuốc của Thái Thượng hoàng hả?"

Thái giám chặt vật bò xuống đất, lại sợ hãi nhìn người phía sau: "Hạ đại nhân, ngài xem..." Hắn cẩn thận nhìn Hạ Ngọc, sợ hắn đem việc này trách tội lên đầu của mình.

Tĩnh Nhi dừng bước, một câu "Kẻ hoang đường" của thái giám thiếu chút đã làm nàng quay đầu quở trách, chỉ là ngược mắt nhìn nam tử phía sau thái giám kia, nàng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nếu vừa rồi không phải nàng nghe nhầm, thái giám gọi ông ta là "Hạ đại nhân"?

Quả thật là hoang đường, Tây Lương từ lúc nào lại xuất hiện nhân vật như vậy? Chẳng lẽ là phụ hoàng nhân lúc nàng không có ở trong cung mà đề bạt

sao?

Hạ Ngọc nhủ mảy, thị nữ trước mắt biết rõ đâm phải chén thuốc của Thái Thượng Hoàng nhưng sắc mặt không hề thay đổi, thậm chí còn nhìn thẳng vào hắn. Hạ Ngọc cũng bình tĩnh quan sát gương mặt trẻ trước mặt, khuôn mặt này mơ hồ khiến hắn nhớ tới một người.

Nhưng nhất thời Hạ Ngọc không thể nhớ ra người đó là ai.

Thái giám thấy Hạ Ngọc im lặng, hắn không khỏi lo sợ, liền quở trách Tĩnh Nhi: "Ngây ra đó làm gì, còn không tới thu dọn!" Thị nữ này hắn chưa từng gặp qua, nhưng biệt viện này lớn như thế, chẳng lẽ là người Hiện Vũ Vương phi mang tới? Nhưng mặc kệ là ai, chủ tử lớn nhất của biệt viện này vẫn là Thái Thượng Hoàng!

Lớn như vậy chưa từng có người sai khiến, Tĩnh Nhi đối với cách nói chuyện này có chút khó chịu. Hiện tại nàng chỉ tò mò thân phận của nam tử tuổi xấp xỉ phụ hoàng.

Thấy nàng bất động, thái giám lập tức cáo trạng với Hạ Ngọc: "Hạ đại nhân, ngài xem..."

Hạ Ngọc lúc này mới hoàn hồn, thấp giọng phân phó: "Về nấu lại chén thuốc khác, đừng để lỡ thời gian uống thuốc của Thái Thượng Hoàng."

Thái giám biến sắc, đồ vật bên dưới còn chưa thu dọn đã vội vàng xoay người rời đi.

Móng tay Tĩnh Nhi khảm sâu vào lòng bàn tay, phụ hoàng sao lại bị bệnh? Nàng lại nhìn Hạ Ngọc, người trước mặt là kẻ địch hay bạn nay còn chưa rõ, nàng cũng không muốn nhiều lời. Hành lễ với hắn rồi lui xuống, không ngờ nàng mới đi mấy bước, người nọ lại mở miệng hỏi: "Người là ai?"

Tĩnh Nhi dừng bước, trong lòng cảm thấy buồn cười, nàng đây còn muốn hỏi hắn là ai, vậy mà hắn đã mở miệng hỏi trước! Chẳng qua y phục hiện tại trên người không thích hợp đây đưa quá lâu, nàng phải nhanh chóng tới phòng phụ hoàng tìm đồ thay ra. Tiếp tục ăn mặc như vậy, nàng sợ sẽ xảy ra chuyện.

Không nói lời nào, nàng dứt khoát chạy đi.

.....

Gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào.

Sau tắm sa mùng, Thiếu Huyền tựa lưng nằm trên giường. Tô Hạ yên lặng đứng nhìn, cũng không biết y rốt cuộc đã ngủ hay chưa.

Gió bắt đầu lớn hơn, Tô Hạ xoay người đóng cửa sổ thì nghe tiếng cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Hắn theo bản năng quay đầu, thấy người tới là một cung nữ, hắn lập tức gào to, kêu người đó đứng yên tại chỗ.

Tĩnh Nhi lười quan tâm tới hắn, chỉ nhanh chóng vọt thẳng vào trong.

Đưa mắt nhìn một hồi, Tô Hạ cuối cùng cũng hoàn hồn, hắn vội gọi nàng một tiếng "Hoàng Thượng!"

Thiếu Huyền đang nằm trên giường vì hai chữ "Hoàng Thượng" mà lập tức mở mắt, bóng người phía sau mỗi lúc một gần, y liền xoay người. Ánh mắt ngậy đại một hồi, sắc mặt y trầm xuống, quở mắng: "Ai cho con mặc như vậy?" Câu đầu tiên không phải hỏi nàng vì sao lại ở chỗ này, tại sao không nghe theo sắp xếp của Bạc Hề Li mà là một câu như thế.

Tĩnh Nhi nhìn y, hai tay nắm chặt thành quyền, gương mặt khó có thể che giấu sự kích động: "Đây không phải nguyện vọng của phụ hoàng sao? Người không phải hy vọng con buông bỏ long bào trở về làm nữ tử à?"

Nhìn nàng, Thiếu Huyền vô cùng khó chịu, y nên nghĩ tới với trí thông minh nàng chắc chắn đã đoán ra những việc y làm. Nhưng nhìn nàng mặc nữ trang như vậy, Thiếu Huyền thật sự lo lắng, nếu có người thấy được, không biết sẽ dẫn tới chuyện xấu gì.

Tô Hạ khiếp sợ đứng yên tại chỗ, trong ấn tượng của hắn, Hoàng Thượng chưa từng nói chuyện với Thái Thượng Hoàng như vậy. Nhất thời, hắn cũng không biết khuyên bảo sao.

Thiếu Huyền ngồi dậy, không màng sắc mặt Tĩnh Nhi, y chỉ phân phó: "Tô Hạ, ra ngoài giữ cửa."

Tĩnh Nhi không quay đầu, nàng chỉ nghe tiếng bước chân Tô Hạ ra ngoài, sau đó là tiếng cửa phòng đóng lại. Hai tay siết chặt thành quyền, nàng muốn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với phụ hoàng, nhưng trái tim bất giác hoảng loạn: "Đầu tiên là bệnh nặng, không bao lâu sẽ là tin tức Hoàng đế băng hà đúng không? Bởi vì Hoàn Nhan Vũ biết con không bệnh nặng, cho nên người mới mượn tay kẻ khác diệt trừ hắn?"

Thiếu Huyền không hề trốn tránh ánh mắt của nàng, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, nàng đã có thể suy luận được như vậy. Y không thể không thừa nhận, nữ nhi này của y tầm cao khí ngạo, ngay cả nam tử cũng không bằng. Chỉ tiếc, nàng rốt cuộc vẫn là nữ tử.

Y miễn cưỡng cười: "Con còn quên một chuyện."

Tĩnh Nhi giật mình, nghe y tiếp tục nói: "Hoàng đế băng hà nhất định sẽ làm đại cục rung chuyển, diệt trừ Hoàn Nhan Vũ cũng là muốn để người Đông

Việt tạm thời an phận."

Y tuyệt đối không cho phép nội sự Tây Lương chưa định đã để người Đông Việt gây ảnh hưởng. Vừa lúc có người muốn ám sát Hoàn Nhan Vũ, mặc kệ người đó là ai, y chỉ cần để Bạc Hề Li thả tin tức Hoàn Nhan Vũ ra ngoài, thích khách tự nhiên sẽ theo chân mà tới.

Sắc mặt Tĩnh Nhi tái nhợt, phụ hoàng suy xét quả nhiên chu toàn, nhưng đó không phải kết quả nàng muốn!

Nàng tiến lên một bước, quỳ gối trước y: "Nhưng con đã cứu hấn. Phụ hoàng..." Nàng ngưng mắt nhìn người trước mắt, "Hấn sẽ không chết, con cũng sẽ không 'chết'!"

"Tĩnh Nhi..."

"Trẫm là Hoàng đế Tây Lương!" Từng câu từng chữ nàng nói vô cùng kiên định.

Trái tim Thiếu Huyền như thắt lại, hô hấp ngày càng nặng nề, lời nói mang theo đau thương: "Nhưng rốt cuộc con vẫn là nữ tử."

Tĩnh Nhi ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy quyết tâm: "Các đời Tây Lương chưa có tiền lệ nữ tử làm chủ thiên hạ, vậy để tự mình Bạc Hề Tĩnh làm!"

Nữ nhi hùng tâm tráng khí, ngay cả một người làm phụ thân như y cũng không bằng.

Nhưng, rốt cuộc là ai đã bức nàng tới vị trí không thể lui được này?

Là y, là y!

Y đứng lên, thương tiếc nhìn nữ nhi phía dưới: "Con có thể chiều cáo thân phận nữ tử của mình sao? Văn võ bá quan sẽ chấp nhận để một nữ tử làm đế vương sao? Ngồi vị Hoàng đế chỉ truyền nam không truyền nữ, đây là thiên cổ di huấn, há là chuyện con muốn đổi là được?" Nữ nhi cho dù có tài trí quốc hơn người cũng không thể thoát khỏi rào cản này!

"Con..." Tĩnh Nhi như bị nghẹn lại, chỉ có thể cắn môi khẽ nói một câu, "Mặc kệ thế nào, việc phụ hoàng làm con không đồng ý!"

Thiếu Huyền cúi người đỡ nàng đứng dậy, y vuốt tay lướt qua gương mặt mỹ lệ của nữ nhi, nhẹ giọng: "Con rất giống mẫu hậu, nhưng là nữ tử, con nên thành gia với nam tử mình yêu, sống vui vẻ cả đời." Y đã không thể cho Toàn Nhi tình yêu cả đời, nên y thật sự hi vọng đứa con của mình vui vẻ mà sống.

"Con không cần!"

Thiếu Huyền phảng phất như không quan tâm lời nàng vừa nói: "Tô Doanh là đứa trẻ tốt, đáng tiếc, nó lại là tôn tử của Thừa tướng." Nếu Tĩnh Nhi khôi phục thân phận nữ nhi thì tốt nhất không nên liên quan tới phủ Thừa tướng. Tin tức Hoàng đế Tây Lương là nữ, Thiếu Huyền định che giấu cả đời.

Nghe y nhắc tới Tô Doanh, nhớ tới bộ dáng quần bách của hấn khi ở bên nàng, Tĩnh Nhi thật muốn bật cười. Nhưng thời điểm trước mắt không phải để cười, nàng xanh mặt: "Cả đời Tĩnh Nhi sẽ không lấy chồng! Phụ hoàng không cần cảm thấy có lỗi với con, hiện tại con rất tốt! Với con mà nói, ý nghĩa lớn nhất trong cuộc đời này chính là ở cạnh phụ hoàng, đem công vụ Tây Lương xử lý ổn thỏa. Nữ tử thiên hạ chẳng lẽ chỉ có thể gả cho người ta thôi sao? Cái quy củ gì lạ thế!" Nàng sớm đã bất mãn tới việc này, đặc biệt là trong hôn nhân nữ tử không thể tự mình quyết định. Điểm này, nàng kỳ thật đồng tình với Thanh Nhã công chúa.

Nét bi thương trong mắt Thiếu Huyền không hề giảm bớt, bàn tay y vuốt ve thái dương của nàng, nói nhỏ: "Là phụ hoàng có lỗi với con, nếu con có bất mãn gì cứ nói với phụ hoàng."

"Phụ hoàng!" Tĩnh Nhi cầm lấy tay y, "Con biết chuyện của mẫu hậu người vẫn luôn canh cánh trong lòng. Đúng, bi kịch năm đó là do người hiểu lầm mẫu hậu. Nhưng phụ hoàng, không phải quyết định nào của người cũng sai!" Tỷ như nàng, từ tận đáy lòng nàng không trách y, cũng chưa từng trách y.

Thiếu Huyền cười tới thê lương, lỗi lầm lớn như vậy, y sao có thể còn cầu xin nữ nhi tha thứ?

Năm đó y nhất quyết không nạp phi chỉ vì tình yêu với Toàn Nhi, nhưng kết quả thế nào? Hiện tại y chỉ một lòng muốn thả nữ nhi rời khỏi cái ngục giam này, chẳng lẽ cũng sai sao?

Thấy sắc mặt y tái nhợt dần, Tĩnh Nhi vội gọi. Thiếu Huyền xoay người, cúi xuống lấy một hộp giấu dưới giường, đưa cho Tĩnh Nhi: "Vật này nên sớm đưa cho con."

"Là gì vậy?" Tĩnh Nhi không khỏi giật mình.

Hộp giấu mở ra, bên trong là một miếng ngọc bội. Tĩnh Nhi cẩn thận cầm lấy, thấy phía sau có khắc hai chữ:

Tĩnh Dao.

Đầu bút uyển chuyển lại mang theo cương nghị, Tĩnh Nhi vừa nhìn liền nhận ra, đây là bút tích của phụ hoàng.

"Phụ hoàng..."

Y chỉ khẽ cười: "Đó là tên của con."

Nữ nhi nên có tên nữ nhi.

Đó là đoạn thời gian sau khi Toàn Nhi ra đi, y đã tự mình lấy tên cho nữ nhi. Kỳ thật y đã muốn nói ra chuyện này từ sớm, nhưng vì bản thân không có dũng khí, mà hiện tại, cuối cùng y cũng rõ, để nàng ra khỏi lồng giam này mới là tình thương thật sự.

Tĩnh Nhi ngơ ngác nhìn hai chữ "Tĩnh Dao", chữ "Tĩnh" mang vẻ kiên cường, chữ "Dao" lại có ý nghĩ nhu mì, hai chữ hợp lại, trong cương nghị mang theo chút lệ.

Tĩnh Nhi vô cùng vui sướng, nàng lại hỏi y: "Vì sao lại lấy tên này?"

"Dao" chỉ mỹ ngọc, phụ hoàng lại có ý khắc hai chữ Tĩnh Dao lên ngọc bội, chẳng lẽ là ngụ ý này sao?

Đáy mắt Thiếu Huyền lóe lên tia sáng, y định lên tiếng thì giọng Tô Hạ từ bên ngoài truyền vào: "Chủ tử, Hạ đại nhân tới."

Tĩnh Nhi không khỏi kinh hãi, nàng còn chưa kịp hỏi phụ hoàng vị Hạ đại nhân kia là ai. Thiếu Huyền thấp giọng: "Thay quần áo đi." Nói xong, y nâng bước ra khỏi nội thất, giọng nói cũng theo đó truyền ra, "Đề hấn vào."

Tĩnh Nhi không theo ra ngoài, may là trong phòng của phụ hoàng có mấy bộ y phục của nàng. Cẩn thận đặt miếng ngọc bội vào hộp, nàng lập tức cởi bỏ phục sức thị nữ trên người.

Hai người bên ngoài vẫn trò chuyện, đa phần đều là về sức khỏe của phụ hoàng. Tĩnh Nhi vừa thay y phục vừa đưa tai nghe. Thân thể phụ hoàng vẫn luôn không tốt, lần này lại vì chuyện của nàng mà hao tâm quá nhiều. Tuy nàng biết phụ hoàng làm vậy đều là vì nàng, nhưng nàng sẽ không đồng ý. Giang sơn này phụ hoàng vất vả lắm mới dành được, nàng sao có thể nhường nó cho kẻ khác chứ?

Nhanh chóng buộc nút thắt trên người, Thiếu Huyền ở bên ngoài đột nhiên gọi một tiếng "Hạ Ngọc", mười ngón tay Tĩnh Nhi run lên. Nàng đột nhiên ngược mắt nhìn ra bên ngoài, phụ hoàng vừa gọi người kia là gì?

Hạ Ngọc?

Tĩnh Nhi bất giác đưa mắt nhìn chiếc hộp đang đặt trên bàn, hai chữ "Tĩnh Dao" khắc trên ngọc bội phảng phất trở nên rõ ràng.

Hạ Ngọc... Hấn rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Không thể gọi hai tiếng Sư công

Rèm châu bên trong đóng cửa, Hạ Ngọc bất giác ngẩng đầu, thấy Tĩnh Nhi đã thay nam trang đi ra. Thiếu Huyền không nghĩ Tĩnh Nhi lại ra ngoài, y nhún mồm, lúc này có kêu nàng vào trong lại cũng khó.

Thiếu niên trước mắt nhìn mình chằm chằm, sắc mặt Hạ Ngọc khẽ thay đổi, giọng nói cùng nụ cười của thiếu niên trên lưng ngựa thoáng chốc hiện ra. Nhìn nàng, hấn rốt cuộc cũng nhớ tại sao vừa thấy Tĩnh Nhi đã cảm thấy quen thuộc, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Thì ra bọn họ thật sự từng gặp mặt, ba năm trước ở biên cương, hấn phụng mệnh Yên Khương Vương bí mật vào Tây Lương tìm hiểu tin tức, chỉ là khi đó Tĩnh Nhi vận nam trang.

Ánh mắt nhìn Tĩnh Nhi vẫn chưa dời đi, Hạ Ngọc chỉ cảm thấy hoảng loạn, nếu người này vận nữ trang.. Có lẽ Tĩnh Nhi mặc nữ trang sẽ thích hợp hơn.

"Phụ hoàng, hấn là ai?" Tĩnh Nhi hỏi.

Hạ Ngọc bất giác căng lớn đôi mắt, phụ hoàng?

"Đây là hài tử của Toàn Cơ?" Hạ Ngọc nhìn không được mà hỏi, giọng hấn không lớn nhưng rõ ràng đã xác định, lại không biết vì sao lại bắt thốt ra.

Tĩnh Nhi cũng không khỏi kinh hãi, đó là khuê danh của mẫu hậu, mười mấy năm nay nàng chưa từng nghe ai gọi bà như thế. Hấn rốt cuộc là ai? Tại sao lại dám gọi tên mẫu hậu trước mặt phụ hoàng?

"To gan!" Tĩnh Nhi hét lớn, ngoại trừ phụ hoàng, không ai có tư cách gọi tên mẫu hậu, mẫu hậu chỉ thuộc về một mình phụ hoàng.

Hạ Ngọc không hề tỏ ra không vui, đột nhiên nhớ tới mục đích đến Dinh Kinh của mình, hiện tại thấy Tĩnh Nhi vẫn tốt, tia lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. Hắn quay đầu hỏi Thiếu Huyền: "Đây là lý do ngài không cho ta vào cung?" Thì ra Hoàng đế căn bản không hề bị bệnh.

Thiếu Huyền xấu hổ cười, lúc này chỉ có thể gật đầu: "Lý do, ngài đừng hỏi quá nhiều."

Hạ Ngọc gật đầu, đây là chuyện của Tây Lương, không đến phiên ngoại thần như hắn đi quản. Chỉ cần hài tử của Toàn Cơ không sao, hắn mặc kệ người Tây Lương đang che giấu điều gì, tất cả đều không liên quan tới hắn.

Nghĩ tới đây, hắn bất giác cười, khói mù trong mấy ngày này cũng trở thành hư không. Hắn nhẹ giọng: "Ta ra ngoài trước." Dứt lời, Hạ Ngọc lại nhìn Tĩnh Nhi, nàng ấy lớn lên giống Toàn Cơ sao? Chỉ tiếc hắn chưa từng thấy gương mặt khi trước của nàng.

Hạ Ngọc cười mĩm, xoay người rời đi.

"Này!"

Tĩnh Nhi định gọi Hạ Ngọc, lại bị Thiếu Huyền kéo tay, nói: "Tĩnh Nhi, không được vô lễ."

Tĩnh Nhi càng thêm kinh hãi, nam tử vừa rồi gọi tên của mẫu hậu, phụ hoàng lại không chút tức giận sao?

"Hắn rốt cuộc là ai?" Tại sao mới mấy ngày rời Dinh Kinh, trong thành lại xảy ra nhiều chuyện mà nàng không biết như vậy?

Thiếu Huyền đưa mắt nhìn cánh cửa phòng khép lại, lúc này mới thấp giọng nói: "Là trọng thần của Yên Khương, cũng là sư phụ của mẫu hậu con." Không màng dấy mắt kinh ngạc của Tĩnh Nhi, y tiếp tục, "Sức khỏe mẫu hậu con không tốt, năm đó nếu không có hắn, lúc này cũng sẽ không có con. Lần này nghe tin con bệnh nặng, hắn mới vội vàng vào kinh."

"Sư phụ... Của mẫu hậu?" Hắn còn là người của Yên Khương nữa, thảo nào trước đây Tĩnh Nhi chưa từng gặp hắn.

Thiếu Huyền khẽ cười: "Hắn cũng rất yêu mẫu hậu của con."

Trong lòng Tĩnh Nhi chua xót, nàng cố chấp đáp lời: "Nhưng mẫu hậu chỉ yêu người!"

Y cười an ủi, nữ nhi này là đứa con hiếu thuận, bất cứ lúc nào cũng đứng về phía của y. Y cầm tay nàng, thở dài: "Phụ hoàng biết." Y thậm chí từng nghĩ, nếu năm đó Toàn Cơ yêu Hạ Ngọc, cuộc sống của nàng ấy sẽ tốt hơn một chút. Nhưng rốt cuộc nàng lại yêu y, mà y lại không thể cho nàng hạnh phúc.

Tĩnh Nhi suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Tên của con..."

Thiếu Huyền thoải mái trả lời: "Là vì cảm tạ hắn, cảm tạ hắn năm đó vì Toàn Cơ, vì con mà làm mọi việc." Nếu không có Hạ Ngọc, y sẽ không có đứa con gái đáng yêu như vậy.

Tĩnh Nhi định tiếp tục nhưng không biết phải mở lời làm sao. Hầu hạ Thiếu Huyền uống thuốc xong, nàng mới đẩy cửa ra ngoài.

Nhìn Tô Hạ đang đứng giữ cửa, Tĩnh Nhi hỏi: "Hạ đại nhân của Yên Khương ở đâu?"

.....

Không trở về phòng, Hạ Ngọc một mình ra sân viện. Hắn cứ chậm rãi đi về phía trước, nhưng chính hắn lại không biết đi đâu.

Hắn tới đây cho dù không thể giúp được gì nhưng cũng coi như dốc hết tâm sức.

Hài tử của Toàn Cơ, hắn vốn muốn tìm cơ hội gặp nàng, nhưng bây giờ chạm mặt, trong lòng cũng thoáng yên tâm. Thái Thượng Hoàng yêu Toàn Cơ như thế, y làm sao có thể bạc đãi hài tử của mình?

Hạ Ngọc khẽ cười, phía sau đột nhiên có người gọi hắn: "Hạ đại nhân."

Hắn quay đầu, nhìn nữ tử thân sắc rạng rỡ đang đi về hướng này.

Hắn lại ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới nhú mày, gọi: "Tur Vân?" Nữ tử trước mặt đã không còn non nớt như xưa, hiện giờ nàng một thân y phục rực rỡ, nhưng nụ cười đó vẫn thiện lương như ngày nào. Hạ Ngọc không khỏi kinh ngạc, không ngờ lại gặp nàng ở đây.

Hiện Vũ Vương phi tiến Mục thái phi ra ngoài, lúc trở về thấy có người phía trước, nàng càng nhìn càng cảm thấy giống Hạ Ngọc. Ban đầu còn chưa dám xác nhận, giờ phút này thấy thật sự là hắn, nàng kích động tới mức không biết phải nói thế nào.

"Hạ đại nhân sao lại ở đây?" Nàng hỏi, giọng nói có chút run rẩy. Sau khi Tiên hoàng hậu đi rồi, Hạ Ngọc cũng trở về Yên Khương, Tur Vân cứ ngỡ cả đời này sẽ không gặp lại. Đột nhiên gặp mặt ở nơi đây, cảm giác này khiến nàng bất giác nhớ lại thời điểm Tiên hoàng hậu còn tại thế.

Hạ Ngọc cười cười: "Chỉ là tới thôi." Hắn không giải thích nhiều, "Tur Vân, người thoát nhìn sống rất tốt."

Đúng vậy, nàng sống rất tốt, bởi vì nàng đã gặp được nam tử đáng để nàng dùng cả đời để yêu. Chỉ tiếc, Tiên hoàng hậu đã không còn cơ hội nhìn thấy...

Tur Vân không khỏi chạnh lòng, miễn cưỡng cười hỏi: "Mấy năm nay Hạ đại nhân vẫn ổn chứ?"

"Ổn."

Nhìn nam tử trước mặt cười, Tur Vân cũng cảm thấy an tâm, năm đó lúc Hạ Ngọc rời kinh, Tiên hoàng hậu còn lo hấn không thể chăm sóc chính mình, hiện giờ thấy hấn vẫn tốt, nàng tin nếu Tiên hoàng hậu biết cũng thanh thản nơi cửu tuyền.

Hàn huyền cùng Tur Vân một lúc, thời điểm Hạ Ngọc trở về thì trời đã tối.

Từ xa nhìn người dựa vào hành lang ngoài phòng, Hạ Ngọc đi nhanh hơn, chưa kịp tới gần đã nghe giọng Tinh Nhi truyền tới: "Hạ đại nhân để trẫm chờ lâu đấy."

Không biết vì sao, nhìn nàng, hấn lại cảm thấy như đang nói chuyện với Toàn Cơ. Chẳng lẽ là vì mẫu tử bọn họ quá giống nhau sao?

Hạ Ngọc cười: "Chi là vô tình gặp một cố nhân."

Tinh Nhi bức tức trong lòng, nhưng nàng cũng không định so đo. Thấy hấn đẩy cửa phòng, nàng cũng đi theo vào: "Nghe phụ hoàng nói y thuật của ngươi rất khá?"

Hạ Ngọc rót trà cho nàng, nhẹ giọng trả lời: "Ta là sư phụ của mẫu hậu ngài."

Tinh Nhi cười: "Hai tiếng sư công này trẫm gọi không được." Nhìn tuổi tác của hấn và phụ hoàng, nếu kêu hấn là sư công, Tinh Nhi sẽ nhớ tới Tô công công đầu tóc hoa râm kia.

Tâm trạng Hạ Ngọc đang rất tốt, hấn ngồi xuống trước mặt nàng, hỏi: "Gọi thì không cần, ngài tới tìm ta là có việc gì?"

Đương nhiên có việc mới tới tìm hấn, có lẽ vì hai chữ "Tinh Dao", giờ phút này với người trước mặt đầy lòng nàng không còn quá nhiều mâu thuẫn.

Buông chén trà trong tay xuống, nàng mở miệng: "Ta muốn nhờ ngươi đi cứu một người."

Hạ Ngọc bật cười: "Hoàng cung Tây Lương không phải có rất nhiều thái y sao?"

"Đừng nhắc tới bọn họ." Phụ hoàng còn sai người đi giết Hoàn Nhan Vũ, hiện tại nàng thật không dám dùng tới thái y trong cung. Nhưng Hạ Ngọc không giống, hấn không phải người Tây Lương, tình cảm đối với mẫu hậu lại sâu đậm, hấn nhất định sẽ giúp nàng.

"Ai?" Hạ Ngọc không khỏi tò mò, nàng tại sao không đi tìm phụ hoàng của mình, ngược lại phải đi tìm hấn?

Tinh Nhi không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp: "Ân nhân cứu mạng của ta." Câu này tuyệt đối không phải lừa hấn, đây là sự thật, chẳng qua là nhanh nhạy che đi thân phận của Hoàn Nhan Vũ mà thôi.

Hạ Ngọc nhíu mày, tựa như trầm tư.

Tinh Nhi vội nói: "Đương nhiên sẽ không để ngươi làm chuyện không rõ ràng, đến lúc đó trẫm sẽ cảm tạ người đảng hoàng."

Hạ Ngọc ngược mắt nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: "Mỹ nữ Tây Lương nhiều vô số kể, chỉ cần ngươi thích, tha hồ để ngươi lựa chọn!" Không phải phụ hoàng nói hấn cũng rất yêu mẫu hậu sao? Vậy nàng sẽ giúp hấn tìm thê tử, không thể để hấn nhớ tới mẫu hậu nữa.

Hạ Ngọc thật sự không ngờ cách cảm tạ của nàng lại là như vậy.

Hấn không khỏi xấu hổ, khẽ khụ một tiếng: "Việc này không cần Hoàng Thượng nhọc lòng, ta là người đã có thê thất, bản thân cũng từng thê đời này sẽ không nạp thiếp."

Tinh Nhi căng lớn đôi mắt, nàng không tin nhìn người trước mặt, vậy mà phụ hoàng còn nói hấn yêu mẫu hậu, thì ra cũng chỉ có vậy! Nhưng nghe hấn nói từng thê cả đời không nạp thiếp, nàng lại ần ần có chút thích người này.

Hạ Ngọc rót cuộc cũng đồng ý cùng nàng xuất thành một chuyến. Trên đường đi, nàng nhìn không được mà hỏi: "Thê tử ngươi có biết ngươi tới Tây Lương không?"

"Biết." Hấn nhàn nhạt đáp.

"Vậy... Bà ấy biết lý do vì sao ngươi tới đây không?"

"Biết."

"Vậy bà ấy có biết người từng yêu mẫu hậu ta không?" Tinh Nhi không cam lòng, hỏi thì phải hỏi tới cùng.

Hạ Ngọc buông màn xe xuống, quay đầu nhìn nàng, trả lời: "Đều biết, ngài còn gì muốn hỏi nữa không?"

Về mặt hán không giống như lửa nằng, Tĩnh Nhi không khỏi khiếp sợ, nàng chỉ biết nếu đổi lại là mình, nằng hận không thể giết chết nữ tử trong lòng mà nam tử mình yêu.

Vẫn nhìn chằm chằm Hạ Ngọc, Tĩnh Nhi cắn răng, lại hỏi: "Vậy bà ấy cũng biết người không yêu bà sao?"

Trước đây lúc nghe nói cả đời này hán không nạp thiếp, Tĩnh Nhi còn tưởng hán rất yêu thế tử của mình, nhưng hiện tại xem ra, sự thật không phải như vậy.

Hán không yêu bà ấy, tuyệt đối không yêu.

Thần sắc Hạ Ngọc rốt cuộc cũng thay đổi, hán chần chờ, cuối cùng vẫn gật đầu: "Biết."

Nàng biết hán không yêu nàng, hán cũng biết nàng không yêu hán.

Hai người bọn họ chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Hợp khẩu vị nàng

Bạc Hề Li ngồi trên ghế dài làm như suy tư, thị trấn đã yên tĩnh của ngày. Đúng lúc nghe tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống, hán không quay đầu, chỉ hỏi: "Mang đồ ăn vào chưa?"

Thị vệ tới trước mặt hán, thần sắc có chút khó coi, âm ỉ đáp: "Công tử không cho gọi, thuộc hạ không dám tùy tiện xông vào. Có lẽ... Ngài ấy còn ngủ." Cách nói năng của thị vệ rõ ràng là chần chờ, vừa rồi hán ở ngoài cửa kêu rất nhiều lần, nếu Tĩnh Nhi có ngủ thì cũng nên bị hán đánh thức mới phải. Nhưng mặc kệ hán gọi to cỡ nào, bên trong vẫn an tĩnh, giống như... Không có người.

Thị vệ bị suy nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ.

Bạc Hề Li đột nhiên đứng lên, Hoàng đế nói muốn nghỉ ngơi, sao lúc này còn chưa tỉnh? Hán phía người lên gọi nàng ăn cơm cũng không lưu lại...

Bạc Hề Li lập tức xoay người lên lầu.

"Công... Công tử!"

Ngoài cửa truyền tới tiếng kêu của thị vệ, Bạc Hề Li vừa sai bước lên cầu thang, lúc này cũng phải dừng bước. Thấy Tĩnh Nhi mang một nam tử lạ mặt từ bên ngoài đi vào, Bạc Hề Li ngăn ra, hán đột nhiên nhớ tới gì đó, lại quay đầu nhìn lên lầu một cái. Lúc này hán mới thật sự xác định Hoàng Thượng sớm đã không còn ở trong phòng!

Tĩnh Nhi vẫn bình tĩnh, dưới chân vẫn không dừng bước, mãi đến cạnh Bạc Hề Li, nàng còn cười hi hi một câu: "Thế tử đang đợi trăm trở về sao?"

Bạc Hề Li ghen lời, chờ hán hoàn hồn thì hai người trước mặt đã lên trên.

Hạ Ngọc theo sau Tĩnh Nhi, hán bắt giác quay đầu, thấp giọng hỏi: "Là Thế tử Hiền quốc sao?"

Tĩnh Nhi chỉ "Ừ" một tiếng, Hạ Ngọc dừng lại, nhàn nhạt nói: "Con trai của Hiện Vũ Vương."

Tĩnh Nhi nhú mày, xem ra Hạ Ngọc này đối với sự tình ở Tây Lương biết cũng không ít. Tuy chưa rõ, nhưng từ cách nói chuyện của hán khiến Tĩnh Nhi không khỏi suy nghĩ, Hiện Vũ Vương rốt cuộc có phải một tên vụng về như lời đồn không vẫn còn phải xem xét lại. Chỉ là trước mắt, nàng không rảnh suy nghĩ việc này, giờ tay đẩy cửa ra, liếc mắt liền thấy Hoàn Nhan Vũ đang phát ngọc nằm trên giường.

"Tĩnh rồi sao?" Tĩnh Nhi thuận miệng hỏi, phảng phất như nàng chỉ vừa từ phòng mình qua đây. Đồ ăn gác bên cạnh còn chưa động, bên trên vẫn còn chút khói nóng lượn lờ, có lẽ mới được bung vào chưa lâu.

Hoàn Nhan Vũ đưa mắt nhìn Tĩnh Nhi, hán sừng sốt, ngay sau đó là nhú mày: "Từ Nhất Thịnh không tới?"

Tĩnh Nhi thật sự muốn bật cười, nếu Hoàn Nhan Vũ đã biết trong kinh phát sinh nhiều chuyện thì cũng nên biết Từ Nhất Thịnh cho dù có ba đầu sáu tay cũng đừng mơ tưởng bước ra khỏi Hành cung nửa bước! Huống hồ lúc trở về, nàng căn bản không tìm gặp Từ Nhất Thịnh.

Tĩnh Nhi còn chưa trả lời, người phía sau bỗng dừng tiến lên vài bước nhìn Hoàn Nhan Vũ: "Ngũ hoàng tử Đông Việt?" Đáy mắt Hạ Ngọc không giấu được kinh ngạc, hán thật sự không ngờ ân nhân cứu mạng của Tĩnh Nhi lại là người Đông Việt.

Tĩnh Nhi giật mình quay đầu, thấy trên mặt Hạ Ngọc có chút khó xử, lời vừa ra khỏi miệng hần mới nhớ, nam tử trước mắt sớm đã không còn là Ngũ hoàng tử, hần hiện tại là Hoàng đế Đông Việt.

Hoàn Nhan Vũ lúc này mới chú ý tới người vào cùng Tĩnh Nhi, hần nhìn thật lâu, mới hỏi: "Người là ai?"

Hạ Ngọc không khỏi bật cười: "Sáu năm trước khi Lê Thục công chúa của Yên Khương gả tới hòa thân, chúng ta đã gặp nhau ở Đông Việt." Chẳng qua khi đó, Hoàn Nhan Vũ chỉ là một đứa trẻ, trong mắt người đời là một hoàng tử không có duyên với đế vị. Nhưng hiện tại, hần rốt cuộc cũng khiến mọi người phải lau mắt nhìn hần.

Trận nội loạn Đông Việt năm đó, Hạ Ngọc ít nhiều có nghe qua. Lần này gặp Hoàn Nhan Vũ, hần không khỏi có chút tò mò.

Hoàn Nhan Vũ cố gắng lục lại trí nhớ, sau một hồi mới mơ hồ nhớ ra: "Thì ra là Hạ đại nhân."

Tĩnh Nhi không ngờ hai người bọn họ đã từng gặp mặt, trên đường nàng còn nghĩ trăm phương ngàn kế che giấu thân phận của Hạ Ngọc với Hoàn Nhan Vũ, nhưng xem ra mọi thứ đều là thừa thãi.

Tĩnh Nhi vội cười: "Thì ra đều là cố nhân, ta cố ý mời hần tới xem thương tích cho người." Những đại phu đó đều nói không thể để hần xuống giường, nhưng Tĩnh Nhi đang vội đổi nơi cho hần. Nàng phải hồi kinh, nếu còn để hần ở lại nơi này, nàng thật không yên tâm.

Hoàn Nhan Vũ nhướn mày, cười khê: "Hạ đại nhân đổi sang hành y từ khi nào vậy?" Kỳ thật điều này không khiến hần kinh ngạc, chuyện làm hần khó hiểu nhất là một trọng thần Yên Khương xuất hiện ở đây, người Tây Lương không quản sao?

Hạ Ngọc không nói lời nào, Hoàn Nhan Vũ đã kéo Tĩnh Nhi qua, nói nhỏ: "Tiểu tử thú vị, người có biết hần là thần tử được Yên Khương Vương tín nhiệm nhất không?"

Ngữ khí của hần rõ ràng không tốt nhưng lại là nhắc nhở thân phận của đối phương cho Tĩnh Nhi biết. Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy ảm áp, hiếm khi Hoàn Nhan Vũ tức giận như vậy. Nàng cười rộ lên, thanh âm không hề nặng nề như hần: "Người tự lo cho mình trước đi!" Nói xong, nàng đứng thẳng người, quay đầu, "Phiền Hạ đại nhân xem cho hần."

"Tiểu..."

Hoàn Nhan Vũ vừa lên tiếng đã thấy Hạ Ngọc tới gần, hần trầm mặc, đem hai chữ còn lại nuốt xuống.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng của thị vệ: "Công tử muốn dùng cơm chưa?"

"Được." Nàng ra ngoài, thuận tiện sắp xếp chuyện hồi kinh.

Thấy cửa phòng đóng lại, Hoàn Nhan Vũ lập tức hất tay Hạ Ngọc ra, cười lạnh: "Tin tức của Yên Khương Vương quả nhiên là nhanh nhạy, mới có chút việc đã phái người chạy tới Tây Lương, xem ra giang sơn Đông Việt cũng không dễ làm chủ rồi."

Khi đó Lê Thục công chúa của Yên Khương gả cho Thái tử làm Thái tử phi, kết quả, Thái tử không bước lên được đế vị, lợi ích Yên Khương cũng theo đó mà biến mất. Hoàn Nhan Vũ biết Yên Khương Vương không thuận mắt với hần, cho nên hần mới không thể tin tưởng Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc khê cười: "Không phải vương thượng phái ta tới." Lần này hần khẳng khẳng tới Đình Kinh, vương thượng còn đang tức giận, chờ hần về sẽ đi nhận phạt.

Hoàn Nhan Vũ giật mình, vẫn không thể tin.

Hạ Ngọc lại nói: "Chẳng qua là vì Hoàng Thượng đã mở lời nhờ ta tới cứu ngài thôi."

Hoàn Nhan Vũ cảm thấy buồn cười: "Tại sao phải nghe lời hần?"

Hạ Ngọc vẫn cười: "Đó là hài tử của một vị cố nhân."

Lời này khiến Hoàn Nhan Vũ không khỏi ngây người, giờ phút này trong mắt Hạ Ngọc, Bạc Hề Tĩnh không phải Hoàng đế của Tây Lương, mà hần chỉ là một đứa trẻ. Hoàn Nhan Vũ mơ hồ nhìn ra một chút tình yêu từ mắt Hạ Ngọc, cái nhìn này hần đã từng nhìn thấy mỗi khi phụ hoàng nhìn Nhị hoàng huynh. Những lần đó, hần đều cảm thấy ghen ghét, bởi vì Nhị hoàng huynh có được tình thương của người cha, thứ mà cả đời hần chưa từng cảm nhận.

Tiểu tử thú vị không có huynh đệ tỷ muội, lại có tình yêu của phụ hoàng nàng, trước mắt còn có...

Hạ đại nhân.

Hần bất giác cười, không biết vì sao, tâm trạng lần này không phải ghen ghét, hăm mộ đương nhiên là có, nhưng hần càng cảm thấy cao hứng hơn. Bởi vì từng có người đứng đó khiến hần hăm mộ, mà hiện tại người đó vẫn là đối tượng để hần ngưỡng mộ, sự viên mãn này là thứ cả đời hần không muốn đi phá hỏng.

Nàng như một hình chiếu của hần, hần muốn nàng hạnh phúc.

.....

Khi Tĩnh Nhi trở về thì đúng lúc thấy Hạ Ngọc ra khỏi phòng. Thấy hai tay hấn đầy máu, Tĩnh Nhi giật mình hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, có chút máu bám bên trong, hơn nữa miệng vết thương còn nhiễm trùng. Ta đã xử lý tất cả, may là thuốc mang từ trong cung tới đều là thuốc quý, chỉ cần ngủ một giấc, sáng mai ngài ấy có thể cùng ngài hồi kinh."

Tĩnh Nhi thật không tin vào tai của mình, nhìn hấn tới chiếc bàn bên cạnh rửa tay, nằng bắt giác đuổi theo, hỏi: "Thật sao?"

Hấn quay đầu nhìn nàng, cười khê: "Trừ phi hấn không muốn sống, lần nữa làm miệng vết thương hở ra."

Phụ hoàng nói y thuật hấn cao mình quả nhiên không sai!

"Ta sẽ cảm tạ người đang hoàng, người muốn gì cứ nói."

Hạ Ngọc chỉ nhẹ nhàng trả lời: "Ta không cầu gì cả, chỉ mong Hoàng Thượng bình bình an an."

Nghe xong, Tĩnh Nhi bật cười: "Vương thượng các người nghe xong khẳng định sẽ rất tức giận, ông ta hấn hi vọng ta đoán mệnh." Mấy năm nay chuyện Yên Khương nhắm nhe Tây Lương không phải Tĩnh Nhi không biết, hiện tại bọn họ chẳng qua chỉ chờ một cơ hội.

Có lẽ nhắc tới Yên Khương Vương, tươi cười trên mặt Hạ Ngọc tan đi một ít, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị. Hấn lấy khăn lau tay, sau đó xoa người nhìn Tĩnh Nhi: "Thế chân vạc của ba nước hiện tại kỳ thật là tốt nhất." Hấn lại cười cười, rồi rời đi.

Tĩnh Nhi ngờ ngác đứng đó, trong đầu cẩn thận suy nghĩ câu cuối cùng hấn nói.

Hấn là đang cảnh cáo nàng, một khi Tây Lương và Đông Việt đánh nhau, Yên Khương tất nhiên sẽ ngư ông đắc lợi.

Nhưng, hấn không phải là trọng thần của Yên Khương sao? Ngay cả Hoàn Nhan Vũ cũng nói hấn là thần tử Yên Khương Vương tin tưởng nhất, tại sao hấn lại nhắc nhở nàng?

"Tiểu tử thúì."

Bên trong truyền tới giọng nói yếu ớt của Hoàn Nhan Vũ.

Tĩnh Nhi đi vào, thấy gương mặt trắng bệch đáng thương của hấn đang nhìn mình: "Ta khát." Hấn đã cố bò dậy mấy lần nhưng đều không được, cũng không biết Hạ Ngọc đã cho hấn dùng thuốc gì. Nếu không, hấn nhất quyết sẽ không gọi Tĩnh Nhi vào.

Tĩnh Nhi dứt nước cho hấn, nhin không được mà hỏi: "Sao sắc mặt khó coi vậy?"

Hấn hừ một tiếng: "Hạ Ngọc biết ta gả muội muội cho người nên xuống tay tàn nhẫn, thiếu chút đã bỏ lên ta một đao." Tĩnh Nhi trừng mắt nhìn hấn, hấn vẫn tiếp tục, "Tiểu tử thúì, sao người thấy ai cũng không chịu buông tha vậy? Tuổi của hấn xứng để làm cha người..." Giọng hấn đã có chút mờ ảo, nhưng vẫn mặt dày muốn nói.

Nếu không phải ngại thương tích trên người, Tĩnh Nhi đã bỏ một đao lên người của hấn!

Nàng khê cắn môi, đáp trả: "Ta không thích kiểu người đại thúc, chỉ là nếu mảnh mai giống người... Thật hợp khẩu vị ta. Người nói xem có đúng không, Nhan cô nương?" Nàng cố ý kéo dài hai chữ "cô nương", Hoàn Nhan Vũ nghe xong lập tức chấn động, cả khuôn mặt càng thêm trắng bệch.

Bởi vì, hấn tựa hồ không chút phẫn nộ, ngược lại là... Có chút cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 41: Xuân tâm rạo rực

Vĩnh Thành năm thứ hai, đầu tháng ba, Đình Kinh truyền ra tin Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, năm ngày sau, Hoàng đế hoàn toàn hồi phục. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, nghe nói có một vị thần y xuất hiện mới giúp Hoàng đế chuyển nguy thành an.

Lúc nghe tin này, Thiếu Huyền chỉ thoáng nhú mày. Kỳ thật từ ngày Tĩnh Nhi rời khỏi biệt viện, y đã biết nữ nhi này sẽ không chịu thỏa hiệp. Bất đắc dĩ thời dài, y nhìn Hạ Ngọc, cười nhạo: "Trong kinh nói thần y chữa bệnh cho Hoàng Thượng, người khác không biết nhưng Yên Khương Vương không rõ sao?"

Hạ Ngọc cũng cười: "Có lẽ vương thượng đã sớm biết, ta còn sợ ngài ấy nghe những tin đồn này sao?"

Hai tay Thiếu Huyền bắt giắc siết chặt, sau một lúc lâu, y mới lên tiếng: "Ngươi đã không còn giống khi đó."

Ngày trước, trong mắt Hạ Ngọc, Yên Khương Vương mới là người quan trọng nhất, thậm chí lúc Toàn Nhi còn tại thế, giữa lựa chọn Toàn Nhi và Yên Khương Vương, Hạ Ngọc đều do dự. Nghĩ tới đây, Thiếu Huyền lại muốn cười, thì ra con người thật sự sẽ thay đổi, và thời gian chính là lưỡi dao sắc bén bất tri bất giác thay đổi con người.

Hạ Ngọc không đáp, chỉ nói: "Ngài thật sự để Hoàng Thượng liên hôn với Đông Việt sao?"

Nghe tới việc này, thần sắc Thiếu Huyền lập tức thay đổi. Mưu đồ của Đông Việt là chuyện phụ, nhưng Tĩnh Nhi căn bản không thể cưới vợ. Thiếu Huyền chỉ trả lời qua loa: "Việc này Tĩnh Nhi sẽ có cách giải quyết. Nếu chuyện của Tây Lương đã giao cho nó, ta đây cũng nên buông tay thôi." Trừ phi, hắn thu hồi tất cả quyền lực đó.

Nhưng trước mắt, nữ nhi tính tình ương ngạnh, nếu y ép nàng, nói không chừng sẽ để người khác hưởng lợi.

Nếu người làm phụ thân đã nói như vậy, Hạ Ngọc đương nhiên không còn gì để nói. Kỳ thật chuyện này hắn cũng không quá lo lắng, hắn đuổi tay bụng chén trà uống một ngụm. Trước đây chưa từng cùng nam tử trước mặt thương trà, hôm nay cũng coi như là cơ hội khó có được.

.....

Bên ngoài Ngự thư phòng, sắc trời hôm nay vô cùng tốt, Thừa tướng từ xa tới thấy Tôn Toàn đang đứng hầu bên ngoài. Sắc mặt ông ta khê thay đổi, vội hỏi: "Hoàng Thượng ở trong sao?"

Tôn Toàn gật đầu, Thừa tướng liền than: "Hoàng Thượng bệnh nặng mới khỏi, sao có thể lao碌?" Nói xong ông muốn tiến lên.

Tôn Toàn vừa định ngăn cản thì cánh cửa Ngự thư phòng đi ra, nam tử mặc áo màu lam ra ngoài. Nhìn hắn, ông không khỏi chấn động, cơ hồ không tin người trước mặt là Tô Doanh.

Mới sáng sớm, Tô Doanh sao lại ở đây?

Hơn nữa...

Còn chưa thay triều phục...

Tô Doanh cũng không ngờ người đứng bên ngoài là tổ phụ của mình, hắn ngăn ra, lúc hoàn hồn liền tiến lên chào hỏi. Thừa tướng có chút ngượng ngùng, vừa định mở miệng hỏi Tô Doanh sao lại ở đây thì nghe tiếng Tĩnh Nhi từ trong truyền tới: "Sao Thừa tướng lại tới đây?" Thấy ánh mắt Thừa tướng vẫn nhìn chằm chằm Tô Doanh, nàng lại cười, "À, trẫm chẳng qua muốn hỏi Tô ái khanh vài chuyện."

Nếu Hoàng đế đã nói thế, Thừa tướng đương nhiên không dám nói gì, chỉ đành cười nói: "Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày, đừng để long thể mệt mỏi." Lần này trong cung truyền ra tin Hoàng Thượng bệnh nặng, Thừa tướng cũng bị dọa tới hoảng sợ, hơn nữa cảm vệ quân lại đột nhiên bị điều động khiến trái tim ông nặng trĩu. Hôm qua nghe nói Hoàng Thượng khỏi bệnh, ông vẫn không tin, sau đó lại thấy Hạ Ngọc, giờ phút này thấy Hoàng đế an khang, ông mới yên tâm thật sự.

Chỉ là, nghĩ tới tôn tử Tô Doanh, Thừa tướng không khỏi lo lắng. Những tin đồn về Hoàng Thượng và Tô Doanh, ông không phải chưa từng nghe thấy.

Tĩnh Nhi không màng sắc mặt của Thừa tướng, chỉ cất bước ra ngoài: "Trẫm không sao, vừa lúc muốn cùng Tô ái khanh tới hành cung một chuyện, nếu Thừa tướng không có việc gì thì có thể về trước." Cũng không biết tại sao, công lao "chữa bệnh" toàn bộ đều quy cho Hạ Ngọc, xem ra Hạ Ngọc ở Tây Lương cũng coi như được thanh danh với bên ngoài. Nàng cũng không định giải thích quá nhiều, bọn họ muốn nghỉ sao thì cứ nghỉ đi.

Bên ngoài lại truyền tới tiếng của Tôn Toàn: "Hoàng Thượng, đều đã chuẩn bị ổn thỏa."

Tô Doanh nhìn Thừa tướng một cái, sau đó vội đuổi theo Tĩnh Nhi. Bọn họ đi được một đoạn, hắn mới thấp giọng hỏi: "Sao Hoàng Thượng vẫn dám tới Hành quán chứ?"

Tĩnh Nhi hí hóp, đáy mắt lóe lên tia sáng sắc bén, đột nhiên bật cười: "Tô ái khanh chưa từng nghe qua câu nói nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?" Ở Hành quán, Thanh Nhã công chúa sẽ không dám làm gì. Nếu không nàng ta cũng không tốt nhiều công sức để dụ Hoàn Nhân Vũ xuất thành như vậy.

Tô Doanh nhấp môi, nhưng lại im lặng.

Tĩnh Nhi thoáng đưa mắt nhìn hắn, khóe miệng lộ lên ý cười nhàn nhạt. Hôm nay truyền hắn tới, nàng chẳng qua là sợ việc này liên lụy tới hắn, chỉ là xem ra, vận khí của bọn họ đều không tồi, Tô Doanh vẫn bình an vô sự.

Xe ngựa đã chờ ngoài cửa cung, lúc Tôn Toàn dìu Tĩnh Nhi lên, đúng lúc thấy Mạnh Trường Dạ và phó tướng thủ thành nói chuyện. Mạnh Trường Dạ thấy Tĩnh Nhi, vội tiến lên hành lễ, thuận đường hỏi: "Hoàng Thượng muốn ra ngoài sao?"

Tĩnh Nhi "Ừ" một tiếng, rồi cười nói: "Trẫm tới Hành cung một chuyện, Mạnh thúc thúc cũng thật bận rộn."

Mạnh Trường Dạ vẫn giữ bộ dáng nghiêm trang, thanh âm trầm thấp nhưng từng câu từng chữ đều rõ ràng: "Thuộc hạ sao có thể bận rộn như Hoàng Thượng. Nhắc tới việc này, mấy ngày nay Tô đại nhân cũng không được nhàn rỗi." Nói xong, hắn lui sang một bên, "Thuộc hạ không quấy rầy Hoàng Thượng nữa."

Bánh xe bắt đầu lăn bánh, đi được một đoạn, Tĩnh Nhi nhìn không được mà nhấc màn xe. Nhìn Tô Doanh sầu thảm cười ngửa bên bên ngoài, nàng nhìn không được mà cười hỏi: "Tô ái khanh đang buồn chuyện gì thế?"

Tô Doanh hoàn hồn, tay nắm cương ngựa bắt gác siết chặt, cẩn thận đáp: "Hoàng Thượng, Mạnh tướng quân biết rồi."

Tô Doanh không nói rõ nhưng Tĩnh Nhi biết hắn đang ám chỉ việc gì. Xem ra Mạnh Trường Dạ cũng không vụng về như phụ hoàng nói, chuyện Mạnh Ninh trộm lệnh bài ông ta biết, chuyện Mạnh Ninh đưa lệnh bài cho Tô Doanh ông ta cũng biết, chỉ là... Ông ta vì sao lại không ngăn cản?

Mạnh Trường Dạ không phải một lòng với phụ hoàng sao?

Tĩnh Nhi còn đang trầm mặc suy nghĩ, nhưng nhìn bộ dáng như chất chứa tâm sự của Tô Doanh, nàng nhìn không được mà bật cười ra tiếng.

"Sao Hoàng Thượng còn cười được?"

Tĩnh Nhi đơn giản chỉ là muốn cười, xét tới cùng, chuyện lần này, nàng vẫn phải cảm ơn Mạnh Trường Dạ.

Vậy... Tìm một mối hôn sự thật tốt cho Mạnh Ninh đi!

Ánh mắt nhìn Tô Doanh bỗng trở nên sắc bén, người được chọn... Tô Doanh quả thật không tồi.

Tô Doanh bị nàng nhìn tới mức tim đập nhanh hơn, hắn ấp úng hỏi: "Hoàng... Hoàng Thượng sao lại nhìn vi thần như vậy?"

"À, trông thấy mùa xuân cũng tới rồi, không biết trong lòng Tô ái khanh đã có chút xuân tâm chưa?"

Tô Doanh không khỏi chần chột, chỉ biết tro mắt nhìn vị đế vương trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Chỉ động tâm với nam tử

Mặt trời rực rỡ trên cao bỗng nhiên bị mây lớn che khuất, ánh sáng dưới mái hiên đột nhiên biến mất.

Từ Nhất Thịnh bùng chao vào, đúng lúc thấy Hoàn Nhan Vũ đang nằm trên giường muốn đứng dậy. Từ Nhất Thịnh vội gác đồ trong tay xuống, tiến lên đỡ hắn: "Công chúa muốn gặp ngài."

Biểu cảm trên mặt lập tức trở nên lạnh lùng, hắn lại cười: "Vậy sao? Khó có được công chúa muốn tới thăm thăm." Đêm qua lúc trở về, nghe Từ Nhất Thịnh nói phải người tới thăm dò ngoài phòng của hắn, ước chừng nhìn không ra động tĩnh nên không dám làm bậy.

Qua một đêm, nàng rốt cuộc đã nhìn không được.

"Ngài muốn gặp công chúa sao?" Từ Nhất Thịnh do dự hỏi.

Hoàn Nhan Vũ đưa mắt nhìn ra cửa, mặt trời lúc này đã ra khỏi áng mây, ánh nắng chiếu rõ thân ảnh người đang đứng bên ngoài. Hắn khẽ cười, xoay người ngồi xuống bàn, thấp giọng: "Không gặp."

Nghe vậy, Từ Nhất Thịnh thờ phào nhẹ nhõm. Thanh Nhã tự mình làm chuyện xấu còn không rõ sao? Bản thân lại mặt dày chạy tới gặp Hoàng Thượng. Nàng ta cũng nên biết hiện tại cho dù không có bằng chứng, nhưng trong lòng Hoàng Thượng vô cùng rõ ràng.

Huống hồ trong mắt Hoàng Thượng, nàng ta chẳng qua là một quân cờ mà thôi.

Từ Nhất Thịnh cẩn thận đưa chén cháo tới, Hoàn Nhan Vũ duỗi tay cầm muỗng, phân phó hắn ra ngoài truyền lời.

.....

Tĩnh Nhi và Tô Doanh vừa tới ngoài Hành quán thì thấy Mạnh Ninh. Nghe nói Hoàng đế tới đây, nàng liền vội vàng theo tới. Giờ phút này thấy Tĩnh Nhi xuống xe, nàng lập tức chạy tới như bay, gọi to: "Hoàng Thượng!"

Từ sau khi tin tức Hoàng đế bệnh nặng truyền ra ngoài, đây là lần đầu tiên nàng gặp Tĩnh Nhi. Thấy Tĩnh Nhi vẫn an khang, trái tim treo lơ lửng của Mạnh Ninh mới được buông xuống, tâm trạng rầu rĩ lập tức bị xua đi. Nàng cười: "Thấy Hoàng Thượng hết bệnh, ta cũng yên tâm."

Tĩnh Nhi đương nhiên biết Mạnh Ninh vì cẩn thận mới nói như vậy.

Nhìn nam tử đứng sau Tĩnh Nhi, Mạnh Ninh lễ phép chào một tiếng: "Tô đại nhân."

Mấy ngày không gặp, lúc này thấy Mạnh Ninh tâm trạng rất tốt, Tĩnh Nhi không khỏi nhớ lại chuyện suy nghĩ trên đường, liền nói: "Chuyện lần này trầm còn chưa đa tạ người."

Mạnh Ninh cười hi hi: "Cũng có công lao của Tô đại nhân."

Tĩnh Nhi gật đầu: "Không cần người nhắc nhở, chuyện này trầm sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó cùng thưởng cho hai người."

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Tô Doanh, thấy hắn hình như đang lảng tránh mình, sắc mặt vẫn không được bình thường. Tĩnh Nhi nhú mày, lại nghe Mạnh Ninh hỏi: "Sao sáng sớm Hoàng Thượng lại tới đây?"

Lúc này Tĩnh Nhi mới nhớ tới mục đích của bản thân, nàng cũng không màng sắc mặt của Tô Doanh nữa, liền xoay người đi vào: "Tới thăm Hoàng đế Đông Việt."

Tìm Hoàn Nhan Vũ đương nhiên là có việc. Mạnh Ninh thức thối: "Vừa lúc mẫu thân tới biệt viện thăm Vương phi, vậy qua đó trước." Đi được vài bước, nàng đột nhiên hỏi, "Hoàng Thượng có muốn dùng thử rượu mẫu thân làm không?"

Tĩnh Nhi khẽ cười, lời nói cũng trở nên ấm áp: "Lát nữa người đi tìm Tôn Toàn đi."

Mạnh Ninh nghe xong, tâm trạng càng tốt, gương mặt cũng đỏ ửng.

Tô Doanh ngơ ngác nhìn theo Mạnh Ninh, vị Mạnh tiểu thư này thật thẳng thắn, tính tình hoàn toàn không giống những khuê tú đài các kia. Sợ là trên đời này cũng không có nữ tử dám quang minh chính đại nói chuyện với nam tử như vậy.

Câu nói vừa rồi của Hoàng Thượng rõ ràng là đồng ý.

Nội tâm Tô Doanh phảng phất nơi lồng, nhưng không biết tại sao sâu thẳm bên trong lại có chút mất mát.

Đến lúc hoàn hồn, người trước mặt sớm đã đi xa. Tô Doanh liền thở dài một tiếng, thầm trách bản thân suy nghĩ bậy bạ.

.....

Trong phòng, Hoàn Nhan Vũ nhú mày tới phát giác. Ở ngoài thành mấy ngày, tuy bản thân ở nơi nguy hiểm, nhưng giờ phút này hồi tưởng lại khiến hắn có chút hoài niệm. Có người cứu hắn, chăm sóc hắn, cẩn thận nhớ tới, bàn tay mềm mại kia dường như rất giống nữ tử.

Bàn tay bắt giác run lên, "Đang" một tiếng. Hoàn Nhan Vũ kinh hãi, lúc này mới biết chiếc muỗng trong tay đựng mạnh vào miệng chén. Hắn bắt giác xoa ngực, cố gắng không chế sự hoảng loạn trong trái tim.

Hắn tưởng chỉ cản trở về, có Từ Nhất Thịnh bên cạnh, những chuyện khó xử đó sẽ bị xua tan, nhưng ai mà ngờ hình bóng đó vẫn thoáng hiện lên trong đầu của hắn.

Chỉ là, Từ Nhất Thịnh cũng là nam tử, hai người sinh tử có nhau nhưng tại sao hắn chưa từng có ý niệm dơ bẩn như vậy?

"Nhất Thịnh!" Hắn cắn răng kêu.

Cánh cửa đẩy ra, Hoàn Nhan Vũ tiếp tục: "Lát nữa người vào cung, nói cho hắn biết ngày mai trầm phải về Đông Việt."

Theo tiếng rèm châu đong đưa, giọng nói của Tĩnh Nhi truyền tới: "Người vội vã trở về như vậy để làm gì?"

Không nghĩ người đi vào là Tĩnh Nhi, Hoàn Nhan Vũ bị nàng làm cho hoảng sợ, ngay sau đó lập tức định thần: "Người tới đây làm gì?"

Tĩnh Nhi tiến lên, tự mình ngồi xuống, nghiêm túc nhìn hắn: "Bộ dáng người như vậy mà đòi về nước, chẳng lẽ thật sự muốn chấp tay nhường giang sơn Đông Việt sao?" Nàng muốn quan tâm hắn một chút, nhưng lại không có thói quen ăn nói dịu dàng.

Biểu cảm trên mặt Hoàn Nhan Vũ có chút thất thường, hắn gác chiếc muỗng trong tay xuống, đứng lên: "Không có việc gì thì hồi cung đi, nếu người đã tới thì không cần Nhất Thịnh vào cung một chuyện nữa."

Tĩnh Nhi cũng đứng lên: "Nè, Hoàn Nhan Vũ, người nói thật hả?"

"Thật." Hắn xoay người, nặng nề đáp.

"Nhưng thương thế người chưa khỏi..."

"Không sao, y thuật của Hạ đại nhân rất tốt." Hấn tiếp lời nàng. "Ta là Hoàng đế Đông Việt, không nên ở đây quá lâu."

Sự thật tuy là vậy, nhưng nhất định phải đi liền sao?

Tĩnh Nhi nhìn theo bóng lưng hấn, động môi nhưng không biết nói gì. Hoàn Nhan Vũ nói đúng, hấn là Hoàng đế Đông Việt, chắc chắn phải sớm trở về, nàng cũng không có lý do gì giữ hấn ở lại.

Sau một lúc lâu, Tĩnh Nhi mới lên tiếng: "Vậy ngày mai khởi hành cùng Hạ đại nhân, trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau."

Đúng lúc Hạ Ngọc cũng phải về Yên Khương, thuận một đoạn đường.

Người trước mặt rầu rĩ đồng ý.

.....

Tô Doanh đứng bên ngoài chờ, nhàm chán nên ra sân đi dạo.

Những đóa hoa không hề nở rộ, nhưng Tô Doanh vẫn nhìn không được đi tới, chăm chăm mà nhìn. Hấn thật sự không hiểu, tại sao Hoàng Thượng lại quan tâm Hoàng đế Đông Việt như vậy?

Càng nghĩ, Tô Doanh càng cảm thấy biểu hiện bên ngoài của Hoàng Thượng không được bình thường...

Nhưng vừa rồi có mặt Mạnh tiểu thư, Hoàng Thượng vẫn không có gì khác biệt.

Tô Doanh lắc đầu, hấn hình như có chút hồ đồ rồi.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Tô Doanh theo bản năng quay đầu. Một thị nữ áo vàng đi tới, hành lễ với hấn: "Công chúa nhà ta mời ngài qua nói mấy câu."

Trong mắt Tô Doanh lộ ra thần sắc kỳ quái, thị nữ kia đã lui qua một bên: "Mời."

.....

Thấy Hoàn Nhan Vũ không nói gì, Tĩnh Nhi liền lên tiếng: "Lát nữa ta sẽ cho người chuẩn bị, ngày mai tự mình đưa tiễn." Hôn sự của Thanh Nhã công chúa Hoàn Nhan Vũ không tiếp tục đề cập, xem ra hấn sẽ mang công chúa về nước. Chỉ là giờ phút này, chuyện khiến Tĩnh Nhi suy nghĩ nhiều nhất không phải điều đó.

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên mở miệng: "Không cần tiễn, có gì mà tiễn chứ. Nếu ngày nào đó ta quay lại, người ra đón ta là được."

Tĩnh Nhi ngẩn ra, si ngốc hỏi: "Người còn quay lại sao?"

Lời này tiếng sét đập đánh thẳng vào trái tim của Hoàn Nhan Vũ, sắc mặt hấn tái nhợt, dường như hoàn toàn không nhớ lý do vì sao bản thân lại nói câu vừa rồi. Đi, đương nhiên sẽ không trở lại, hấn cũng từng thề đời này sẽ không xâm phạm Tây Lương.

Giữa bọn họ còn chuyện gì khác sao?

Không, chắc chắn là không.

Nghĩ vậy, Hoàn Nhan Vũ cười rộ lên như muốn lập tức thoát khỏi suy nghĩ vớ vẩn của chính mình.

Hấn động môi nhưng một câu "Sẽ không" lại không biết phải nói thế nào. Tại sao trong lòng hấn lại muốn tới đây nữa chứ? Hoàn Nhan Vũ càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ, chỉ hai chữ đơn giản thôi, hấn vì sao lại không thể nói được?

Lý trí ép buộc bản thân phải nói ra, đúng lúc này phía sau có tiếng mở cửa. Thị nữ của Thanh Nhã công chúa chạy vào, phía sau Từ Nhất Thịnh kêu lớn "To gan" cũng không thể ngăn cản. Nàng ta quỳ xuống, khóc lóc: "Hoàng Thượng, Hoàng đế Tây Lương... Hấn làm công chúa... Công chúa..."

Hoàn Nhan Vũ kinh hãi, sắc mặt Tĩnh Nhi cũng thay đổi. Không đợi Hoàn Nhan Vũ lên tiếng, Tĩnh Nhi mở miệng hỏi: "Trẫm làm công chúa các người bị sao?" Đáy mắt Tĩnh Nhi nổi lên lửa giận, không cần thị nữ nói hết nàng cũng biết nàng ta có ý gì. Nàng đang ở đây, sao có thể gây rối công chúa? Hơn nữa, nàng cũng là nữ tử, nữ tử gây rối nữ tử bằng cách nào?

Thanh Nhã công chúa này muốn vu oan người khác cũng không chịu suy nghĩ!

Thị nữ quỳ bên dưới vốn khóc nức nở, nhưng nghe Tĩnh Nhi nói thế, cả người nàng ta run lên, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nàng. Tĩnh Nhi liếc mắt, lạnh lùng cười: "Trẫm thật muốn biết bản thân là làm gì công chúa?"

Cả người thị nữ cứng đờ, một câu cũng không nói được.

Hoàn Nhan Vũ trầm giọng tới đáng sợ: "Muội ấy lại làm gì nữa hả?"

Thị nữ "Oa" một tiếng, cả người run rẩy: "Hoàng đế Tây Lương ở đây, vậy... Vậy kẻ lên vào phòng công chúa là ai?"

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, Tinh Nhi lại căng lớn hai mắt, nàng bỗng dừng nghĩ tới Tô Doanh.

Thị nữ bên dưới khóc tới mồ hôi lạnh ròng ròng, từ lúc tới Tây Lương nàng chỉ đứng phía sau đội ngũ của công chúa, căn bản chưa từng thấy mặt Tô Doanh. Nàng chỉ biết hôm nay Hoàng đế Tây Lương tới Hành cung, còn tưởng Tô Doanh chính là Hoàng đế!

Thị nữ hoảng loạn, lúc này Tinh Nhi đã sai bước ra ngoài, tiến tới phòng của Thanh Nhã công chúa. Hoàn Nhan Vũ cũng nhận ra gì đó, cười lạnh nhìn thị nữ, trong lòng Thanh Nhã muốn gì hẳn ước chừng đã đoán được.

Thị nữ té ngã xuống mặt đất, sau đó lập tức đứng dậy chạy theo.

Tới cửa, không đợi thông truyền, một chân Tinh Nhi đã đá văng cửa phòng. Nhìn thẳng vào trong, một nữ tử dịu dàng đang nằm trên giường, bờ vai lộ ra một nửa, gương mặt đầy nước mắt như hoa lê dính mưa: "Hoàng huynh..." Mới gọi hai chữ, nàng đột nhiên ngừng ra, kế hoạch dường như khác với dự tính, bởi vì người tới không phải Hoàn Nhan Vũ mà là một thiếu niên xa lạ.

Thanh Nhã công chúa chỉ biết ngây ra, lúc này nghe tiếng thị nữ truyền vào: "Công chúa, Hoàng đế Tây Lương tới làm chủ cho ngài! Tên dân tộc đột nhập vào khuê phòng của ngài chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp!"

Mới hai câu thị nữ đã thức tỉnh Thanh Nhã công chúa, nàng ta lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Hôm nay Lục Nhi ra ngoài, nàng phải sai thị nữ áo vàng này đi tìm người, nào ngờ nàng ta không biết Tô Doanh nên mới nháo ra sự tình như vậy.

Giờ phút này thấy Tinh Nhi đang chăm chăm nhìn mình, Thanh Nhã công chúa sợ hãi, vội cuộn chặt bản thân.

Tinh Nhi nhú mày, trong lòng thầm cười nhạo, nàng cũng không phải chưa từng thấy qua thân thể nữ tử, có gì mà phải kinh ngạc.

Tô Doanh đã dần tỉnh táo, hẳn chỉ nhớ bản thân theo chân thị nữ tới phòng của Thanh Nhã công chúa, vừa vào đã ngửi thấy một mùi hương lạ. Nghiêng mặt thấy người bên cạnh là Thanh Nhã công chúa, sau đó lại thấy Tinh Nhi đang đứng trước giường, sắc mặt Tô Doanh thay đổi, lập tức ngồi dậy: "Hoàng... Hoàng Thượng..."

Chấn động trượt ra, Tô Doanh mới phát hiện trên người không mặc gì cả!

Hắn ngừng ra, lập tức hiểu rõ chân tướng sự tình.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, nhưng trước mắt hắn đang nằm trên giường của công chúa Đông Việt, lại bị Hoàng Thượng bắt gian!

Thấy Tinh Nhi tiến lên, Thanh Nhã công chúa khóc càng lớn. Tinh Nhi nhặt quần áo cho Tô Doanh rồi đưa qua, trầm giọng: "Mặc vào."

Thanh Nhã công chúa này muốn làm gì, Tinh Nhi đương nhiên rõ ràng. Thanh Nhã công chúa biết Hoàn Nhan Vũ chán ghét mình, cũng biết hẳn lần này không chết, bản thân sẽ không yên ổn. Nhưng Tây Lương này không thể dựa vào, bởi vì người làm hoàng đế là nàng còn chưa từng gặp Thanh Nhã công chúa, nàng ta chờ không được, chỉ đành tự mình ra tay. Chỉ cần trở thành nữ nhân của Hoàng đế Tây Lương, nàng ta còn sợ Tây Lương không bảo vệ mình sao?"

"Hoàng huynh!" Theo tiếng hét kinh hãi, Thanh Nhã công chúa nhảy xuống giường, cả người bọc chăn quỳ dưới chân Hoàn Nhan vũ, khóc lóc, "Hoàng huynh phải làm chủ cho Thanh Nhã!"

Gương mặt Hoàn Nhan Vũ không chút biểu cảm, hắn chỉ nhìn chăm chăm nữ tử quỳ bên dưới.

Từ Nhất Thịnh đi Hoàn Nhan Vũ, sắc mặt cô cùng khó coi, công chúa thiết kế vở kịch này chỉ vì bảo vệ bản thân, điểm này mọi người đều rõ.

Thanh Nhã công chúa khóc thê lương, nhưng trong đáy mắt lại không có chút bi thương đau đớn. Mặc dù kẻ "lên giường" với nàng không phải Hoàng đế, nhưng chỉ cần là người Tây Lương, Hoàn Nhan vũ không thể mặc kệ.

Chuyện này liên quan tới mặt mũi của hai nước, muốn giải quyết chỉ có hai cách.

Một, giết chết tên "làm bẩn" công chúa. Nhưng người đó có thể xuất hiện ở Hành cung, chứng tỏ hẳn là sủng thần của Hoàng đế Tây Lương, Tinh Nhi chắc chắn sẽ không nỡ.

Hai, Hoàng đế Tây Lương lùi một bước, ban nàng cho nam tử trên giường kia. Bất luận là lấy ai, chỉ cần Thanh Nhã công chúa không về nước lúc này, Hoàn Nhan Vũ không thể làm gì nàng ta cả.

Tô Doanh vội vàng quỳ gối trước mặt Tinh Nhi, cúi người: "Vi thần có tội." Lần này là hắn sợ ý mới để đối phương có cơ hội Tây Lương.

Sắc mặt Tinh Nhi cực kỳ khó coi, giết Tô Doanh, nàng làm không được. Đừng nói Tô Doanh là thần tử nàng vừa ý, sau lưng hắn còn cả Tô gia chống lưng. Nhưng chuyện "làm bẩn" công chúa là có thật, hẳn chỉ có thể cưới công chúa để bình ổn con giận của Đông Việt. Cho dù người Hoàn Nhan Vũ trách không phải Tô Doanh mà là Thanh Nhã công chúa, nhưng Tinh Nhi lại không thể không đưa ra lựa chọn.

Xem ra Thanh Nhã công chúa biết Hoàn Nhan Vũ sẽ xử lý nàng, cho nên lần này bằng mọi giá đều không thể trở về.

Nhưng gã nữ tử như vậy cho Tô Doanh...

Ánh mắt Tĩnh Nhi trầm xuống, như vậy quả thật quá ủy khuất cho Tô ái khanh!

Hoàn Nhan Vũ vẫn im lặng, với Thanh Nhã công chúa như đối đãi kẻ trong lãnh cung, kêu trời trời không thấu.

Tĩnh Nhi cười lạnh một tiếng, xoay người nhìn chằm chằm nữ tử quỳ dưới đất: "Trẫm sẽ chọn ngày cưới công chúa vào cung." Nếu nàng đã không ngại nước một kẻ dơ bẩn về, vậy Đông Việt càng không có gì để nói.

Mọi người ở đây đều căng lớn đôi mắt, không tin mà nhìn Tĩnh Nhi.

Thanh Nhã công chúa ngậy ngán một lúc, cuối cùng cũng khẽ cười. Gã cho ai cũng không sao cả, chỉ cần không cùng Hoàn Nhan Vũ trở về là được. Không ngờ thị nữ của nàng dẫn sai người đến, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ tối đen, cơ hồ là phẫn nộ.

Lúc tới, hán trăm phương ngàn kế muốn Hoàng đế Tây Lương cưới công chúa Đông Việt, mà hiện tại chính hán đã từ bỏ ý định đó, nhưng tên tiểu tử thúi này lại mở miệng muốn muối muối giảo hoạt này của hán!

Trong lòng vạn phần không muốn, nhưng giờ phút này hán không thể cự tuyệt.

Bởi vì hán vẫn là Hoàng đế Đông Việt, Tây Lương đã cho Đông Việt "mặt mũi", hán còn có thể nói gì?

Tô Doanh liều mạng căng mắt, vừa rồi hán còn nghĩ Hoàng Thượng có lẽ sẽ giết hán, thậm chí ngay cả Tô phủ cũng không thoát khỏi kiếp nạn, hoặc là Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ bắt hán cưới Thanh Nhã công chúa, nhưng điểm duy nhất hán chưa từng nghĩ tới, chính là Hoàng Thượng lại tự mình cưới công chúa!

Trái tim đập hỗn loạn, giờ phút này không màng gì cả, hán cắn răng nói: "Hoàng Thượng, vì thần không hề gây rối công chúa!"

Tĩnh Nhi nhú mày, trách mắng: "Câm miệng!" Nhân chứng vật chứng đều ở đây, một mình Tô Doanh nói căn bản là vô dụng.

Tô Doanh vẫn muốn tiếp tục: "Là công chúa phái người đưa vi thần tới đây, vi thần vừa vào cửa đã hôn mê. Vi thần không có khả năng gây rối công chúa, chỉ vì vi thần... Vi thần chỉ động tâm với nam tử." Hán cúi đầu, lồng ngực lên xuống không ngừng, hán cho rằng câu này đến chết hán cũng không nói, nhưng thì ra ngay lúc gặp khó khăn, phòng tuyến này lại dễ vỡ như vậy.

Câu này có ý nghĩa thế nào, trong lòng Tô Doanh không phải không rõ. Ngày mai, toàn bộ người trong Dinh Kinh sẽ biết, sau đó sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Đích tôn của Thừa tướng là một kẻ đoạn tụ.

Danh dự trăm năm của Tô gia sẽ bị hán phá hủy.

Nhưng trong một khắc đó, Tô Doanh không nghĩ nhiều như vậy, hán chỉ biết Hoàng Thượng không thể cưới lại nữ nhân này, hán chỉ có thể để bản thân đứng ra gánh vác tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Hán ghen tị

Trông mặt Thanh Nhã công chúa cơ hồ sắp rớt ra, thị nữ áo vàng bên cạnh cũng vô cùng kinh hãi mà nhìn Tô Doanh. Ngán tính vạn tính, ai có thể tưởng tượng được một thiếu niên anh tuấn lại là tên đoạn tụ!

Hạ nhân trong ngoài đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, thỉnh thoảng còn cúi đầu thì thầm to nhỏ. Ai cũng nói đích tôn của Thừa tướng ngọc thụ lâm phong, là đối tượng mà nhiều nữ tử ái mộ, ai ngờ kết quả lại là như vậy.

Thật là khiến người ta cảm thấy đáng tiếc.

Khiếp sợ qua đi, lúc này trên người Hoàn Nhan Vũ chỉ có tức giận. Hán hất tay Từ Nhất Thịnh, trầm giọng: "Hoàng đế Tây Lương mời về trước, chuyện của Đông Việt không tiện có mặt mọi người."

Tinh Nhi đương nhiên biết hắn đang tức giận, chỉ là chính nàng cũng có chuyện cần phải xử lý, rốt cuộc tại sao Tô Doanh lại nói như vậy?

Bên trong ngoại trừ huynh muội Hoàn Nhan, Từ Nhất Thịnh và thị nữ áo vàng, mọi người đều lui ra. Cửa phòng đóng lại, giờ phút này Thanh Nhã đã không còn khóc, trên mặt cũng không còn vẻ giả vờ ủy khuất, nhưng đầu đó thoáng lộ ra một tia bi ai. Tính lâu như vậy, cuối cùng ông trời lại ban cho nàng trò đùa lớn như vậy!

"Gia tộc Hoàn Nhan không có kẻ không có tiền đồ như ngươi!" Hoàn Nhan Vũ lạnh lùng nhìn nàng.

Khóe miệng Thanh Nhã cong lên một nụ cười lạnh, nhưng không nói gì. Hiện tại nàng đã thất bại, hoàn toàn thất bại rồi.

"Thu dọn đồ trở về Đông Việt!"

Thị nữ áo vàng bị dọa tới chút thanh âm cũng không dám phát ra, nàng ta nhích người lại gần công chúa, lại cẩn thận nhìn về mặt phản nộ của Hoàng Thượng, cả người run rẩy không ngừng.

Thanh Nhã công chúa bỗng đứng ngẩn đầu lên, rung rung nhìn Hoàn Nhan Vũ, si ngốc mà cười: "Huynh còn nhớ ngày xuất giá của Tam hoàng tỷ không? Tam hoàng tỷ cũng không được phụ hoàng thương yêu, cho nên hôn sự của tỷ ấy cũng làm qua loa, nghe nói ngay cả Phò mã cũng không đối xử tốt với tỷ ấy, cuối cùng cứ thế mà ra đi. Nghe được tin, phụ hoàng ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không rơi, chỉ lạnh lùng gật đầu nói ông đã biết. Huynh từng nói muội năm đó tại sao lại phản bội huynh, lý do rất đơn giản, bởi vì muội không muốn giống Tam hoàng tỷ! Không muốn đạp lên vết xe đổ đó chẳng lẽ là lỗi của muội sao?" Nói tới đây, nàng nhịn không được mà khóc, từng giọt lệ theo gò má rơi trên mặt đất.

Ngũ hoàng huynh đã từng rất yêu thương mình, nhưng huynh ấy không được phụ hoàng sủng ái, ngôi vị hoàng đế kia vĩnh viễn không tới lượt Ngũ hoàng huynh ngồi xuống. Nàng chẳng qua là một công chúa vô sủng, tới lúc đó tùy tiện bị chỉ hôn ra ngoài, phò mã thế nào chắc chắn là người nàng không thể chọn, cuộc sống về sau cũng không do nàng không thể. Nàng không muốn sống một cuộc sống như vậy, nàng sợ mình sẽ giống Tam hoàng tỷ.

Cho nên nàng đứng ra giúp Nhị hoàng tử, chỉ hy vọng sau khi đăng cơ, hắn có thể cho nàng cuộc sống hạnh phúc, cho nàng lựa chọn vị hôn phu, người thật sự yêu nàng.

Ngũ hoàng huynh tiêu dao bên ngoài quá lâu, nhưng nàng ở trong cung đã quá quen với kết cục bi ai của kẻ thất sủng, nàng sợ, cho nên nàng liều mạng thay đổi tương lai của mình.

Từ Nhất Thịnh phản nộ, giờ phút này không màng thân phận tôn ti, hắn cắn răng: "Chỉ vì vậy mà công chúa phản bội Hoàng Thượng, còn muốn giết hại ngài ấy?"

Thanh Nhã không thèm đưa mắt nhìn hắn, chỉ quát lớn: "Câm miệng, ngươi là cái thá gì!"

Lời vừa dứt, "Bang" một tiếng, chén trà trên bàn bị Hoàn Nhan Vũ đập mạnh xuống đất, sắc mặt âm trầm, lồng ngực không ngừng lên xuống.

Thanh Nhã công chúa cười rộ lên: "Nhưng kết quả thì sao? Thì ra hoàng huynh của muội mới là người lợi hại nhất! Cho dù Thanh Nhã thủ đoạn có lợi hại thế nào, huynh vẫn êm đẹp đứng ở đây, tựa như năm đó việc phụ hoàng từng làm với Tam hoàng tỷ! Biết rõ muội không muốn nhưng vẫn kiên quyết gả muội cho Hoàng đế Tây Lương! Bây giờ vừa ý rồi, huynh lại không vui sao?"

Hoàn Nhan Vũ tiến lên, duỗi tay bóp cổ Thanh Nhã công chúa: "Nói nữa trẫm sẽ giết ngươi."

Thanh Nhã nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng: "Giết đi, muội biết huynh đã sớm muốn giết muội." Từ ngày nàng dẫn người của Nhị hoàng tử tới truy sát hắn, hắn không phải đã muốn giết nàng rồi sao? Miễn cưỡng giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng trong lòng vẫn còn hận ý.

Thị nữ cả kinh, sau một lúc mới hoàn hồn, nhưng vẫn không dám câu tình một câu.

Lực đạo trên tay ngày càng lớn, sắc mặt Thanh Nhã công chúa dần biến thành xanh tím, nhưng Hoàn Nhan Vũ vẫn không buông tay. Hắn vẫn nhìn chăm chăm nàng, hận không được mà trực tiếp bóp chết!

Hắn đề phòng những huynh đệ đó, nhưng thật không ngờ hoàng muội mà mình yêu thương lại đứng phía sau tính kế.

Kêu hắn có thể không oán không hận sao?

Đầu ngón tay run lên, Hoàn Nhan Vũ rốt cuộc cũng buông tay xuống. Thanh Nhã công chúa ho khan mấy tiếng, thấy hắn xoay người ra ngoài, nàng nhịn không được mà hỏi: "Trên tay hoàng huynh dính nhiều máu như vậy, chẳng lẽ lại sợ thêm một người sao?"

Người ngoài cửa không quay đầu lại, chỉ khẽ đáp: "Chỉ hy vọng ngươi không chết ở Tây Lương."

Thanh Nhã công chúa không khỏi kinh ngạc, sau đó là cười nhạt: "Vừa đoạt ranh giới của hắn, lại không muốn muội chết ở Tây Lương, chẳng lẽ hoàng huynh cũng giống người vừa rồi, đoạn tị sao?"

Cánh tay đỡ cửa bất giác căng thẳng, hắn nghiêng đầu nhìn Từ Nhất Thịnh, thấp giọng: "Đề ý Thanh Nhã cho trẫm, trẫm muốn nó sống rồi khỏi Tây Lương."

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Từ lúc Thanh Nhã công chúa phản bội Hoàng Thượng, trong lòng Từ Nhất Thịnh đã bắt đầu chán ghét nữ tử này. Hoàng Thượng đối xử tốt với nàng ta như thế, chẳng lẽ một chút cũng không động lại trong đầu sao? Vừa rồi nàng ta còn dám nói Hoàng Thượng mới là người lợi hại nhất, nàng ta có biết năm xưa Hoàng Thượng đã chịu đựng bao nhiêu chuyện không?

Mỗi lần nghĩ tới việc này, Từ Nhất Thịnh càng thêm oán hận.

Nhìn thân ảnh trước mặt lão đạo một cái, Từ Nhất Thịnh vội đưa tay diu, lại thấy hấn lắc đầu: "Trẫm không sao, ngươi ở lại canh giữ đi."

.....

Lúc bọn người Tĩnh Nhi đi ra, Tôn Toàn sớm đã sai người chuẩn bị một sương phòng ngoài cung.

Nội thất đã nổi huân hương, Tĩnh Nhi và Tô Doanh đi vào.

Tĩnh Nhi sớm đã nhìn không được, liền mắng: "Đầu ngươi bị đá đập vào hả? Lời này sao có thể tùy tiện nói lung tung chứ?"

Tô Doanh quỳ xuống, cúi đầu: "Hoàng Thượng sao có thể cưới nàng ta? Công chúa tâm địa xảo trá, không xứng với Hoàng Thượng."

Tĩnh Nhi vẫn tức giận, nói: "Vậy thì sao? Trẫm cưới nàng ta chẳng qua là dùng kiểu hoa đưa người từ Hành quán tới lãnh cung mà thôi! Ngươi rốt cuộc có biết nói những lời này sẽ có hậu quả gì không hả?" Tất cả đường lui nàng đã tính kỹ, nhưng giữa đường lại nhảy ra một tên Tô Doanh! Tĩnh Nhi bị hấn chọc cho tức điên, hận không thể một chương đánh hấn tỉnh.

Giờ phút này, Tô Doanh không hề sợ hãi, cũng không hối hận, ngược lại ả ần có chút cao hứng. Thì ra từ đầu tới cuối Hoàng Thượng chưa từng có ý định giết hấn, hoặc ép hấn cưới Thanh Nhã công chúa, như vậy đã đủ lắm rồi.

Hấn cúi người, thấp giọng: "Khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn cho thần tử quan."

"Trẫm không chuẩn!" Tĩnh Nhi cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

"Vi thần là người thị phi, sợ làm bẩn thanh danh của Hoàng Thượng."

Lời này khiến Tĩnh Nhi bật cười ha ha, trừng mắt nhìn hấn: "Ngươi sợ làm bẩn thanh danh của trẫm? Trẫm biết ngươi vì không muốn để trẫm cưới Thanh Nhã công chúa nên mới không tiếc nói dối như vậy, chẳng lẽ nói dối dễ làm lắm sao? Chờ người Đông Việt về nước, trẫm sẽ chỉ hôn cho ngươi, để những tin đồn hoàn toàn biến mất." Vừa lúc nàng cũng định tứ hôn cho hấn và Mạnh Ninh, lúc này không phải cơ hội tuyệt vời sao? Đến lúc đó người Đông Việt đã không còn ở đây, không ai rảnh mà đi truy cứu việc này.

Tô Doanh vẫn cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười chua xót: "Vi thần, không nói sai."

Hấn không muốn Hoàng Thượng chỉ hôn, sự việc đã tới nước này, hấn còn nhẫn tâm làm chậm trễ cả đời của một cô nương nữa sao?

Ai đi theo hấn cũng đều không được hạnh phúc.

Tĩnh Nhi khi này còn cười, giờ phút này toàn bộ khuôn mặt đều cương nghị, con ngươi bắt giắc căng lớn, chăm chăm nhìn người bên dưới.

Hấn nói cái gì? Không phải nói dối!

"Tô Doanh!" Tĩnh Nhi tiến lên kéo hấn từ dưới đất, hung hăng trừng mắt, "Là ai?"

Tĩnh Nhi vẫn nhớ thời điểm bọn họ mới gặp, nàng lừa hấn nói mình đoạn tụ, tiểu tử ngốc Tô Doanh này còn bị dọa tới sắc mặt trắng bệch. Cho nên, Tĩnh Nhi không tin Tô Doanh đoạn tụ, nàng chỉ tin hấn đang sợ tin đồn sẽ gây phiền phức cho nàng, vì vậy mới tình nguyện nói bản thân không hề nói dối.

Ánh mắt Tô Doanh có chút trốn tránh, hấn sao có thể nói cho Hoàng Thượng biết nam tử mà hấn động tâm là ai chứ?

Tĩnh Nhi vẫn kiên định với kết luận trong lòng, cho nên càng thêm kiên nghị hỏi: "Đã là người trong lòng ngươi, vậy nói trẫm biết hấn là ai!"

"Xin Hoàng Thượng đừng ép vi thần." Hấn chỉ có thể trả lời như vậy.

Tĩnh Nhi càng thêm tức giận, Tô Doanh này thật cứng đầu ngoan cố!

Nàng buông tay, hấn lại quỳ xuống: "Vi thần khiến Hoàng Thượng thất vọng rồi."

Tĩnh Nhi đang nổi nóng, giờ phút này nghe hấn nói thế, liền nghiêng răng: "Vậy quỳ ở đây, khi nào thông suốt rồi kêu người tới bẩm báo cho trẫm!"

Sau đó, "Bang" một tiếng, Tĩnh Nhi bước nhanh ra ngoài, hung hăng đóng sầm cánh cửa.

Bên trong lập tức trở về an tĩnh, Tô Doanh ngẩng đầu, khoe miệng cong lên nụ cười bất đắc dĩ. Chẳng lẽ muốn hấn nói, người trong lòng hấn chính là

Hoàng Thượng sao? Nếu hần nói vậy, ngày sau bọn họ biết phải đối mặt thế nào? Hôm nay Hoàng Thượng còn hẹn với Mạnh tiểu thư, ngài ấy rất cuộc không hề giống hần.

Tồn Toàn thấy Tĩnh Nhi tức giận đi ra, vừa định đuổi theo lại nghe nàng nói: "Không ai được đi theo!"

Nàng thật sự tức giận, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh.

Người phía sau đương nhiên không dám đi theo, chỉ biết trơ mắt nhìn Hoàng Thượng biến mất ở trước mặt.

Trong lòng Tĩnh Nhi còn đang nghĩ tên Tô Doanh kia sao lại hồ đồ như vậy, lại nghe hai cung nữ đứng trên cầu thì thầm chuyện vừa rồi xảy ra trong phòng của Thanh Nhã công chúa.

"Thật không ngờ mà!"

"Đúng vậy, người nói xem tại sao Tô đại nhân lại là người như vậy?"

"A, vậy mà ngày thường mỗi lần thấy Tô đại nhân, ta đều muốn tiến lên chào hỏi ngài ấy mấy câu."

"Cũng không phải là..."

Hai cung nữ mãi mê nói chuyện, ngữ khí lộ rõ vẻ bị thương xen lẫn khinh bỉ. Tĩnh Nhi đang tức giận nên nhanh chóng tiến lên, tát cho một cung nữ cái tát, lạnh giọng: "Dám nói bậy hả? Đề xem trẫm xử lý các người thế nào!"

Thấy Hoàng Thượng tới, cả hai cung nữ đều sợ tới trắng mặt, cuống quýt quỳ xuống, vừa dập đầu vừa khóc: "Nô tỳ biết sai rồi, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội! Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!"

Nhìn các nàng khóc lóc, Tĩnh Nhi vừa định lên tiếng đã nghe giọng của Hoàn Nhan Vũ từ phía trước truyền tới: "Cho dù người có giết bọn họ thì có thể ngăn được miệng lưỡi thế gian sao? Tất cả đều chém? Đó là việc chỉ có bạo quân mới làm."

Tĩnh Nhi sững sốt, bất giác đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Vũ cũng đang nhìn nàng. Từ Nhất Thịnh không đi theo, cả người hần chỉ mặc bạch sam, cả khuôn mặt tái nhợt như tuyết.

Sau một lúc lâu, Tĩnh Nhi mới mắng "Cút". Hai cung nữ ngàn ân vạn tạ rồi nhanh chóng lui xuống, chỉ sợ Hoàng Thượng suy nghĩ lại sẽ bắt họ trở về.

Tĩnh Nhi không đi về phía trước, nàng và hần cứ đứng xa vậy mà nhìn nhau.

Trong mắt nàng là lửa giận.

Nhưng đáy mắt hần lại ẩn chứa đau thương.

Cuối cùng nàng cũng lên tiếng: "Muội muội người làm tốt lắm!"

"Không phải ban Thanh Nhã cho Tô ái khanh của người là xong việc sao?" Hoàn Nhan Vũ dám khẳng định, chỉ cần nàng làm như vậy, có lẽ Tô Doanh sẽ không nói ra lời đó.

Tĩnh Nhi lạnh giọng: "Nàng ta không xứng!"

Hay cho một câu "Nàng ta không xứng".

Hoàn Nhan Vũ ghen tị, hoàn toàn ghen tị. Tĩnh Nhi không làm như vậy bởi vì nàng cảm thấy Thanh Nhã không xứng làm thiếp tử của Tô Doanh, thậm chí nghe đám cung nữ nghị luận nàng cũng phẫn nộ như vậy, điều đó cho thấy tầm quan trọng của Tô Doanh trong lòng nàng.

Trái tim Hoàn Nhan Vũ khó chịu vô cùng, giống như đồ vật vốn thuộc về mình bị người khác nhúng tay vào.

Chỉ là, tiểu tử thú là đồ vật sao?

Hồ hấp bất giác trở nên dồn dập, Hoàn Nhan Vũ không biết bản thân vì sao lại tức giận như vậy. Hần bật thốt lên: "Thanh Nhã cho dù là công chúa Đông Việt không có giá trị, nhưng chẳng lẽ muội ấy không xứng với một tên tân khoa Trạng Nguyên sao? Hay là tiểu tử thú người không chịu nổi bộ dáng Tô ái khanh ngọc thụ lâm phong, nên động tâm với hần?"

Tĩnh Nhi cũng không nhún nhường: "Nếu như vậy thì sao? Người có thời gian rảnh quản chuyện Tây Lương ta, không bằng lo người của Đông Việt người đi! Người không có tư cách khoa tay múa chân với ta!"

"Người..." Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ lập tức thay đổi, nhưng Tĩnh Nhi nói đúng, hần có tư cách gì xen vào chuyện của nàng? Nàng thích ai, nào liên quan tới hần?

Chỉ là, vì sao nghe nàng xác nhận động tâm với Tô Doanh, trái tim hần lại khó chịu như vậy. Mặc dù biết nàng giận dữ nói thế, nhưng hần vẫn rất khó chịu, giống như có con trăn siết chặt, mỗi lần hít thở đều vô cùng khó khăn.

Hoàn Nhan Vũ không nói gì, chỉ xoay người rời đi. Mãi đi được một đoạn xa, không còn thấy người phía sau, hắn mới run rẩy đỡ vách tường bên cạnh. Miệng vết thương đột nhiên truyền tới cơn đau, thái dương mồ hôi lạnh ròng ròng.

Với nàng, Tô Doanh là sủng thần, nàng che chở hắn, còn Hoàn Nhan Vũ này chỉ là người ngoài mà thôi!

Người ngoài...

A, hắn lạnh lùng cười, quả nhiên là ghen tị.

Cách đó không xa, hắn thấy Thừa tướng Tây Lương vội vàng tới, đương nhiên là vì chuyện của Tô Doanh. Mặc dù sự tình đã nháo thành như vậy nhưng Hoàn Nhan Vũ vẫn có chút hâm mộ Tô Doanh, ít ra, bên cạnh hắn còn nhiều người nguyện ý giúp đỡ như vậy.

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ tái nhợt, nếu hắn đổi vị trí cho Tô Doanh, dù có xảy ra chuyện gì hắn cũng không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Thánh chỉ tứ hôn

"Hoàng Thượng." Tôn Toàn cẩn thận tiến vào, gác đồ trong tay lên bàn, "Tô đại nhân bị Thừa tướng mang về phủ rồi."

Tĩnh Nhi vốn đang ngồi thất thần, giờ phút này nghe thái giám nói chuyện, nàng chỉ "Ừ" một tiếng. Tô Doanh lần này trở về chắc chắn sẽ không yên, Thừa tướng là người bảo thủ, biết cháu đích tôn của mình lại là đoạn tụ, nói không chừng sẽ phạt thật nặng!

Tôn Toàn thấy nàng không nói lời nào, hắn lại tiếp tục: "Đây là rượu mơ Mạnh tiểu thư mang tới cho ngài."

Tĩnh Nhi nhíu mày, làm như bưng tỉnh, thế mà quên mất chuyện của Mạnh Ninh. Nàng nhảy dựng lên, hỏi: "Nàng ấy về rồi sao?"

Tô Toàn thờ dài gật đầu, ban đêm trời lạnh, Mạnh tiểu thư chờ trong đình nhưng không thấy Hoàng Thượng tới, đương nhiên là trở về.

"Vậy nàng ấy có nói gì không?" Trong lòng Tĩnh Nhi không khỏi áy náy.

Tôn Toàn lắc đầu: "Mạnh tiểu thư chỉ dặn nô tài mang rượu tới cho Hoàng Thượng, còn nói mùi rượu vẫn giống khi trước."

Tĩnh tình Mạnh Ninh giống hệt Mạnh Trường Dạ, bình thường không hay so đo. Lúc gặp Tô Doanh, nàng còn định tác hợp mối hôn sự này, ai ngờ kết quả...

Nhớ tới Tô Doanh, Tĩnh Nhi lại tức giận. Nàng ngồi xuống, nói: "Đưa áo choàng cho Ninh Nhi." Thời tiết lúc này rất lạnh, nếu không cẩn thận sẽ sinh bệnh ngay. Nghĩ Mạnh Ninh còn chưa đi xa, Tĩnh Nhi liền nói, "Tôn Toàn, người tự đi một chuyến."

Thái giám không trả lời, chần chờ một lát, hắn lấy hết can đảm mà nói: "Theo nô tài, áo choàng không cần đưa đâu."

"Vì sao?" Tĩnh Nhi nhíu mày, yên lặng nhìn hắn.

Sắc mặt có chút kỳ quái, Tôn Toàn cúi đầu, thấp giọng: "Hoàng Thượng biết rõ thân phận của mình, nhưng trong mắt Mạnh tiểu thư, Hoàng Thượng là Hoàng Thượng, vẫn là nam tử đường đường chính chính."

Đáy mắt Tĩnh Nhi dâng lên một tia một kinh ngạc, sau một lúc lâu mới hoàn hồn: "Ý người là Ninh Nhi đối với trẫm..." Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, đứng bật lên, hai mắt chăm chăm nhìn bình rượu trên bàn.

Trong lòng Tôn Toàn trầm than, Hoàng Thượng là người thông minh nhưng trong chuyện tình cảm lại chưa trưởng thành. Nàng cảm thấy tình cảm với Mạnh tiểu thư giống hệt tỷ muội, nhưng trong lòng nàng ấy cũng nghĩ vậy sao? Nhưng Tôn Toàn lại khác, những gì Hoàng Thượng không chú ý, hắn đều nhìn thấy rõ ràng. Ánh mắt Mạnh tiểu thư nhìn Hoàng Thượng, tất cả đều là ái mộ.

"Tâm tư Hoàng Thượng không để trên tình cảm nam nữ, đương nhiên chưa từng để ý..." Thấy sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, Tôn Toàn chỉ đành khuyên bảo một câu.

Tĩnh Nhi cười khổ một tiếng, lời Tôn Toàn nói khiến nàng ý thức được rằng thì ra bọn họ đều đã trưởng thành, sớm đã không còn là những đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Quả thật, nàng một lòng vì giang sơn Tây Lương, chuyện tư tình nhi nữ nàng thậm chí chưa từng nghĩ tới, càng không ngờ rằng tình cảm Mạnh Ninh đối với mình lại thay đổi như vậy.

Tĩnh Nhi bỗng nhớ lại chuyện Hoàn Nhan Vũ phái người tới Mạnh phủ cầu hôn, khi đó Mạnh Trường Dạ cũng đồng ý. Cánh tay đỡ bàn bắt gác buộc

chặt, chẳng lẽ Mạnh Trường Dạ sớm đã phát hiện chuyện này hay sao?

Nàng cười bất lực, thì ra chỉ có mình nàng ngu ngốc!

Từ nhỏ không có huynh đệ, Mạnh Ninh lại đối tốt với mình, Tình Nhi chẳng qua cũng muốn thật lòng đối đãi với nàng ấy, thì ra tất cả đều là sai.

Tâm tình Tình Nhi bỗng nhiên buồn bực tới cực điểm, bắt đầu từ khi nào đối tốt với người khác nàng cũng không thể làm vậy?

Nghĩ như vậy, nàng càng cảm thấy ủy khuất.

Tương Tầm đứng lúc bụng nước ăm vào, thấy sắc mặt hai người bên trong đều khó coi, nàng liền cười làm hòa: "Tôn công công lại chọc giận Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng đừng tin hấn, Tô công công chỉ là nhất thời lỡ miệng thôi." Nàng buông chậu nước xuống, tiến lên đỡ Tình Nhi, "Hoàng Thượng đi tắm đi."

Tình Nhi để nàng hầu hạ, thấy Tương Tầm quỳ xuống cõng nự ủng giúp nàng, nhin không được mà hỏi: "Tương Tầm, trẫm đối tốt với ngươi, liệu ngươi có thích trẫm không?"

Lời này dọa Tương Tầm sợ không nhẹ, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ, sau một lúc lâu mới dám trả lời: "Hoàng Thượng đừng đùa nô tỳ, nô tỳ biết ngài là ai, sao có thể nảy sinh ý niệm này?"

Giọng nói Tương Tầm nhẹ nhàng, ước chừng đã trở về sau tia khiếp sợ.

Tình Nhi cười cười, đúng vậy, Tương Tầm biết thân phận của nàng, nào có thể có ý như vậy?

Đúng lúc này, Liên Vũ từ bên ngoài tiến vào, trên người mang theo hàn khí: "Hoàng Thượng, Mạnh tướng quân tới, hình như đang vội tìm ngài!"

Vừa nghe người tới là Mạnh Trường Dạ, Tình Nhi tưởng Mạnh Ninh xảy ra chuyện, liền nói: "Mau truyền!"

Tương Tầm thấy nàng đột nhiên đứng lên liền vội đỡ lấy, nhú mày: "Hoàng Thượng cẩn thận." Bọt nước bắn tung tóe làm ướt nự ủng mình hoàng, Liên Vũ thờ dài một tiếng, vội tìm đồ sạch tới để nàng thay.

Mạnh Trường Dạ đã thay triều phục, trên người dính đầy sương đêm.

Thấy Mạnh Trường Dạ như vậy, Tình Nhi không khỏi sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng thờ phào nhẹ nhõm. Vào cung diện thánh, Mạnh Trường Dạ còn có thời gian thay triều phục, chứng tỏ Mạnh Ninh không sao. Nàng đi qua, ngồi xuống: "Trời đã khuya, không biết Mạnh thúc thúc có việc gì quan trọng vậy?" Nếu Mạnh Ninh không xảy ra chuyện, tâm tình Tình Nhi cũng trở về bình thường.

Sắc mặt Mạnh Trường Dạ âm trầm, đột nhiên quỳ xuống: "Mạt tướng tới tột là thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho Ninh Nhi!"

Tứ hôn? Trễ như vậy?

Tình Nhi không khỏi khiếp sợ, lập tức biết được chuyện gì đang xảy ra. Mạnh Trường Dạ đương nhiên biết tối nay Mạnh Ninh vào cung, còn biết các nàng hèn uống rượu thường trăng... Trong lòng người làm phụ thân nghĩ gì, Tình Nhi có lẽ đoán được phần nào.

Nàng tiến lên đỡ hấn: "Trong lòng trẫm đương nhiên nhớ kỹ hôn sự của Ninh Nhi, chắc chắn sẽ chỉ cho nàng một mối lương duyên tốt."

Mạnh Trường Dạ tiếp lời: "Không sợ Hoàng Thượng chê cười, lần trước có vị Nhan công tử phái người tới phủ cầu hôn, mạt tướng đã đồng ý. Chỉ là người của vị Nhan công tử kia nói phải trở về quê ở Giang Nam một chuyến, mạt tướng nghĩ, không bằng Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn trước..."

Tình Nhi ngậy người, cái gì là công tử họ Nhan chứ, hay cho tên Hoàn Nhan Vũ!

Mạnh Trường Dạ thật đúng là tin người, giờ phút này hấn tới tìm Tình Nhi chẳng qua là chờ không kịp, sợ Mạnh Ninh càng lún càng sâu.

Thấy Tình Nhi không nói lời nào, Mạnh trường Dạ tiếp tục: "Xin Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn trước, chờ Nhan công tử trở về, vừa lúc có thể thành hôn với Ninh Nhi." Ngữ khí của hấn lộ rõ vẻ vội vàng, hấn lo nếu còn chờ sẽ hại cả đời Mạnh Ninh.

Tình Nhi nhin không được mà hỏi: "Mạnh thúc thúc thật sự cảm thấy tên họ Nhan kia sẽ cưới Ninh Nhi sao?" Tên khốn Hoàn Nhan Vũ kia, muốn đi thì đi đi, tại sao còn để nàng thu dọn cục diện rối rắm này hả?

Tình Nhi không biết Mạnh Trường Dạ là thật sự vội vàng hay vội gả nữ nhi ra ngoài tới đầu óc bị hư nữa? Hoàn Nhan Vũ nói cái gì thì sự thật là vậy sao?

Mạnh Trường Dạ quả nhiên không nghe ra khác thường, vẫn gật đầu: "Vị công tử kia gia thế trong sạch..."

"Mạnh thúc thúc từng gặp hấn chưa?" Tình Nhi cắt ngang.

Mạnh Trường Dạ không khỏi xấu hổ, thành thật đáp: "Vẫn chưa."

"Vậy bỏ đi!" Tinh Nhi cười lạnh, "Mạnh thúc thúc không cần gấp, trăm chẳng lẽ sẽ hại Ninh Nhi sao? Ngày sau không truyền nàng vào cung nữa, nếu người không yên tâm, trăm sẽ thu lại lệnh bài của nàng."

Nói cũng đã thẳng thắn như vậy, Mạnh Trường Dạ cho dù có ngốc thì cũng nên hiểu. Hắn xanh mặt, chuyện hắn và Sở Linh Tê lo lắng đang xảy ra, sao có thể không vội?

Tuy Hoàng Thượng nói thế, chẳng lẽ nữ nhi của ông chịu nghe sao?

Đột nhiên thu lại lệnh bài, Ninh Nhi không nháo tới trời long đất lở à?

Trái tim Mạnh Trường Dạ vẫn căng chặt: "Mặt tướng thay Ninh Nhi cảm tạ Hoàng Thượng trước, nếu Hoàng Thượng đã có suy nghĩ này, chuyện tứ hôn chẳng qua là sớm hay muộn. Mặt tướng cảm thấy Nhan công tử kia không tồi, khẩn cầu Hoàng Thượng hạ chỉ!" Mạnh Trường Dạ hiểu quá rõ nữ nhi này, lệnh cha mẹ lời mai mối trong mắt nàng không đáng là gì, chỉ có Hoàng đế tứ hôn mới có thể chặt đứt hoàn toàn ý niệm.

Mạnh Trường Dạ còn đang suy nghĩ thì Tinh Nhi lên tiếng cắt ngang: "Người cho rằng vị Nhan công tử kia là ai?"

Mạnh Trường Dạ cả kinh, đáp: "Người hầu hắn nói là công tử của phường thôn Nhan thị ở Giang Nam..."

Giờ phút này nếu Hoàn Nhan Vũ ở đây, Tinh Nhi sợ bản thân hận không thể cho hắn một trận! Còn phường thôn nữa chứ!

Nàng cắn môi: "Nếu trăm nói người đó là Hoàng đế Đông Việt, hôn sự này, người còn muốn trăm ban không?"

"Cái gì?" Mạnh Trường Dạ lần này thật sự cả kinh, ngay cả hai mắt cũng căng lớn.

Tôn Toàn đứng cạnh thờ dài, hai cung nữ đứng sau cũng vô cùng kinh ngạc, nửa câu cũng không dám nói.

Sau một lúc lâu, Mạnh Trường Dạ vẫn kiên quyết như đinh đóng cột: "Thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn."

"Mạnh thúc thúc!" Tinh Nhi tức giận tới nhảy dựng lên.

Mạnh Trường Dạ cúi đầu: "Nếu Hoàng Thượng đã biết vì sao mặt tướng lại gấp như vậy, xin ngài hãy tứ hôn. Nếu sự tình nháo lớn, Ninh Nhi không được hạnh phúc, cũng sẽ hại tới Hoàng Thượng."

.....

"Bang..."

Thánh chỉ bị Hoàn Nhan Vũ vứt thẳng xuống đất, hắn trở mắt nhìn Tinh Nhi, cắn răng: "Đây là ý gì?"

Tinh Nhi không quan tâm thứ bị ném xuống đất, nàng chỉ giờ tay xoa xoa ấn đường, thấp giọng: "Còn có thể là ý gì, đương nhiên là thánh chỉ tứ hôn cho Mạnh phủ, muốn đưa người xem trước, có chỗ nào không ổn không?"

Thánh chỉ mới đưa tới Hành quán chưa được bao lâu, Hoàn Nhan Vũ đã gấp gấp chạy tới đây. Lúc này đã là nửa đêm, nhưng cả hai đều không hề buồn ngủ.

"Ta đã nói không cưới Mạnh Ninh rồi!"

Tinh Nhi cười nhạo: "Người cho rằng bản thân là ai? Người nói không cưới là không cưới sao! Vậy lúc trước trêu chọc nàng ấy làm gì? Còn cầu hôn, còn phường thôn, còn Nhan công tử! Có bản lĩnh làm thì tự mình thu dọn cục diện rồi rầm này đi!"

"Người..." Lúc trước trêu chọc Mạnh Ninh, hắn chẳng qua là muốn chơi tên tiểu tử thúi này một vỏ. Kết quả người còn chưa đùa được, chính mình đã dính vào một đồng phiền toái!

Tinh Nhi thấy sắc mặt hắn trắng bệch, nàng cũng không nói nhiều: "Thánh chỉ sáng mai sẽ hạ, tự người đi tìm Mạnh Trường Dạ tứ hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Về nước tuyển tú

Hoàn Nhan Vũ không phải thật sự muốn cưới Mạnh Ninh, tối nay thấy Tinh Nhi hạ thánh chỉ, hơn nữa ngữ khí nói chuyện của nàng với mình lúc này, trong đầu bất giác nhớ lại nàng từng che chở Tô Doanh thế nào, Hoàn Nhan Vũ tức giận, hừ lạnh: "Nếu thánh chỉ đã hạ, ta vì sao phải tìm Mạnh tướng quân tứ hôn?"

"Hoàn Nhan Vũ!" Tinh Nhi nhú mày, trừng mắt nhìn hắn, "Ngươi không thích Ninh Nhi, cưới nàng làm gì?"

Hoàn Nhan Vũ cười cười: "Nói là nói vậy, ngươi không phải muốn cưới nàng sao?"

"Ta..." Tinh Nhi xấu hổ, nàng sao có thể cưới Mạnh Ninh? Hôm nay Mạnh Trường Dạ tới đây, không phải cũng vì chuyện này hay sao?

Mạnh Ninh là thiên kim của Mạnh gia, phu thê Mạnh thị thương con hết lòng, vì sợ Mạnh Ninh không thể khống chế tình cảm mới vội vàng đồng ý lời cầu hôn của "Nhan công tử", thậm chí không màng điều tra thân thế của hắn.

Thương thay tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ, phụ hoàng yêu thương nàng không phải cũng như vậy sao? Phần tình cảm này, Tinh Nhi rõ.

Hoàn Nhan Vũ không nghĩ nàng chần chờ như vậy, hắn nghi ngờ nhìn nàng, bất giác nhú mày: "Chẳng lẽ ngươi không thích nàng?"

Tinh Nhi không muốn nhiều lời, cắn răng: "Liên quan gì tới ngươi?"

Ngữ khí này khiến Hoàn Nhan Vũ không vui, sao lại không liên quan tới hắn? Kêu hắn đi từ hôn không phải làm chuyện mất mặt sao? Nếu tiểu tử thúi đã không muốn cưới, vì sao phải kêu hắn đi từ hôn?

Hắn đường đường là Hoàng đế Đông Việt, cưới một nữ nhân thì có làm sao?

Nghĩ tới đây, hắn nói chuyện càng vô si: "Nếu không phải ngươi muốn để lại cho mình, vậy ta sẽ nhận lấy." Nói xong, hắn xoay người, một mặt nói, "Không còn sớm nữa, ta về đây."

Tinh Nhi căng mắt, vội đuổi theo kéo hắn lại: "Nè, cái gì là nhận lấy?" Mạnh Ninh há là đồ vật? Hoàn Nhan vũ này thật buồn cười!

Sức lực của nàng rất lớn vô tình đụng trúng vết thương, hắn theo bản năng duỗi tay đè lại, cười lạnh: "Ngươi không cần, vậy ta nhận, không phải đơn giản lắm sao?"

"Không thể!" Tinh Nhi tức giận.

"Vì sao?" Hắn nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, nàng thấp hơn hắn một cái đầu, còn hắn lại cao ngạo từ trên nhìn xuống, khóe miệng nhìn không được mà cong lên ý cười thích chí.

Tinh Nhi bị hắn hỏi tới nghẹn họng, chỉ nói: "Bởi vì... Không thể!"

Hoàn Nhan Vũ nhìn không được mà cười rộ lên, nhìn chằm chằm nàng, hỏi: "Ngươi sẽ không nói chuyện với đại thần của ngươi như vậy đấy chứ? Bởi vì không thể, cho nên không thế sao?"

"Đừng mồm mép với ta!" Nàng cảnh cáo.

Hắn nhú mày, tấm tắc: "Tiểu tử thúi, đây không phải bộ dáng cầu người." Nhìn nàng, chẳng lẽ Mạnh gia đồng ý gả Mạnh Ninh sao?

"Ngươi..." Nàng không phải yêu cầu hắn, nhưng bộ dáng của hắn rõ ràng là muốn giằng co với nàng.

Tinh Nhi không khỏi rầu rĩ, tên Hoàn Nhan Vũ này quả thật khó đối phó!

Hoàn Nhan Vũ thông dong mở miệng: "Cầu ta."

Đáy mắt Tinh Nhi nổi lên lửa giận, Hoàn Nhan Vũ này thật đúng là được một tác lại muốn tiến lên một thước! Chỉ là nghĩ tới Mạnh Ninh, Tinh Nhi lại mềm lòng. Nàng hít một hơi thật sâu, ngữ khí cũng dịu xuống: "Ngươi muốn thế nào?"

Thấy Tinh Nhi đã hạ giọng, Hoàn Nhan Vũ liền cảm thấy sáng khoái, trái tim như nở hoa, cười hi hi đáp: "Không muốn thế nào cả, chỉ là có một yêu cầu nho nhỏ."

Tinh Nhi nghi hoặc, nghe hắn tiếp tục: "Ngày sau cho dù dưới tình huống nào cũng không được ở riêng với Tô ái khanh của ngươi."

Còn tưởng hắn yêu cầu cái gì, không ngờ lại là việc này!

Tinh Nhi tròn hai mắt, không tin nhìn người trước mặt: "Vì sao?"

Một câu "Vì sao" này Hoàn Nhan Vũ cũng đang tự hỏi, điều kiện này hắn cũng từng nghĩ tới, nhưng không biết tại sao lại nói thẳng ra. Khẽ ho vài tiếng, hắn mới trả lời: "Ta... Sợ ngươi giống hắn trở nên đoạn tụ, ở cạnh nhiều sẽ không tốt..."

Ánh mắt hắn có chút trốn tránh, nhất thời không dám đối diện Tinh Nhi.

Tinh Nhi liếc nhìn hắn, bất giác hỏi: "Hoàn Nhan Vũ, sao ta thấy ngươi cứ quái quái thế nào vậy? Không phải ngươi đoạn tụ chứ?" Tiểu tử hay lắm, dám nói nàng đoạn tụ sao? Nàng không phải nam tử, lấy gì mà đoạn tụ?

Tĩnh Nhi chỉ thuận miệng nói gì nhưng lại khiến sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, hấn gạt tay Tĩnh Nhi ra, nhanh chóng lui lại mấy bước, phẫn hận đáp: "Nói bậy! Ta sao có thể giống tên không có tiền đồ đó?"

Nhưng vì sao thời điểm phủ nhận tim hấn lại đập nhanh như vậy.

Thình thịch, thình thịch...

Hoàn Nhan Vũ không muốn tiếp tục ở lại, lập tức xoay người rời đi.

Tĩnh Nhi đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng đuổi theo: "Hoàn Nhan Vũ, người đã đồng ý cho ta Thiên Sơn tuyết liên..."

Nhưng người trước mặt không hề quay đầu, chỉ hung tợn nói: "Ta nhớ rồi!"

Từ Nhất Thịnh đứng chờ bên ngoài, thấy Hoàn Nhan Vũ chạy nhanh ra, sắc mặt lại tái nhợt, hấn vội tiến lên hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Hấn bắt lấy tay Từ Nhất Thịnh, nói: "Nhất Thịnh, đi mau."

Từ Nhất Thịnh nhú mày: "Hoàng Thượng, ngài chậm chút, Hoàng Thượng!"

Hoàn Nhan Vũ vẫn chạy như bay, hấn hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Hoàng cung Tây Lương thật quý dị, toàn bộ Tây Lương này cũng thật quý dị, hấn muốn lập tức rời khỏi nơi này!

Mỗi một góc của nơi này đều khiến hấn cảm thấy bản thân không được bình thường, nhưng hấn rõ ràng chẳng sao cả, hấn rất bình thường!

Đúng rồi, tuyển tú! Hấn phải về nước tuyển tú.

Mỹ nữ Đông Việt nhiều như vậy, hấn gấp tới độ chờ không được mà đón các nàng vào cung.

Tĩnh Nhi nhìn bóng dáng ngày càng xa kia, khóe miệng bất giác cong lên ý cười. Hoàn Nhan Vũ thật đúng là kỳ lạ, nàng giống quý lắm sao? Tại sao lại chạy đi nhanh như vậy?

Chẳng qua chuyện của Mạnh Ninh đã được giải quyết, chuyện tuyết liên Thiên Sơn hấn cũng đồng ý, cục đá trong lòng nàng cuối cùng cũng buông xuống.

Đột nhiên nhớ lại khi này Hoàn Nhan Vũ khuyên nàng đừng ở riêng với Tô Doanh, Tĩnh Nhi cười nhạo lắc đầu, đây lại là chủ ý ngu ngốc nào nữa không biết?

Xoay người nhìn bình rượu trên bàn, nàng tự rót ra ly, quốc một ngụm. Hương vị của quả mơ mang theo sự ngọt ngào, mùi rượu không quá nồng, thật sự rất thanh thuần. Hương vị quả nhiên vẫn giống quá khứ, chỉ là...

Hiện tại chỉ có mình nàng thưởng thức, tâm trạng cũng khác khi xưa.

Tĩnh Nhi bất giác thở dài một tiếng, thần sắc cũng trở nên ảm đạm.

Gác chén rượu trên bàn, ánh mắt lại dừng trên đạo thánh chỉ dưới đất, nàng không xoay người nhặt lên, còn đưa chân đá một cước. Dù sao nó cũng không được hạ xuống.

.....

Hôm sau, sau khi lâm triều, Tĩnh Nhi vội vàng thay triều phục ra rồi tới Hành cung. Trên đường, Trương Tầm không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng không phải nói Hoàng đế Đông Việt kêu ngài không cần tiễn hấn sao?" Nàng còn cười, "Theo nô tỳ thấy, không đi thì không đi, thời điểm hấn tới ngài còn không nể chút mặt mũi, hiện tại sao phải đi tiễn hấn chứ?"

Tâm tình hôm nay của Trương Tầm vô cùng tồi, lời nói cũng khiến Tĩnh Nhi thoải mái. Nàng liền cười: "Ai nói tiễn đi tiễn hấn? Hấn đã nói không cần, nếu tiễn đi chẳng phải tự làm mất mặt mình sao?"

Trương Tầm vẫn cười: "Vâng ngài xuất cung làm gì?"

"Đi tiễn Hạ đại nhân." Tĩnh Nhi nhàn nhạt trả lời.

Ban đầu nàng cực kỳ không thích Hạ Ngọc, bởi vì phụ hoàng nói ông ta cũng thích mẫu hậu. Nhưng qua vài lần tiếp xúc, nàng lại cảm thấy nam tử này đáng được kính trọng. Thời gian không còn nhiều, nàng thật sự muốn hỏi Hạ Ngọc, trong mắt ông ta, mẫu hậu là người thế nào.

Trương Tầm ngăn ra, sau đó lại tiếp tục vui cười: "Thì ra là đi tiễn vị thần y trong truyền thuyết."

Hạ Ngọc là thần y được mọi người tán dương, nhưng Trương Tầm biết, việc ông ta trị bệnh hiểm nghèo cho Hoàng Thượng chỉ là lời nói dối, cho nên

nàng mới vui vẻ như vậy.

Tĩnh Nhi bắt giác nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Lần này "bệnh" của trăm tuy không phải ông ta chữa, nhưng y thuật của Hạ đại nhân không phải dễ gạt người."

Hai người đang nói chuyện thì thấy Tô Hạ và Hạ Ngọc từ trong phòng đi ra.

Thấy Hoàng đế, Tô Hạ vội hành lễ: "Thái Thượng Hoàng kêu nô tài đi đưa tiễn Hạ đại nhân."

Tĩnh Nhi cười cười: "Xem ra không cần trăm phải tự mình tới."

Tâm trạng Hạ Ngọc khá tốt, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Không ngờ Hoàng Thượng lại tới."

"Trăm vốn định không tới, chỉ là thuận đường thôi."

Hạ Ngọc cũng không tức giận: "Hoàng đế Đông Việt cũng nên ra ngoài rồi." Hắn đi được vài bước, thấy Tĩnh Nhi không có ý ra ngoài liền bắt giác nhíu mày.

Tĩnh Nhi nhẹ giọng: "Đã nói là trăm thuận đường, cho nên không thể tiễn một đoạn. Hạ đại nhân thuận buồm xuôi gió."

Thấy nàng tới, Hạ Ngọc đã vô cùng cao hứng, hắn cũng không cầu nàng đưa tiễn quá xa. Giờ phút này nghe nàng nói thế, hắn chỉ cười, gật đầu.

Tô Hạ cảm thấy kỳ quái, bắt giác hỏi: "Hoàng Thượng không tiễn Hoàng đế Đông Việt sao?"

Tĩnh Nhi chỉ "Ừ" một tiếng rồi xoay người qua đình cạnh đó ngồi nghỉ.

Hoàn Nhan Vũ nói không tiễn thì nàng không tiễn, lúc hắn biết được chắc chắn sẽ tìm nàng tranh luận.

Nghĩ tới đây, nàng lại bật cười, hắn còn quay lại sao?

Nhưng còn tuyệt liên Thiên Sơn của phụ hoàng nàng?

A, đó là việc không phải cần hắn tự tới.

Một mình ngồi trong đình, gió nổi lên cuốn theo hương hoa thơm ngát.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của thái giám: "Hoàng Thượng, Hạ đại nhân để quên đồ trong phòng."

Tĩnh Nhi nhận lấy, phát hiện đó là một cuốn y thư. Nàng thuận tay lật vài trang, bên trong tất cả đều là bút ký viết tay, chẳng lẽ là tự Hạ Ngọc viết sao? Nhưng với tính cách cẩn thận của Hạ Ngọc, ông ta sao có thể để quên đồ chứ?

Lặng lẽ nhìn cuốn y thư trong tay, Tĩnh Nhi khẽ cười, đưa cho Trương Tầm: "Cầm cho trăm."

Nàng đứng lên qua thăm phụ hoàng rồi mới hồi cung.

Liên Vũ đứng hầu bên ngoài Thừa Càn cung, thấy ngự giá trở về, nàng vội chạy xuống, thấp giọng: "Hoàng Thượng, Mạnh tiểu thư tới, đang chờ ngài bên trong!" Cả khuôn mặt Liên Vũ căng chặt, giống như xảy ra đại sự.

Trương Tầm giật mình nhìn Tĩnh Nhi, quả nhiên thấy sắc mặt Tĩnh Nhi cũng thay đổi.

Tôn Toàn nhắc nhở, nàng vẫn ngồi đó, trầm tư một lát mới nói: "Nói với Ninh Nhi, trăm bận, không gặp."

Lời vừa dứt, giọng nói của Mạnh Ninh từ bên ngoài truyền tới: "Hoàng Thượng đang ở đây vì sao lại không chịu gặp? Ninh Nhi chỉ muốn hỏi một chuyện, ngài thật sự hạ chỉ tứ hôn ta cho Hoàng đế Đông Việt sao? Nếu không phải hắn chủ động tới tứ hôn, Ninh Nhi thật sự phải theo hắn trở về Đông Việt?"

Tĩnh Nhi không ngờ Mạnh Ninh lại ở đây, chỉ là nghe nàng ấy nói xong, Tĩnh Nhi không khỏi phẫn nộ. Hay cho tên Hoàn Nhan Vũ, kêu hắn đi tứ hôn, hắn lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng! Xem ra nàng thật đúng là không nên tin tưởng hắn!

Hiện tại hắn thì vĩ đại rồi, còn nàng thì như một kẻ vô sĩ!

Là nàng nhất quyết chỉ hôn, còn hắn một hai phải tứ hôn sao?

Sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi mấy lần, chỉ là nhìn sự bi thương trên người Mạnh Ninh, Tĩnh Nhi lại không thể nói đây không phải sự thật. Nàng là vì tốt cho Mạnh Ninh, lại không thể để Mạnh Ninh biết nàng đã làm vậy. Nếu không, tất cả coi như uống phí.

Thấy Tĩnh Nhi im lặng, đáy mắt Mạnh Ninh nổi lên một tầng hồng hồng, thanh âm theo đó mà nghẹn ngào: "Hoàng Thượng còn nói sẽ thưởng cho ta..."

"Tứ hôn không phải thường sao?" Tình Nhi cắn môi, cắt ngang. "Thân phận của Hoàng đế Đông Việt không hề bèo nhọ ngươi." Nàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của Mạnh Ninh, nàng sợ bản thân sẽ không đành lòng.

Mạnh Ninh nhìn nàng, thiếu chút nữa đã bật khóc: "Hoàng Thượng thật sự nghĩ như vậy sao? Được... Được..." Thì ra tất cả đều do nàng tự mình đa tình, cha nói đúng, Hoàng Thượng đối với nàng chẳng qua là tình tỷ đệ, chưa từng tồn tại tình yêu nam nữ.

Hốc mắt đã đầy lệ, Mạnh Ninh xoay người, nhìn không được mà run rẩy.

Tình Nhi vẫn ngồi ngay ngắn trên ngự giá: "Không thích Hoàng đế Đông Việt thì thôi, ngày sau trăm sẽ tìm cho ngươi một mối hôn sự tốt, để ngươi về vang gả ra ngoài."

Lời nói của Tình Nhi vô cùng mềm nhẹ nhưng lại như con dao đâm thẳng vào trái tim Mạnh Ninh, Hoàng Thượng là thật sự không hiểu hay cố tình không biết, người trong lòng nàng là ai chẳng lẽ ngài ấy không rõ hay sao? Hoàng Thượng lại nói vì nàng mà chỉ hôn...

Sắc mặt Mạnh Ninh tái nhợt, nàng si ngốc cười, đột nhiên quỳ gối trước ngự giá: "Nếu Hoàng Thượng đã muốn tứ hôn, vậy Ninh Nhi khẩn cầu Hoàng Thượng ban Ninh Nhi cho Tô Doanh Tô đại nhân!"

Chuyện của Tô Doanh Mạnh Ninh không phải không rõ, hôm qua Hoàng Thượng lỡ hẹn với nàng, chẳng phải là vì chuyện của Tô đại nhân sao? Nàng vốn muốn khuyên Hoàng Thượng đừng vì Tô đại nhân mà lo lắng, nhưng hiện tại chỉ bằng nàng thành toàn cho Hoàng Thượng!

Nàng gả cho Tô đại nhân, những tin đồn đoạn tụ đó không phải sẽ tự sụp đổ sao?

Mà nàng..

Cuộc đời này trái tim nàng đã trao hết cho Hoàng Thượng, gả cho một người chỉ động tâm với nam tử, với nàng mà nói có lẽ là nơi tốt nhất.

Tình Nhi không khỏi chần động.

Tô Doanh sống chết nói bản thân đoạn tụ, hiện tại Mạnh Ninh lại nói muốn gả cho Tô Doanh?

Nàng ấy thật sự từ bỏ cuộc sống của mình vậy sao?

"Ninh Nhi..."

Nàng cúi tay, lại thấy Mạnh Ninh theo bản năng rút người về sau, ngữ khí vẫn vô cùng kiên định: "Xin Hoàng Thượng đồng ý!"

Đây là kết quả Tình Nhi mong muốn nhất, nhưng giờ phút này sao nàng lại khó chịu như vậy?

Đồng ý? Kêu nàng đồng ý thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Vậy ngài cưới ta

Người Đông Việt cuối cùng cũng về nước, ba ngày nay, Tô Doanh đều cáo bệnh không vào triều.

Tình Nhi ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, tâm tư lại vô cùng hỗn loạn. Đêm đó Mạnh Ninh tới tìm nàng, khẳng khái muốn nàng tứ hôn, nhưng nàng rốt cuộc vẫn không hạ được quyết tâm đó. Nói Mạnh Ninh chờ, nhưng từ từ thì có thể nào?

Liên Vũ được phái tới phủ Thừa tướng thăm bệnh về nói, mấy ngày nay, Mạnh tiểu thư thường xuyên tới phủ Thừa tướng.

Tình Nhi không khỏi thờ dãi, xem ra Mạnh Ninh thật sự quyết tâm muốn lấy Tô Doanh.

Hôm nay Bạc Hề Li có tới, nhưng vì chuyện lần trước, Tình Nhi không thêm nói chuyện với hắn một câu.

Tôn Toàn đi vào, đúng lúc thấy Tình Nhi vút mấy quyển tấu chương xuống đất. Tôn Toàn kinh hãi, tấu chương lại rơi ngay dưới chân Bạc Hề Li, hắn theo bản năng cúi đầu nhìn, đã nghe Tôn Toàn thấp giọng hỏi: "Sao ngài lại chọc giận Hoàng Thượng vậy?" Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trạng Hoàng Thượng không tốt, cho nên bọn họ hầu hạ ở ngự tiền đều phải cẩn thận.

Trên mặt Tình Nhi hoàn toàn không có ý cười, ánh mắt đảo qua Bạc Hề Li, nói: "Trẫm quả thật là nuôi một đám người vô dụng, động một cái là há mồm đòi tiền triều đình!"

Không cần nằng giải thích, Bạc Hề Li cũng kịp đọc sơ nội dung trong tấu chương.

Đại khái là kinh phải xây cầu không đủ nên quan địa phương xin triều đình chi ngân sách xuống.

Tĩnh Nhi tức giận: "Con đường Lăng Nam mới tu sửa, hiện tại lại đòi xây ba cây cầu ở Giang Đô! Bọn chúng coi trăm chết rồi hả! Tôn Toàn!" Nàng lớn tiếng, "Đi gọi Thừa tướng tới cho trăm, trăm phải xử lý đám thất phu kia đằng hoàng mới được!"

Tôn Toàn nghiêm mặt, hần còn chưa lên tiếng thì Bạc Hề Li đã thấp giọng: "Việc này Hoàng Thượng đừng nhất thời nóng vội, nếu để Thừa tướng đi thì người trong kinh giúp đỡ Hoàng Thượng lại ít đi. Tây Lương đất rộng của nhiều, có nhiều chuyện ngài không thể quản hết."

Tĩnh Nhi trừng mắt, hần ta xem bộ thật thong dong.

Nàng cười lạnh: "Sợ là nếu Hiến Quốc có chuyện tương tự, người sẽ là kẻ nhảy ra đầu tiên!"

Bạc Hề Li không giận, thiếu đế này xưa nay bình tĩnh, lần này có lẽ sự việc quá lớn nên mới nổi giận như vậy. Nói tới cùng nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, nghĩ tới đây, Bạc Hề Li càng không sợ, phảng phất như coi nàng giống như mấy vị ấu đế trong vương phủ hần.

Hần khẽ cười: "Sao Hoàng Thượng biết Hiến Quốc chưa từng có chuyện như vậy? Đầu chi là hàng năm, tháng nào cũng có. Chi là phụ vương mắt nhắm mắt mở, mọi việc quá nghiêm khắc, chi cần chú ý cân bằng mọi thứ là được."

Quan lại ai cũng có sở trường, sở đoản riêng, có người có thể động vào, nhưng có người thì không. Kiểm chế lẫn nhau, duy trì đại cục cũng là cách giúp thái bình thịnh thế.

Đạo lý này Tĩnh Nhi sao lại không hiểu, chỉ là nàng nhún nhường quá nhiều, tới nước này đã không thể kiểm chế!

Nàng luôn cho rằng đế vương là người tối cao, muốn thế nào thì thế đấy, nào nghĩ tới ngày hôm nay? Thì ra Hoàng đế cũng có chuyện không thể tự tiện quyết định.

Tĩnh Nhi chỉ là quá tức giận, nàng đột nhiên cảm thấy có quá nhiều chuyện nàng không muốn làm nhưng lại bị ép buộc, không thể không làm. Lờ Bạc Hề Li nói đương nhiên rất có đạo lý, nhưng chính nàng vẫn không nhận được!

Bạc Hề Li thấy nàng im lặng, cũng không định tiếp tục khuyên nhủ, chỉ hỏi: "Hôm nay thần tới là muốn hỏi một việc, không biết Hoàng Thượng khi nào để thần về Hiến quốc?" Chuyện ba trăm dặm ranh giới coi như đã hạ màn, hần là thế tử Hiến Quốc, cuối cùng cũng phải trở về.

Tĩnh Nhi biết việc này hần không muốn đợi, nhưng nàng lại luôn cảm thấy nếu cứ thả hần về, chẳng phải là quá tiện nghi cho hần hay sao?

Không biết vì lý do gì, mỗi lần nghĩ tới Hiến Vũ Vương kia ngày ngày tự do tự tại nàng lại không thoải mái, có lẽ trong tiềm thức, đó là một sự chán ghét.

Tôn Toàn nhặt tấu chương lên, cẩn thận gác trước mặt nàng. Nàng khẽ cười: "Phụ hoàng hay nói thế tử là huynh trưởng của trăm, mọi chuyện đều hiểu rõ, hôm nay nghe thế tử nói chuyện quả nhiên được mở mang tầm mắt."

Bạc Hề Li có loại dự cảm không lành, quả nhiên Hoàng đế tiếp tục: "Trăm định để Lục bá mẫu về trước, còn thế tử cứ ở lại kinh một thời gian, trăm cũng tiện tìm người thỉnh giáo." Nàng không cho hần cơ hội mở miệng, "Từ khi Tần tiên sinh đi rồi, bên cạnh trăm không còn ai bày mưu tính kế cả."

Hay cho câu bày mưu tính kế, nàng rõ ràng là không cho hần về đất phong, nói tới cùng vẫn không chịu tin hần.

Nếu đưa ra kế sách không tốt, đến lúc đó người gánh tội không phải hần sao?

Đáy lòng Bạc Hề Li thầm nghĩ, nhưng không dám nói ra.

Tâm trạng Tĩnh Nhi lúc này đã tốt hơn trước, nàng cười nói: "Tôn Toàn, lát nữa nói với Trương Tầm, kêu nàng từ nay qua hầu hạ thế tử. Nếu không hầu hạ cho tốt, trăm sẽ tìm nàng hỏi tội!"

Sắc mặt Bạc Hề Li trắng bệch, hần rốt cuộc cũng hiểu vì sao thiếu niên trước mặt lại có nửa phần giống với ấu đế trong phủ?

Sắc trời bên ngoài đã trở nên âm u, gió nổi lên, không bao lâu sau liền đổ mưa.

Cung nhân vội vàng đóng cửa sổ lại, thiếu niên trước ngự án vẫn cười, chăm chú nhìn sắc mặt khó coi của nam tử bên dưới.

.....

Mưa mỗi lúc một lớn, Mạnh Ninh hít một hơi thật sâu, định lao ra ngoài thì nghe tiếng nha hoàn ở phía sau gọi: "Mạnh tiểu thư..."

Mạnh Ninh quay đầu, thấy nha hoàn vội vàng chạy tới: "Tôn thiếu gia nói trận mưa này quá lớn, dù gì cũng chưa chắc không bị ướt nên kêu ngài ở lại đợi, tạnh mưa rồi đi."

Mạnh Ninh cười, lắc đầu: "Không cần đâu."

"A, Mạnh tiểu thư!" Nha hoàn ngăn cản, "Ngài nghe tôn thiếu gia đi, nếu lão gia biết ngài dầm mưa, chúng nô tỳ sẽ chịu phạt đấy."

Mấy ngày nay Mạnh tiểu thư thường xuyên ra vào phủ, những tin đồn đó cuối cùng cũng bị áp chế. Lão gia và thiếu gia đều vui mừng, ai ai cũng mong Mạnh tiểu thư mỗi ngày tới phủ. Cho nên, trên dưới phủ Thừa tướng có ai mà không khách khí với Mạnh Ninh chứ? Lão gia còn nói Mạnh tiểu thư tới nhất định phải hầu hạ chu toàn.

Một nha hoàn như nàng sao dám để nàng ấy dầm mưa?

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của nha hoàn, đáy lòng Mạnh Ninh cười bất lực. Nàng tới phủ Thừa tướng chẳng qua là muốn ép Hoàng Thượng ban hôn mà thôi.

Trong lòng Hoàng Thượng không có nàng, mà đời này của nàng cũng không muốn gả cho nam tử khác. Nhưng Tô Doanh không giống, bởi vì hẳn chắc chắn sẽ không thích nàng.

"Mạnh tiểu thư, từ từ đi mà." Nha hoàn cầu xin.

Mạnh Ninh thờ dài một tiếng, cuối cùng cũng đồng ý.

Nha hoàn vui vẻ dẫn nàng quay lại, thấy Tô Doanh vẫn đợi trong thư phòng. Sau tấm màn màu đen, Mạnh Ninh thấy hắn tựa lưng vào ghế, tay cầm quyển sách nhưng nhìn tới xuất thần.

Nha hoàn thức thời lui xuống, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Mạnh Ninh nâng bước ngồi xuống cạnh hắn. Hắn chưa từng quay đầu nhìn nàng, khẽ nói: "Người làm thế Hoàng Thượng cũng không tứ hôn đâu."

Nàng cười: "Ngài ấy không tứ hôn vậy, vậy ngài cưới ta."

Hắn cười tự giễu: "Người biết rõ ta..."

"Bởi vì biết nên mới muốn gả." Mạnh Ninh cắt ngang.

Mấy ngày nay, Mạnh Ninh đã nói phải gả cho hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ phút này nghe xong Mạnh Ninh cũng không khỏi nhú mày. Lần này, hắn không cự tuyệt, chỉ thấp giọng: "Người cũng thích Hoàng Thượng."

Thần sắc Mạnh Ninh cứng đờ, nhưng sau đó lại tươi cười thoải mái. Người bên ngoài không biết bí mật này, nhưng Tô Doanh vừa nhìn liền đoán ra. Mạnh Ninh cũng không định che giấu, nhưng nghĩ lại lời nói vừa rồi, nàng ần ần cảm thấy có chỗ không đúng. Móng tay đâm sâu vào da thịt, Mạnh Ninh hoảng sợ đề thấp thanh âm: "Tô đại nhân ngài..."

Hắn nói "Cũng", nhưng vì sao là "Cũng", chẳng lẽ còn chưa rõ sao?

Trách không được mọi người đều hỏi nam tử trong lòng là ai, Tô Doanh đều liếc chết không nói, thì ra lại là... Hoàng Thượng!

Trái tim Mạnh Ninh bất giác đập loạn nhịp, hai mắt căng lớn.

Tô Doanh không nghĩ bản thân lại bất cẩn như vậy, cả khuôn mặt trắng bệch. Hắn lập tức ngồi thẳng người: "Không phải."

Hắn nói không phải, nhưng nàng rõ ràng vẫn không tin.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn, nửa ần nửa hiện.

Cánh cửa thư phòng bị đẩy ra, giọng nói nha hoàn dồn dập: "Tôn thiếu gia, Hoàng... Hoàng Thượng tới!"

Hai người bên trong đều cả kinh, Mạnh Ninh lập tức đứng dậy. "Bịch" một tiếng, nàng quay đầu liền thấy cuốn sách trong tay Tô Doanh đã rơi xuống đất khi nào.

Hành lang bên ngoài sớm đã truyền tới tiếng bước chân, bóng hình trên cửa sổ ngày càng sâu, Mạnh Ninh hoảng loạn không biết phải làm thế nào. Tô Doanh cúi người nhặt quyển sách, trầm tư một lát, hắn mới nói: "Nếu Mạnh tiểu thư không muốn gặp thì đừng ra ngoài."

Tĩnh Nhi đi vào là thời điểm Tô Doanh vừa từ sau bức màn đi ra. Hắn thấy trên tóc Tĩnh Nhi vẫn còn dính nước, không khỏi nhú mày.

Tĩnh Nhi lập tức lên tiếng: "Định trốn trốn tới khi nào?" Nàng biết cáo bệnh, tất cả chỉ là giả!

Hắn và Mạnh Ninh, một người ép nàng đồng ý cho từ quan, một người ép nàng đồng ý ban hôn, nàng thật sự bị chọc giận tới điên rồi!

Trên mặt không hề có chút ý cười, Tô Doanh quỳ xuống: "Xin Hoàng Thượng giáng tội."

Tĩnh Nhi hừ một tiếng, tiến lên ngồi xuống, nhìn chằm chằm hắn: "Trẫm lười giáng tội người!" Tôn Toàn tiến lên giúp nàng cời áo choàng, vừa định gọi người mang khăn tới lại thấy nàng xua tay ý bảo không cần.

Nàng vẫn nhìn Tô Doanh: "Nếu đã không muốn gặp trẫm, vậy trẫm thành toàn cho ngươi. Trẫm phong người làm tuần phủ giám sát, giúp trẫm xử lý những chuyện phiền lòng, tạm thời không cần hồi kinh." May có Bạc Hề Li nhắc nhở, nếu Thừa tướng không phải lựa chọn tốt nhất, vậy sao không nhân cơ hội để Tô Doanh đi.

Tô Doanh không khỏi chần chừ, bật cười chua xót, cúi người: "Vi thần tạ chủ long ân." Hắn cũng không biết bản thân có thể trốn được bao lâu, đúng lúc Hoàng Thượng cho hắn cơ hội rời kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Chuyện ngoài ý muốn ập tới

Tiếng mưa bên ngoài mỗi lúc một rõ, Tĩnh Nhi vẫn nhìn chăm chăm người bên dưới, khóe môi cong lên nụ cười chua xót. Tô Doanh muốn duy trì khoảng cách, chẳng lẽ nàng không nhận ra sao? Hiện giờ nàng cho hắn một công việc khổ sai, hắn lại nhận nhanh như vậy!

Thôi được, để hắn rời khỏi Dinh Kinh suy nghĩ thông suốt cũng tốt.

Từ đầu tới cuối, Tĩnh Nhi đều không tin Tô Doanh là kẻ đoạn tụ. Nàng chắc chắn hắn đang sợ nàng chuốc lấy phiền phức mới cần rằng nói dối như vậy. Việc này nàng không muốn ép buộc, chỉ có thể để tự hắn suy nghĩ.

Nội thất đột nhiên truyền tới tiếng rèm châu, Tĩnh Nhi quay đầu, thấy Mạnh Ninh đang bị thương nhìn mình. Tĩnh Nhi không khỏi kinh ngạc, nàng nghe Liên Vũ nói Ninh Nhi thường xuyên ra vào Tô phủ nhưng chưa từng nghĩ sẽ gặp nàng lúc này.

Mạnh Ninh cúi đầu, tiến lên, quỳ xuống: "Ta nguyện cùng Tô đại nhân rời kinh, xin Hoàng Thượng thành toàn." Hai tay siết chặt thành nắm, giờ phút này trong lòng nàng có vài phần oán hận.

Trong lòng Tô đại nhân có Hoàng Thượng, nàng tin Hoàng Thượng cũng biết, nhưng ngài ấy lại ở thời điểm mấu chốt ép hắn rời kinh... Đây không phải cũng giống việc gả nàng cho Hoàng đế Đông Việt sao? Vậy nàng cũng đi, đi thật xa để Hoàng Thượng được thanh tịnh.

Tô Doanh giật mình, hắn còn tưởng Mạnh Ninh sẽ không ra ngoài, vừa định lên tiếng đã bị cắt ngang: "Chẳng lẽ Tô đại nhân không chiếu cố được ta sao?" Nàng tăng thêm ngữ khí, ần ần có chút uy hiếp.

Sắc mặt Tô Doanh thay đổi, nửa câu cũng không nói, nhưng ánh mắt rõ ràng đang hỏi: Hà tất phải làm vậy?

Tĩnh Nhi biết Mạnh Ninh đang tức giận, chỉ đành bắt đắc dĩ đồng ý: "Trẫm không giữ ngươi nữa." Nàng biết một khi Mạnh Ninh ương ngạnh thì không ai có thể giữ được.

Khóe miệng Mạnh Ninh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nàng cúi đầu: "Tạ Hoàng Thượng thành toàn."

Tĩnh Nhi không nói gì, chỉ gật đầu.

Chẳng lẽ, đây là ý trời sao?

"Vậy ngày mai hắn lên đường. Chắc Thừa tướng cũng trở về, trẫm đúng lúc qua gặp một cái." Nàng xoay người rời đi, những lời này không biết đang tự nói với chính mình hay để hai người bên dưới nghe.

Cánh cửa đóng lại, tiếng bước chân bên ngoài dần xa đi. Mạnh Ninh đứng dậy, nhìn Tô Doanh vẫn quỳ dưới đất, nàng không khỏi thờ dài, cúi người đỡ hắn. Lúc này Tô Doanh mới ngẩng đầu, thái dương rờn rờn mồ hôi, cả khuôn mặt không chút huyết sắc.

Mạnh Ninh bỗng dừng bật cười, lời nói mang theo châm chọc: "Thừa tướng xuống tay thật tàn nhẫn." Cũng may cha mẹ nàng không nghiêm khắc như Thừa tướng, nếu không cho dù nàng một lòng gả cho Tô doanh thì giờ phút này cũng không được ra ngoài một bước.

Tô Doanh không nói nửa câu, sống lưng lại truyền tới cơn đau đớn. Hoàng Thượng đã cho cái bạc thang nhưng hắn vẫn không chịu leo xuống, một mực nói bản thân đoạn tụ. Người sống theo quy tắc của gia gia, lúc dùng gia pháp đương nhiên sẽ không lưu tình.

Mạnh Ninh dìu hắn ngồi xuống, sau một lúc lâu mới thấp giọng hỏi: "Ngày mai phải lên đường sao?"

Hắn gật đầu, cuối cùng chỉ nói hai chữ: "Đa tạ."

Đa tạ nàng không ở trước mặt Hoàng Thượng nói hắn bị Thừa tướng giáo huấn một trận, bởi vì hắn cũng không hề vì thương tích mà có ý định ở lại trong kinh quá lâu.

Ánh mắt Mạnh Ninh mang theo ý cười, hẳn muốn chạy trốn, nàng cũng vậy. Bọn họ chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

.....

Cây xanh bên hành lang đã bắt đầu nảy mầm. Nha hoàn dẫn Tĩnh Nhi tới thư phòng của Thừa tướng, nàng đi một đoạn thì dừng lại.

"Hoàng Thượng." Tôn Toàn nhỏ giọng gọi.

Tĩnh Nhi lẳng lặng đứng một lát, sau đó đột nhiên nâng bước rồi đi. Tôn Toàn giật mình, vội cầm cây dù trên tay cung nữ, chạy theo hỏi: "Hoàng Thượng, thư phòng của Thừa tướng đại nhân ở bên kia."

Tĩnh Nhi cau mày, bước chân bên dưới không hề có ý định dừng lại. "Dĩnh Kinh nào nhiệt một đoạn thời gian rồi, sắp tới không biết sẽ quạnh quẽ tới bao lâu.

Khoảng thời gian trước, có Hoàn Nhan Vũ, Tô Doanh và Mạnh Ninh đều ở đây, hiện tại bọn họ lần lượt rời đi, chỉ còn lại mình nàng. Nghĩ tới đây, trong lòng Tĩnh Nhi không khỏi cảm thấy khó chịu.

Cũng không biết bản thân vì sao lại có tâm trạng như vậy, dù sao giờ phút này nàng không muốn đi gặp Thừa tướng.

"Tới biệt viện, trăm muốn tìm phụ hoàng chơi cờ."

Tôn Toàn cúi đầu "Vâng" một tiếng, rồi lẳng lặng theo nàng.

Tới biệt viện, Tô Hạ lại nói Thái Thượng Hoàng đang nghỉ ngơi. Tĩnh Nhi ngăn bọn họ vào trong bẩm báo, một mình cầm ô tản bộ ở hậu viện.

Mưa vẫn cứ thế mà rơi. Tĩnh Nhi dừng bước, trầm tư nhìn đóa hoa đang bị mưa bao phủ.

Không biết vì sao, lúc này nàng lại nhớ tới Hoàn Nhan Vũ.

Trong phút hoảng hốt, nàng tựa hồ còn nghe hắn gọi: Tiểu tử thú!

Đáy lòng cảm thấy sợ hãi, Tĩnh Nhi quay đầu, đúng lúc thấy một nam tử khác đang lẳng lặng nhìn mình. Thấy nàng xoay người, hắn vội tiến lên hành lễ: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Tĩnh Nhi cau mày, cười khê: "Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp thế tử ở đây."

Bạc Hề Li cười như không: "Mẫu thân muốn về Hiến quốc trước, thần tới đây chẳng qua là xem còn thiếu gì không thôi.. Hoàng Thượng là..." Hắn không khỏi quay đầu nhìn căn phòng phía trước, có lẽ Hoàng Thượng tới thăm Thái Thượng Hoàng.

Lúc này Tĩnh Nhi mới nhớ tới chuyện của Hiến Vũ Vương phi, liền cười: "Chắc thế tử cũng xong xuôi mọi chuyện, chi bằng cùng trăm đánh cờ đi."

Bạc Hề Li đồng ý, lui xuống sai người dọn bàn cờ.

Hai người cùng qua đình ngồi.

Bạc Hề Li thuận miệng nói: "Tuổi Hoàng Thượng cũng không còn nhỏ, đã đến lúc nghĩ tới đại sự của mình rồi."

Tĩnh Nhi cười nhạt: "Lục bá mẫu dạy người nói vậy sao?" Nàng biết Hiến Vũ Vương phi thật lòng quan tâm nàng, nhưng trước sau giữa hai người vẫn có khoảng cách.

Bạc Hề Li cười cười: "Dạy thì chưa, nhưng Hoàng Thượng là vua một nước, việc này không thể tránh được. Hậu cung Đông Việt đang bỏ trống, nhưng Hoàng đế bọn họ không phải cũng chuẩn bị làm hậu cung phong phú sao?"

Một câu khiến Tĩnh Nhi ngây ngẩn cả người, nàng ngược mắt nhìn nam tử trước mặt: "Sao người biết?"

"Thần vô tình nghe thị vệ bọn họ nói chuyện." Bạc Hề Li vẫn chưa phát hiện sắc mặt Tĩnh Nhi đang dần kỳ quái.

.....

Hoàng cung Đông Việt.

Thấy Từ Nhất Thịnh tới tẩm cung của Hoàng đế, thái giám như thấy cứu tinh, vội tiến lên: "Từ đại nhân, Hoàng Thượng không chịu ăn uống gì cả, như vậy làm sao mà được? Chi bằng ngài vào nguyên nhũ Hoàng Thượng đi!"

Sắc mặt Từ Nhất Thịnh có chút kỳ quái, hình như là đang ghen cười, giờ phút này cũng không ai thích hợp vào trong hơn hắn. Ánh mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, hắn bất giác nghĩ về hai canh giờ trước...

"Hoàng Thượng." Từ Nhất Thịnh tới gần, gọi.

Hoàn Nhan Vũ hoàn hồn, chén trà trong tay run lên, nước bắn tung tóe. Thái giám bên cạnh thấy vậy liền sai người lấy khăn tới. Hoàn Nhan Vũ lại đẩy thái giám ra, nhíu mày, ánh mắt vẫn dừng trên những nữ tử xinh đẹp như hoa kia.

Về nước chưa được bao lâu hắn đã hạ lệnh tuyển tú, nữ tử độ tuổi thích hợp đều phải vào cung dự tuyển.

Nhưng hiện tại, những nữ tử diễm lệ đều đứng trước mặt hắn, hắn lại mơ màng nghĩ tới gương mặt của tiểu tử thú!

Tiểu tử thú không vui, tiểu tử thú không cười.

"Phụt!"

Nước trà trong miệng phun ra, Hoàn Nhan Vũ nhin không được mà ho mấy tiếng. Thái giám bị dọa tới trắng mặt, vội trách mắng: "Bọn nô tài không muốn sống nữa sao? Pha trà cũng không làm xong? Cẩn thận Hoàng Thượng lấy mạng của các người!"

Từ Nhất Thịnh nhíu mày nhìn chủ tử của mình, từ Tây Lương trở về, hắn vẫn luôn cảm thấy Hoàng Thượng có chuyện kỳ quái. Tuyết liên Thiên Sơn vốn dĩ nên phái người đưa cho Hoàng đế Tây Lương, nhưng Hoàng Thượng vẫn chậm chạp hạ lệnh, hắn có hỏi vài lần, Hoàng Thượng đều nói trong lòng đã biết. Hôm nay càng kỳ lạ hơn, trước ngày tuyển tú một đêm, tâm tình Hoàng Thượng vẫn rất tốt, rõ ràng rất chờ mong. Nhưng hiện tại khuê tú các nơi đều đứng trước mặt, Hoàng Thượng lại cảm thấy hồi hận.

Hồi hận?

Từ Nhất Thịnh chấn động, hắn thật không hiểu bản thân tại sao lại có ý nghĩa như vậy.

Phía trên thì hỗn loạn, phía dưới đám nữ tử vẫn đứng yên như cũ, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Hoàn Nhan Vũ giặt chiếc khăn trong tay thái giám, hắn phần nộ lau sạch vệt nước, sau đó lại đột nhiên đứng lên. Nữ tử áo vàng bên dưới thấy Hoàng Thượng nhìn mình, nằng ngẩn ra, sau đó liền cười đáp lại.

Hoàn Nhan Vũ lên tiếng: "Ha ha, Đông Việt ta quả nhiên là mỹ nữ vô số." Lời hắn nói khiến tất cả trái tim nữ tử như nở hoa, lại nghe hắn tiếp tục, "Nhất Thịnh, kêu các nàng chuẩn bị, ngày mai lên đường tới Tây Lương."

Mọi người đều cả kinh.

Từ Nhất Thịnh bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng, đây là..."

Hoàn Nhan Vũ nghiêng rằng: "Trẫm từng hứa sẽ tặng mỹ nữ cho Hoàng đế Tây Lương, chẳng lẽ trẫm là kẻ nuốt lời sao?" Hắn không biết bản thân rốt cuộc bị sao, rõ ràng đám mỹ nữ này đều tuyển chọn vì hắn, nhưng tại sao món ngon gần tới miệng, hắn lại muốn dành phần tốt cho tên tiểu tử thú kia chứ?

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, phát tay áo rồi rời đi.

Từ Nhất Thịnh lúc này mới hoàn hồn, giờ phút này thấy Hoàng Thượng đã bỏ đi, hắn vội đuổi theo, đi được vài bước lại quay đầu nhìn thái giám phía sau: "Công công cứ theo lệnh của Hoàng Thượng mà làm đi."

Hoàn Nhan Vũ chạy như bay, cung nhân ven đường thấy hắn đều đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Trời hôm nay gió lớn.

Hoàn Nhan Vũ cứ đi thẳng về phía trước, bất giác đã tới Ung Hòa điện. Từ trận cung biến của một năm trước hắn chưa từng tới đây, mà giờ phút này, hắn không chút do dự mà cất bước đi vào.

"Hoàng Thượng!" Từ Nhất Thịnh đuổi theo, thấy hắn đã dừng bước.

Hoàn Nhan Vũ không quay đầu, một tay xoa lan can, lời nói mang theo vài phần dồn dập: "Một năm trước, thời điểm trẫm đạp lên thi thể bọn họ để bước lên ngai vàng, mọi người đều nói trẫm không có tình yêu. Nay hậu cung trẫm không có một phi tần, bọn họ cũng không dám nói bậy."

Từ Nhất Thịnh trầm mặc: "Hoàng Thượng để ý những lời đó làm gì? Chính ngài từng nói, thiên hạ há có ai có thể hiểu ngài, chỉ cần bản thân không thẹn với lương tâm là được."

Lúc Hoàng Thượng còn làm hoàng tử, ngài ấy chưa từng tranh giành thứ gì, nhưng hoàng thất rốt cuộc cũng không thể giống gia đình bình thường, không phải không tranh là có thể sống an ổn. Từ Nhất Thịnh là người cùng hắn vượt qua thời khắc gian nan đó, cho nên hắn là người rõ nỗi khổ trong lòng Hoàng Thượng nhất.

Hoàn Nhan Vũ cười lạnh: "Đối với những nữ tử đó trong lòng trẫm thật sự không có tình yêu, bởi vì trẫm... Trẫm..." Hai tay nắm chặt thành quyền, hắn cứ tưởng bản thân sẽ giải bày được với Từ Nhất Thịnh, nào ngờ lời vừa tới miệng đã nghẹn lại.

Giờ phút này, hắn tựa hồ bội phục dũng khí của Tô Doanh.

Từ Nhất Thịnh nghe tới hồ đồ, không khỏi tiến lên hỏi: "Hoàng Thượng muốn nói gì?"

"Trẫm..."

Từ Nhất Thịnh nghi hoặc nhìn hấn, thấy hấn đột nhiên xoay người, liếc mình một cái, cắn răng: "Nhất Thịnh, ngươi lại đây."

Từ Nhất Thịnh lại gần, Hoàn Nhan Vũ cũng bước tới, hai người cơ hồ đã sắp đụng nhau. Từ Nhất Thịnh giật mình lui nửa bước, lại bị người trước mặt đưa tay giữ lại.

"Hoàng Thượng!" Từ Nhất Thịnh không biết Hoàng Thượng định làm gì, đương nhiên không dám hất tay hấn ra.

Hai người cách nhau rất gần, Hoàn Nhan Vũ có thể nghe được nhịp thở dồn dập của Từ Nhất Thịnh. Hấn có chút kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Nhất Thịnh, ngươi không phải... Thích trẫm đây chứ?"

Từ Nhất Thịnh căng lớn hai mắt, cả kinh nhìn Hoàn Nhan Vũ: "Hoàng Thượng ngài nói bậy gì đó?"

Hoàn Nhan Vũ giơ tay xoa ngực, tự giễu mà cười: "Chỉ có thời điểm ở cùng nam tử trái tim trẫm mới đập nhanh như vậy." Đặc biệt là khoảng thời gian ở cạnh tiểu tử thú.

Cả người Từ Nhất Thịnh cứng đờ, sắc mặt lộ rõ vẻ xấu hổ, do dự một hồi, hấn mới lên tiếng: "Vừa rồi ngài gần như đi hết nửa cái hoàng cung, lúc này tim đập nhanh, hơi thở gấp gáp cũng là chuyện bình thường. Sao ngài lại cho rằng..." Câu tiếp theo Từ Nhất Thịnh không dám nói ra, hấn đột nhiên muốn cười, nhưng lại không dám.

Quả nhiên, lời hấn vừa dứt, sắc mặt Hoàn Nhan Vũ lập tức thay đổi.

.....

"Tù đại nhân?" Thái giám gọi.

Từ Nhất Thịnh hoàn hồn: "Công công vào trong hỏi xem Hoàng Thượng có muốn đưa thiên sơn Tuyết Liên cùng số mỹ nữ đó tới Tây Lương không?"

"Tù đại nhân không vào sao?"

Từ Nhất Thịnh xấu hổ: "Nếu Hoàng Thượng truyền, ta sẽ vào." Hấn biết lúc này Hoàng Thượng không muốn gặp hấn, mà kỳ thật hấn do dự rất lâu mới nói cho Hoàng Thượng biết, không phải là ngài ấy không bình thường.

Việc này thật sự khiến Hoàng Thượng mất mặt, chắc chắn tiếp theo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tỷ như sau khi thái giám đi vào, Hoàng Thượng tức giận quát: "Đưa đưa đưa, đưa cái gì mà đưa? Hoàng đế Tây Lương còn thiếu mỹ nữ sao! Đi ra nói cho người bên ngoài biết, trẫm muốn ban đám mỹ nữ đó cho Từ Nhất Thịnh!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Tự mình tới cửa

Dưới bóng râm của mái hiên, gió thổi tới làm tung bay vạt áo.

Tĩnh Nhi khoanh tay đứng ngơ ngác nhìn cỏ cây trong viện. Một nén nhang trước, Tương Tầm tới bẩm báo nói mấy ngày nay Thế tử ở trong cung đều an phận.

Nàng không khỏi nhớ lại mười ngày ngày trước, Bạc Hề Li từng đề cập với nàng chuyện Hoàn Nhan Vũ về nước tuyển túc. Hiện giờ đã hơn hai mươi ngày kể từ khi hấn đi, có lẽ chính hấn đã ôm được mỹ nữ trong lòng.

Tĩnh Nhi đột nhiên muốn cười, nhưng tâm trạng lại không có chút cao hứng.

Liên Vũ yên lặng đứng nhìn Hoàng Thượng, thấy biểu cảm trên mặt càng lúc càng kỳ lạ, nàng chần chờ, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Hoàng Thượng, nên trở về dùng bữa rồi." Từ lúc ra khỏi Ngự thư phòng, Hoàng Thượng vẫn luôn đứng đây, bất động không nói lời nào. Mắt thấy sắp tới giờ dùng bữa trưa, Liên Vũ đành phải mở miệng khuyên nhủ.

Nghe tiếng cung nữ vang lên bên tai, Tĩnh Nhi mới hoàn hồn. Nàng không nghe rõ Liên Vũ vừa nói cái gì, chỉ đột nhiên kêu: "Tôn Toàn."

Thái giám vội vàng tiến lên, cung kính hỏi: "Có nô tài, Hoàng Thượng có gì phân phó?"

"Nghe nói Hoàng đế Đông Việt sắp lập Hoàng hậu?" Tinh Nhi không quay đầu, chỉ ngo ngắc hỏi.

Tôn Toàn kinh hãi, hắn không biết tại sao Hoàng Thượng lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, khó hiểu nhìn qua Liên Vũ. Liên Vũ cũng đầy nghi hoặc, nhúu mày không biết. Tôn Toàn lại nhìn Tinh Nhi, cẩn thận đáp: "Việc này... Chưa từng nghe nói."

"Vậy sao? Thế tử không phải nói hắn vừa về nước liền tuyển tú sao?"

Tôn Toàn "A" một tiếng, cho dù Hoàng đế Đông Việt có tuyển tú, nhưng việc lập hậu sao lại không thông báo cho Tây Lương? Hiện tại Hoàng Thượng hỏi chuyện, ngay cả Tôn Toàn cũng không biết đáp thế nào.

Tinh Nhi cũng không tiếp tục hỏi, chỉ có ánh mắt mỗi lúc một sâu, nàng lẳng lặng nghĩ tới rất nhiều chuyện. Hai năm trước, Hoàn Nhan vũ còn nói sẽ tặng nàng thật nhiều mỹ nhân, hiện tại thì hay rồi, một mình hắn tự ôm mỹ nhân trong lòng!

Càng nghĩ, Tinh Nhi lại càng tức giận.

Liên Vũ thấy sắc mặt Hoàng Thượng kỳ quái, liền cẩn thận khuyên: "Không bằng Hoàng Thượng về cung dùng bữa trước..."

"Câm miệng!" Liên Vũ còn chưa nói xong đã bị Tinh Nhi mắng.

Mọi người đều cả kinh, lập tức quỳ xuống.

Liên Vũ không dám nói thêm chữ nào, nàng hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, chưa từng thấy ngài ấy tức giận như vậy.

Thấy mọi người đồng loạt quỳ xuống, lúc này Tinh Nhi mới biết bản thân nặng lời. Nàng xoay người, thấp giọng: "Đứng lên hết đi."

Mọi người thấy Hoàng Thượng dời bước, đều vội đuổi theo.

Tinh Nhi nghiêng đầu, hỏi: "Liên Vũ, vừa rồi người nói cái gì?"

Liên Vũ chỉ biết nàng phát hỏa cho nên không dám nhiều chuyện, nhưng lúc này nghe Tinh Nhi hỏi vậy, không khỏi giật mình: "Nô tỳ nói đã tới giờ dùng cơm..." Nàng nói những hai lần, chẳng lẽ Hoàng Thượng không nghe thấy sao?

Tôn Toàn cũng cả kinh, vội hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy? Long thể không khỏe sao?"

Tinh Nhi dừng bước, ngưng thần suy nghĩ, nàng thật sự không nhớ nổi Liên Vũ vừa nói cái gì. Tinh Nhi cười chua xót, lại nghe Tôn Toàn hỏi một câu. Nàng mất kiên nhẫn đáp: "Trẫm không bệnh, là tức giận!" Nói xong, nàng mới biết bản thân lỗ lời.

Liên Vũ liền nhẹ giọng hỏi: "Vì sao Hoàng Thượng lại tức giận?"

Vì sao tức giận?

Chẳng lẽ lại nói nàng vì chuyện Hoàn Nhan Vũ về nước tuyển tú sao?

"Là chuyện của Hoàng đế Đông Việt?" Liên Vũ thấy Tinh Nhi chịu nói chuyện với mình nên vứt bỏ những chuyện vừa rồi, càng hỏi càng không thể dừng lại.

Tinh Nhi kinh hãi, gương mặt đỏ lên: "Trẫm là tức giận... Giận hắn đã đồng ý đưa tuyết liên Thiên Sơn cho trẫm nhưng lâu như vậy, một chút động tĩnh cũng không có!"

Chuyện này làm nàng tức giận, thật sự tức giận. Cho nên nàng mới giận chó đánh mèo lên chuyện Hoàn Nhan Vũ tuyển tú, nhất định là vậy!

Liên Vũ sáng mắt lên, nàng tựa hồ đã hiểu vì sao trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng lại khác thường như vậy. Nàng vội đuổi theo, nói: "Theo nô tỳ thấy, có lẽ Hoàng đế Đông Việt đang bận ôm mỹ nhân trong lòng nên... Quên mất chuyện của Hoàng Thượng."

Đi được vài bước, nghe cung nữ nói vậy, Tinh Nhi đột nhiên quay đầu, sắc mặt trầm xuống: "Vậy sao? Người cũng cảm thấy vậy?" Tên Hoàn Nhan Vũ đáng chết, nhất định là vậy!

.....

Nhanh chóng trở về, ngự thiện sớm đã chuẩn bị. Tinh Nhi không có tâm tư để dùng, chỉ ăn một ít rồi truyền Thái y Trương Thành Hử tới.

Trương Thành Hử mang theo hòm thuốc vội vàng tới, thấy thiếu đế âm trầm ngồi trước bàn, liền tiến lên hành lễ, hỏi: "Hoàng Thượng có chỗ nào không khỏe?"

Tinh Nhi nhúu mày, hỏi: "Phụ hoàng đạo này thế nào?"

Trương Thành Hử sùng sốt, thấp giọng đáp: "Có lẽ do thay đổi thời tiết nên bệnh ho khan mỗi năm một nặng." Cả người Trương thái y rùng rùng mồ hôi,

thần sắc lộ rõ vẻ bất đắc dĩ. Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhỏ giọng: "Không phải Hoàng Thượng nói có tuyết liên Thiên Sơn... Nếu dùng tuyết liên Thiên Sơn làm thuốc dẫn..."

"Có thể khỏe lên, đúng không?" Tĩnh Nhi đứng lên, ánh mắt chờ mong.

.....

Yên hoa tam nguyệt chớp mắt đã qua, tháng tư cũng đã trôi qua mấy ngày nhưng phía Đông Việt vẫn chưa có tin tức.

Nội thất Thừa Càn cung truyền tới tiếng "Rầm" vang dội, sau đó là tiếng rèm châu đông đưa kịch liệt. Tôn Toàn và hai cung nữ ngược mắt liền thấy Tĩnh Nhi sắc mặt âm trầm đi ra.

"Hoàng Thượng!" Liên Vũ đuổi theo.

Tương Tầm lập tức quay đầu dò hỏi Bạc Hề Li cũng từ bên trong ra ngoài: "Thế tử, Hoàng Thượng sao vậy?"

Bạc Hề Li nhú mày: "Làm sao ta biết? Chẳng qua là mới nhắc một câu tới Đông Việt." Hoàng Thượng còn đang vui cười nói đánh cờ cùng hắn, chớp mắt sắc mặt đã thay đổi.

Cung nhân đuổi theo, thấy Tĩnh Nhi đi thẳng ra cửa cung.

Thủ vệ thấy Hoàng đế tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Tĩnh Nhi lại dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra bên ngoài.

Tôn Toàn chạy lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng muốn xuất cung thăm Thái Thượng Hoàng sao? Có cần nô tài chuẩn bị kiệu không?"

Hai tay Tĩnh Nhi nắm chặt thành quyền, nàng thật sự muốn đi thăm phụ hoàng, nhưng mỗi lần đi, phụ hoàng đều dùng gương mặt tươi cười để đối diện với nàng. Nàng biết phụ hoàng không muốn nàng lo lắng, nhưng nàng đâu phải đứa trẻ ba tuổi!

Đáng giận nhất vẫn là tên Hoàn Nhan Vũ kia!

Tĩnh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, nàng có lẽ là kẻ ngờ nhất thiên hạ!

Hoàn Nhan Vũ mới làm trò trước mặt vài cái, nàng đã tin tưởng hắn sẽ giữ đúng lời hẹn. Nếu để nàng gặp lại, nàng nhất định sẽ chinh đón hắn.

"Đáng chết!" Nàng mắng.

Cung nhân phía sau hoảng sợ, lập tức quỳ xuống đất.

"Nô tài đáng chết."

"Nô tỳ đáng chết."

Tĩnh Nhi liếc nhìn đám người quỳ dưới đất, đột nhiên muốn bật cười: "Các người có lỗi gì mà đáng chết?"

Đám cung nhân nghẹn lời, ai nấy đưa mắt nhìn nhau, nhưng một câu cũng không thể nói.

Tĩnh Nhi cười lạnh một tiếng, xoay người: "Thay trăm truyền Thừa tướng tới!"

Tôn Toàn nhất thời không kịp phản ứng, đợi người trước mặt nâng bước rồi đi, hắn mới ngơ ngác đáp: "Vâng."

Sau khi rời khỏi Càn Thừa cung, từ xa, Bạc Hề Li thấy Hoàng Thượng qua Ngự thư phòng, hắn không khỏi yên lặng đứng nhìn. Tương Tầm bên cạnh nhẹ giọng: "Thế tử điện hạ, ngài không trở về Bắc uyển sao?"

Bạc Hề Li cười cười: "Bây giờ sẽ đi."

Hắn xoay người, lại lặng lẽ liếc nhìn thân ảnh đó.

.....

Hôm sau, trong cung truyền ra tin đồn Hoàng Thượng muốn cải trang ra ngoài thị sát dân tình.

Liên Vũ vừa rót trà cho Tĩnh Nhi, vừa hỏi: "Thừa tướng đã nói chuyện Tô đại nhân đang làm tiến triển rất tốt, Hoàng Thượng tại sao còn muốn đích thân đi."

Tĩnh Nhi uống một ngụm trà, cười đáp: "Tai nghe không bằng mắt thấy."

Một câu ngắn gọn khiến Liên Vũ bưng tỉnh.

Tôn Toàn vội vàng đi vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, ngài... Thật sự không nói cho Thái Thượng Hoàng biết sao?"

"Ừ." Tĩnh Nhi gác chén trà xuống, cười cười, "Trẫm đã trưởng thành, có một số việc không cần để phụ hoàng nhọc lòng. Liên Vũ, hầu hạ trẫm thay y phục."

"Vâng." Liên Vũ cung kính đáp, theo Tĩnh Nhi vào trong.

Nói là cải trang đi tuần nhưng thật ra chỉ dẫn theo một mình Tôn Toàn.

Lúc nghe tin, Bạc Hề Li vội vàng tới, đúng lúc thấy Tĩnh Nhi sai bước lên lưng ngựa: "Hoàng Thượng xin tạm tu!"

Tĩnh Nhi cầm chặt cương ngựa, cười nhạo một tiếng: "Nội vụ trong triều đã có Thừa tướng thay trẫm xử lý, hơn nữa lại có thể từ phụ trách an nguy của trẫm, trẫm còn gì mà không yên tâm?"

Bạc Hề Li sửng ngờ, nghe nàng tiếp tục: "Trẫm lần này xuống Nam, trạm đầu tiên là Hiến Quốc thì thế nào nhỉ?"

Hay cho một câu Hiến Quốc, nàng rõ ràng vẫn không tin hẳn. Đáy lòng Bạc Hề Li thờ dãi, Hoàng Thượng như vậy hẳn còn lo lắng gì nữa?

Đang nghĩ ngợi, người trước mặt đã cười ngựa phóng đi.

Tôn Toàn nhảy lên lưng ngựa, vội vàng đuổi theo.

Hai người một trước một sau rời khỏi Dinh Kinh, Tôn Toàn mở miệng hỏi: "Thiếu gia định tới Hiến Quốc sao?"

Tĩnh Nhi ra sức thúc ngựa, cười cười: "Tôn Toàn, người theo ta nhiều năm như vậy mà vẫn thành thật thế à! Tô Doanh đã đem việc ta giao hoàn thành tốt như vậy, ta còn đi làm gì?"

Tôn Toàn ngẩn ra, vội đáp: "Nô tài ngu dốt."

"Ừ, người ngu dốt thật. Giá..." Nàng càng ra sức thúc ngựa, lời nói tiếp tục truyền tới, "Tôn Toàn, người nói xem mấy ngày nay Hoàng đế Đông Việt có phải thoải mái lắm không?" Tuyên tú, mỗi ngày nhất định đều có mỹ nữ nằm trong lòng!

Sắc mặt thái giám thay đổi, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, thấp thòm hỏi: "Thiếu gia... Ngài muốn đi Đông Việt sao?"

Tĩnh Nhi khẽ cười, nàng tới Đông Việt để lấy đồ vật của mình!

Trong triều đã có Thừa tướng, bên ngoài lại có Tô Doanh, người Hiến Quốc không dám động dấy, hiện tại không phải thời điểm thích hợp sao?

Hơn nữa tên Hoàn Nhan Vũ kia là kẻ bịp bợm, nàng không tự đi đòi thì không được!

Tĩnh Nhi ra sức quất roi lên mông ngựa như muốn tiết hận lên người Hoàn Nhan Vũ.

Sắc mặt Tôn Toàn trắng bệch: "Thiếu gia không được, ai mà biết được người Đông Việt có tâm tư gì không chứ? Thân thể ngài đáng quý ngàn vàng, sao có thể tự mình đến?"

"Nếu người Đông Việt có ý đồ xấu xa thì sao?"

"Thiếu gia..."

Tôn Toàn khuyên nhủ cả đường nhưng vẫn không được.

Hắn nói chuyện tới giọng cũng khàn khàn, cuối cùng Tĩnh Nhi cũng quay đầu, nhưng lại nói: "Như vậy cũng tốt, miễn cho giọng người quá lớn gọi kẻ có giả tâm tới đây."

Suy nghĩ của thiếu đế khác hẳn người thường, Tôn Toàn theo nàng nhiều năm đương nhiên sẽ rõ. Chuyện Hoàng Thượng đã quyết, hắn có khuyên thế nào cũng khuyên không được. Thờ dãi một tiếng, hắn cắn môi, chỉ đành đi theo dùng hết sức lực bảo vệ Hoàng Thượng.

Tuy ra roi thúc ngựa nhưng bọn họ tới hoàng thành Đông Việt đã là cuối tháng tư.

Đúng mùa trăm hoa đua nở, đi giữa đường phố cũng có thể ngửi được hương hoa nhàn nhạt. Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh thần dần sáng khoái.

Tôn Toàn thấy nàng đứng lại, vội nói: "Hay là tìm khách điểm trước đi." Nhìn bộ dáng của Hoàng Thượng hình như không muốn bộc lộ thân phận.

Tôn Toàn cẩn thận quan sát thiếu niên trước mặt, trong lòng than thở, cho dù Hoàng Thượng nói ra thân phận thì với tình huống này, người Đông Việt sẽ tin sao?

Tĩnh Nhi lại cười: "Không cần tìm khách điểm."

Tôn Toàn cả kinh: "Thiếu gia không được vào cung!"

Tĩnh Nhi liếc xéo hắn, hỏi lại: "Ai nói ta muốn vào cung?" Nàng tiếp tục đi về phía trước, tự tại nói, "Phủ đệ của Từ đại nhân, tùy tiện tìm một người hỏi liền biết."

Tâm phúc cạnh Hoàn Nhan Vũ, hoàng thành có ai không biết?

Quả nhiên như lời Tĩnh Nhi nói, bọn họ vừa hỏi người đi đường, hắn ta đã vui vẻ kể: "Người nói Từ đại nhân hả? Ha ha ha... Đúng là người có phúc khí?"

"Sao lại nói như vậy?" Tĩnh Nhi không khỏi tò mò, nếu đã hỏi nàng cũng thuận đường hỏi tiếp.

Người trẻ tuổi kia tấm tắc khen: "Hoàng Thượng sủng ái Từ đại nhân là chuyện thiên hạ đều biết. Người chưa nghe gì sao?"

Sủng ái?

Tĩnh Nhi nhú mày, không biết vì sao nàng lại nhớ lại cái ngày Tô Doanh quỳ gối trước mặt nàng, chắc như đinh đóng cột nói hắn chỉ động lòng với nam tử. Sao tên Hoàn Nhan Vũ này cũng..

"Thiếu gia." Thấy Hoàng Thượng ngây người, Tôn Toàn chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở, "Phủ đệ của Từ đại nhân cách đó không xa, hiện tại chúng ta qua đó luôn sao?"

"A... Đi thôi!"

Xa xa thấy phủ đệ nguy nga của Từ Nhất Thịnh, Tĩnh Nhi rốt cuộc cũng tin lời người vừa nãy nói, Hoàn Nhan Vũ vô cùng sủng ái hắn, một đại thần lại có phủ đệ lớn như vậy, trên thiên hạ mấy người có được?

Tôn Toàn cũng giật mình, phủ Thừa tướng Tây Lương cũng không xa hoa như vậy.

"Làm gì đó?"

Hai người bọn họ còn chưa tới gần, gia đình Từ phủ đã kêu ngao: "Không thấy đây là nơi nào sao? Còn không mau cút?"

Tôn Toàn vừa định lên tiếng thì hai nha đinh đã đẩy bọn họ sang một bên: "Tránh ra tránh ra, đừng cản đường phu nhân nhà ta!"

Phu nhân?

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, chẳng lẽ nàng hiểu lầm rồi sao? Bằng không tại sao Từ Nhất Thịnh lại có thể thất?

Đang suy nghĩ, cỗ kiệu phía sau chậm rãi đặt xuống, nha hoàn vén màn cẩn thận dìu nữ tử bên trong đi ra. Nữ tử đó mặc chiếc váy màu đỏ tía, môi hồng răng trắng, quả thật là một đại mỹ nhân. Tĩnh Nhi kinh ngạc, thấy hai gia đình kia tiến lên, cười nói: "Bát phu nhân về rồi sao?"

Nữ tử hừ một tiếng, cũng không nói nhiều, chỉ lập tức vào trong.

Tĩnh Nhi bật thốt lên hỏi: "Bát phu nhân?" Nghi hoặc nhìn Tôn Toàn, nàng muốn hỏi đây thật sự là phủ đệ của Từ Nhất Thịnh sao? Nhưng hắn ta không giống kẻ có nhiều thê thất như vậy!

Bọn họ dò hỏi mới biết, Từ Nhất Thịnh đâu chỉ có tám vị phu nhân.

Gia đình mặt mày hớn hở: "Bát phu nhân không tính là đẹp nhất, Thập phu nhân mới xứng là mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành! Tất cả đều không phải Hoàng Thượng ban thưởng sao? Ngài ấy còn tặng cả tòa phủ đệ này cho đại nhân chúng ta nữa? Ai mà không biết đại nhân chính là đệ nhất sủng thần ở Đông Việt? Ai gặp cũng phải nể ba phần mặt mũi..

Gia đình đặc ý kể khiến Tĩnh Nhi xanh mặt. Hai tay nàng nắm chặt thành quyền, đáy lòng thầm mắng: Hay cho người, Hoàn Nhan vũ, quả nhiên là hào phóng, tự mình sung sướng còn chưa nói lại còn sắp xếp cho thần tử mình tốt như vậy!

Đáng hận nhất là, tên Hoàn Nhan vũ đó lại quên chuyện thiên sơn Tuyết Liên của nàng.

Nếu không phải tự mình đến đây, nàng thật không ngờ người nọ lại vô sỉ như thế! Nàng thật chưa từng nghe có đế vương nào ban thưởng hậu hĩnh cho thần tử như vậy!

"A, các người sao còn chưa đi?" Gia đình thấy bọn họ đứng đó, có chút mất kiên nhẫn."

Tôn Toàn vội lấy ra một thỏi vàng, cười nói: "À, thiếu gia nhà ta muốn gặp Từ đại nhân, phiền ngài vào trong thông báo một tiếng."

Gia đình ước lượng thời vàng, cười: "Ra tay thật hào phóng, chỉ là các người nếu muốn mua chức quen thì tìm lắm người rồi. Đại nhân chúng ta không thiếu vàng."

"Muốn mỹ nhân sao?" Tình Nhi nhún mày, quả nhiên chủ nào đó vậy!

Gia đình cười xấu hổ, đột nhiên chỉ về phía trước: "Mau mau, hình như là Thập phu nhân."

Tình Nhi theo hướng của hân nhìn tới, thấy cổ kiêu hạ xuống, nữ tử bước ra quả thật đẹp hơn vị Bát phu nhân kia một bậc. Mọi người đều tiến lên nghênh đón, đột nhiên Tình Nhi phóng tới, ôm vị Thập phu nhân kia vào lòng, lạnh giọng: "Vào nói cho Từ đại nhân các người, nếu không ra gặp ta sẽ bắt mỹ nhân này của hân đi!"

Sắc mặt hai tên gia đình tái nhợt, vị Thập phu nhân đang nằm trong lòng một chút hoảng loạn cũng không có, ngược lại còn kéo ống tay áo Tình Nhi, thấp giọng: "Vị công tử này thật sự muốn bắt ta đi sao?"

Tình Nhi không khỏi cả kinh, Thập phu nhân ngược lại như thấy cứu tinh, hào hứng nói: "Công tử mau bắt ta đi đi! Dù sao ở đây sống cũng không bằng chết, chỉ bằng thiếp theo công tử rồi tính."

"To gan!" Tình Nhi đẩy nàng ta ngã xuống đất, cả khuôn mặt đỏ ửng.

Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì?

"Đại nhân, chính là hân! Tiểu tử này tới gây chuyện, còn định bắt Thập phân đi!"

Tình Nhi theo tiếng nhìn tới, thấy gia đình đưa một nam tử ra ngoài.

Từ phủ trước nay chưa từng có người làm loạn, ai mà không biết phu nhân Từ phủ là do đương kim Hoàng Thượng, vậy mà hôm nay lại có kẻ ngang nhiên tới nói muốn bắt phu nhân đi? Từ Nhất Thịnh vội vàng ra ngoài, muốn xem hân ta là ai.

Thấy rõ người đứng trước phủ, cả người Từ Nhất Thịnh cứng lại, còn sợ bản thân nhìn lầm!

Thập phu nhân thấy Từ Nhất Thịnh đi ra, nhất thời không biết phải làm thế nào, chỉ đành khóc lóc sụt sùi.

Tình Nhi hoàn hồn, nhìn Từ Nhất Thịnh cười nhạt: "Xem ra Từ đại nhân không bỏ được mỹ nhân này!"

Ý tứ của nàng khiến Từ Nhất Thịnh xấu hổ, hân liếc mắt ý bảo cung nữ mang Thập phu nhân đi vào, chính mình nâng bước rồi đi, thấp giọng: "Bệ hạ sao lại tới đây?"

Tình Nhi thu lại ý cười, gằn từng chữ: "Có người quên lời hứa của mình, ta đành phải tự mình tới đây nhắc nhở."

Từ Nhất Thịnh sững sờ, hân đương nhiên biết đó là chuyện gì.

Sắp xếp Tình Nhi trong phòng của mình, hân vội vàng vào cung bẩm báo Hoàng Thượng.

Tình Nhi và Tôn Toàn ngồi đợi trong sương phòng, lúc đầu còn được an tĩnh, nhưng bên ngoài càng lúc càng ồn ào. Tình Nhi xuyên qua khe cửa mà nhìn, đột nhiên nhún mày.

Chỗ này giống phủ đệ của thân sử sao? Rõ ràng là biến tướng hậu cung của đế vương!

Hoàn Nhan Vũ hoàng đường đến thế là cùng! Tự mình hưởng phúc cũng không quên người bên cạnh!

Cánh tay bất giác dùng lực, cánh cửa mở lớn ra. Bên kia có người nhìn thấy, giọng nói nhu tình như nước truyền tới:

"Công tử là bằng hữu của đại nhân sao?"

"Sao công tử không ra đây nói chuyện với bọn thiếp?"

"Công tử từ đâu tới? Ngài muốn ở đây một đoạn thời gian sao?"

...

Tôn Toàn nghe tới phát hoảng, nhưng Tình Nhi dứt khoát đẩy cửa phòng ra, dựa vào khung cửa nhìn các nàng, cười nhạt: "Các nàng không sợ Từ đại nhân thấy sao?"

Mấy vị phu nhân này thật phóng khoáng, dám công khai cùng "ham tử"... Tình Nhi không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ Đông Việt bọn họ lại thoáng thế sao? Sao trước nay chưa từng nghe nói?

Bọn nữ tử thấy thế liền vội vàng đi lên, vây quanh Tình Nhi, ríu rít không ngừng.

Từ đại nhân là người anh tuấn, nhưng thiếu niên trước mặt lại là người đẹp nhất mà các nàng từng gặp. Cho dù mỗi người các nàng đều diễm lệ, nhưng so với vị công tử trước mặt cũng kém cỏi ba phần. Nam tử như vậy, ai gặp mà không động tâm chứ?

.....

Bên ngoài phủ, Hoàn Nhan Vũ nhanh chóng nhảy xuống lưng ngựa, Từ Nhất Thịnh vội vàng đuổi theo, nghe hắn hỏi: "Nhất Thịnh, hắn tới thật sao?"

Từ Nhất Thịnh gật đầu: "Hoàng Thượng đã hỏi không dưới mười lần rồi."

Hoàn Nhan Vũ khẽ cười, tâm trạng rất tốt.

Hắn chậm chạp không được tuyết liên Thiên Sơn, tên tiểu tử thú kia rốt cuộc cũng nhận không được mà tự mình tới cửa.

Bước chân Hoàn Nhan Vũ mỗi lúc một nhanh, vừa tới cửa đã nghe tiếng cười của nữ tử truyền ra. Hắn nhíu mày, bước nhanh đi vào, lại thấy một mỹ nhân ngồi trên đùi tiểu tử thú, cả hai trò chuyện vui vẻ, cực kỳ khoái hoạt.

Ý cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Không biết tại sao, hắn lại tức giận: "Bạc Hề Tĩnh!" Đây là lần đầu tiên hắn gọi cả họ lẫn tên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyệ: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Sợ bản thân như vậy

Mọi người đều cả kinh quay lại.

Lúc tuyên tử nhóm mỹ nhân đã gặp Hoàn Nhan Vũ một lần, giờ phút này thấy Hoàng đế ở đây, bọn họ ngây ngốc không biết làm sao, chỉ đành quỳ xuống hành lễ.

Tĩnh Nhi nhíu mày, nàng không vội vã đứng dậy, chỉ nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn về mặt phần nộ của Hoàn Nhan Vũ.

Hoàn Nhan Vũ không nhìn nàng, chỉ lạnh lùng đảo qua nhóm mỹ nhân đang quỳ dưới đất, âm trầm cười: "Thật to gan, đã gả cho Từ ái khanh mà các ngươi còn không biết nữ tặc (1) là gì hả?"

(1) Nữ tặc: Là nghĩa vụ của phụ nữ thời phong kiến theo quan niệm của Nho giáo, bao gồm tam tòng và tứ đức. Tam tòng: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử; Tứ đức: công, dung, ngôn hạnh.

Đám nữ tử lúc này mới hoảng loạn, ai nấy đều run rẩy xin tha. Các nàng còn tưởng Từ đại nhân không nhiệt tình với mình nên cũng sẽ không quản chuyện các nàng nói chuyện với nam tử khác, ai biết vận khí lại xấu như vậy, đúng lúc Hoàng Thượng tới phủ!

Hoàn Nhan Vũ xanh mặt, sắc mặt nặng nề: "Hôm nay nếu không phải trầm chính mắt nhìn thấy, các ngươi có phải không biết kiểm chế không? Nhất Thịnh!" Hắn quát lớn, Từ Nhất Thịnh vội tiến lên, nghe hắn hỏi: "Chẳng lẽ bởi vì các nàng đều do trầm ban thưởng nên ngươi luôn chịu đựng sao?"

"Hoàng Thượng..."

"Huru (2) hết cho trầm!"

(2) Huru: bỏ vợ, giống ly hôn của hiện đại

Từ Nhất Thịnh ban đầu còn ngần ra, sau đó khước miệng nhanh chóng cong lên, lời nói vô cùng cung kính: "Vâng, thuộc hạ tuân lệnh." Trong lòng hắn đã nhìn qua lâu, lúc trước thu nhận các nàng chỉ là để giữ thể diện cho Hoàng Thượng, hiện tại chính miệng ngài ấy đã nói bỏ, hắn đương nhiên sẽ vâng lời làm theo.

Trong viện mới vừa rồi còn hoan thanh tiểu ngữ trong nháy mắt đã thành tiếng than khóc van xin.

Từ Nhất Thịnh sai người mang các nàng ra ngoài, Tĩnh Nhi lặng lẽ đưa mắt nhìn, nàng nhận không được mà cười một tiếng.

"Cười cái gì?" Không biết tại sao, Hoàn Nhan Vũ vừa thấy Tĩnh Nhi ôm mỹ nhân trong lòng thì lập tức tức giận, lúc này thấy nàng càng cười, hắn thật không thể không chế cảm xúc. Hắn đi nhanh lên trước, tới gần nàng hỏi.

Tĩnh Nhi không trốn tránh, cũng không chút sợ hãi mà nhìn nam tử trước mặt: "Người tứ hôn là nguoi, muốn huru thê cũng là nguoi, Hoàng đế như nguoi có phải quá quan tâm tới cuộc sống của thần tử không?"

Bị nàng chọc trúng chỗ đau, cả khuôn mặt Hoàn Nhan Vũ đỏ bừng. Hắn liếc Từ Nhất Thịnh phía sau, ho khan: "Đứng đó làm gì? Còn không mau đi viết thư!"

Từ Nhất Thịnh đương nhiên không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn mà lui xuống.

Tĩnh Nhi vẫn không giấu được ý cười trên mặt.

Hoàn Nhan Vũ nhìn nàng chăm chăm: "Không được cười!"

Vì sao lại không được? Nàng đây cảm thấy buồn cười đấy.

Tĩnh Nhi không nhìn hắn, chỉ bung ly trước trước mặt uống một ngụm, thoải mái hít một hơi thật sâu, phát tay nói: "Tôn Toàn, đi xuống tìm nha hoàn trong phủ Từ đại nhân pha trà lên đây."

Tôn Toàn theo Tĩnh Nhi nhiều năm, đương nhiên biết nàng đang tìm cái cớ để hắn lui ra ngoài. Tôn Toàn nhanh chóng lui xuống.

Lại uống thêm một ngụm, Tĩnh Nhi mới quay đầu nhìn Hoàn Nhan Vũ, mở miệng hỏi: "Ngày đó ở Tây Lương đồng ý với ta thế nào? Quên hết rồi sao?" Hắn còn hứa với gương mặt chân thành, nhưng rốt cuộc không phải lừa là gạt sao? Uống công nàng tin hắn!

Hoàn Nhan Vũ chưa từng nghĩ sẽ gạt nàng, hắn chỉ muốn để nàng tự mình tới lấy mà thôi. Hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hoàn Nhan Vũ bức tức phát áo ngồi xuống, cười lạnh: "Pha trà uống rồi."

"Người.."

Tĩnh Nhi tức giận nhảy dựng lên, vô tình làm đổ nước lên người Hoàn Nhan Vũ. Hắn cau mày: "Tiểu tử thúì..."

Muốn hắn phỏng chết sao?

Tĩnh Nhi ném cái ly, bật thốt lên nói: "Còn không cời ra?"

Hoàn Nhan Vũ vốn muốn cời y phục, nhưng giờ phút này nghe Tĩnh Nhi nói thế, trái tim hắn run lên, hành động lập tức dừng lại. Bọn họ hai nam tử ở cạnh nhau còn cời y phục, đây... Đây...

Tĩnh Nhi thấy hắn đứng yên, không khỏi nhú mày: "Không phải nóng sao?"

"Không nóng!" Hoàn Nhan Vũ phản hận xoay người. Gió từ bên ngoài thổi tới, lồng ngực vừa nóng rất dần trở nên lạnh lạnh, cực kỳ khó chịu. Tên tiểu tử thúì này không phải cố ý sao? Thấy hắn không chịu đưa tuyết liên Thiên Sơn nên mới hất ly trà chính hắn!

"Nè, Hoàn Nhan Vũ?"

Phía sau truyền tới giọng trầm thấp, tựa như xin lỗi. Tâm trạng Hoàn Nhan Vũ càng thêm rối rắm, hắn không xoay người, chỉ dùng sức ép bản thân bình tĩnh trở lại, mới mở miệng nói: "Người thật to gan, nói đến là đến, không sợ ta không cho người về Tây Lương nữa hả?"

Tĩnh Nhi ngẩn ra, lúc này nàng mới phát hiện người trước mặt là Hoàng đế Đông Việt. Chỉ là người cũng đã tới, nàng còn sợ gì nữa? Nàng chỉ hỏi: "Thật sự pha trà uống rồi sao?"

"Bạc Hề Tĩnh!"

"Uống rồi hả?" Tĩnh Nhi không màng hắn tức giận cái gì, nàng chỉ quan tâm Thiên Sơn tuyết liên.

Nghe nàng hỏi hai lần, Hoàn Nhan Vũ chần chờ, mới nói: "Uống thì thế nào?"

Tĩnh Nhi nhìn Hoàn Nhan Vũ chăm chăm, cả người rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Uống chính là uống, đâu ra mà thế nào?

Nàng nhếch miệng cười, vòng tới trước mặt hắn, duỗi tay: "Vây đưa đây."

Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra: "Cái gì?"

"Thiên Sơn tuyết liên." Nàng kiên định trả lời.

Hoàn Nhan Vũ xấu hổ, phải cố gắng điều chỉnh cảm xúc: "Thứ tốt đâu dễ lấy như vậy."

Đông Việt không phải nhà hắn sao? Muốn tới thì tới, lấy xong thì đi, hắn không phục.

"Người muốn cho nàng?" Ba trăm dặm kia hắn còn trả lại Tây Lương, điều đó chứng minh Hoàn Nhan Vũ không phải kẻ nhỏ mọn, cho nên Tĩnh Nhi cũng không vội.

Nàng nhìn hắn, ánh mắt rực lửa.

Hoàn Nhan vũ bị nhìn tới mắt tự nhiên, hắn cúi đầu, suy nghĩ một lát mới nói: "Ngươi có dám... Dám lại đây ôm ta một cái không?" Từ Nhất Thịnh nói hắn không phải không bình thường, nhưng hắn lúc này giống bình thường lắm sao? Mỗi lần nhớ tới tiểu tử thú, tâm thần hắn liền không yên, cho nên hắn không khỏi nghi ngờ chính mình.

Tĩnh Nhi kinh hãi, cứ tưởng bản thân nghe lầm: "Ngươi nói cái gì?"

Hoàn Nhan Vũ cũng không sợ, hỏi lại: "Ngươi dám sao?" Thấy Tĩnh Nhi đứng yên, hắn đắc ý nói, "Tiểu tử thú ngươi không dám! Ngươi sợ bản mình không bình thường đúng không?" Cặp mắt đen nhánh nhìn chăm chăm thiếu niên trước mắt, đáy mắt hiện lên mấy phần kích động.

Tĩnh Nhi buồn cười hỏi lại: "Là ngươi sợ mình không bình thường đúng không? Ôm thì ôm, có gì phải sợ!" Nói xong, nàng tiến lên, duỗi tay ôm nam tử trước mặt.

Cả người hắn run lên, hô hấp cũng theo đó mà dồn dập.

Tĩnh Nhi buông tay, vừa định đứng thẳng người thì hắn lại duỗi tay tới, ôm chặt lấy nàng, kéo nàng vào lồng ngực. Nàng theo bản năng đẩy hắn ra, nhưng sức lực nam tử lúc này lại quá mạnh, có tránh cũng tránh không được.

"Hoàn Nhan Vũ, ngươi làm gì vậy?" Tĩnh Nhi nghiêm túc hỏi.

Nam tử tựa như không để ý nàng, chỉ có sắc mặt càng lúc càng khó coi. Cả người bỗng nhiên chấn động, Hoàn Nhan Vũ đưa tay đẩy Tĩnh Nhi ra, không nói hai lời đã xoay người rời khỏi.

Tĩnh Nhi nhất thời không kịp hoàn hồn, chờ nàng chạy theo ra ngoài thì bóng dáng Hoàn Nhan Vũ đã biến mất.

Từ Nhất Thịnh sớm đã viết xong một chồng hưu thư nên đi qua chờ Hoàng Thượng, giờ phút này thấy Hoàn Nhan Vũ xông thẳng ra ngoài, hắn vội đuổi theo.

"Hoàng Thượng! Hoàng Thượng..."

Hoàn Nhan Vũ vẫn không dừng bước, chỉ leo thẳng lên lưng ngựa, dồn dập nói: "Đưa tuyền liên Thiên Sơn cho hắn, kêu hắn lập tức rút đi!"

"Hoàng..." Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong, người trước mặt đã thúc ngựa rời đi. Hắn ngẩn ra nhìn bóng lưng Hoàn Nhan Vũ, trong lòng càng thêm khó hiểu. Hắn tưởng Hoàng Thượng sẽ giữ Hoàng đế Tây Lương ở lại Đông Việt làm khách nấy ngày, nào ngờ lại muốn đuổi người ta đi nhanh như thế.

Cả ngày này, Hoàng đế cười ngựa chạy thẳng vào cung, cung nhân đi lại đều vội vàng né tránh. Lúc nhảy xuống lưng ngựa, trùng hợp thấy một cung nữ quý xuống hành lễ, Hoàn Nhan Vũ không nói nhiều, đi bước nhanh qua, tùy tiện kéo nàng ta vào tấm cung của mình.

Cung nữ ban đầu còn hoảng sợ xin tha, nhưng sau đó như ý thức được gì, rốt cuộc cũng an tĩnh.

Hoàn Nhan vũ tâm loạn như ma, mấy đêm nay hắn luôn vật lộn với suy nghĩ của chính mình. Thậm chí vì lời Từ Nhất Thịnh nói, hắn còn vui mừng cho rằng bản thân vẫn bình thường. Nhưng cái ôm vừa rồi khiến hắn chết tâm.

Bởi vì là tiểu tử thú, hắn động lòng, thật sự động lòng!

Đẩy mạnh cung nữ lên long sàng, hắn lạnh giọng: "Cởi hết quần áo ra, hầu hạ trẫm thật tốt, trẫm sẽ phong ngươi làm Quý nhân!"

Hắn là Hoàng đế Đông Việt, hắn không thể để người Đông Việt cho cười mình!

Cung nữ ban đầu còn e thẹn, chỉ là thấy Hoàn Nhan Vũ đã duỗi tay cởi đai lưng, nàng cũng vội vã cởi y phục, trên mặt hiện lên nụ cười thắng lợi. Làm nữ nhân đầu tiên của Hoàng Thượng, có nữ tử nào không muốn?

Hoàn Nhan Vũ điên cuồng nhào lên, nhưng lúc này trong đầu hắn lại hiện lên cái ôm khi nãy, cánh tay liễu yếu đào tơ, thân cốt mềm mại khiến tim hắn đập thành thịch.

Nhưng đáng chết, Tĩnh Nhi lại là nam tử!

Trên đời này sao lại có người khiến hắn động lòng như vậy!

Hoàn Nhan Vũ cúi đầu dùng sức hôn đôi môi mềm mại của cung nữ, cung nữ "Ưm" một tiếng, mơ hồ còn kêu "Hoàng Thượng".

Một tiếng "Hoàng Thượng" đem ba hồn bảy phách của Hoàn Nhan Vũ bay về, hắn đột nhiên trở nên ngây dại.

Hắn dần dần ý thức hành động của mình lúc này.

Hoàn Nhan Vũ, ngươi đang sợ!

Hắn nhủ mày, hẳn lại đi sợ tên tiểu tử thú của Tây Lương kia!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Không tiền nàng

Tĩnh Nhi ôm chặt hộp gỗ trong lòng, nàng thật không tin Hoàn Nhan Vũ lại dễ dàng giao đồ như vậy! Vừa rồi thấy hắn vội vàng rời đi, Tĩnh Nhi còn tưởng hắn phát điên cái gì, thật không ngờ qua một lát đã phái người đưa đồ tới!

Từ Nhất Thịnh thấy nàng bất giác mỉm cười, cẩn thận nhìn xung quanh, bất giác mở miệng: "Tây Lương bệ hạ, Hoàng Thượng chúng ta có chuyện quan trọng nên không thể ở lại đưa tiễn."

Vậy sao?

Tĩnh Nhi nhíu mày, Hoàn Nhan Vũ không tới?

Có chuyện gì quan trọng chứ? Hồi cung ôm mỹ nhân sao?

Vừa rồi không phải còn vênh váo hỏi nàng có dám ôm hắn không à?

Tĩnh Nhi thu lại ý cười trong mắt, không nói lời nào, nàng xoay người lên ngựa. Hiện tại đã lấy được tuyết liên Thiên Sơn, nàng còn ở đây làm gì?

Tôn Toàn thấy sắc mặt nàng trầm xuống, không nói tiếng nào đã phóng ngựa lao đi. Tôn Toàn kinh hô một tiếng "Công tử" rồi vội vàng lên ngựa đuổi theo.

Hai người phóng thẳng khỏi thành, Tôn Toàn thấy nàng không có ý định nói chuyện nên đành im lặng.

.....

Bên ngoài tấm cung Hoàng đế Đông Việt, cung nhân đều cúi đầu đứng chờ. Lúc trở về Hoàng Thượng đột nhiên mang một cung nữ vào trong, cho tất cả lui xuống.

Các cung nhân hai mắt nhìn nhau, ngoài miệng tuy không nói gì nhưng trong lòng đều có cùng suy nghĩ. Thái giám nhìn không được mà cười, thầm nghĩ hậu cung Hoàng Thượng rốt cuộc cũng có người. Nhưng trên mặt cung nữ lại hiện lên tia ghen ghét, người bên trong không phải cũng giống các nàng thôi sao?

Mãi mê suy nghĩ, bên trong đột nhiên truyền tới tiếng "Bụp" thật mạnh, tiếp đến là cửa mở, cung nữ vừa rồi được Hoàng Thượng đưa vào ôm mặt khóc lóc chạy ra. Còn gì mất mặt hơn chứ? Được Hoàng Thượng đưa vào tấm cung lại không chạm vào.

Đúng lúc Từ Nhất Thịnh tới, thấy sắc mặt cung nhân bên ngoài khác nhau, hắn không hỏi nhiều, chỉ nói: "Phiền công công vào trong thông báo một tiếng."

Thái giám có chút chần chờ, hắn sợ đi vào Hoàng Thượng lại nổi nóng, nhưng không vào lỡ làm trễ đại sự thì sao? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn chỉ đành cẩn thận vào trong.

Sau đó thái giám đi ra, mời Từ Nhất Thịnh vào. Hoàn Nhan Vũ xanh mặt ngồi cạnh bàn, không đợi người đi vào mở miệng, hắn đã hỏi: "Đi rồi sao?"

Từ Nhất Thịnh gật đầu: "Dạ đi rồi, lúc này chắc đã ra khỏi thành."

"Vậy..." Hoàn Nhan Vũ muốn hỏi tiểu tử thú kia có nói gì nữa không, nhưng lời tới bên môi rốt cuộc cũng nuốt xuống. Đi thì đi, còn hỏi cái gì? Nếu nàng có chuyện nhấn lại, không cần chờ hắn mở miệng hỏi, Từ Nhất Thịnh sẽ tự bẩm báo.

Không ở lại cùng tốt, ít nhất sẽ tâm trạng hắn bình ổn một chút.

Nhìn thần sắc kỳ quái của hắn, Từ Nhất Thịnh cho rằng hắn không an tâm, vội nói: "Thuộc hạ sẽ phái người bọn họ tới biên cảnh."

Hoàn Nhan Vũ gật đầu: "Người làm việc, trăm rất yên tâm."

Nhìn cảm xúc của hắn đã dần tốt hơn, Từ Nhất Thịnh mới dám mở miệng: "Chuyện Hoàng Thượng kêu thần viết hưu thư thần đã làm xong, ngài có cần xem qua không?"

Nghe Từ Nhất Thịnh nhắc hắn mới nhớ tới chuyện này. Không biết tại sao, bên tai lại vang tới giọng nói của người kia nói hắn nhiều chuyện, ngay cả cuộc sống của thần tử cũng muốn quản.

Hắn khẽ cười: "Còn nhìn gì nữa, chẳng lẽ ngươi không bỏ được sao?"

Chẳng qua là câu nói đùa lại dọa Từ Nhất Thịnh sợ tới xanh mặt, hắn vội quỳ xuống: "Thuộc hạ không có ý này!"

Hoàn Nhan Vũ cười: "Khẩn trương cái gì? Đứng dậy đi."

Từ Nhất Thịnh vẫn không đứng lên, chỉ cúi đầu: "Thuộc hạ còn một chuyện muốn thỉnh cầu Hoàng Thượng."

"Hả?" Hoàn Nhan Vũ nhíu mày, hắn có thể bước lên ngôi vị đế vương này, Từ Nhất Thịnh chính là một đại công thần. Đại diện đẳng cơ, Hoàn Nhan Vũ muốn ban thưởng nhưng hắn lại nói không cần. Hiện tại Từ Nhất Thịnh có chuyện cầu xin, thật đúng là lần đầu.

"Chuyện gì?" Hoàn Nhan Vũ tò mò.

Người bên dưới hít một hơi thật sâu, cổ lấy dũng khí nói: "Thuộc hạ muốn xin Hoàng Thượng ban hôn!"

"Hả?"

"Thuộc hạ muốn cưới thiên kim của Lễ bộ thượng thư Vương đại nhân." Hắn vội vàng nói. Trải qua trò đùa lần trước, Từ Nhất Thịnh không dám tiếp tục kéo dài, miễn cho lúc Hoàng Thượng không cao hứng lại ban cho hắn một đồng mỵ nhân.

Hoàn Nhan Vũ căng lớn hai mắt, cẩn thận đánh giá người quỳ dưới đất, cười nhạt: "Hay cho người Từ Nhất Thịnh, che giấu cũng khá đấy, ngay cả trăm cũng nhìn không ra!" Hắn và thiên kim của Vương đại nhân? Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

Từ Nhất Thịnh tưởng hắn tức giận, vội cúi người: "Hoàng Thượng thứ tội, thuộc hạ không hề có ý giấu diếm." Kỳ thật là Hoàng Thượng chưa từng quan tâm tới chuyện tình cảm cho hắn, nếu không cũng sẽ không ban cho hắn nhiều mỹ nhân như vậy.

Hoàn Nhan Vũ đuổi tay đỡ người trước mặt, khoe môi nhiễm ý cười, Từ Nhất Thịnh có người trong lòng, hắn đương nhiên vô cùng vui vẻ. Chuyện tứ hôn, đương nhiên không thành vấn đề.

"Muốn thành hôn khi nào?"

Nghe giọng Hoàng đế đã dịu xuống, đáy lòng Từ Nhất Thịnh thầm thở phào nhẹ nhõm, vội đáp: "Chuyện này không vội, thần chờ Hoàng Thượng lập hậu trước."

Một câu thuận miệng lại khiến sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, hắn tự giễu mà cười, nếu thật sự phải đợi tới ngày lập hậu, e rằng cả đời Từ Nhất Thịnh cũng không thể thành hôn!

Hắn đứng lên, trầm giọng: "Có gì phải chờ? Nếu đã lưỡng tình tương duyệt, trăm lập tức hạ thánh chỉ, ngày mai liền thành hôn!"

Từ Nhất Thịnh cả kinh, chỉ là Hoàng Thượng đã nói như vậy, hắn đương nhiên phải tạ ơn.

Cả đêm, phủ của Từ Nhất Thịnh bận rộn chuẩn bị hỉ đường.

Sáng sớm hôm sau, cả hoàng thành đều trở nên náo nhiệt. Tâm phúc của Hoàng Thượng thành thân, đại quan quý nhân đều vội vàng tới cửa chúc mừng. Tuy lần trước Hoàng Thượng cũng ban thưởng mỹ nhân nhưng không hề hành lễ bái đường, lần này mới gọi là chính thức gả cưới.

Từ phủ náo nhiệt cả ngày.

Hôm nay Hoàng Thượng tự mình tới, Từ Nhất Thịnh cố ý chuẩn bị một nơi an tĩnh cho hắn. Tân lang cùng Hoàn Nhan Vũ uống mấy chén, Hoàn Nhan Vũ liền đuổi hắn ra ngoài tiếp khách.

Từ Nhất Thịnh cáo lui, Hoàn Nhan Vũ một mình uống rượu.

Hôm nay vốn là ngày vui, nhưng không biết vì sao tâm trạng hắn lại vô cùng phiền muộn. Từ Nhất Thịnh cũng có thể tươi cười như thế, chẳng lẽ cả đời này của hắn lại không thể có sao?

Ngừa đầu uống hết chén rượu.

Thái giám bên cạnh nhỏ giọng khuyên vào câu, hắn chỉ quay đầu liếc một cái, thái giám liền câm miệng.

Rượu còn chưa uống xong đã nghe tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Một thị vệ chạy lại nhỏ giọng bên tai thái giám, sắc mặt thái giám lập tức thay đổi, vừa quay đầu đã thấy Hoàn Nhan Vũ nhìn mình, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Thái giám không dám che giấu, chỉ nhẹ giọng: "Hồi Hoàng Thượng, biên quan có người tới báo, nói Hoàng đế Tây Lương ở biên cảnh bị tập kích, tình hình hiện tại không rõ."

Trong người vốn đang mơ màng, nghe thái giám bẩm báo, cả người hấn như lập tức thanh tỉnh, đột nhiên đứng lên: "Người nói cái gì?"

Thị vệ vừa vào quỳ xuống, nói: "Hoàng Thượng, những người đó hình như là người Đông Việt chúng ta..."

Nghe tới ba chữ "Người Đông Việt", Hoàn Nhan Vũ nhú mày, lại hỏi: "Tìm được Hoàng đế Tây Lương rồi sao?"

"... Dạ chưa."

Thị vệ vừa dứt lời, "Bang" một tiếng, Hoàn Nhan Vũ đập mạnh xuống bàn, sau đó nhanh chóng biến mất.

Thái giám giật mình đuổi theo.

Hôm nay Từ phủ quá nhiều người, vì an toàn, Hoàng Thượng không mặc long bào. Chờ Từ Nhất Thịnh gặp được thái giám kia, Hoàn Nhan Vũ sớm đã ra khỏi Từ phủ, không rõ tung tích.

.....

Vết thương trên đùi truyền tới cơn đau khiến Tinh Nhi dần lấy lại ý thức.

Vừa mở mắt, Tinh Nhi liền nhớ lại những gì phát sinh ở nơi này. Nàng và Tôn Toàn vừa tới biên quan liền bị tập kích, hộp gấm trong lòng nàng vô ý bị rớt xuống sông. Không nghĩ gì cả, nàng trực tiếp nhảy xuống, ai ngờ dưới nước cũng có người mai phục! Sau đó nàng chỉ cảm thấy từng cơn đau ập tới người, cả dòng sông nhuộm một màu đỏ. Nàng ra sức trôn lên bờ, khó khăn lắm mới bỏ lại đám người kia thì phát hiện lạc mất Tôn Toàn.

Nàng theo bản năng nắm chặt đồ vật trong tay, may là hộp gấm vẫn còn.

Không biết đã chạy trốn bao lâu, nhưng vì mất quá nhiều máu, nàng tựa vào thân cây hôn mê, hiện giờ tỉnh lại thì trời đã tối. Nàng thử đứng lên, nhưng cả người không còn chút sức lực.

Tinh Nhi chỉ có thể dựa vào trong cây, trong đầu tiếp tục suy nghĩ về những người đó, hình như là người Đông Việt, nhưng khẳng định không phải do Hoàn Nhan Vũ phái tới.

Vì nàng hẳn có thể đánh đổi mạng sống, vô điều kiện mà trả nàng ba trăm dặm ranh giới, thậm chí còn chấp tay nhường tuyệt liên Thiên Sơn khó mà có được, hẳn là bậc đế vương khó gặp. Tinh Nhi nhìn không được mà nghiêng rằng, chính nàng cũng không hiểu nổi, gặp tình huống này, một chút hoài nghi hẳn nàng cũng không có.

Thanh Nhã công chúa?

Sắc mặt Tinh Nhi thay đổi, ở Đông Việt nàng chỉ có thể nghĩ tới nữ tử này. Chỉ là nàng có nghe nói, sau khi trở về, tuy Hoàn Nhan Vũ không giết Thanh Nhã công chúa nhưng đã cầm tù nàng ta trong phủ công chúa, hơn nữa còn phái người trông coi nghiêm ngặt. Thanh Nhã công chúa chắc chắn không có năng lực làm ra chuyện này, càng đừng nói tới việc thân tín giúp đỡ nàng ta.

Như vậy rốt cuộc là ai?

Chuyện Tinh Nhi tới Đông Việt theo lý thuyết mà nói không ai biết được. Mọi người đều cho rằng nàng cái trang đi tuần trong địa phận Tây Lương, đừng nói là dám đại thần, ngay cả phụ hoàng nàng cũng chưa từng nói.

Nhớ tới phụ hoàng, nàng lại cảm thấy lo lắng, tuyệt liên Thiên Sơn hiện giờ đã nằm trong tay, nhưng nàng lại không có cách mang về cho phụ hoàng.

Theo bản năng xoa eo, Tinh Nhi không khỏi cả kinh. Không xong rồi, ngọc bội phụ hoàng tặng nàng bị mất!

Miếng ngọc bội có khắc tên nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Người trong lòng nàng

"Tìm được chưa?" Trong bóng đêm truyền tới thanh âm.

Sau đó có người trả lời: "Vẫn chưa."

"Tiếp tục tìm, người bên trên nói sống phải thấy người chết phải thấy xác!"

...

Thần trí Tĩnh Nhi thanh tỉnh trở lại, hai mắt căng lớn nhìn ánh lửa loáng thoáng trước mặt. Nàng thầm kêu "Không xong rồi, xem ra những người đó men theo con sông tìm tới đây".

Thu lại suy nghĩ vô vị đó, Tĩnh Nhi cẩn thận suy nghĩ cách chạy trốn.

Xông ra tuyệt đối không được, đừng nói hiện tại bọn họ nhiều người, với sức lực của nàng hiện tại cũng không đối phó được với vài tên võ công cao cường. Ánh mắt nhìn bốn phía, nơi này chỉ có vài cây đại thụ thưa thớt, một khi người bên đó tới gần sẽ dễ dàng phát hiện ra nàng.

Hơn ba trượng chính là bờ sông, muốn trốn, trong nước ngược lại có thể xem là biện pháp hay. Tĩnh Nhi đỡ thân cây đứng dậy, chỉ là miệng vết thương trên đùi quá lớn, máu vẫn chưa ngừng, nếu nàng đi qua khẳng định sẽ để bọn họ tìm ra dấu vết.

Thanh âm bên kia càng lúc càng gần, Tĩnh Nhi cúi đầu nhìn vết thương, cắn răng đưa ra quyết định cuối cùng.

...

Ánh lửa nhảy múa loạn xạ, người cầm đuốc tiến về phía này tìm người.

"Nhìn kia, vết máu!"

Bên thân cây là một mảng máu. Đỏ sậm đỏ tươi trộn lẫn vào nhau, vẫn chưa khô hết.

"Vừa rồi có người ở đây!" Xem ra bọn họ đã chậm một bước.

Một người giơ cây đuốc xoay người nhìn xung quanh, mở miệng: "Nhưng xung quanh không có vết máu, hơn nữa là không thấy người?" Hắn bắt giác ngẩng đầu nhìn lên trên, thân cây ngoại trừ cành lá chẳng còn gì khác, nơi này sao có thể để người trốn?

Lại có người nói: "Nhất định là để miệng vết thương lại, trốn chưa lâu đâu, tiếp tục tìm!"

Tiếng bước chân cùng ánh lửa dần dần biến mất.

Mặt nước yên lặng bắt đầu gợn sóng, Tĩnh Nhi đột nhiên từ bên dưới chui lên. Nàng dùng sức bò lên bờ, sau đó ngẩng đầu thở hổn hển. Nàng hao tổn hết sức lực cuối cùng ngưng tụ chân khí mà lặn xuống nước, giờ phút này cả người vô lực.

Gió nhẹ thổi tới mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Tĩnh Nhi cuộn người, toàn thân bắt đầu run rẩy. Nàng quay đầu nhìn nơi ẩn thân vừa rồi, hộp gấm đựng tuyết liên Thiên Sơn vẫn còn đó. Tĩnh Nhi an tâm hắt hơi, muốn xoay người nhưng chẳng còn sức lực.

Vết thương đau quá, cả người cũng vô cùng khó chịu.

Nàng lớn như vậy chưa từng chịu khổ thế này, nàng nhớ phụ hoàng, còn nhớ hai nha đầu ở Thừa Càn cung.

Cả tâm cung với giường mềm chần ấm, có lò sưởi, cái gì cũng có.

Tĩnh Nhi nhịn không được mà cười nhạt, nếu không phải hắn chậm chạp thực hiện lời hứa, nàng sao phải tự mình chạy tới đây đòi hắn tuyết liên Thiên Sơn? Nếu nàng không tới, sao có thể gặp phải tập kích? Tất cả đều là lỗi của Hoàn Nhan Vũ!

Ngây ngốc nghĩ vậy nhưng nàng không hề trách mắng Hoàn Nhan Vũ, trong lòng ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Thân thể tựa hồ đã bớt khó chịu, nhưng nàng vẫn muốn ngủ thêm một lát.

Tĩnh Nhi cố gắng vực dậy ý thức của mình, nhưng mệt mỏi vẫn cứ ập tới, nàng cứ như vậy mà rơi vào hôn mê.

.....

Trong mơ, nàng gặp rất nhiều người, còn cảm thấy có bóng người đè lên, nhìn chăm chăm mình. Tĩnh Nhi cả kinh, theo bản năng duỗi tay bóp cổ người tới.

"Các người..."

Tĩnh Nhi vốn muốn hỏi ai phái bọn họ tới giết nàng, nhưng đợi đến khi nhìn rõ người trước mặt, nàng lại nhìn không được mà ngẩn ra.

Nam tử chống hai mắt ngơ ngác nhìn nàng, đây không phải Hoàn Nhan Vũ sao?

Một khắc đó, tất cả phòng bị trên người Tĩnh Nhi lập tức biến mất, nàng thở phào một hơi, đầu đập mạnh vào ngực hắn. Gió mát thổi tới, nàng thoải mái

cười: "Là người!"

Nàng không hỏi hấn sao lại tới đây, cũng không hỏi những thứ khác, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên kiên định, sự kiên định trước nay chưa từng có.

Hoàn Nhan Vũ tới được biên quan thì trời đã tối, hấn cho ngựa dừng ven đường, sau đó men theo con sông tìm người. Lúc này đã là chính ngọ ngày thứ hai, hấn thấy nàng lẳng lặng nằm ở đây, quần áo dơ bẩn, bên cạnh là một vũng máu, trên mặt không chút huyết sắc.

Hoàn Nhan Vũ ngo ngác đứng một lúc lâu mới hoàn hồn, hấn không tới gần, nhưng tim hấn đập nhanh quá.

Hấn tưởng nàng chết rồi.

Quỹ cạnh nàng, ánh mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm, vậy mà hấn không biết nàng còn sống hay đã chết. Vài lần muốn duỗi tay kiểm tra hơi thở của nàng, nhưng hấn lại không có dũng khí.

Mà lúc nào, trán nàng đầm tới làm hấn rất đau, nhưng trong lòng lại vô cùng cao hứng.

Tiểu tử thúì chưa chết! Tiểu tử thúì thật sự chưa chết!

Hấn động môi định nói gì đó, nhưng lại thấy Tĩnh Nhi khẽ cười: "Sợ cái gì? Ta đâu phải muốn giết người." Vừa rồi tưởng những kẻ đó quay lại, nàng mới vội vàng ra tay như thế, hấn sao lại nhát gan vậy?

Lời nàng nói khiến Hoàn Nhan Vũ giật mình, lúc này mới thật sự hoàn hồn. Hấn nào sợ nàng giết hấn chứ? Hấn chẳng qua sợ nàng đã chết!

Nhịp tim mỗi lúc một nhanh, nhưng lần này không phải khẩn trương, hấn là vì quá cao hứng.

Hấn thấp giọng: "Ta không phải người giết người."

Tĩnh Nhi ngẩn ra, lập tức bật cười: "Ta biết."

Hấn đột nhiên ngồi dậy, cúi đầu chăm chú nhìn nàng: "Người... Không nghi ngờ ta sao?"

Chưa từng nghi ngờ.

Tĩnh Nhi nhìn hấn, lại chuyển đề tài: "Đỡ ta." Gặp hấn, nàng thật sự vô cùng yên tâm, để mặc hấn dìu mình, "Kêu người kéo xe ngựa lại đây đi, ta thật sự không đi được."

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, sao nàng lại nói chuyện nhẹ nhàng như vậy?

Hấn thấp giọng: "Không có xe ngựa, chỉ mình ta tới."

Tĩnh Nhi không khỏi chấn động, lúc này mới để ý y phục bình thường trên người của hấn. Lướt qua bờ vai nhìn ra sau, quả thật không có một người!

Hoàn Nhan Vũ nhận được tin này ngay trên buổi lễ thành hôn của Từ Nhất Thịnh, hấn vội vàng tới nên không mang theo ai. Nghe xong Tĩnh Nhi có chút thất vọng, nàng lập tức trở nên cảnh giác: "Vội rời khỏi nơi này trước." Một mình Hoàn Nhan Vũ tới đây, nếu những kẻ đó quay lại, hai người bọn họ đừng hòng nghĩ tới chuyện giữ được mạng sống.

Hoàn Nhan Vũ chưa xót cười, thì ra trong mắt nàng, hấn là người khiến người khác bất an như vậy. Hít một hơi thật sâu, hấn xoay người: "Lên đi."

"Cái gì?"

"Lên đi, ta cõng người." Hấn lặp lại lần nữa.

Tĩnh Nhi ngo ngác nhìn, sau đó vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu, ta tự mình đi." Không ai rảnh rỗi nghi ngờ Hoàng đế Tây Lương là nữ tử, nhưng nam nữ rót cuộc vẫn có khác biệt, hấn cõng nàng sẽ biết ngay, bởi vì nàng chỉ có thể trọng của một nữ tử.

Hoàn Nhan Vũ quay đầu: "Hiện tại là lúc nào rồi? Chân người đi được sao?"

"Người đỡ ta là được."

"Tiểu tử thúì, người lên cho ta!" Hấn muốn kéo nàng lên, vừa chạm tới bàn tay nóng bỏng thì hai mắt liền căng lớn.

Tĩnh Nhi cắn răng: "Hai nam tử đánh sát nhau còn ra thể thống gì?"

Hoàn Nhan Vũ lập tức ngây ngốc ra, không biết tại sao, lời nói này như muốn châm chọc hấn.

Rõ ràng tất cả mọi người đều bình thường, chỉ có mình hấn khác biệt!

Hấn vậy mà động lòng với người trước mặt.

Không nghĩ Hoàn Nhan Vũ lại đột nhiên thất thần, Tĩnh Nhi nhú mày nhìn hắn: "Hoàn Nhan Vũ..."

Hoàn Nhan Vũ hoàn hồn, bàn tay chạm vào đồ vật lạnh lẽo cất trước ngực, hắn khẽ cười, thấp giọng hỏi: "Vì nàng sao?"

"Ai?" Tĩnh Nhi khó hiểu nhìn hắn.

Hắn đưa đồ vật trong tay tới, thì ra ngọc bội phụ hoàng tặng nàng nằm trong tay hắn. Tĩnh Nhi kinh hãi, vội vàng giật lấy: "Sao lại nằm trong tay ngươi?" Nắm chặt trong tay, miếng ngọc bội còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hắn, sự ấm áp khiến người ta cảm thấy an tâm.

Nàng còn tưởng mất rồi, không ngờ lại bị Hoàn Nhan Vũ nhặt được!

Nhìn người trước mặt trân trọng miếng ngọc bội như vậy, Hoàn Nhan Vũ đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Thì ra chỉ có mình hắn tự lừa gạt bản thân.

Miếng ngọc bội này hắn từng thấy nàng đeo, nhưng tới qua mới nhìn rõ dòng chữ khắc bên trên.

"Là nữ tử thế nào?" Hắn lẩm bẩm hỏi.

Tĩnh Dao Tĩnh Dao, rốt cuộc là nữ tử thế nào lại có thể khiến tiểu tử thúi khắc tên hai người chung với nhau, lúc nào cũng mang trên người!

Chỉ trách hắn lúc trước không phát hiện!

Hoàn Nhan Vũ càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thật buồn cười, Từ Nhất Thịnh thành thân, ngay cả tiểu tử thúi cũng có người trong lòng!

Trái tim tại sao lại đau đớn như vậy?

Càng hít thở hắn càng cảm thấy đau.

Tĩnh Nhi không ngờ ngọc bội lại khiến hắn như thế, đối với nàng chẳng qua là một cái tên, nhưng trong mắt Hoàn Nhan Vũ lại thành hai người. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì Hoàn Nhan Vũ tự như phát điên, hiện tại bọn họ còn đang thương lượng rồi khỏi đây thế nào, đâu ra thêm một nữ tử?

Nàng "A" một tiếng mới đem hồn Hoàn Nhan Vũ thu về, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, chỉ vuốt tay đỡ nàng, nói: "Đi thôi."

"Vừa rồi ngươi hỏi cái gì?" Nữ tử gì chứ?

Hắn lại nhấp môi: "Không có gì."

"Hoàn Nhan Vũ..."

"Rời khỏi nơi này trước rồi nói, ngươi còn đang sốt!" Hắn hung hăng cắt ngang lời nàng, cho dù nàng đã có người trong lòng nhưng giờ phút này cũng đừng nói với hắn. Hắn chỉ muốn nàng mau khỏe, nhanh chóng trở về Tây Lương. Sau đó, nàng muốn cưới ai cũng không liên quan tới hắn, hắn không muốn tìm hiểu quá nhiều về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Quay về mặc nữ trang

Dọc đường đi, bất luận Tĩnh Nhi có gọi thế nào, Hoàn Nhan Vũ vẫn im lặng không nói.

Cuối cùng Tĩnh Nhi phải chịu thỏa hiệp, nàng thật sự rất mệt, nếu có Tôn Toàn ở đây thì tốt quá rồi, nàng nhất định không cần tự mình đi, nhưng để Tôn Toàn cống thì thế nào? Nghiêng đầu nhìn Hoàn Nhan Vũ, không biết bắt đầu từ khi nào hắn không còn cười nữa, sắc mặt còn tái nhợt hơn Tĩnh Nhi.

"Không thoải mái sao?" Tĩnh Nhi nhìn không được mà hỏi.

Chỉ là Hoàn Nhan Vũ đâu có bị thương, người bị thương là nàng mà!

Thấy ánh mắt lo lắng của nàng, Hoàn Nhan Vũ mới bình tâm trở lại. Hắn nghiêng rằng: "Tiểu tử thúi, từ giờ trở đi có thể đừng nói chuyện với ta nữa không?" Hắn muốn rời khỏi trò chơi này, bởi vì tất cả đều chèn cười hắn!

Tĩnh Nhi chẹp miệng, nàng thật sự không biết hắn đang nổi điên cái gì.

Hai chân dần nhũn ra, vết thương tuy đã ngừng chảy máu nhưng chút sức lực đều không dùng được. Nàng bắt giắc dựa vào Hoàn Nhan Vũ, cảnh sát trước mặt bắt đầu mơ hồ.

"Sao vậy?" Thấy nàng khác thường, Hoàn Nhan Vũ nhìn không được mà cúi đầu.

Sắc mặt nàng trắng bệch, đôi môi tái nhợt. Nghe hần chủ động nói chuyện với mình, nàng cười: "Không phải không muốn nói chuyện với ta sao?" Không đợi hần trả lời, nàng tiếp tục hỏi, "Ngựa đâu?"

Đi lâu rồi mà bọn họ vẫn chưa thấy ngựa của hần.

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ trầm xuống, hần sợ tiếng vó ngựa gây chú ý nên đã bỏ ngựa ở xa.

Tĩnh Nhi nhìn hần, đáy lòng cẩn thận suy nghĩ. Tên Hoàn Nhan Vũ này tuy không có công phu nhưng vẫn còn đầu óc. Nghĩ như vậy, Tĩnh Nhi không khỏi muốn cười.

Thấy bộ dáng nhìn cười của nàng, hần không vui mở miệng: "Còn cười được sao?" Mạng thì sắp mất, vậy mà tên tiểu tử thú này vẫn có tâm trạng tốt như vậy.

Tĩnh Nhi vẫn cười, thanh âm lại thấp đi vài phần: "Tại sao không được cười? Đau muốn chết, đau tới mức ta không muốn đi nữa."

"Vậy... Là ngươi muốn tự mình đi, kỳ thật... Cũng một chút cũng không chết được, ở nơi hoang vu này làm gì có người thấy." Ánh mắt hần có chút mơ hồ, như hạ quyết tâm, hần cắn răng nói, "Chẳng lẽ ngươi sợ đám thích khách đó nhìn thấy?"

Tĩnh Nhi "Phụt" cười ra tiếng, nàng sợ bọn họ? Thật buồn cười, nếu nàng là nam tử đường đường chính chính, nàng còn sợ vậy sao?

Năm đó phụ hoàng chiêu cáo thiên hạ nói nàng là Thái tử, bí mật này nàng không thể để người khác phát hiện. Mặc dù hiện tại nàng rất tin tưởng nam tử trước mặt, nhưng đáy lòng vẫn sợ vạn nhất.

Nhìn sắc mặt hần càng lúc càng kỳ quái, nàng lại hỏi: "Ngươi là Hoàng đế Đông Việt, thân mình đáng quý, ta không phải sợ ngươi mệt mỏi sao?"

Lời này nghe thì khách khí nhưng Hoàn Nhan Vũ lại không hề thoải mái trong lòng. Chỉ là nhìn bộ dáng của Tĩnh Nhi lúc này, hần giận không được, chỉ thờ dãi một tiếng: "Ngựa còn ở xa lắm, ngươi cố một chút." Đi thêm một đoạn nữa sẽ gặp tướng quân đóng giữ biên quan, trong doanh trại có quân y có thể trị thương cho tiểu tử thú.

Tĩnh Nhi gật đầu, thời điểm máu chột Hoàn Nhan Vũ vẫn làm được việc.

"Ngươi bỏ ngựa xa quá." Nàng không phải oán giận, chỉ là bắt giắc cảm thán.

"Càng xa càng an toàn."

Thời điểm lên ngựa, sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, nàng quay đầu nắm chặt ống tay áo của hần: "Không xong rồi, ta quên lấy tuyết liên Thiên Sơn!" Gặp hần làm Tĩnh Nhi nhất thời cao hứng mà quên tuyết liên Thiên Sơn.

Hoàn Nhan Vũ kinh hãi, này giờ không nghe nàng nhắc tới, hần còn tưởng tuyết liên mất rồi. Hần vẫn đỡ nàng, nói: "Ta đưa ngươi tới chỗ của Lục tướng quân trước."

"Không, ta phải về lấy." Tuyết liên khi này còn trong tầm nhìn của nàng, nhưng hiện tại không thấy, nàng thật không yên tâm. Đó là thuốc của phụ hoàng, không thể để mất!

Hoàn Nhan Vũ khuyên không được, chỉ đành an ủi, để nàng ngồi đây chờ, còn mình tự trở về lấy.

Tĩnh Nhi ngồi lại, nàng vốn muốn đi cùng nhưng bản thân cũng biết tình hình hiện tại, đi theo chỉ gây thêm phiền phức nên nhẫn nại ngồi chờ. Trong lòng thầm nói, chờ hần quay về, mọi thứ sẽ tốt.

Cũng không biết chờ thêm bao lâu mới nghe tiếng bước chân truyền tới, tựa hồ rất gấp. Tĩnh Nhi mở to hai mắt, ngưng thần, sau tiếng chân đó hình như còn nhiều tiếng động hơn. Nàng kinh hãi, miễn cưỡng đứng lên, đúng lúc thấy Hoàn Nhan Vũ chạy tới. Thấy hần, nàng lập tức hiểu ý, nhanh chóng quay đầu gỡ dây cột ngựa. Hoàn Nhan Vũ tiến lên, kéo nàng nhảy lên lưng ngựa, nói: "Đuổi tới rồi!"

Lúc trở về gặp những người đó, hần liền cầm tuyết liên Thiên Sơn rồi chạy.

Tĩnh Nhi còn chưa hoàn hồn, chỉ thấp thòm nói: "May là ngươi chạy nhanh."

Một câu của nàng như đánh thức Hoàn Nhan Vũ, mấy chiêu của hần chẳng qua là để chạy trốn, nhưng ngay cả tiểu tử thú cũng đánh không lại, sao hần có thể dễ dàng chạy trốn chứ? Hoàn Nhan Vũ quay đầu, phía sau vẫn có người đuổi theo nhưng không tới gần.

Hần giật mình, đột nhiên đánh ngựa chạy qua con đường bên cạnh.

Tĩnh Nhi cả kinh: "Người điên hả? Quân doanh không phải ở bên kia sao?"

Hoàn Nhan Vũ căng thẳng nói: "Bên đó có người của bọn họ." Nếu không người phía sau sẽ không nhanh không chậm đuổi theo như vậy. Xem ra những người đó biết rõ đường lui của hai người, bởi vì chúng biết mặc kệ có người tiếp ứng hay không, Tĩnh Nhi vẫn sẽ đi tìm người Đông Việt.

Đáng hận!

Thích khách không phải người của hắn, nhưng thoát nhìn thật đúng là có liên quan tới người Đông Việt! Ngay cả tiểu tử cũng không biết bên kia Đông Việt có quân doanh, nhưng những người đó lại biết, hơn nữa đã có phòng bị.

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên nhớ tới một người.

Hộp găm trước ngực hắn khiến Tĩnh Nhi có chút đau, nhưng biết đó là tuyệt liên Thiên Sơn, trong lòng nàng liền cao hứng. Quay đầu nhìn người phía sau, Tĩnh Nhi nhíu mi hỏi: "Không bị thương chứ?" Lúc này gấp quá, nàng lại quên mất công phu kềm còi của hắn.

Nghe nàng hỏi, Hoàn Nhan Vũ chỉ lắc đầu.

Tĩnh Nhi lúc này mới yên tâm.

"Xin lỗi." Nếu không phải nàng kiên trì muốn đi lấy tuyệt liên Thiên Sơn, Hoàn Nhan Vũ cũng không phải rơi vào nguy hiểm.

Hắn sừng sốt, thất thần: "Hiện tại nói cái này làm gì?"

"Ta..." Tĩnh Nhi vừa mở miệng đã nghe tiếng tên bắn lên từ phía sau truyền tới, nàng vội kêu to "Cẩn thận", Hoàn Nhan Vũ liền cúi người đè lên nàng.

"Giả..."

Roi ngựa lại lần nữa quất xuống, bọn họ không biết đã thúc ngựa chạy được bao lâu, từ hừng đông tới trời tối vẫn chưa dừng lại.

"Nếu chạy nữa ngựa sẽ không chịu nổi." Tĩnh Nhi nhíu mi.

Hoàn Nhan Vũ không nói gì, điều này hắn cũng biết, chỉ là hiện tại không còn cách nào. Ánh mắt đảo qua bốn phía, trong lòng lẳng lặng nghĩ tới người kia, Hoàn Nhan Vũ càng thêm khẳng định mình không nghi oan người đó.

"Thấy chưa?" Hoàn Nhan Vũ thấp giọng.

Tĩnh Nhi nhìn theo phương hướng của hắn, kinh hãi: "Cờ Yên Khương!"

Như vậy, đây là giao giới của ba nước!

Hoàn Nhan Vũ hắn muốn...

"Giữ chặt!" Hắn khẽ quát, nắm chặt cương ngựa phóng về phía đó.

Tĩnh Nhi ngừng hô hấp: "Không qua được đâu!"

Hắn cười lạnh: "Không qua chính là chết, tiểu tử thú, cùng ta chết ở chỗ này người có phải không cam lòng không?"

Tĩnh Nhi cười chua xót: "Hoàng đế Đông Việt cùng ta chết, ta lờ ròi!"

Hoàn Nhan Vũ lại cười không được, chỉ biết nhíu mày nhìn về phía trước. Giao giới với Yên Khương có khu rừng, bọn họ có thể từ đó đi qua. Cho dù quân đội có dừng mãi vào cũng không có nơi đóng giữ. Bọn họ có bị binh lính Yên Khương nhìn thấy cũng không phải chuyện lớn, bởi vì bọn họ sẽ để ý nhóm người đuổi theo phía sau, những kẻ bề ngoài giống thị vệ Đông Việt. Hoàn Nhan Vũ thầm cười, bọn họ muốn giả họa Đông Việt lại không ngờ tự mình lấy đá đập chân mình!

Quả nhiên như dự đoán của Hoàn Nhan Vũ, lực chú ý của thị vệ Yên Khương hoàn toàn dồn vào truy binh phía sau. Chạy thêm một đoạn, con ngựa mệt đến không thể cử động, Hoàn Nhan Vũ đành đỡ Tĩnh Nhi trốn trong bụi cỏ. Qua một lúc cũng không thấy truy binh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm: "Coi như thoát rồi!"

Cả đường chạy như điên khiến vết thương trên đùi Tĩnh Nhi phát đau. Cả người đầy mồ hôi hột, nàng cắn răng nói: "Nơi này là Yên Khương, người thật to gan!" Khi Tần tiên sinh còn sống, ông ấy từng nói Yên Khương Vương lòng lang dạ sói. Nếu để Yên Khương Vương phát hiện hai người, vậy thật là sắp có trò hay!

Tình hình vừa rồi Hoàn Nhan Vũ làm gì có thời gian nghĩ nhiều như vậy?

Hắn đứng lên, thở dốc: "Đi, tìm thị trấn."

Vận khí của họ coi như còn gặp may, trên đường đi nhờ xe của một nông phu. Nông phu còn tốt bụng đưa bọn họ tới thị trấn, hai người dùng ngọc bội

đổi bạc, sau đó tìm khách điểm, mời đại phu.

Xử lý vết thương rồi uống thuốc, Tĩnh Nhi ngủ một giấc, tới sáng hôm sau cơn sốt vẫn không lui.

Hoàn Nhan Vũ canh bên giường cả đêm, buổi sáng thấy Tĩnh Nhi còn chảy mồ hôi thì nhảy dựng lên: "Sao còn chưa khỏi vậy?"

Tiểu nhị tiến vào đúng lúc nghe được, lắc đầu: "Ồ cái nơi nhỏ này, thuốc tốt khó kiếm lắm. Nếu khách quan không yên tâm, vậy vào thành đi."

Hoàn Nhan Vũ xanh mặt: "Không tốt sao dám thu tiền ta nhiều như vậy?"

Tiểu nhị liền cười: "Khách quan à, nơi này là biên quan, mua thứ gì cũng không dễ!"

Trong phòng ồn, ngoài phòng cũng ồn, Tĩnh Nhi miễn cưỡng mở mắt, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"À, có mấy vị quan gia tới, nói có hai nam tử khả nghi từ Đông Việt xông vào Yên Khương, hiện tại đang bị truy nã." Tiểu nhị hớn hờ kể chuyện, bỗng dưng phát hiện gì đó, ánh mắt hần lại dừng trên người Tĩnh Nhi, sau đó lại nhìn Hoàn Nhan Vũ, cuối cùng buông âm trà vội vàng cáo lui.

Cửa phòng vừa đóng lại, Tĩnh Nhi từ trên giường ngồi dậy, Hoàn Nhan Vũ cũng nhanh chóng mở cửa sổ phía sau, nhú mày hỏi: "Đi được không?"

Tĩnh Nhi cười khỏ: "Không thể không đi."

Tiểu nhị đã nghi ngờ, binh lính rất nhanh sẽ tra tới đây, cho nên bọn họ cần phải lập tức rời đi.

Trốn khỏi khách điểm, hai người thuận đường trộm được một chiếc xe ngựa.

"Tiểu tử thú, cố lên!" Thình thoảng Hoàn Nhan Vũ sẽ quay đầu nhấc màn xe nhìn vào trong.

Tĩnh Nhi phát sốt nhưng ý thức lại không hề mơ hồ, mỗi lần thấy hần nhấc màn xe, thần sắc từ khản trương đến giãn ra, nàng không khỏi muốn bật cười. Nàng không dễ chết vậy đâu, chẳng qua miệng vết thương đã bị nhiễm trùng. Lúc này, nàng dứt khoát dựa vào ngoài xe, thấp giọng: "Bây giờ thì hay rồi, muốn rời khỏi Yên Khương cũng không được."

"Vậy chúng ta vào thành trước." Hần phải tìm đại phu cho nàng, không thể để nàng tiếp tục phát sốt.

"Ngươi còn tiền sao?" Hôm qua bọn họ mua nhiều thuốc như vậy, còn tốn tiền trọ và đại phu.

Hoàn Nhan Vũ mắng: "Lang băm!" Thu tiền nhiều lại không chữa được bệnh, y thuật quả thật kém cỏi. Hần đột nhiên sinh ra suy nghĩ ác độc, liếc xéo ngọc bội trên người Tĩnh Nhi, cắn răng: "Không đủ thì bán ngọc bội của ngươi."

Tĩnh Nhi kinh hãi, theo bản năng bảo vệ ngọc bội của mình, lắc đầu nói: "Không được."

Hần càng tức giận: "Có gì mà không được? Lần trước ngươi không phải cũng đem ngọc bội của ta đi cầm sao?"

"Lần trước là lần trước!"

"Vì đây là ngọc bội người ngươi yêu tặng, cho nên ngay cả tính mạng ngươi cũng muốn bỏ vì nó sao?" Hần không nhìn nàng, nhưng tay bắt giắc siết chặt dây cương.

Tĩnh Nhi bị hần làm cho sùng sốt, cái gì là người trong lòng chứ?

Nàng cúi đầu nhìn chằm chằm ngọc bội, trong đầu đột nhiên hiểu ý tứ của Hoàn Nhan Vũ. Trách không được thời điểm nhắc tới hần lại kỳ quái như vậy!

Hần cho rằng chữ "Dao" trên ngọc bội là tên người trong lòng nàng sao?

Tĩnh Nhi cơ hồ sắp bật cười thành tiếng, nhưng nghĩ tới bộ dáng mệt mỏi của Hoàn Nhan Vũ, nàng liền muốn chọc hần.

"Sao hả, còn không thừa nhận?"

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Đúng vậy, ngọc bội đối với ta rất quan trọng. Nếu... Nếu ta không thể sống sót trở về, chi bằng Nhan huynh thay ta cưới nàng ấy, chăm sóc nàng ấy cả đời."

Hần chấn động, cắn răng: "Chó mèo gì ngươi cũng đẩy cho ta là sao hả?"

"Nàng ấy là một mỹ nhân."

"Quá coi thường ta rồi. Ngươi cho rằng Đông Việt thiếu mỹ nhân sao?"

Tĩnh Nhi vẫn cười, thấp giọng: "Ta quên mất, ngươi tuyển nhiều mỹ nhân như vậy hần đã lấp đầy hậu cung. Thế nào, sống trong son phấn sung sướng lắm phải không?"

"Ta..."

Bên cạnh hắn làm gì có mỹ nhân nào chứ? Tất cả đều ban cho Từ Nhất Thịnh, kết quả còn không phải chính hắn kêu người ta viết hưu thư sao? Nghĩ tới chuyện này, hắn kéo cương ngựa, trào phúng nói: "Người không có tư cách quản ta!"

Chuyện hậu cung không có ai quả thật rất mất mặt, cho nên hắn dứt khoát không nói.

Tĩnh Nhi nhú mày, không ngờ hắn lại tức giận. Hoàn Nhan Vũ này có phải quá hỉ nộ vô thường không?

Không cần nâng quản, vậy nàng không hỏi nữa, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới nàng.

Tĩnh Nhi dựa vào vách xe, nhẹ giọng: "Đi Thương Đô tìm Hạ đại nhân." Vừa rồi nàng còn cảm thấy hối hận, nếu trước đây xem y thư của Hạ Ngọc nhiều một chút, hiện tại có lẽ có thể tự cứu lấy mình. Sau đó, nàng đột nhiên nhớ tới Hạ Ngọc.

So với việc xem y thư, chi bằng trực tiếp đi tìm Hạ Ngọc, người không phải đang ở Yên Khương sao?

Ánh mắt Hoàn Nhan Vũ trầm xuống, hắn cho dừng xe ngựa, xoay người nhìn nàng, cười lạnh: "Người biết kẻ tập kích là ai sao?"

Tĩnh Nhi ngẩn ra, nhú mày hỏi: "Người biết?"

Thời điểm thấy cờ Yên Khương hắn đã tỉnh táo lại. Những kẻ đuổi giết Tĩnh Nhi không phải thuộc hạ của hắn, nhưng bọn họ lại vô cùng quen thuộc bộ cục biên quan Đông Việt. Hắn cẩn thận suy nghĩ, nếu Hoàng đế Tây Lương bị giết ở Đông Việt, hai nước chắc chắn sẽ giao chiến.

Mà người có khả năng biết Tĩnh Nhi đi Đông Việt, trừ bỏ người kia không còn ai khác.

Hoàn Nhan Vũ nhìn nàng, nhấn mạnh từng chữ: "Lệ Thục công chúa của Yên Khương."

Tĩnh Nhi cả kinh: "Người nói là Lệ Thục công chúa gả cho Thái tử Đông Việt trước đây sao?"

Ngày đó Thái tử bị Nhị hoàng huynh của hắn giết chết, sau đó hắn vào thế chỗ, Lệ Thục công chúa và Thái tử phu thê tình thâm nên kiên quyết không về Yên Khương, chấp nhận một mình ở góa. Bởi vì nàng ta là công chúa Yên Khương, cho nên Hoàn Nhan Vũ tuy là tân hoàng cũng không thể tùy tiện xử trí. Hắn đề phòng nàng ta, nhưng lại sợ nàng ta theo dõi Tĩnh Nhi.

Yên Khương Vương là kẻ dã tâm, tiểu tử thói ngược lại còn muốn tới Thương Đô tìm Hạ Ngọc, ông ta là sủng thần của Yên Khương Vương đấy! Nàng không muốn sống nữa sao?

Chuyện Hoàn Nhan Vũ nói Tĩnh Nhi đương nhiên tin, nếu là Lệ Thục công chúa làm, vậy Yên Khương Vương chắc chắn sẽ có hành động.

Chi là...

"Hạ đại nhân sẽ không giao ta ra." Tĩnh Nhi nói rõ từng câu từng chữ.

Hoàn Nhan Vũ khịt mũi coi thường: "Người thật sự tin ông ta sao?"

"Ta tin."

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc ông ta yêu mẫu hậu, dựa vào việc ta là hài tử duy nhất của mẫu hậu." Nói xong, nàng bật cười. Nếu không phải, lúc nghe tin giả do phụ hoàng tung ra rằng nàng bị bệnh, Hạ Ngọc sao có thể kháng lệnh của Yên Khương Vương chạy tới Đình Kinh chứ?

Hạ Ngọc là người nàng có thể tin tưởng.

Hoàn Nhan Vũ không biết phải khuyên thế nào.

Tĩnh Nhi lại thờ dãi: "Người đi đi, người bọn họ muốn là ta, người không đi theo chắc chắn sẽ không còn nguy hiểm."

Ánh mắt hắn lộ rõ lửa giận: "Nếu ta mặc kệ người chết ở đây, chẳng phải sẽ để thích khách vừa ý sao?"

Tĩnh Nhi biết hắn sẽ không bỏ nàng, nhưng nàng không ngờ hắn lại dùng lý do đó để thuyết phục. Nàng cười bất đắc dĩ: "Người không nên tới đây."

Hắn nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên bật cười, nói nhỏ: "Ta không muốn cưới người trong lòng của người, chỉ muốn đưa người khỏe mạnh trở về... Cho nàng ấy."

Lời hắn nói mang một chút ưu thương. Không biết vì sao, nó lại khiến trái tim Tĩnh Nhi run rẩy.

"Hoàn Nhan Vũ..."

"Các trạm kiểm soát tới Thương Đô chắc chắn sẽ gia tăng phòng bị." Hấn cắt ngang lời nàng nói.

Chuyện này Tĩnh Nhi đương nhiên nghĩ tới, tin tức sợ là đã thông qua bờ cầu đưa thư truyền tới kinh thành Yên Khương.

Xe ngựa đi tới một thôn trang mới dừng lại.

Hoàn Nhan Vũ trở về, trong tay cầm hai bộ quần áo. Hấn ném cho Tĩnh Nhi một bộ, mở miệng nói: "Thay y phục trước đi."

Tĩnh Nhi cúi đầu, sắc mặt lập tức thay đổi. Hoàn Nhan Vũ đưa nàng một bộ nữ trang sao?

Hấn ngược lại còn giải thích rất tự nhiên: "Mục tiêu là hai nam tử, nếu một nam một nữ lên đường sẽ an toàn hơn." Hấn lại liếc nàng, cười nói, "Giữa hai người ta cao người thấp, chẳng lẽ người muốn ta mặc nữ trang sao? Hơn nữa, trước nay chưa từng có đạo lý nữ tử đánh xe nam tử ngồi trong, người nói có đúng không tiểu tử thú?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Tiểu tử thú, ta hôn người

Hoàn Nhan Vũ càng nói càng hăng, hoàn toàn không phát hiện sắc mặt Tĩnh Nhi đã trắng bệch. Nàng nhìn chăm chăm y phục trong tay, bản thân cực lực bảo vệ bí mật thân phận nữ tử mình, hấn lại kêu nàng "Giả nữ tử"!

Nàng vốn là nữ tử, được chưa?

"Có thay không?"

Tĩnh Nhi ngẩng đầu, không biết Hoàn Nhan Vũ đã thay y phục khi nào. Áo thô màu đen hoàn toàn không che mắt vẻ tuấn mị của hấn, mắt phượng đặc biệt sáng ngời.

Nàng khó xử cúi đầu, ậm ừ nói: "Mặc nữ trang gì chứ? Thật buồn cười."

Hoàn Nhan Vũ lập tức không vui, hấn giơ tay chống lên xe ngựa, nhìn nàng cười lạnh: "Là người kiên quyết đòi tới Thương Đô gặp Hạ Ngọc mà."

"Ta..." Tĩnh Nhi tự biết đuối lý, giọng nói cũng không còn hùng hồn như lúc đầu, "Ồ đây chỉ có Hạ Ngọc mới giúp được chúng ta, người có thể sao?"

Lần này hấn không tức giận, chỉ lắc vai: "Ta không thể, cho nên mới phải cải trang."

Tĩnh Nhi cũng biết lần này không phải Hoàn Nhan Vũ vô cớ gây sự, nhưng vì sao lại bắt nàng mặc y phục của nữ chứ?

Chỉ là nghĩ tới chuyện bản thân đang bị thương, công phu của Hoàn Nhan Vũ không tốt, nàng cắn môi, gằn giọng: "Vậy người không được nhìn lên!"

Nhìn bộ dáng quần bách của nàng, Hoàn Nhan Vũ chỉ nghĩ nàng sợ mất hết thể diện, hấn nhìn không được mà bật cười, sau đó xoa người, nói: "Lát nữa không phải ta cũng thấy sao? Người xưa có câu hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, người hiện tại đã như vậy còn để ý mặc cái gì trên người sao. Chẳng lẽ người sợ ta đi rêu rao bốn phía sao?"

Bên trong truyền tới tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Tĩnh Nhi: "Người đang mắng mình là chó hả?"

Hoàn Nhan Vũ vẫn cười: "Đùa thôi mà, cần gì căng thẳng vậy chứ? Ta đây là nói đám chó săn của Yên Khương kia." Hấn không phải kẻ ngốc, sao lại mắng chính mình?

Tâm tình có chút vui sướng, tiểu tử thú gọi hấn là "Nhan cô nương" không phải một lần hai lần, lần này bắt tiểu tử thú mặc nữ trang, trong lòng hấn đặc biệt hả giận.

"Đáng tiếc cảm kỳ thư họa ta không tin thông, nếu không ta sẽ vẽ cho người một bức họa, đến lúc đó sẽ tặng cho vị Dao cô nương kia. Tiểu tử thú người nói xem, nếu để nàng ấy thấy bộ dáng người lúc này, liệu nàng ấy có sợ tới mức không gả cho người không nhỉ?" Nói tới đây, trong lòng hấn càng vui sướng, dường như việc đó thật sự sẽ xảy ra.

"Nếu người trong lòng người giờ phút này đứng ở đây, không biết sẽ xấu hổ thế nào? Nè, tiểu tử thú..." Hấn còn đang huyền thuyên nói chuyện thì nghe phía sau có tiếng nhắc mần, hấn theo bản năng quay lại.

Tóc đen vốn buộc dựng thẳng này đã buông xuống, uyển chuyển nhẹ nhàng ở phía sau. Gương mặt Tĩnh Nhi hồng hồng, hai mắt đen nhánh, mi thanh mục tú, mặc dù không trang điểm nhưng lại khiến người vừa nhìn liền không dời được ánh mắt.

Trang phục màu hồng nhạt làm tô lên làn da của nàng, càng nhìn hấn càng ngây người.

Vừa rồi còn thao thao bất tuyệt đùa giỡn nhưng giờ khác này, một chữ "Tiểu tử thú" Hoàn Nhan Vũ cũng không phun ra được.

Nàng thật đẹp, tiểu tử thú thật đẹp.

Hoàn Nhan Vũ chưa từng gặp người đẹp như vậy, muội muội hấn Thanh Nhã là đệ nhất mỹ nhân Đông Việt, nhưng vẻ đẹp của tiểu tử thú hoàn toàn khác hẳn muội ấy.

Thanh Nhã đẹp ôn nhu, nhưng nàng lại trong nhu có cương.

Thanh Nhã đẹp mị hoặc, nhưng nàng lại trong mị có cường.

Người vì mất máu nên bề ngoài tái nhợt nhưng lại khiến trái tim Hoàn Nhan Vũ đứu xuống.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, nỉ non: "Nếu người có muội muội, nàng ấy chắc hẳn sẽ đẹp như thần tiên."

Tĩnh Nhi giật mình, giống như bí mật của mình bị người ta phát hiện. Nàng ném quần áo dơ ra, cắn răng: "Lên đường!"

Tầm mắt bị y phục nàng ném lại che khuất, Hoàn Nhan Vũ đột nhiên hoàn hồn, một loại cảm giác kỳ lạ từ chân xông thẳng lên đầu khiến hấn không nói nên lời. Hấn xoay người lên xe, lồng ngực càng không thể bình tĩnh trở lại.

Đáy lòng cười thầm, hấn còn đang nghĩ vị Dao cô nương kia đẹp như thế nào, sao bản thân lại tự mình cuốn vào trước chứ?

Tĩnh Nhi mặc nữ trang vào tâm thần cũng không yên, mản xe buông xuống. Nàng không biết vừa rồi Hoàn Nhan Vũ nhìn chăm chăm mình, nàng thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn nhìn ra sao?

Hấn có phải đang nghi ngờ mình không?

Tĩnh Nhi bất giác cắn ngón tay, nàng thật sự hối hận, sao bản thân lại mơ hồ mặc nữ trang chứ? Trong lòng nàng mỗi lúc một thấp thòm, không biết xe ngựa chạy được bao lâu, nàng thấp giọng: "Nè, Hoàn Nhan Vũ... Ta muốn thay đồ lại."

Giọng trào phúng của Hoàn Nhan Vũ từ bên ngoài truyền tới: "Thay cái gì, quần áo vứt rồi." Vừa rồi thời điểm Tĩnh Nhi vứt quần áo cho hấn, hấn liền thuận tay ném đi. Hiện tại đồ đâu để nàng thay lại?

Tĩnh Nhi sùng sốt, nàng hồ đồ rồi.

"Nhưng... Hoàn Nhan huynh, ta cảm thấy không được tự nhiên."

Hoàn Nhan Vũ nhíu mày, mỗi lần nghe nàng gọi "Hoàn Nhan huynh" hấn lại cảm thấy xa cách vậy? Hấn muốn cười nhưng lại ghen hống. Khẽ khụ một tiếng: "Nghỉ ngơi đi, ngủ rồi lấy đâu ra tự nhiên với không tự nhiên chứ?"

Tĩnh Nhi còn bệnh, nhưng nghĩ đến bộ nữ trang trên người, nàng nào có tâm tư ngủ?

Nàng thở dài, ánh mắt dừng trên bộ y phục thay ra của Hoàn Nhan Vũ, chần chờ một lát, nàng cầm tới khoác lên người.

Chạng vạng, có đội thị vệ chạy qua.

Tĩnh Nhi bất giác nhắc mản xe lên, sau đó nhíu mày: "Xem ra Yên Khương Vương đã hành động."

"Còn không phải đang tìm người sao? Đã vậy còn muốn tới Thương Đô!" Hấn trước sau luôn có khúc mắc với Hạ Ngọc, nhưng tiểu tử thú lại một hai muốn đi, hấn chỉ đành theo cùng. Ai kêu công phu của hấn không ra gì? Không tìm Hạ Ngọc, quả thật bọn họ không có cách khác an toàn rời khỏi Yên Khương!

.....

Hạ phủ ở Thương Đô.

Tiếng vó ngựa dừng trước phủ, sau đó có bóng người vội vàng đi qua hành lang dài.

Cửa mở, giọng của Khinh La truyền tới: "Đại nhân, Vương thượng triệu kiến, Hưng công công đang ở trong phòng chờ."

Quần cò trắng trong tay Hạ Ngọc rơi xuống, hấn nhíu mi: "Biết rồi, ra ngoài trả lời công công, nói ta lập tức qua đó."

Khinh La lập tức lui xuống.

Hưng Bình công chúa ở trước mặt cũng khác quần cò xuống, cùng Hạ Ngọc đứng lên, qua giá bên cạnh cầm triều phục. Hạ Ngọc khẽ cười: "Chuyện này để hạ nhân làm là được."

Hưng Bình công chúa không cười, chờ hấn cởi áo ngoài, nàng tiến lên giúp hấn mặc triều phục, nhẹ giọng: "Từ lần đó từ Tây Lương trở về, vương huynh chưa từng gặp ngài, hiện tại đột nhiên truyền triệu, ngài còn cười được sao?"

Lần đó trở về, Hạ Ngọc đã sẵn sàng tinh thần chuẩn bị nhận trừng phạt, nhưng ai ngờ mọi thứ ở Yên Khương đều bình thường. Vương thượng không trách phạt, chỉ kêu hấn ở phủ nghỉ ngơi, không cần thượng triều.

Hạ Ngọc cúi đầu thất nút, vẫn cười: "Có thể có chuyện gì, vương thượng là nhớ tới người bạn cũ, có lẽ muốn tìm ta chơi cò."

Hưng Bình công chúa phẫn nộ: "Ta đi cùng ngài."

"Công chúa." Hấn giữ chặt ống tay áo nàng, lắc đầu, "Tính tình của vương thượng nàng không hiểu sao? Hơn nữa, lần này quả thật là lỗi của ta. Ta là thần tử của Yên Khương nhưng lại quên bổn phận của thần tử."

Hưng Bình công chúa ngăn ra, thì ra hấn vẫn là Hạ Ngọc, là thần tử trung thành của Yên Khương. Nàng thở dài một tiếng, tình cảm dành cho Toàn Cơ, dù có qua bao nhiêu năm cũng không thay đổi.

Trong lòng nàng không chút ghen ghét, chỉ là đau lòng. Nàng và hấn đều mất đi người mình yêu, nhưng ít ra nàng còn hạnh phúc hơn Hạ Ngọc, bởi vì nàng đã từng có được.

Thái giám thấy Hạ Ngọc ra ngoài, cười thúc giục: "Đại nhân đi thôi, vương thượng chờ ngài lâu rồi."

Hạ Ngọc cũng không hỏi chuyện gì, chỉ nâng bước ra ngoài.

Đường từ Hạ phủ tới vương cung thỉnh thoảng thấy mấy đội thị vệ đi qua. Trong khoảng thời gian ở phủ nghỉ ngơi này, Hạ Ngọc cơ hồ không để ý tới chuyện bên ngoài, mà hiện tại nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

Yên Khương Vương ngồi ngay ngắn trong đình của hoa uyển, cúi đầu uống, mười ngón tay gõ gõ trên bàn như đang suy nghĩ gì đó.

Thái giám dẫn Hạ Ngọc vào vườn hoa, bên kia sớm đã cung nhân nhìn thấy, vội vàng bẩm báo cho Yên Khương Vương.

Yên Khương Vương quay đầu thấy Hạ Ngọc hành lễ, chỉ cười, thấp giọng: "Lại đây ngồi đi, trà vừa mới pha."

Hạ Ngọc tạ ơn tiến lên, Yên Khương Vương lại liếc hấn, khóe miệng cong lên ý cười: "Nghe gì chưa?"

Một câu khiến Hạ Ngọc sững sốt, hấn giật mình ngẩng đầu: "Vương thượng nói chuyện gì?"

Yên Khương Vương bật cười, gác chén trà trong tay xuống: "Trẫm kêu người đóng cửa ăn năn, người thật không quan tâm chuyện gì hết sao? Xem ra lần này trẫm phải nhắc nhở người rồi." Dừng lại, nhìn đầy mắt Hạ Ngọc hiện lên một tia kinh ngạc, ông ta nhấp môi tiếp tục, "Đông Việt có người xâm nhập địa giới Yên Khương."

Sắc mặt Hạ Ngọc thay đổi, bật thốt lên: "Đông Việt phạm biên cảnh của ta?" Trách không được trên đường tới hấn thấy nhiều thị vệ như vậy.

Nụ cười trên mặt Yên Khương Vương chưa từng biến mất, lời nói cũng vô cùng bình tĩnh: "Không phải người Đông Việt, mà là Hoàng đế Tây Lương."

Thời điểm nói chuyện, ánh mắt ông ta lảng lảng quan sát Hạ Ngọc, quả nhiên đầy mắt hấn từ sốt ruột biến thành kinh ngạc. Hấn bắt giác đứng lên, sau một lúc lâu mới hỏi: "Sao lại như vậy?"

Hoàng đế Tây Lương không phải nên ở Tây Lương sao? Sao lại tới Yên Khương? Càng đừng nói tới việc từ Đông Việt tới!

Việc này căn bản không có khả năng, thời điểm hấn rời đi Tĩnh Nhi không phải vẫn êm đẹp ở Tây Lương sao?

Yên Khương Vương thu lại ý cười, ông ta cũng đứng lên, lạnh giọng: "Trong lòng người thật không có trẫm sao?"

Lúc này Hạ Ngọc mới nhận ra bản thân đi quá giới hạn, liền quỳ xuống nói: "Thần đáng chết, mong vương thượng thứ tội!"

"Trẫm thật muốn xem trong lòng Hạ Ngọc người rốt cuộc còn Yên Khương, còn trẫm không?"

"Vương thượng..."

"Ở bên ngoài trẫm còn quản không được người, huống chi khiến người nghe lời của mình."

Lời nói của Yên Khương Vương mang theo phẫn nộ, Hạ Ngọc cúi đầu, chuyện lần đó vương thượng quả nhiên vẫn giữ trong lòng. Ngài ấy không tìm mình không có nghĩa đã quên.

Nghe ngữ khí đó, chẳng lẽ Tĩnh Nhi thật sự tới Yên Khương sao?

Trái tim Hạ Ngọc siết chặt, vội giải thích: "Thần kháng chỉ vào Đình Kinh là vì con trai của Toàn Cơ." Chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới triều đình.

Yên Khương Vương trách mắng: "Nhưng hắn ta là con trai của Bạc Hề Diễm!" Nếu không phải y, Toàn Cơ đã là phi tử của mình! Mối hận đã mười mấy năm, hiện giờ nhớ lại ông vẫn cảm thấy bị sỉ nhục.

"Vương thượng..."

Ông ta lạnh giọng cắt ngang Hạ Ngọc: "Yên Khương chẳng lẽ không thán nổi một tên tiểu tử? Lần này hắn tự mình xông vào Yên Khương, trăm nhất định sẽ bắt được."

Đây là tiếng chuông cảnh báo cho Hạ Ngọc, mười mấy năm an bình khiến hắn sắp quên đi dã tâm của vương thượng, nhưng thì ra, mọi thứ chưa từng thay đổi.

Vì lựa chọn của Toàn Cơ năm đó, trong lòng vương thượng có oán có hận, hiện giờ tất cả đều muốn phát tiết trên người Tĩnh Nhi. Đây chẳng qua chỉ là cái cớ, vương thượng thực chất là muốn phát binh, đập đổ giang sơn Tây Lương.

Hạ Ngọc lúc này mới tin chuyện Tĩnh Nhi vào Yên Khương là sự thật. Trên mặt không còn huyết sắc, giữa vương thượng và Tĩnh Nhi, hắn rốt cuộc phải lựa chọn thế nào?

.....

Ngày xe ngựa tới Thương Đô thì trời đổ mưa.

Người trên đường thưa thớt, cửa thành đóng chặt.

Xe ngựa bị ngăn lại, Tĩnh Nhi ngồi trong xe nghe bên ngoài có tiếng người nói: "Trong xe là ai?"

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ vô cùng kỳ quái, do dự thật lâu mới cắn răng trả lời: "Nương tử ta... Bị bệnh." Hắn suy nghĩ thật lâu, trên đường nếu có người kiểm tra sẽ nói như vậy. Nhưng không biết vì sao, lời tới bên môi lại khó nói như thế!

Thị vệ mắt bình tĩnh quát: "Bị bệnh cũng phải xuống đây, những ai muốn vào Thương Đô đều phải kiểm tra hết." Hắn vừa nói vừa dùng đầu thương nhắc màn xe, thấy Tĩnh Nhi bên trong, hắn ngăn ra, sau đó lại nói, "Mời cô nương xuống xe."

Hoàn Nhan Vũ mặc dù không đành nhưng vẫn cúi đầu đi xuống, một mặt hỏi: "Đại nhân muốn điều tra gì thế?"

Thị vệ đắc ý kể: "Triều đình đang truy nã hai gã nam tử, sau đó có tin bọn họ cải trang giả dạng, biết đầu dưới váy vị cô nương này lại là một thân thiếu niên cũng không biết chừng." Thời điểm nói chuyện ánh mắt hắn không ngừng nhìn Tĩnh Nhi, lời tuy nói vậy nhưng hắn vẫn không nghĩ nữ tử mỹ lệ này lại là nam tử? Chỉ là hoàng mệnh trong người không thể không kiểm tra.

Có một cung nữ tiến lại kéo Tĩnh Nhi rời đi.

Hoàn Nhan Vũ cả kinh muốn tiến lên, lại bị thị vệ ngăn cản. Hắn vội vã gọi: "Mấy ngài làm gì vậy? Nàng ấy là nương tử của ta, sao có thể tùy tiện nghiệm thân chứ?"

Thị vệ cười: "Lo gì chứ? Nàng ấy đâu phải do huynh đệ bọn ta kiểm tra. Hơn nữa, mỗi ngày cũng có rất nhiều hoàng hoa khuê nữ kiểm tra như vậy. Các người nếu muốn vào thành thì phải kiểm tra, nếu không đừng hòng mơ tưởng!"

"Người..." Hoàn Nhan Vũ xanh mặt, hai tay siết chặt thành quyền.

Tĩnh Nhi bị mang đi một lúc còn chưa có tin tức, trái tim Hoàn Nhan Vũ bất giác đập nhanh. Dọc đường cải trang giả dạng được tính là thuận lợi, hắn đâu ngờ Yên Khương Vương kia lại biến thái như vậy, ông ta còn nghĩ ra cách bọn họ giả nữ lên đường! Tiểu tử thói lại không phải nữ tử, ải này chắc chắn qua không được. Ánh mắt hắn đảo qua thị vệ bốn phía, xông vào chắc chắn không được, nhưng dù không có phần thắng cũng phải xông vào.

Hoàn Nhan Vũ cắn răng, đang muốn tiến lên tập kích thì thấy Tĩnh Nhi thông dong từ doanh trước đi lại. Hắn không khỏi ngăn ra, chỉ thấy Tĩnh Nhi tiến lên, cười khanh khách: "Đi thôi, phu quân."

Một tiếng "Phu quân" ngọt ngào khiến cảm xúc căng chặt của Hoàn Nhan Vũ căng chặt cũng mềm thành bùn đất.

Vết thương trên đùi còn chưa khỏi, Tĩnh Nhi đi lại cũng còn bất tiện. Hoàn Nhan Vũ cẩn thận đỡ nàng lên xe, sau đó rời đi.

Thị vệ vừa rời khỏi cổ nhìn cả nửa ngày, thấy cung nữ nghiệm thân đi ra, không khỏi tấm tắc: "Ta sống lâu như vậy thật đúng là chưa thấy cô nương nào như thế! Y phục tuy bình thường nhưng lại có phong tư xuất chúng, nếu trang điểm lên thì... Thật tiện nghi cho tên tiểu tử kia."

Cung nữ đưa mắt nhìn theo xe ngựa, nhũn mày: "Trên đùi nàng ta có vết thương phù hợp với kẻ đang bị truy nã, chỉ là thật đúng là nữ tử!"

Tĩnh Nhi thu hồi ánh mắt, khóe miệng lộ ra ý cười.

Xe ngựa tăng tốc, bọn họ tìm người hỏi Hạ phủ ở đâu rồi lập tức chạy tới.

Xe dừng trước cửa Hạ phủ, Hoàn Nhan Vũ xoay người nhấc màn xe lên, chỉ nhú mảy hỏi: "Vừa rồi thoát hiểm thế nào vậy?" Cả đường hấn vẫn thể tìm ra đáp án cho câu hỏi này.

Tiểu tử thú vị rõ ràng làm nam tử, sao có thể thuận lợi qua mắt cung nữ nghiệm thân chứ?

Tĩnh Nhi bị hấn hỏi mà ngẹn lời, kỳ thật căn bản không có gì nguy hiểm, cung nữ Yên Khương kia muốn kiểm tra thế nào thì kiểm tra thế ấy, bởi vì nàng không phải kẻ giả dạng nữ nhi. Nhưng chuyện này đương nhiên không thể nói cho Hoàn Nhan Vũ.

Nghĩ nghĩ, nàng mới cười nói: "Việc này có gì khó?"

"Cách nào chứ?" Hấn thật sự tò mò.

Tĩnh Nhi cười rộ lên: "Ta câu dẫn cung nữ kia."

"Cái gì?" Hoàn Nhan Vũ cơ hồ sắp nhảy dựng lên, "Ngươi... Sao ngươi có thể làm ra chuyện như thế?"

"Sao lại không? Nếu không làm, ngươi và ta còn bình yên vô sự đứng đây à?"

"Vậy ngươi cũng không thể.... Không thể..."

Hai mắt Hoàn Nhan Vũ bắt gặp căng lớn, hấn nhìn chăm chăm Tĩnh Nhi, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói vừa rồi của nàng.

Nàng hôn cung nữ kia sao?

Đáng chết!

Nực cười!

Cả đoạn đường này, đối với "huương tử" xinh đẹp này, mỗi giờ mỗi khắc hấn đều phải áp chế cảm xúc của mình, mỗi lần gặp nàng, hấn đều sợ. Có trời mới biết thời gian qua hấn vất vả thế nào!

Cung nữ hạ tiện kia là cái thá gì mà để tiểu tử thú vị chủ động hôn chứ!

Hoàn Nhan Vũ tức giận, một khắc đó không biết lấy dũng khí từ đâu, hấn kéo Tĩnh Nhi qua, áp đôi môi xuống.

Tiểu tử thú vị ngay cả cung nữ cũng không buông tha, hiện tại bọn họ là "phu thê", hấn hôn nàng mới là danh chính ngôn thuận, quang minh chính đại!

Quả Valentine nhé!! Chúc mọi người có một ngày vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Ngươi biến thái!

Đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng khiến hấn không chịu buông ra. Bàn tay bắt gặp giữ chặt gáy nàng, một tay còn lại ôm lấy eo thon của người trước mặt.

Trái tim hai người không ngừng đập thình thịch, Tĩnh Nhi tức giận theo bản năng đánh một chưởng khiến nam tử ngã xuống xe ngựa. Nàng thở hổn hển, tròn mắt nhìn Hoàn Nhan Vũ, móng tay đâm thẳng vào da thịt. Hấn sao lại hôn nàng? Hấn dựa vào cái gì mà hôn nàng chứ?

Trong lòng đột nhiên cảm thấy uy khuất, hai mắt Tĩnh Nhi liền ửng hồng.

Hoàn Nhan Vũ ngã mạnh xuống đất, lúc này hấn mới hoàn hồn. Tiểu tử thú vị đánh hấn quả thật không lưu tình, hấn đưa tay xoa ngực, cưỡng ép vị tanh trong miệng thu lại, nhưng vẫn ương ngạnh mở miệng: "Cung nữ ti tiện kia người còn có thể hôn, ta vì sao lại không thể?"

Tĩnh Nhi tức giận nhìn hấn, cho dù nàng có hôn cung nữ kia, hai chuyện này có thể giống nhau sao?

Trời bên ngoài vẫn còn mưa, Tĩnh Nhi chui ra khỏi xe ngựa, chỉ tay thẳng mặt hấn mắng: "Hoàn Nhan Vũ, ngươi... Ngươi biến thái!" Hấn luôn mồm gọi nàng là tiểu tử thú vị nhưng bản thân lại làm ra chuyện xấu xa như vậy, đó không phải biến thái thì là cái gì?

Hoàn Nhan Vũ ngậy người, qua một lát, hần cười tự giễu: "Đúng, là ta biến thái, ta không bình thường, người vui vẻ chưa?" Từ lần gặp lại nàng ở Tây Lương, hần đã càng ngày càng không bình thường. Nàng cho rằng hần muốn sao? Có lẽ kẻ ngốc mới muốn như vậy!

Nhưng, không muốn thì có thể nào?

Tĩnh Nhi không nghĩ Hoàn Nhan Vũ lại nói như vậy, hần vừa thừa nhận mình biến thái sao?

Nhưng vì sao nàng cũng bị nộ hôn vừa rồi mà cảm thấy hoảng hốt chứ? Bàn tay không khỏi run rẩy, Tĩnh Nhi thấy ánh mắt hần cũng dần trở nên mơ hồ. Hoàn Nhan Vũ cắn răng từ dưới đất bò dậy, khuôn mặt âm trầm. Hần tới trước mặt Tĩnh Nhi, trào phúng hỏi: "Người cho rằng ta vì sao phải nhát định mạng Thanh Nhã trở về Đông Việt? Người cho rằng ta vì sao phải trả người ba trăm dặm ranh giới mà không có điều kiện? Người cho rằng ta vì sao lại tình nguyện đưa tuyệt liên Thiên Sơn cho người? Người cho rằng ta vì cái gì mà mạo hiểm cứu người hả?"

Tĩnh Nhi bị hần hỏi đến bất giác lui về sau, lại không nghĩ Hoàn Nhan Vũ đưa tay giữ chặt nàng. Sức lực hần rất lớn, Tĩnh Nhi lui không được, chỉ nghe hần tiếp tục hỏi: "Tiểu tử thú, người thật sự không biết sao?"

Tĩnh Nhi theo bản năng lắc đầu.

Nàng không biết, nàng vì sao phải biết chứ?

Trái tim càng lúc đập càng nhanh, thậm chí có chút đau xót.

Nàng nhú mảy, muốn hất tay hần ra, nhưng một khắc đó, nàng lại không có dũng khí.

Trong đầu không ngừng lặp lại câu hỏi của hần.

Nhiều câu hỏi như vậy, từng câu từng chữ đều như muốn cướp lấy trái tim của Tĩnh Nhi.

Hoàn Nhan Vũ thấy nàng lắc đầu, lồng ngực càng thêm đau đớn. Hần vốn còn muốn lấy Tô Doanh làm ví dụ, nhưng nhìn bộ dáng của tiểu tử thú, hần lập tức thanh tỉnh trở lại.

Hần đường đường là Hoàng đế Đông Việt, sao phải so sánh với kẻ khác?

Nghĩ như vậy, lòng hần lại tức điên lên. Hần vì nàng ngay cả tính mạng của không cần, nhưng rốt cuộc chỉ đổi lại cái lắc đầu nhẹ nhàng của nàng.

Tĩnh Nhi rút tay, nhưng lại bị hần nắm thật chặt. Nàng thật sự rất sốt ruột, cả khuôn mặt đều đã tái nhợt. Lúc quay đầu, đúng lúc thấy trong Hạ phủ có người đi ra, nàng theo bản năng đưa mắt nhìn thật kỹ, toàn thân lập tức ngây dại.

Nàng chưa từng gặp mẫu hậu, trong cung của phụ hoàng cũng chưa bao giờ treo tranh của bà. Nhưng lúc ở biên cương, nàng từng năn nỉ Tàn tiên sinh cho mình xem bức họa của bà.

Tĩnh Nhi nhìn chăm chăm nữ tử đứng ngay cửa Hạ phủ, cánh tay đang giãy giụa cũng theo đó dừng lại. Hoàn Nhan Vũ kinh hãi, theo ánh mắt của nàng quay đầu nhìn, trùng hợp thấy nữ tử kia cũng đang nhú mảy nhìn về phía bên này.

Giờ khắc này, Tĩnh Nhi không màng gì cả, chỉ ngơ ngẩn gọi: "Mẫu hậu..."

Hưng Bình công chúa đợi Hạ Ngọc lâu rồi mà không thấy trở về, trong lòng sốt ruột, vốn muốn vào cung tìm người nhưng không ngờ có chiếc xe ngựa dừng trước cửa phủ. Bà thấy trên xe có một thiếu nữ ngơ ngác nhìn mình, không khỏi ngây dại.

Hai tiếng "Mẫu hậu" khiến tất cả mọi người đều cả kinh.

Hoàn Nhan Vũ buông tay Tĩnh Nhi, nàng lập tức nhảy xuống xe ngựa, không màng vết thương trên đùi mà chạy tới trước mặt Hưng Bình công chúa. Thấy thiếu nữ trước mặt tới gần, Kinh La mới hoàn hồn, nàng vội che chắn chủ tử của mình, duỗi tay đẩy Tĩnh Nhi ra, tức giận mắng: "Ai vậy, công chúa của chúng ta là người dễ người gọi bậy bạ sao?" Ngần ấy năm công chúa và phò mã chưa từng chung chăn gối, sao đang êm đẹp lại xuất hiện một nữ nhi lớn như vậy? Kinh La đỏ mặt, phảng phất như bị kinh nhòm giống công chúa.

Tĩnh Nhi lập tức hoàn hồn, nàng lui bước, lăm bắm trong miệng: "Bà là... Hưng Bình công chúa?" Nàng nhớ Tàn tiên sinh từng nói, diện mạo của mẫu hậu và Hưng Bình công chúa của Yên Khương rất giống nhau.

Quả thật là giống, hơn nữa còn giống như đúc.

Đáy mắt Tĩnh Nhi nhiễm chút hồng hồng, mặc dù biết rõ người trước mặt không phải mẫu hậu, nhưng nhìn thấy người có dung nhan trước mắt, nàng vẫn nhận không được mà cảm thấy thần thiết.

Hưng Bình công chúa lúc trước còn chưa nghĩ nhiều, nhưng nghe Tĩnh Nhi gọi mình, bà lúc này mới kinh hãi, nhú mảy hỏi: "Người là ai?"

Tĩnh Nhi định thần, thấp giọng nói: "Hạ đại nhân có ở đây không?" Thời điểm hỏi chuyện, Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn tầm biển, nơi này là Hạ phủ không sai.

Không đợi Hưng Bình công chúa trả lời, Kinh La liền trách mắng: "Người mà cũng muốn gặp phò mã chúng ta sao? Còn không mau tránh ra!"

Hai mắt Tĩnh Nhi chóng lòn, phò mã?

Nàng cẩn thận quan sát vị Hưng Bình công chúa trước mặt, trong lòng ần ần hiểu rõ một chút.

Ngày đó Hạ Ngọc ở trước mặt nàng nói nhiều chữ "Biết" như vậy, thậm chí ông ta còn nói phu nhân mình biết tình cảm dành cho mẫu hậu Tĩnh Nhi.

Ngày đó Tĩnh Nhi còn trào phúng mắng, nếu trong lòng đã có mẫu hậu, sao hiện tại lại cười thê?

Thì ra... Là thế!

Mẫu hậu, người thật hạnh phúc, không ngờ có một nam tử ưu tú như vậy yêu ngài! Nhưng, đoạn tình cảm này sao lại tàn nhẫn quá!

Cả người Tĩnh Nhi run rẩy, trong lòng không khỏi khó chịu.

"Nè, còn không tránh ra." Khinh La đuổi tay định đẩy nàng.

Hưng Bình công chúa kéo Khinh La lại, khẽ mắng: "Không được vô lễ!" Bà lại nhìn Tĩnh Nhi, hỏi, "Người là ai? Tìm phò mã có chuyện gì?"

Tĩnh Nhi ngờ ngác đứng đó, phía sau lại đột nhiên có người đuổi tay kéo nàng về, tiếp theo nghe Hoàn Nhan Vũ lên tiếng: "Nếu Hạ đại nhân không có ở đây, vậy không quấy rầy nữa." Hoàn Nhan Vũ vốn đã không đồng ý chuyện tới tìm Hạ Ngọc, hiện tại người trước mặt lại là bào muội của Yên Khương Vương, hẳn đương nhiên không dám nói rõ ý đồ tới đây.

Tĩnh Nhi khẽ giãy giụa, lại nghe Hoàn Nhan vũ đề thấp giọng nói: "Còn nháo nữa! Không biết người đó là ai sao?"

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Hoàn Nhan Vũ, đầu óc Tĩnh Nhi cũng thanh tỉnh một chút. Nàng đề mặc hắn kéo mình về xe ngựa, chỉ nhẹ giọng hỏi: "Vì sao lại xen chuyện của ta?" Nàng mắng hắn biến thái, hiện tại còn hung hăng như vậy.

Hắn cắn răng: "Còn bướng? Chuyện gì lát nữa rồi tính!" Cho dù thế nào, ở nơi này, hắn tuyệt đối không rời bỏ nàng.

Tĩnh Nhi nghe xong liền cảm thấy cao hứng, nàng bắt giác nắm lấy tay hắn. Bàn tay run lên, hắn uy hiếp: "Tiểu tử thú vị, đừng hòng nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi của ta!" Tuy nói vậy nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Hưng Bình công chúa vẫn nhìn hai người bọn họ, Khinh La thấp giọng: "Thật to gan, dám gọi công chúa là mẫu hậu!" Nàng ta xoay người, đỡ Hưng Bình công chúa, "Công chúa đừng để ý, chúng ta đi thôi."

Hưng Bình công chúa vẫn nhử mày, ai có thể kêu mình là mẫu hậu chứ?

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, không ai có khả năng gọi bà là mẫu hậu, bởi vì đó không phải bà, mà là Toàn Cơ!

Đó là...

Là hài tử của Toàn Cơ!

Hiện tại không có thời gian suy nghĩ tại sao hài tử của Toàn Cơ lại ăn mặc như vậy, Hưng Bình công chúa vội gọi: "Chờ một chút!"

Hoàn Nhan Vũ cả kinh, lập tức kéo tay Tĩnh Nhi rời đi.

Hưng Bình công chúa vội nói: "Ngăn bọn họ lại!" Cuối cùng nàng cũng rõ vì sao vương huynh lại triệu Hạ Ngọc vào cung, tất nhiên là có liên quan tới Tĩnh Nhi! Hiện tại khắp Thương Đô đều đang tìm họ, bọn họ chạy loạn không phải tự tìm đường chết sao?

Nhưng lời của Hưng Bình công chúa vào tai Hoàn Nhan Vũ lại thành ý khác, trong lòng cảm thấy không tốt, hắn vội cùng Tĩnh Nhi lên xe ngựa chạy đi.

Hưng Bình công chúa đuổi xuống, Khinh La sợ hãi vội kéo người lại: "Công chúa làm gì vậy?"

Bà nắm chặt tay Khinh La, trầm giọng: "Lập tức vào cung, nói ta sinh bệnh, kêu phò mã bắt luận thế nào cũng phải lập tức hồi phủ!"

"Công chúa..."

"Đi mau!"

Sắc mặt Hưng Bình công chúa trầm xuống, hài tử của Toàn Cơ đang ở Thương Đô, bà không thể hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất bị vương huynh phát hiện, vậy không xong rồi!

.....

Biệt viện của Thái Thượng Hoàng của Tây Lương.

Có bóng người vội vàng đi vào. Khi Thiếu Huyền đi ra liền thấy Tôn Toàn y phục rách nát quỳ gối dưới đất. Thấy y, hần vội cúi người: "Nô tài đáng chết, đã lạc mất Hoàng Thượng!" Sau đêm đó, Tôn Toàn ở lại tìm kiếm rất lâu, hần còn tưởng Hoàng Thượng lạc mình đã trở về Tây Lương trước, nhưng Hoàng Thượng căn bản chưa trở về!

Sắc mặt Thiếu Huyền thay đổi, e sợ bản thân nghe nhầm

Y tỉ mỉ hỏi lại, trước mắt bất giác tối sầm, may là Tô Hạ nhanh tay dìu lấy.

"Chú từ đừng sốt ruột, Hoàng Thượng đã mưu tức trí, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành!" Trước mặt chỉ có thể khuyên bảo, Tô Hạ ra hiệu cho cung nữ vào ra ngoài gọi thái y tới.

Thiếu Huyền ngồi xuống ghế không nói câu nào, nữ nhi ngọc của y lại vì y mà tới Đông Việt sao? Nếu không phải vì y, Tĩnh Nhi lúc này sao lại rơi vào tình huống không rõ chứ?

"Là người Đông Việt làm sao?" Thiếu Huyền đỡ trán, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng hỏi.

Sắc mặt Tôn Toàn hết sức khó coi, hần vẫn cúi đầu, mở miệng đáp: "Hình như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 55: Ta cưới người!

Đường lớn Thương Đô, một chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay. Mọi người ven đường đều vội né sang một bên, ai nấy đều mở to mắt nhìn. Phía sau xe ngựa còn có đoàn người đuổi theo, nhìn bề ngoài, chủ nhân kia chắc chắn lại lịch bất phạm.

Giờ phút này, phía trước đúng lúc có chiếc xe ngựa khác đi tới.

Hạ Ngọc ở bên trong, chỉ nghe một tiếng "Cẩn thận", sau đó toàn bộ xe ngựa bỗng nhiên tắc lư. Hần theo bản năng giờ tay giữ chặt vách xe nhưng vẫn không giữ được, cả người lập tức bị quăng ra ngoài.

May mà công phu hần không tồi nên không bị ngã.

Những người đuổi theo thấy vậy, ai nấy cũng trắng mặt, vội tiến lên hỏi: "Đại nhân không sao chứ?" Bọn họ đuổi theo xe ngựa kia mà tới đây, lại không ngờ đụng phải xe ngựa chủ tử nhà mình!

Hạ Ngọc lên tiếng hỏi: "Chuyện gì?"

"À, thuộc hạ phụng mệnh công chúa đuổi theo hai..." Hần vừa nói vừa quay đầu, đuổi tay chỉ vào chiếc xe ngựa vừa rồi, lập tức ngăn ra, "Người đâu?"

Bên trong xe ngựa phía sau hoàn toàn trống tuếch, làm gì có người?

Tĩnh Nhi và Hoàn Nhan Vũ sớm đã nhân lúc đường lớn đông người nhảy xuống, lách mình vào hẻm nhỏ.

Không biết chạy được bao lâu, Tĩnh Nhi dựa vào lưng Hoàn Nhan Vũ, bàn tay nắm chặt quần áo của hần. Nếu không phải không đi nhanh được, nàng cũng không để mặc hần công.

Nếu hần hỏi mình tại sao lại nhẹ như nữ tử thì sao? Hần chắc chắn sẽ nghi ngờ hoàng đế Tây Lương là nữ!

Sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, nghe tiếng thờ dốc của Hoàn Nhan Vũ, nàng thật muốn ngất xỉu tại đây.

Nhưng, chờ nàng tỉnh dậy không phải vẫn đối mặt sao?

Nàng cắn răng, trong đầu thâm suy nghĩ lấp liếm chuyện này thế nào.

Hoàn Nhan Vũ cũng Tĩnh Nhi rời khỏi đường phố náo nhiệt mới dừng lại. Hần cẩn thận buông Tĩnh Nhi xuống, bản thân không nói chuyện, chỉ đuổi tay đỡ vách tường, nửa người đều dựa vào đó.

Tĩnh Nhi định gọi hần, nhưng nghĩ lại, hần không muốn nói chuyện, nàng sao phải tự mình mở lời trước? Nghĩ như vậy, nàng vội ngậm miệng thật chặt.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, phiến đá xanh rêu ven đường nói cho nàng biết nơi này hiếm khi có người đi lại.

Trong đầu còn đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng Hoàn Nhan Vũ gọi nàng: "Tiểu tử thúì..."

"Hà?" Trái tim nàng nhảy lên.

Hắn lại chưa xót mở miệng: "Người thật chẳng quan tâm ta chút nào"

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, nàng còn tưởng hắn sẽ truy hỏi việc thể trọng, đang định lên tiếng thì thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trên môi dính chút máu tươi. Tĩnh Nhi cả kinh, đỡ vách tường đi tới, vội hỏi: "Sao lại như vậy? Ai làm người bị thương?" Tĩnh Nhi cẩn thận nhớ lại đoạn đường vừa rồi, bọn họ từ xe ngựa nhảy xuống, trên đường chẳng có ai chạm qua hắn cả.

Nếu là ám khí, nàng sao có thể không phát hiện ra?

Hoàn Nhan Vũ trợn mắt nhìn, trong đầu lại sinh ra ác ý, chỉ tay vào nàng: "Người!"

Hắn chẳng qua là cảm lòng không được mà hôn nàng một cái, vậy mà nàng không chút lưu tình cho hắn một chương, sức lực hỗn loạn còn chưa ổn định đã công nàng chạy.

Tĩnh Nhi căng mắt nhìn hắn, sau một lúc lâu mới ần ần nhớ lại nguyên nhân phát sinh...

"Người còn mặt mũi nói..." Tĩnh Nhi cắn môi, nàng ngồi xổm xuống, nắm ống tay áo giúp hắn chà lau. Nàng không nên quan tâm hắn, nhưng hắn lại có thể hôn nàng sao?

Hoàn Nhan Vũ liếc xéo nàng, đáy mắt nàng rớt cuộc cũng có chút áy náy, lúc này tâm tình phiền muộn mới thoáng tốt hơn. Hắn lười biếng dựa vào vách tường, thấp giọng mắng: "Lấy oán trả oán."

Hoàn Nhan Vũ này!

Cho hắn chút mặt mũi hắn lại trèo lên đầu nàng sao?

Tĩnh Nhi hừ một tiếng, cẩn thận đứng lên, cười tủm tỉm: "Vì sự an toàn của Hoàn Nhan huynh, ta thấy chúng ta vẫn là tự ai nấy đi vậy!"

Nói xong, không đợi hắn tỏ thái độ, nàng liền xoay người rời đi.

"Nè!"

"Tiểu tử thú, người đứng lại cho ta!"

"Tiểu tử thú, người qua lại!"

Giữa trận rối loạn lại truyền tới tiếng "Ai u" của Tĩnh Nhi, nàng theo bản năng xoa xoa vai phải, tức giận xoay người. Hoàn Nhan Vũ đắc ý, một tay còn cầm cục đá khiêu khích: "Thử đi thêm một bước nữa xem!"

Một đại nam nhân mà lại lấy đá ném nàng! Tĩnh Nhi vừa tức vừa buồn cười nhìn hắn, nàng lập tức khom lưng, nhặt viên đá dưới chân, phúi tay ném qua.

Hoàn Nhan Vũ kêu la thảm thiết: "Đau! Tiểu tử thú, người không biết nhẹ tay chút sao?"

Tĩnh Nhi kinh ngạc: "Sao người không né?" Nàng rõ ràng đâu có đánh lên hắn.

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ trắng bệch, hắn cũng muốn tránh, nhưng thủ pháp của tiểu tử thú nhanh như vậy hắn tránh sao được? Sợ mất mặt trước nàng, hắn làm bộ che ngực, nhẹ giọng: "Không có sức trốn."

Tĩnh Nhi chỉ đành quay lại, cúi đầu nhìn hắn, cười hỏi: "Người không phải muốn công ta tiếp sao?"

Hắn quần bách đứng lên, trợn mắt nhìn nàng, trong lòng lại không hề tức giận.

"Đi thôi." Hoàn Nhan Vũ bá đạo cầm tay nàng, không cho nàng cơ hội trốn tránh.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi gương mặt tuấn tú của hắn, Tĩnh Nhi ngẩng đầu nhìn, si ngốc cười: "Không cần nghỉ ngơi sao?"

Hắn không đáp, chỉ khí phách hiên ngang đi về phía trước.

Dọc con đường nhỏ mà đi, không khí mỗi lúc một yên tĩnh. Hoàn Nhan Vũ bỗng nhiên cảm khái: "Nếu người là nữ tử thì tốt biết mấy."

"Là nữ tử thì sao?" Tĩnh Nhi vui cười hỏi.

"Ta sẽ cưới người." Hắn bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

Trái tim Tĩnh Nhi bỗng dưng hoảng loạn, cắn răng: "Đừng nói bậy!"

Nàng là nữ tử, chi là không thể gả cho hần.

Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra, sau đó lại bật cười: "Nói vậy thì cũng có mình ngươi nghe. Ta thật ghen tị, ghen tị với vị Dao cô nương của ngươi."

"Ngươi câm miệng!"

Hần không sợ, vẫn cười như cũ: "Vì sao phải câm miệng? Ngay cả Tô Doanh cũng có thể nói, chẳng lẽ ta không thể sao? Tiểu tử thú, nơi này là Yên Khương, bên cạnh ngươi chỉ có mình ta." Hần lạnh lùng nhìn nàng, chắc chắn nàng sẽ không thật sự đường ai nấy đi với hần.

Cả khuôn mặt trắng bệch, Tĩnh Nhi hung hăng mắng: "Còn nói vậy nữa ta sẽ đánh ngươi."

"Ngươi gặp cái gì? Chẳng lẽ vì lời ta nói, ngươi liền cảm thấy bản thân cũng biến thái giống ta sao?"

Một câu băng quơ của hần lại khiến khuôn mặt tái nhợt của Tĩnh Nhi ửng hồng, nàng lắp bắp đáp trả: "Ta... Sao ta có thể giống ngươi!"

Nghe xong Hoàn Nhan Vũ liền cảm thấy thất vọng. Đúng vậy, nàng sao có thể giống hần? Trong lòng tiểu tử thú sớm đã có người mình thương.

Nghĩ tới đây, trái tim hần lại đột nhiên đau đớn.

Hần giơ tay xoa xoa, bỗng dưng cười: "Đi thôi, trời tối hãy tới Hạ phủ. Hạ Ngọc cho dù ở ngoài lâu tới đâu cũng phải về phủ nghỉ ngơi."

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên cảm thấy thích thú với cuộc sống hiện tại.

Chỉ có hần và nàng hai người.

Trở về, nàng làm hoàng đế Tây Lương của nàng, hần làm hoàng đế Đông Việt của hần, trời nam đất bắc không thể giao nhau!

Tay nắm tay nàng càng thêm khấn trương, lòng đau tới thối nát.

.....

"Nàng nói cái gì?" Hạ Ngọc đột nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn Hưng Bình công chúa. Hần làm sao biết thời điểm trở về lại đụng trúng xe ngựa của Tĩnh Nhi chứ!

Thấy hần xoay người, Hưng Bình công chúa vội cúi tay kéo lại, trầm giọng: "Việc này phải bàn bạc kỹ càng, người nhất định phải tìm. Nếu để vương huynh nhìn ra manh mối, vậy thì không xong rồi."

Lời nàng nói khiến tâm tình nóng nảy của Hạ Ngọc hòa hoãn một chút, nàng nói đúng, là hần quá lỗ mãng.

"Vậy phái gia đình tìm người trước, buổi tối ta sẽ tự mình đi tìm." Vết thương của Tĩnh Nhi không biết có nghiêm trọng không nữa.

Hạ Ngọc bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng: "Việc hôm nay, đa tạ công chúa."

Hưng Bình công chúa cười cười: "Không cần đa tạ, ngài vì Toàn Cơ, ta vì Thanh Ninh." Tuy nàng hận Toàn Cơ, nhưng đứa bé kia lại do Thanh Ninh dùng mạng đổi lấy, nếu không bảo vệ được nó, vậy nàng thật sự có lỗi với Thanh Ninh.

Hạ Ngọc nhìn nàng, trong lòng không khỏi cao hứng. Công chúa rút cuộc đã không còn giống quá khứ, khi đó vương thượng yêu thương bảo vệ nàng hết mực, nhưng những chuyện mà nàng trải qua mấy năm nay cũng không ít. Hần ngờ ngác, phảng phất nhìn thấy Toàn Cơ.

.....

Màn đêm buông xuống, bên ngoài Hạ phủ, thừa dịp gia đình không chú ý, có người vượt tường nhảy vô.

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, trong lòng không khỏi thắc mắc tại sao Hạ phủ lại an tĩnh như vậy. Theo lý mà nói, chiếu theo địa vị của Hạ Ngọc ở Yên Khương, Hạ phủ không nên thế lãnh như vậy. Hần lắc đầu, việc này dù sao cũng không quan trọng, tiểu tử thú đang bị thương, hần phải đi tìm Hạ Ngọc cho nàng.

Cẩn thận tìm chỗ ẩn thân, nghĩ tới vị công chúa Yên Khương kia, Hoàn Nhan Vũ càng thêm cẩn thận. Tới chỗ gấp khúc của hành lang, nghe tiếng bước chân truyền tới, hần vội nấp sang một bên, nghe hai nha đầu trò chuyện.

"Đại nhân còn chưa về sao?"

"Không biết, nghe nói là trở về rồi lại ra ngoài."

"Ra ngoài? Xảy ra đại sự gì sao? Hôm nay vương thượng đột nhiên triệu kiến, lúc trở về đại nhân liền tới phòng của công chúa, sắc mặt không được tốt cho lắm."

"Suyt, chuyện của chủ tử chúng ta đừng nhiều chuyện."

Hai nha đầu bung đồ đi qua, Hoàn Nhan Vũ cau mày, Hạ Ngọc không ở trong phủ sao?

Vậy hắn cũng không cần ở đây nữa. Theo đường cũ trở về, hắn nhanh chóng rời khỏi Hạ phủ. Vừa định thở phào một tiếng, phía trước đột nhiên xuất hiện ánh lửa, tiếp theo là một giọng nói nặng nề: "Bắt lại!"

Hoàn Nhan Vũ cả kinh, chưa kịp nghĩ đã chạy nhanh như bay.

"Đuổi theo!" Tướng quân ngồi trên lưng ngựa ra lệnh.

Bọn thị vệ xông lên, ánh lửa chiếu sáng gương mặt của tướng quân kia, ông ta đúng là tướng quân cùng Hạ Ngọc tới Tây Lương tháng bảy năm Càn Nguyên thứ ba! Tôn tướng quân lạnh lùng nhìn, vương thượng quả nhiên tính toán chuẩn xác, người kia nếu thật sự bị thương, nhất định sẽ tới đây tìm Hạ đại nhân.

.....

Tĩnh Nhi ôm đầu gối ngồi ở góc phòng, Hoàn Nhan Vũ đi lâu như vậy, hiện tại còn chưa trở về, trong lòng bắt đầu lo lắng. Nàng đưa ngọc bội của mình cho hắn, nếu Hạ Ngọc không tin thì có thể lấy nó làm chứng. Ngồi không không được, nàng đỡ vách tường đứng dậy.

Ánh trăng trên trời mỏng manh, không có ánh nến, bốn phía càng tối tăm.

Tĩnh Nhi bắt đầu cảm thấy hơi hận, nàng không nên để hắn một mình ra ngoài.

Lúc này, nàng thật hy vọng có thể nhìn thấy hắn, nghe hắn gọi nàng là tiểu tử thú, cho dù hắn có làm ra chuyện biến thái nàng cũng sẽ không đánh hắn, mắng hắn nữa.

"Hoàn Nhan Vũ!" Người đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Nhẹ nhà đẩy cửa ra, bên ngoài vẫn an tĩnh như thường. Tĩnh Nhi bắt đầu sợ hãi, lớn như vậy, nàng chưa từng cảm thấy lo lắng như thế.

Nàng sợ hắn xảy ra chuyện.

Chờ đợi như vậy cũng không phải cách, Tĩnh Nhi nhịn không được mà ra ngoài, cho dù gặp nguy hiểm cũng phải ra ngoài tìm hắn.

Ra hẻm nhỏ, xa xa thấy tiếng vó ngựa truyền lại, Tĩnh Nhi giật mình quay đầu, có đội nhân mã đi qua, trời tối quá nàng không nhìn rõ đó là ai. Mà nàng cũng không muốn quan chuyện này, liền xoay người đi tới Hạ phủ.

Hạ Ngọc dẫn người tìm mấy con phố cũng không thấy người, đúng lúc này có người tiến lại, nhẹ giọng bên tai: "Đại nhân, có người nhìn thấy Tôn tướng quân mai phục trước phủ."

Hạ Ngọc không khỏi chấn động, vương thượng phái Tôn tướng quân tới vì ngài ấy đã tính tới chuyện Tĩnh Nhi quay về tìm hắn sao? Sắc mặt Hạ Ngọc xanh mét, vương thượng làm sao biết Tĩnh Nhi tới Thương Đô?

Phân phó gia đình tiếp tục tìm, Hạ Ngọc liền quay về tìm tiếp.

Có một chuyện hắn không biết, thời điểm Hưng Bình công chúa phái Kinh La vào cung tìm hắn, Yên Khương Vương thấy tình huống như vậy liền hỏi thăm một câu. Kinh La chỉ đành trả lời theo những gì công chúa dặn, từ khi đó Yên Khương Vương đã nảy sinh nghi ngờ.

Tĩnh Nhi dọc theo đường cũ trở về, vết thương trên đùi khiến nàng không thể đi nhanh được. Lúc này lại nghe tiếng vó ngựa từ phía sau truyền tới, Tĩnh Nhi theo bản năng định chạy trốn, nhưng khi quay đầu, nàng lại thấy Hạ Ngọc.

Nàng thất thanh gọi: "Hạ đại nhân!"

Nghe tiếng người gọi, hắn quay đầu, thấy một thiếu nữ ở ven đường. Hắn không khỏi sửng sốt, thấy nàng tới gần, Hạ Ngọc kinh hãi, bất giác gọi: "Tĩnh Nhi?" Hắn nhảy từ trên lưng ngựa xuống, "Ngài sao..." Cần thận nhìn, nàng mặc nữ trang thiếu chút khiến hắn không thể nhận ra!

Tĩnh Nhi lúc này không kịp nhiều lời, chỉ nói: "Ta che giấu tai mắt nên mới cải trang. Hoàn Nhan Vũ tới Hạ phủ tìm người, các người không gặp nhau sao?" Không cần Hạ Ngọc trả lời Tĩnh Nhi cũng biết, phương hướng của hắn căn bản không phải Hạ phủ.

Hạ Ngọc càng thêm khiếp sợ, bật thốt lên hỏi: "Ngài nói Hoàng đế Đông Việt cũng tới đây?"

Buổi sáng vào cung chỉ nghe vương thượng nói có hai người từ Đông Việt lên vào Yên Khương, hắn nghĩ đó là Tĩnh Nhi và Tôn công công, sao lúc này lại biến ra một Hoàn Nhan Vũ nữa!

"Lên ngựa!" Bọn họ phải nhanh chóng trở về, hắn không biết Tôn tướng quân đã gặp Hoàn Nhan Vũ chưa, chỉ là cũng may ông ta không biết Hoàng đế Đông Việt. Hắn nhất định phải tìm ra Hoàn Nhan Vũ trước khi chân tướng bại lộ!

.....

Hoàn Nhan Vũ thở hổn hển lùi lại từng bước, phía sau truyền tới từng trận đá vụn rơi xuống vực sâu. Hắn chỉ muốn kéo đám người này đi xa, để học không phát hiện ra tiểu tử thú, bản thân không biết tại sao lại mơ hồ chạy tới đây?

Phía sau là vực thẳm, tuy không sâu nhưng bên dưới là con sông chảy xiết, cho dù đứng trên này vẫn có thể cảm thấy không khí lạnh băng ở đó.

Tôn tướng quân vung tay lên, bọn thị vệ lập tức bao vây nơi này lại. Ông ta nhảy xuống ngựa, lên tiếng: "Vương thượng chúng ta mời tôn giá vào cung một chuyến, mời." Ông ta nói mời nhưng trên mặt lại không có nửa phần cung kính.

Hoàn Nhan Vũ không khỏi sùng sốt, chẳng lẽ ông ta coi hắn là tiểu tử thú sao?

Nhìn không được mà cúi đầu quan sát chính mình, tiểu tử thú gầy ốm kia há có thể so sánh với hắn, từ đầu tới chân có điểm nào giống nhau sao?

Nghĩ nghĩ, hắn bật cười ra tiếng.

"Mời tôn giá!" Thấy hắn không nói lời nào, Tôn tướng quân mất hết kiên nhẫn, ra hiệu cho đám thị vệ. Thị vệ hiểu ý, lập tức thu hẹp vòng vây.

Mới đầu Hoàn Nhan Vũ còn miễn cưỡng đánh vài chiêu với họ, sau đó liền rơi vào thế hạ phong. Hắn cứ thế mà lui từng bước, cuối cùng lại vô ý dẫm vào khoảng hư không. Hắn theo bản năng hét lên một tiếng, cả người cứ thế mà rơi xuống. Tôn tướng quân kinh hãi, vội phi người định giữ chặt hắn nhưng mọi thứ đã chậm, ông ta chỉ kịp bắt lấy ngọc bội trên eo mà thôi.

Mọi người tro mắt nhìn nam tử ngã xuống vực, bên dưới rất tối, không thể thấy gì.

Tôn tướng quân nhìn chăm chăm ngọc bội trên tay, bên trên có khắc chữ "Tĩnh", đây là tên húy của Hoàng đế Tây Lương, xem ra là người này không sai!

"Tướng quân, bây giờ phải làm sao?" Vương thượng muốn bọn họ bắt sống, nhưng người lại vô ý bị ép chết.

Nắm chặt ngọc bội trong tay, Tôn tướng quân xoay người: "Người không phải chết ở Yên Khương. Ngươi phải xuống dưới, nhất định phải tìm được thi thể!" Nói xong, ông ta vội vàng lên ngựa, tiến cung hồi bẩm vương thượng.

.....

Khi Tĩnh Nhi và Hạ Ngọc trở về, Hạ phủ trước sau vẫn yên lặng.

Dọc đường hai người không nói chuyện, Tĩnh Nhi thấy thần sắc hắn dị thường, bất giác hỏi: "Hạ đại nhân không biết gì sao?"

Hạ Ngọc chỉ nói: "Ngươi đâu, đưa vị... Vị cô nương này tới phòng công chúa!"

Hắn vừa xoay người lại bị Tĩnh Nhi giữ lại: "Hạ đại nhân!"

Sắc mặt Hạ Ngọc trầm xuống: "Thống lĩnh cấm quân Tôn tướng quân đã tới đây nhưng nơi này lại an tĩnh như vậy." Hắn nhìn Tĩnh Nhi, thông minh như nàng chắc chắn sẽ biết.

Nàng xanh mặt, đuổi theo bước chân của hắn: "Ta đi với ngươi."

"Ngài đi làm gì? Bọn họ rõ ràng đã coi ngài là hắn!"

Cả người Tĩnh Nhi run lên, vội vàng lắc đầu: "Không! Ta muốn cứu hắn, công phu hắn không tốt." Trách không được tới nay lòng nàng không yên như vậy, nàng thật không nên đồng ý để hắn một mình đi.

Hoàn Nhan Vũ, ngươi đừng xảy ra chuyện!

Nếu không, ta sẽ nợ ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Nghi ngờ trong lòng

Hạ Ngọc khẳng khái không cho Tĩnh Nhi đi, nàng nào chịu? Thấy hắn sai bước lên ngựa, nàng cái gì cũng không màng, cấn răng nhảy lên. Vết thương trên đùi khiến nàng hít vào một hơi, hai tay nắm chặt góc áo Hạ Ngọc bắt giác run rẩy.

Cảm giác ra điểm khác thường, Hạ Ngọc lúc này mới nhớ tới chuyện nàng đang bị thương. Hắn quay đầu khuyên: "Trên người đã có thương tích, trước mặt cứ ở trong phủ nghỉ ngơi đi. Ngải cứ tới phòng của công chúa, nơi đó rất an toàn." Nói xong, hắn xuống ngựa, đuỗi tay đỡ nàng.

Tĩnh Nhi siết chặt yên ngựa, cắn răng: "Ta không ở lại!"

Hạ Ngọc định tiếp tục khuyên nhưng tiếng vó ngựa truyền tới, hắn liền theo bản năng xoay người. Thấy thái giám trong cung đi tới, hắn không khỏi kinh hãi, lập tức tiến lên chắn trước mặt Tĩnh Nhi.

Thấy Hạ Ngọc ở cửa, thái giám kia nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, hành lễ: "Đã trể thế này đại nhân còn định đi đâu? Đúng lúc vương thượng cho triệu kiến."

"Trể thế này vương thượng tìm ta có việc gì?"

Thái giám chú ý tới nữ tử ngồi trên lưng ngựa phía sau Hạ Ngọc, ban đầu là sững sốt, nhưng sau đó hắn liền cười kỳ quái: "Chuyện của vương thượng chúng nô tài không dám tùy tiện hỏi, đại nhân cứ đi rồi biết."

Thái giám đã nói như vậy, Hạ Ngọc đương nhiên không thể từ chối. Hắn quay đầu, thấp giọng: "Ngải vào trong trước đi, có chuyện gì cứ chờ ta về rồi nói."

Tĩnh Nhi thấy người trong cung tới, lại nhìn sắc mặt không tốt của Hạ Ngọc, trong lòng càng lúc càng sốt ruột. Nàng không xuống ngựa, bướng bỉnh nói: "Ta không đi, ta phải theo người!"

"Ngải!" Hạ Ngọc nhú mày, hắn đâu ngờ giờ phút này nàng không chịu nghe lời như vậy.

Thái giám ở cạnh cười khê: "Đại nhân nhanh lên, đừng để vương thượng sốt ruột." Trong lòng còn thầm nghĩ, thiên hạ đều nói Hạ đại nhân không hao sắc, nhiều năm thành thân với công chúa lại chưa từng nạp thiếp. Hiện giờ xem ra, ngài ấy rốt cuộc vẫn là một nam nhân!

Vị cô nương này xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, khó trách Hạ đại nhân kiếm lòng không được!

Bất đắc dĩ, Hạ Ngọc chỉ đành đưa Tĩnh Nhi cùng đi. Hắn sợ sau khi vào cung, Hưng Bình công chúa không giữ được nàng, so với việc để nàng một mình chạy lòng vòng trong Thương Đô còn không bằng để nàng bên cạnh.

.....

Vào cung, bọn họ chờ bên ngoài chờ, thái giám vào bẩm báo nhanh chóng đi ra, nói truyền Hạ Ngọc vào. Hạ Ngọc để Tĩnh Nhi đứng chờ, ngăn dặn vạn dò rồi mới đi theo thái giám.

Đèn lồng chiếu sáng cả dãy hành lang. Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn, nơi này cung nhân đứng hầu quá nhiều, hiện tại nàng cũng không nơi nào để đi. Cẩn thận lắng tai nghe, cuộc nói chuyện bên trong vô cùng rõ ràng.

"Ha ha, trẫm thật chưa từng nghe nói người ở bên ngoài có nữ tử khác." Yên Khương Vương cầm chén trà trong tay, dùng ánh mắt quan sát mà nhìn Hạ Ngọc.

Vừa rồi nghe thái giám bẩm báo, ông cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Hạ Ngọc lấy vương muội của ông, lại không chịu nạp thiếp, cho nên chắc chắn sẽ không đi tìm nữ nhân bên ngoài.

Nghe nói kẻ lên vào Yên Khương có hai người, nhưng tối nay Tôn tướng quân lại báo chỉ thấy một, người còn lại...

Yên Khương Vương trầm suy nghĩ, ánh mắt nhìn Hạ Ngọc bỗng dừng mơ hồ.

Hạ Ngọc ngẩng đầu, vô tình thấy miếng ngọc bội trên bàn, cả người liền chấn động.

Đó là ngọc bội của Tĩnh Nhi.

Giờ phút này không chờ Yên Khương Vương hỏi chuyện, hắn vội vàng hỏi: "Miếng ngọc bội này làm sao vương thượng có?"

Yên Khương Vương uống một ngụm trà, cười nói: "Trẫm còn tưởng người không biết, xem ra không cần giới thiệu với người lai lịch của miếng ngọc bội này."

"Vương thượng... Người đâu?" Hạ Ngọc thấp thỏm hỏi, hắn sợ người bên ngoài nhìn không được mà xông vào đây.

Gác chén trà xuống, Yên Khương Vương thờ dài, lắc đầu: "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Tôn tướng quân đang đi tìm."

"Vương thượng..."

Hạ Ngọc vừa lên tiếng đã bị ngắt lời: "Nếu người đã mang vào cung, vậy truyền vào để trẫm nhìn một cái. Rốt cuộc là nữ tử thế nào có thể khiến người thần hồn điên đảo?"

Hạ Ngọc lúc này mới hoàn hồn, vương thượng vì sao phải gặp Tĩnh Nhi hẳn chẳng lẽ còn không rõ sao?

Thái giám hiểu ý, vội vàng đẩy cửa ra ngoài.

Tĩnh Nhi đứng ngoài hành lang ngơ ngác suy nghĩ một câu "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn" là có ý gì thì thái giám đã lại gần, truyền nàng đi vào.

Sắc mặt Hạ Ngọc vô cùng khó coi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Thấy sắc mặt Tĩnh Nhi ngây đại, cũng không biết hành lễ, hẳn vội quỳ xuống: "Vương thượng thứ tội, nàng ấy không phải người trong cung nên không hiểu quy củ."

Thấy hẳn quý, Yên Khương Vương không khỏi kinh hãi, nhủ mình: "Trẫm thật là đại khai nhãn giới, từ sau khi Toàn Cơ rời đi, đây là lần đầu tiên người vì một nữ tử mà sốt sắng như vậy. Hạ Ngọc, người không sợ vương muội của trẫm ghen sao? Hay là... Hiện tại người đã không đặt vương muội trẫm trong mắt?" Ông ta vừa nói vừa quan sát nữ tử trước mặt.

Mắt ngọc mây ngài, thật sự là một mỹ nữ. Khuôn mặt nhỏ kia có chút tái nhợt, hẳn là đang chịu kinh hách. Yên Khương Vương cẩn thận nhìn, cho dù tí mí cỡ nào cũng không cảm thấy giống nam giả nữ trang.

Nhớ lại gương mặt của Toàn Cơ là tác phẩm của Hạ Ngọc, giờ phút này nhìn người đối diện, ông không khỏi nghi ngờ.

Yên Khương Vương đột nhiên bật cười: "Một mỹ nhân thế này lại ăn vận rách rưới. Người đâu, còn không mau đưa nàng ấy xuống thay đổi xiêm y, để trẫm cẩn thận nhìn ngắm."

Cung nữ bên ngoài lập tức tiến vào, trái tim Hạ Ngọc cơ hồ sắp nhảy ra ngoài. Nói là thay y phục, nhưng ý của vương thượng không phải là để xem nàng là nam hay nữ sao?

Vương thượng đã xem Hoàn Nhan Vũ là Tĩnh Nhi, hiện giờ Hoàn Nhan Vũ có lẽ đã lành ít dữ nhiều, cho dù thế nào Hạ Ngọc cũng không thể để vương thượng phát hiện người trước mặt kỳ thật là nam giả nữ! Nếu không hẳn thật sự rất khó giải bày!

"Thần thay nàng ấy tạ ân điển vương thượng, chỉ là nàng ấy sợ người lạ, chỉ bằng để thần dẫn về phủ thay xiêm y."

Yên Khương Vương liếc xéo hẳn, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Trẫm chẳng lẽ không thể tặng nàng một bộ xiêm y sao? Người thật đúng là có ý nạp thiếp?"

Hạ Ngọc cắn răng, phủ nhân: "Không phải."

"Thế sao? Vậy trẫm muốn nàng." Yên Khương Vương cười lạnh, "Dẫn đi!"

"Vương thượng!" Hạ Ngọc không màng lễ nghĩa, đứng lên đuổi tay kéo Tĩnh Nhi lại, "Ngài không thể muốn nàng ấy!"

Cảm giác cánh tay bị người nắm chặt, Tĩnh Nhi lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt nhìn miếng ngọc bội dơi sang nam tử bên cạnh. Hạ Ngọc sợ nàng mở miệng nên dùng lực trên tay, cả khuôn mặt đã tái mét.

Yên Khương Vương căng lớn hai mắt, lần trước cho dù Hạ Ngọc không màng mệnh lệnh của ông mà vào Dĩnh Kinh cũng không ngộ nghịch giống lần này. Yên Khương Vương cố gắng kiềm nén cơn giận, giọng nói vẫn lạnh như băng: "Nhìn người che chở như thế lại khiến trẫm nghĩ người trước mặt không phải nữ tử, mà là... Nam nhân!"

Sắc mặt Hạ Ngọc thay đổi.

Đúng lúc này, thanh âm của Hưng Bình công chúa từ bên ngoài truyền vào: "Vương huynh hiểu lầm rồi, phò mã nói huynh không thể muốn nàng ấy bởi vì nàng ấy là nghĩa nữ mà muội nhận nuôi. Theo lý mà nói, đây là cháu của vương huynh, nếu huynh muốn nàng ấy, vậy chẳng phải làm loạn đạo lý luân thường sao?"

Hạ Ngọc vừa mang Tĩnh Nhi đi, gia đình liền tìm Hưng Bình công chúa bẩm báo, nói đại nhân mang theo một vị cô nương hồi phủ. Không cần nghĩ bà cũng biết người đó là ai, cho nên vội vàng vào cung, lúc này thấy quả thật là Tĩnh Nhi, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Yên Khương Vương không ngờ Hưng Bình công chúa lại nửa đêm vào cung, ông ta hừ một tiếng, nhìn bà: "Muội là vương muội của trẫm."

Hưng Bình công chúa cười cười, tiến lên ngồi cạnh: "Lời này của vương huynh thật buồn cười, Hưng Bình đương nhiên là vương muội của huynh."

"Việc này hôm nay không cần khuyên trẫm, nếu nàng ấy đã là nghĩa nữ của muội, vậy trẫm không những thưởng một bộ xiêm y mà còn phải ban nhiều lễ vật khác, coi như là quà gặp mặt."

Hưng Bình công chúa siết chặt khăn lụa trong tay, Hạ Ngọc cũng tỏ vẻ bất lực. Đúng lúc này, Tĩnh Nhi lên tiếng: "Nếu vương thượng đã muốn ban thưởng, vậy nô tỳ xin đa tạ." Nàng tránh tay Hạ Ngọc ra, tiếp tục, "Còn về việc ban thưởng thứ gì, không biết vương thượng có thể để nô tỳ tự chọn không?"

"To gan, không được vô lễ!" Hạ Ngọc thấp giọng.

Yên Khương Vương lại cười ha ha, ánh mắt nhìn Tĩnh Nhi chăm chăm: "Thật can đảm, không hổ là nữ nhi hai người coi trọng!" Ông ta gật đầu, "Đương

nhien là được, chỉ cần người nói ra, những thứ trong tầm tay trăm đều có thể ban thưởng."

Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu, duỗi tay chỉ miếng ngọc bội trên bàn: "Nô tỳ muốn cái này."

Mọi người đều cả kinh.

Đáy mắt Yên Khương Vương hiện lên một tia tìm tòi: "Tại sao?"

Tĩnh Nhi phá lệ cười nói: "Nô tỳ tên Dao Dao, đúng lúc thấy miếng ngọc bội kia cũng có chữ "Dao" nên mới cả gan xin vương thượng."

.....

Tĩnh Nhi bị cung nữ mang đi lâu như vậy còn chưa trở về, trong lòng Hạ Ngọc lo lắng, đứng ngồi không yên.

Yên Khương Vương lại vô cùng bình tĩnh, cười nói với Hưng Bình công chúa: "Ban ngày nghe Khinh La nói muội bị bệnh, hiện tại không sao rồi chứ?"

Hưng Bình công chúa cẩn thận trả lời: "Là vương huynh mời phò mã vào cung quá lâu, Hưng Bình nhớ phò mã." Bà thân mật dựa vào người Hạ Ngọc, "Muội sợ vương huynh tưởng phò mã muốn nạp thiếp. Trái tim của phò mã đối với Hưng Bình, huynh chẳng lẽ không biết sao?"

Yên Khương Vương cười như không, chỉ có Hạ Ngọc trước sau không nói chuyện, tâm tư hiện tại dồn hết lên người Tĩnh Nhi. Hai tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, nếu lát nữa hấn dùng toàn lực, liệu có thể bảo đảm Tĩnh Nhi bình an rời khỏi vương cung không?

Đáy lòng thâm tính toán số lượng cấm vệ quân trong cung, nghĩ tới nghĩ lui bọn họ không có nửa phần thắng.

Bên ngoài có người tiến vào, Hạ Ngọc liền ngẩng đầu, thấy cung nữ mang Tĩnh Nhi đi tới. Nàng ta hành lễ theo quy củ. Thần sắc mọi người đều căng chặt, Hưng Bình công chúa đưa mắt nhìn Hạ Ngọc, trong lòng cũng sốt ruột.

Cung nữ lại nhẹ giọng: "Vương thượng, Dao Dao cô nương quả thật rất xinh đẹp."

Một câu khiến Hạ Ngọc chấn động, hấn còn đang tìm cách xông ra ngoài, nhưng tại sao cung nữ lại nói như vậy?

Ban đầu Yên Khương Vương sững sốt, sau đó lại cười: "Vậy còn không để nàng vào cho trẫm nhìn một cái."

Hưng Bình công chúa cũng cười: "Không cần đâu, vương huynh chỉ cần nhớ nàng ấy là nữ nhi của Hưng Bình là được."

Yên Khương Vương nhấp môi không nói, ánh mắt lạnh lẽo quan sát Hạ Ngọc, chẳng lẽ nghi ngờ trong lòng là sai hay sao?

.....

Vừa xuất cung, ba người đều lên xe ngựa.

Tĩnh Nhi nắm chặt ngọc bội trong tay, hai mắt hồng hồng, tựa hồ muốn khóc. Những gì Yên Khương Vương nói nàng đều nghe thấy, nhưng với tình hình hiện tại, ngoại trừ chịu đựng nàng có thể làm gì?

Móng tay khảm sâu vào da thịt, nhưng nơi đau nhói lại là trái tim của nàng.

Không biết trở về Hạ phủ thế nào, nàng chỉ nghe giọng Hạ Ngọc khó hiểu hỏi chuyện: "Làm cách nào để qua mặt cung nữ vậy?" Cung nữ phải đi chắc chắn là tâm phúc của Yên Khương Vương, Hạ Ngọc thật sự phải lau mắt nhìn Tĩnh Nhi, nàng vậy mà xử lý mọi chuyện tốt như vậy.

Tĩnh Nhi còn ngờ ngác nghĩ tới chuyện của Hoàn Nhan Vũ, giờ phút này nghe Hạ Ngọc hỏi tới, lại nghĩ tới Yên Khương Vương kia, nàng bỗng nảy sinh ý nghĩ ác độc: "Chẳng lẽ Hạ đại nhân chưa nghe qua thủ thuật che mắt sao?" Nhưng rốt cuộc đó là thủ thuật gì thì cứ để Hạ Ngọc tự suy nghĩ đi.

Hưng Bình công chúa đi vào, cẩn thận đóng cửa phòng lại, thấp giọng: "Đã kiểm tra, không có người theo dõi, xem ra vương huynh đã tin tưởng." Bà vỗ ngực, "Xem ra ả này cũng qua."

Tĩnh Nhi tựa như nghĩ tới gì đó, đứng dậy lao ra.

Hạ Ngọc vội cản nàng lại, thở dài: "Vương thượng làm việc hấn có chừng mực, ngài không cần phải đi."

Tĩnh Nhi ghen ngào: "Hấn sẽ không chết."

"Tĩnh Nhi!"

Lúc này, hai người không phân cao thấp.

Sắc mặt Hưng Bình công chúa thay đổi, thấp giọng: "Gọi Dao Dao!" Tuy rằng lúc này không có người ngoài, nhưng dù sao cũng nên cẩn thận một chút.

Hạ Ngọc bình tĩnh lại, nói: "Tối nay ngài không thể ra ngoài, ta cũng không thể đi tìm người, chờ ngày mai đi!"

"Hắn sẽ không chết!" Nàng lại lăm bằm một mình.

Nhớ lại câu Yên Khương Vương khi nãy nói, còn cả sắc mặt của Hạ Ngọc lúc này, nàng cũng biết suy nghĩ đó chẳng qua là tự gạt mình mà thôi. Nhưng ban ngày hắn còn trêu ghẹo nàng, thậm chí còn bá đạo hôn nàng, nói nếu nàng là nữ tử hắn sẽ cưới về. Hoàn Nhan Vũ vô sỉ thế sao có thể chết được?

Nước mắt cứ như thế rơi ra, Tĩnh Nhi quay mặt sang chỗ khác.

Nàng không thích khóc, cũng không thích khóc trước mặt người khác.

Nhưng lúc này, nàng có làm thế nào cũng không nhịn được.

Hạ Ngọc và Hưng Bình công chúa lặng lẽ ra ngoài, Hạ Ngọc quay đầu nhìn, phân phó nha hoàn ở ngoài canh giữ.

Hưng Bình công chúa theo sau, nói: "Đêm nay nếu không thể che giấu, ngài thật sự định trở mặt với vương huynh sao?"

Hạ Ngọc thở dài: "Ta không còn cách nào khác." Bởi vì cho dù thế nào vương thượng cũng đều sẽ sống, nhưng nếu không giúp Tĩnh Nhi, nàng sẽ chết.

Hưng Bình công chúa bất giác quay đầu nhìn Tĩnh Nhi, sau đó bước chân bên dưới dừng lại.

"Công chúa..."

Hạ Ngọc kinh ngạc nhìn nàng, nghe nàng một hồi nói: "Ngài có từng nghĩ tới mấy trăm người trên dưới Hạ phủ không? Ngài có nghĩ tương lai của mình phải làm sao không? Ngài có nghĩ tới những gì Thanh Ninh từng nói hay không? Ngài có nghĩ tới kỳ vọng của Toàn Cơ dành cho ngài không?" Nàng càng nói càng kích động, ánh mắt bất giác ửng đỏ.

Đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hạ Ngọc ngơ ngẩn mà đứng, sau một lúc lâu mới cười nhạt: "Công chúa càng lúc càng giống nàng." Năm xưa mỗi lần giúp Toàn Cơ, nàng ấy không phải cũng suy xét cái này cái kia cho hắn hay sao?"

Nàng lạnh lùng đáp: "Chỉ hận ta không phải nàng, nửa phần cũng không quản được ngài."

Nhìn Hưng Bình công chúa xoay người đi tiếp, Hạ Ngọc vội đuổi theo, cười nhẹ: "Hôm nay, rốt cuộc cũng không có chuyện gì."

Nghe xong, nàng không nói lời nào, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh. Hạ Ngọc vẫn đi theo phía sau, cười nói: "Đại ân đại đức của công chúa đối với Hạ gia, cả đời Hạ Ngọc không thể báo đáp." Năm đó hắn giúp vương thượng đoạt vị nhưng lại sợ tương lai công cao hơn chủ, cho nên những gì vương thượng ban thưởng hắn đều từ chối. Sau đó, vì chuyện của Toàn Cơ, hắn và vương thượng cơ hồ đã tồn tại hiềm khích. Nhưng công chúa không nói lời nào tình nguyện gả cho hắn, thân phận phò mã này chính là lá chắn bảo vệ hắn, bảo vệ Hạ gia. Tất cả hắn đều ghi khắc trong lòng. Hắn thậm chí còn không ngờ tới, lần này vì chuyện của Tĩnh Nhi, công chúa lại lần nữa ra mặt tương trợ.

Hưng Bình công chúa dừng lại trước cửa phòng mình, nàng không xoay người, chỉ thấp giọng: "Hiện tại nói những lời này để làm gì? Hôm nay ngươi cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai còn tìm cơ hội đưa Dao Dao về nữa."

Khinh La bên trong nghe tiếng động bên ngoài liền ra mở cửa.

Hạ Ngọc "Ừ" một tiếng, đứng ở cửa một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Đằng sau cánh cửa, nhìn bóng lưng bên ngoài, Hưng Bình công chúa không khỏi thở dài. Hắn và Thanh Nhi đều quá thiện lương, có đôi khi hắn còn ngu dốt hơn Thanh Ninh rất nhiều. Khi đó nàng còn ở trước mặt Thanh Ninh mắng hắn vụng về, nhưng hiện tại, nàng đột nhiên cảm thấy đau lòng.

"Công chúa... Sao lại khóc vậy?" Khinh La vội đưa khăn lụa qua, hỏi, "Chuyện trong cung không thuận lợi sao?"

Nàng xoay người, cười nói: "Không phải, chỉ là cảm khái chút chuyện thôi. Khinh Lan, ngươi đi xuống sai người mang chút điểm tâm cho phò mã, hôm nay vất vả cả ngày, ngài ấy chưa ăn gì cả."

Nghe xong, Khinh La vui cười nói: "Vâng, nô tỳ đi ngay."

Hạ nhị công tử ra đi đã nhiều năm, tuy công chúa gả cho Hạ đại nhân nhưng hai người chỉ là trên danh nghĩa. Thời gian cứ thế trôi qua, đôi lúc Khinh La thầm mong công chúa và Hạ đại nhân có một ngày sẽ danh chính ngôn thuận. Hiện tại nghe công chúa phân phó, nàng đương nhiên không dám chậm trễ.

.....

Bên ngoài đã an tĩnh, Tĩnh Nhi vẫn ngơ ngác ngồi nhìn ngọc bội trong tay.

Nàng định chờ bọn họ đi xa sẽ lên xuất phủ tìm Hoàn Nhan Vũ. Nhưng nhớ tới chuyện vào cung hôm nay, nàng lại chần chờ. Nàng tới Thương Đô là vì tìm Hạ Ngọc giúp đỡ, nàng biết rõ chỉ cần xảy ra sai sót, thứ phải trả giá không đơn giản là tính mạng của nàng và Hoàn Nhan Vũ, mà còn trên dưới Hạ phủ này!

Cắn chặt môi, từ giờ trở đi, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hoàn Nhan Vũ...

Cẩn thận vuốt ve miếng ngọc bội trong tay, Tĩnh Nhi hi vọng có thể cảm nhận chút nhiệt độ cơ thể của hấn còn lưu lại bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Hai nước giao chiến

Hưng Bình công chúa nhận nghĩa nữ nên ba ngày này, Yên Khương Vương luôn phái người tới Hạ phủ phong thưởng, thậm chí là mở tiệc chúc mừng.

Hạ Ngọc từ chối không được, chỉ đành gác chuyện Tĩnh Nhi qua thêm mấy ngày.

Tĩnh Nhi đứng ngồi không yên trong Hạ phủ chờ tin tức. Nàng nhìn không được, hung hăng đá hồ cá một cái rồi xoay người định lao ra.

Ai ngờ vừa bước xuống bậc thang đã dẫm phải làn váy, nàng la lên một tiếng. Đúng lúc này, một cánh tay đưa tới đỡ nàng. Tĩnh Nhi nhìn Hưng Bình công chúa, tức giận mắng: "Y phục gì kỳ vậy?" Thảo nào nữ tử đều ngượng ngùng e lệ, thì ra là do xiêm y khó chơi như vậy!

Hưng Bình công chúa sững sốt, nhưng biết nàng không quen mặc nữ trang, nên khuyên: "Hiện tại không còn cách tốt hơn, con cũng đừng vội xuất phủ như vậy. Chúng ta đều đang nghĩ cách, còn phái người đi tìm bằng hữu của con. Chỉ là vương huynh đa nghi, nếu con ra ngoài huynh ấy chắc chắn sẽ bắt trở lại." Hạ Ngọc chưa từng nói với bà thân phận của vị bằng hữu kia, mà bà cũng chưa từng hỏi.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của bà, Tĩnh Nhi cũng biết bản thân nóng nảy, cho nên kéo mạnh làn váy, đứng một bên không nói câu nào.

Có lẽ vì người trước mặt quá giống mẫu hậu, cho nên khi đứng trước bà, nàng cũng thu lại móng vuốt của mình. Tĩnh Nhi cúi đầu cắn môi, thầm nghĩ sao tên Yên Khương Vương và vị hoàng muội này lại khác xa như vậy?

"Ngồi đi." Giọng nói dịu dàng của Hưng Bình công chúa khiến người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Ở chung với Tĩnh Nhi mấy ngày, Hưng Bình công chúa thật sự rất thích nàng. Nàng thông minh như Toàn Cơ, nhưng lại hoạt bát hơn nàng ấy nhiều, đối với bà cũng vô cùng lễ phép. Đây lòng thầm thở dài, nếu còn bà còn sống, hấn là lớn hơn Tĩnh Nhi mấy tuổi.

Khi này còn buồn bực, lúc này thấy bà cười, Tĩnh Nhi bất giác hỏi: "Công chúa cười cái gì?" Mấy ngày nay có chuyện gì tốt để bà cười cơ chứ?

Hưng Bình công chúa ngược mắt nhìn nàng, nhíu mày: "Ngay cả vương huynh cũng biết ta nhận con làm nghĩa nữ, hiện tại còn gọi công chúa sao?"

"Nhưng ta..."

"Không sao, con chỉ đơn giản là nữ nhi của ta thôi." Cả đời nàng không có con, cũng thừa biết người trước mặt không thể trở thành con của mình. Nhưng bà thật sự muốn thỏa mãn một chút cảm giác được làm mẹ, ít nhất là trong thời điểm Tĩnh Nhi dường như thương.

Tĩnh Nhi ngơ ngác nhìn bà, từ nhỏ nàng đã không có mẹ, mà người trước mặt lại giống hệt mẫu hậu của mình, trong lòng đương nhiên vui vẻ, nàng cười cười, gọi bà: "Nghĩa mẫu."

Hai người đang cười nói thì thấy Hạ Ngọc từ hành lang bên kia đi qua.

Khinh La vui cười gọi một tiếng "Phò mã", Hạ Ngọc theo bản năng nhìn về hướng này, cả khuôn mặt xanh mét.

Hưng Bình công chúa thu lại ý cười: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Ngọc rơi vào trầm tư, sau một lúc lâu mới trả lời: "Tây Lương và Đông Việt khai chiến."

Cả người Tĩnh Nhi chấn động, lập tức tiến lên: "Cái gì?"

"Ngài cải trang tới Đông Việt, bị Hoàng đế Đông Việt thuận tay diệt trừ."

Sắc mặt Tĩnh Nhi tái nhợt, nàng biết nếu hiện tại còn không xuất hiện sẽ dẫn phát chiến tranh, chỉ là hiện tại không được! Yên Khương Vương đang nhìn chằm chằm nàng, nếu nàng đi rồi, Hạ Ngọc sẽ mắc phải tội khi quân!

Còn một chuyện nữa...

Cả người Tinh Nhi run rẩy, hai nước giao chiến, điều đó chứng minh Hoàn Nhan Vũ chưa trở về, như vậy...

Nàng nhắm chặt hai mắt, không nhần tâm tiếp tục suy nghĩ.

Chờ đợi nhiều ngày như vậy, kết quả rốt cuộc không phải vẫn là chuyện bản thân không muốn thấy nhất sao?

Sắc mặt Hạ Ngọc khó coi tới cực điểm, Tây Lương và Đông Việt giao chiến, hấn không giúp được gì, dù sao hấn vẫn là thần tử của Yên Khương.

Hung Bình công chúa đột nhiên lên tiếng: "Nếu đã thế thì không còn gì để nói nữa. Khinh La, đi thu dọn đồ cho tiểu thư, tối nay lên đường."

Mọi người đều cả kinh.

Khinh La vội la lên: "Tối nay không phải vương thượng sẽ thiết yến sao? Nếu tiểu thư đi rồi, chẳng phải..." Nha hoàn nhìn sắc mặt công chúa, không dám tiếp tục.

Hung Bình công chúa vẫn gượng cười: "Không sao, ta là muội muội của vương thượng, cho dù huynh ấy có nghi ngờ cũng không dám làm gì ta."

"Công chúa..."

Hạ Ngọc định ngăn cản nhưng lại bị bà cắt ngang: "Tin tức không phải ngài đã sớm biết rồi sao? Nếu không tại sao người trong phủ lại ít đi như vậy? Ta biết ngài không muốn liên lụy tới ta, nhưng hiện tại ta đã là con dâu Hạ gia, ngài đừng hòng đá ta sang một bên."

Hạ Ngọc giật mình. Tinh Nhi rốt cuộc cũng nhìn không được: "Đừng nói nữa, con không đi!" Nàng nằm mơ cũng không ngờ chuyện này lại làm Yên Khương Vương chú ý tới Hạ Ngọc, nàng thật hối hận, đêm đó nàng đáng lẽ không nên tùy hứng một hai đòi vào cung. Cục diện rối rắm lúc này nàng sao có thể để bọn họ tự mình xử lý?

Hung Bình công chúa lạnh giọng: "Việc này không cần nói nhiều, tối nay đi!" Bà đuổi tay đẩy Tinh Nhi và Khinh La đi thu dọn đồ đạc.

Hốc mắt Tinh Nhi đỏ lên: "Tại sao phải làm vậy?"

Hung Bình công chúa xoay người, cười khê: "Con đi đi, tương lai nếu có cơ hội thì quay về thăm nghĩa mẫu, như vậy ta cũng thấy mãn nguyện rồi."

Từ đêm bà quyết định ra tay giúp nàng thì sớm đã nghĩ tới ngày hôm nay.

Lúc trước là vì Thanh Ninh, hiện tại là vì Hạ Ngọc.

Hai mươi năm trước đáng lẽ cái mạng này đã không còn, nhưng trời cao thương sót để bà sống tới ngày hôm nay, lúc này bà còn gì để sợ nữa chứ?

Tinh Nhi cuối cùng cũng theo Khinh La đi, Hạ Ngọc ngo ngẩn đứng nhìn, chậm rãi đuổi tay đỡ vai Hung Bình công chúa, thấp giọng: "Công chúa..."

Bà đột nhiên xoay người, gơ tay che miệng hấn lại, lắc đầu: "Đừng nói nữa, được làm Hạ phu nhân, ta chưa từng hối hận." Bà dừng một lát, lại nói, "Đi đốt thư hưu thê đi."

Một câu nhẹ nhàng băng quơ của Hung Bình công chúa khiến Hạ Ngọc căng lớn hai mắt, thì ra hấn định làm gì nàng đều đoán được.

Thời điểm làm chuyện này một mình, trong lòng hấn vốn vô cùng sốt ruột, nhưng hiện tại, hấn dường như đã bình tâm.

Không biết từ khi nào, nữ tử trước mặt đã hiểu rõ tâm tư của hấn, thậm chí không thua Toàn Cơ năm đó.

Tinh Nhi về phòng thu dọn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy bản thân không nên đi như vậy, ít nhất là lúc này.

Nàng muốn nói chuyện với Hạ Ngọc, lại không ngờ vừa ra khỏi phòng đã bị bất tỉnh.

Hạ Ngọc ném nàng lên xe ngựa, cho người hộ tống nàng xuất cảnh.

Yên Khương Vương biết được việc này quả nhiên rống giận, hạ lệnh nhốt Hạ Ngọc vào thiên lao. Hung Bình công chúa không cầu xin, chỉ mong được cùng Hạ Ngọc vào ngục.

Cung nữ lúc trước nghiệm thân cho Tinh Nhi bị ban chết, Yên Khương Vương đến nay vẫn không rõ tại sao ngay cả cung nữ tâm phúc cũng lừa gạt mình. Tuy cung nữ liều mạng kêu oan, nhưng Yên Khương Vương lại khẳng định người tên Dao Dao kia chính là kẻ cùng Hoàng đế Tây Lương nhập cảnh.

"Đuổi cho trẫm!" Không cần biết người đó là ai, ông nhất định phải bắt về từ từ thẩm vấn!

.....

Trận chiến này kéo dài mười mấy ngày, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng.

Bên ngoài truyền tới tiếng gào thét, Bạc Hề Li nhấc mình đi vào, hành lễ với người bên trong, mới nói: "Thái Thượng Hoàng, Hoàng đế Đông Việt vẫn không chịu ra mặt."

Thiếu Huyền nhíu mày, đã nhiều ngày như vậy, Tĩnh Nhi nó...

Không, Tĩnh Nhi nhất định sẽ không sao!

Tôn Toàn quỳ dưới đất, cắn răng: "Hoàng đế Đông Việt tự biết đuối lý, nếu không vì sao còn chưa chịu lộ diện?"

Bạc Hề Li chân chờ, mới nói: "Chuyện hòa thân lần trước hai nước đều không vui, Hoàng Thượng thậm chí còn không đi tiễn Hoàng đế Đông Việt. Có lẽ trong lòng hấn vẫn còn tức giận, cho nên lần này chỉ kêu Từ Nhất Thịnh xuất chiến. Đây không phải là khinh thường Tây Lương chúng ta sao!"

Hôm nay Thiếu Huyền mới tới, biết Hoàn Nhan Vũ căn bản không chịu lộ diện, trong lòng ảm ảm nghi hoặc.

Tô Hạ thấy y đứng lên, vội tiến lại định dìu lại bị y hất tay. Đi dạo trong trường vài bước, y mới lên tiếng: "Chiến sự không cần dừng, chờ tới tối, phái người qua quân doanh Đông Việt nghe ngóng." Y thật muốn xem Hoàn Nhan Vũ thật sự không muốn lộ diện, hay căn bản không ở trong quân doanh. Y sớm đã cho người tìm hiểu, nhiều ngày nay Hoàn Nhan Vũ không thượng triều, theo lý mà nói, hấn hiện tại nên ở tiền tuyến mới đúng.

Bạc Hề Li nhận lệnh rồi lui xuống.

Cho tất cả lui ra, Tô Hạ lúc này mới tiến lên, nhỏ giọng khuyên: "Chủ tử, chiến sự lần này đối với Tây Lương vô cùng bất lợi. Quân quyền suy yếu, mà các vị vương gia ở đất phong đều như hổ rình mồi. Nếu còn hao tổn binh lực, cho dù thắng cũng chỉ e thắng không nổi đám người vương gia hợp sức!"

Thiếu Huyền nhấp môi, chuyện này y làm sao không biết?

Chỉ đành chờ tin tối nay rồi tính!

.....

Doanh trường Đông Việt.

Từ Nhất Thịnh đột nhiên đứng lên: "Thái Thượng Hoàng của bọn chúng tới?" Hấn cười lạnh, "Hoàng đế của bọn chúng trốn rồi hả?"

Đám thị vệ quỳ dưới đất, không dám hé răng.

Từ Nhất Thịnh cá giận: "Truyền lệnh xuống, tam quân chuẩn bị xuất kích!"

"Vâng!" Thị vệ nhận lệnh, vội vàng lui xuống.

"Tù tướng quân!" Quân y vén mình bước đi vào, "Ngài truyền ta?"

Từ Nhất Thịnh lúc này mới hoàn hồn, nhíu mày hỏi: "Hoàng Thượng sao rồi?"

"Việc này..." Quân y lắc đầu, "Vẫn còn hôn mê chưa tỉnh."

Từ Nhất Thịnh siết chặt hai tay thành quyền, hay cho Tây Lương, hay cho một tên Bạc Hề Tĩnh!

Muốn tuyệt liên Thiên Sơn của Hoàng Thượng còn chưa nói, lại dám bịa đặt chuyện bị ám sát! Hoàng Thượng từ tâm, tự mình thúc ngựa tới biên cảnh, ai ngờ lại gặp thích khách!

Từ Nhất Thịnh không nói lời nào, chỉ đứng dậy nhanh chóng ra ngoài. Doanh trường bên cạnh được trọng binh canh gác, Từ Nhất Thịnh đi vào, thấy Hoàn Nhan Vũ vẫn an tĩnh nằm trên giường, sắc mặt vẫn tái nhợt như ngày hấn tìm được.

Quân y nói Hoàng Thượng rơi từ trên cao xuống dòng nước, còn bị hàn khí công tâm. Từ Nhất Thịnh không biết Hoàng Thượng rơi từ đâu, chỉ biết trong tay ngài ấy nắm chặt mấy sợi tua rua. Từ Nhất Thịnh nhận ra, đó là chuỗi tua dùng để trang trí trên ngọc bội của bậc đế vương, mà ngày đó khi Hoàng đế Tây Lương tới Đông Việt, ngọc bội đeo trên người dùng loại tua này.

Quân y cũng nói, thương tích trên người Hoàng Thượng không được rõ ràng, ngoại trừ một vết thương trước ngực. Một vết thương đó, diện tích khá nhỏ nhưng lực đạo lại lớn, ngoại trừ Bạc Hề Tĩnh thì còn ai ra?

Hiện giờ hay rồi, người Tây Lương lại cho rằng Đông Việt không có chủ, tự mình xuất binh trước!

Đáy mắt Từ Nhất Thịnh hiện lên lửa giận, nghiền răng nghiền lợi thề: "Hoàng Thượng xin yên tâm, thuộc hạ sẽ bảo vệ Đông Việt, bảo vệ giang sơn của ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Cha con gặp mặt

Sau khi Tĩnh Nhi tỉnh lại thì xe ngựa đã rời khỏi Yên Khương. Nàng bị người ta đánh ngất ở Hạ phủ rồi ném lên xe ngựa. Hiện tại miễn cưỡng ngồi dậy, trán vô tình đập mạnh vào xe, con đau khiến nàng càng thêm tỉnh táo.

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động liền nhấc màn xem. Thấy Tĩnh Nhi đã tỉnh, hai người đều lộ thần sắc hoảng loạn. Nàng biết bọn họ nghe theo lệnh của Hạ Ngọc nên không trách phạt.

"Hiện tại đến đây rồi?" Tĩnh Nhi mở miệng hỏi.

Một người vội đáp: "Hồi tiểu thư, đã tới Tây Lương, bọn thuộc hạ định hỏi tiểu thư muốn trực tiếp về Dinh Kinh đúng không?"

Nghe mấy tiếng "Tiểu thư", tâm trạng Tĩnh Nhi co quắp lại, nàng lắc đầu: "Không về."

"Vậy tiểu thư..."

"Đừng gọi ta là tiểu thư, còn nữa, các người đưa ta tới đây được rồi, một mình ta đi tiếp." Nói xong, Tĩnh Nhi đứng dậy đi ra ngoài.

Xe ngựa dừng lại, hai người đưa cho Tĩnh Nhi một túi đồ: "Đây là vật đại nhân dặn giao cho tiểu thư."

Trong tay nải là một bộ nam trang và ít ngân lượng. Tĩnh Nhi không khỏi thở dài, Hạ Ngọc thật sự suy nghĩ chu đáo. Trong lòng lại đột nhiên lo lắng, không biết hấn và nghĩa mẫu ở Yên Khương thế nào. Tội đó nàng rời đi, Yên Khương Vương chắc chắn đã phát hiện, với tính cách đa nghi, ông ta nhất định không bỏ qua cho Hạ Ngọc.

Mà hiện tại nàng đã rời khỏi Yên Khương, muốn quay về cũng rất khó khăn. Huống hồ, Tây Lương và Đông Việt đang giao chiến, nàng bắt buộc phải quay về ngăn cản chuyện này.

Tìm một nơi thay nam trang rồi cưỡi ngựa lên đường. Hai gia đình Hạ phủ kia nàng đã dặn bọn họ về trước, dù sao đông người lên đường cũng không tiện. Dinh Kinh tạm thời nàng không thể về, hiện tại phải tới tiền tuyến trước.

Thời điểm ở Yên Khương chỉ nghe nói Tây Lương và Đông Việt giao chiến, giờ phút này cũng mới tỉnh lại, tình hình cụ thể một chút nàng cũng không biết.

Trong lòng trĩu nặng, trước mắt chỉ có một mình, Tĩnh Nhi đột nhiên cảm thấy cô đơn.

Con ngựa phóng như điên, trong đầu Tĩnh Nhi lại nghĩ tới Hoàn Nhan Vũ, nghĩ tới những ngày bọn họ ở Yên Khương, nghĩ tới bộ dáng bá đạo của hấn, đáy lòng bất giác khó chịu. Hấn vì nàng mà xảy ra chuyện, hiện tại hai nước còn đánh nhau, nếu Hoàn Nhan Vũ ở trên trời có biết, kêu hấn là sao mà chịu nổi?

"Giá!"

Tĩnh Nhi ra sức thúc ngựa, hấn không thể lập tức xuất hiện ở chiến trường ngăn cản cuộc chiến tranh kia.

Từ hừng đông bên ba tới trời tối, phía trước có một chiếc xe ngựa tới đây. Gió thổi nhấc màn xe lên, trong phút lơ đãng người bên trong nhìn người trên lưng ngựa phóng nhanh qua,.

Một tiếng "Hoàng Thượng" bị gió bao phủ.

Bỗng nhiên con ngựa xảy ra vấn đề, Tĩnh Nhi giật mình, dùng sức siết chặt cương ngựa để nó không ném mình xuống đất. Nàng thay bản năng quay đầu, thấy ngay móng con ngựa có một cây trâm đâm thẳng. Đúng lúc này, thanh âm của Mạnh Ninh truyền tới: "Là Hoàng Thượng sao?" Vừa rồi Tô Doanh nói nhìn thấy Hoàng Thượng, Mạnh Ninh còn không tin, dưới tình thế cấp bách đành rút cây trâm trên đầu phóng tới, lại không ngờ người đó thật sự là Hoàng Thượng!

Mạnh Ninh từ trên xe ngựa nhảy xuống, thấy Tĩnh Nhi lại chạy càng nhanh hơn. Tô Doanh cũng theo nàng đi xuống, tiến lên hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại ở đây?" Trong cung nói rằng Hoàng Thượng cải trang đi tuần, nhưng Tô Doanh lại cảm thấy sự tình không hề đơn giản, lúc này thấy Tĩnh Nhi ở đây, hấn cũng giật mình không nhỏ.

Tĩnh Nhi có nằm mơ cũng không ngờ được gặp hai người bọn họ ở đây, nàng nhảy xuống ngựa, nhíu mày hỏi: "Sao các người lại ở đây?"

Bọn họ lâu ngày không gặp, hiện tại cũng chẳng có thời gian trò chuyện. Tô Doanh lên tiếng: "Nếu Hoàng Thượng muốn ra tiền tuyến thì đi theo thần." Bọn họ từ thành trì phía trước tới đây nên sớm đã hỏi đường, đi đường tắt vẫn nhanh hơn đường lớn rất nhiều.

Tĩnh Nhi gật đầu.

Đọc đường, Tô Doanh bấm báo chuyện hoang đường của quan viên các nơi, chỉ là tâm tư Tĩnh Nhi hiện tại không nằm ở chuyện này, nàng chỉ ngồi nghe, không bàn luận.

Tô Doanh phụng mệnh tuần sát, lúc nghe tin hai nước giao chiến, bọn họ lập tức chuyển hướng tới tiền tuyến. Trong lòng Tô Doanh còn cảm thấy kỳ quái, mới đầu là nói Hoàng Thượng cải trang đi tuần, nhưng hôm nay Tây Lương và Đông Việt giao chiến lại không nhắc tới tin tức liên quan tới nàng. Chuyện ở Đỉnh Kinh đều giao cho Mạnh tướng quân xử lý, Thái Thượng Hoàng lại đưa Thế tử tới đây, chuyện này càng thêm kỳ lạ.

Chỉ là lúc này thấy Hoàng Thượng bình an vô sự, trái tim thấp thỏm của Tô Doanh cuối cùng cũng buông xuống.

Mọi người đều nói chiến sự lần này là do chuyện hòa thân gây ra, nhưng Tô Doanh biết lý do không phải như vậy. Lặng lẽ quan sát sắc mặt Tĩnh Nhi, hẳn rồi cuộc cũng lấy hết dũng khí ra, hỏi: "Hoàng Thượng, vì sao lại đột nhiên giao chiến?"

Tĩnh Nhi không nhìn hắn, chỉ cắn răng: "Có người giả họa Đông Việt hành thích trẫm!"

"Cái gì?" Mạnh Ninh cả kinh, "Bọn họ thật sự dám làm vậy sao?"

Tĩnh Nhi mắng: "Chẳng qua là chút thủ đoạn, đi nhanh đi!"

Mạnh Ninh liền kêu xa phu thúc ngựa, Tô Doanh lẳng lặng ngồi trong xe, như trầm tư suy nghĩ gì đó.

.....

Bạc Hề Li đi vào doanh trường.

Thiếu Huyền vừa ngẩng đầu đã nghe giọng của hắn truyền tới: "Người chúng ta phải đi không nhìn thấy Hoàng đế Đông Việt trong quân doanh. Chỉ là... Trong đó có một doanh trưởng được trọng binh canh gác, nhưng đó rõ ràng không phải nơi ở của Từ Nhất Thịnh."

Thiếu Huyền đứng lên, trong quân ngoại trừ Từ Nhất Thịnh thì ai là người có địa vị cao nhất? Chắc chắn là Hoàn Nhan Vũ. Xem ra hắn đang ở đây, nhưng vì sao lại chậm chạp không chịu lộ diện?

Không lẽ như Tôn Toàn nói, Đông Việt đuổi lý sao?

Thiếu Huyền nhủ mảy, thời điểm Đông Việt nội loạn, người đời đều biết Hoàn Nhan Vũ xảo trá nên mới có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế Đông Việt. Hiện tại hắn giăng bẫy hãm hại Tĩnh Nhi cũng không phải không thể.

Nếu thật là vậy, thì Tĩnh Nhi...

Sắc mặt Thiếu Huyền trắng bệch, y vẫn không thể tưởng tượng nếu nữ nhi gặp chuyện, y phải làm thế nào đây.

Bạc Hề Li thấy y không nói lời nào, lại lên tiếng: "Binh lính Đông Việt như nổi điên phản kích, bọn họ trông giống... Hợp tình hợp lý hơn!"

Hai mắt Thiếu Huyền khép lại, trầm giọng đọc từng chữ: "Vậy tiến công đi!"

"Vâng!" Bạc Hề Li nhận lệnh.

Thái Thượng Hoàng kêu hắn tới tiền tuyến, hẳn đương nhiên biết lý do vì sao. Nếu Hoàng Thượng thật sự xảy ra chuyện, hẳn thân lại là Thế tử Hiến Quốc, người cẩn thận như Thái Thượng Hoàng đương nhiên sẽ đem hắn bên mình, sợ hắn truyền tin cho Hiến Quốc.

Nhưng trái tim của hắn vẫn luôn hướng về phía phụ vương. Nhưng hiện giờ thấy Đông Việt được một bước lại lùi một bước như vậy, trong lòng Bạc Hề Li thật sự không vui. Hắn tình nguyện ra trận, tiêu diệt nhuệ khí của Đông Việt. Chuyện lần trước là hắn bất cẩn nên mới để người Đông Việt thừa nước đục thả câu, nhưng sai lầm chỉ có thể xảy ra một lần, tuyệt đối không có lần thứ hai!

Bạc Hề Li vừa ra ngoài, Tô Hạ liền tiến lên dìu Thiếu Huyền: "Chủ tử đừng gấp, thế tử anh dũng không thua gì ngài năm đó, nhất định sẽ không để Đông Việt phạm vào biên giới Tây Lương!"

Thiếu Huyền cười chua xót, y nào để ý tới giang sơn vạn dặm này? Nếu Tĩnh Nhi xảy ra chuyện, y sống trên đời này chỉ còn một mình, há cần gì phải ở lại quyết chí bảo vệ giang sơn này làm gì?

Thân mình lão đảo ngã xuống giường, Tô Hạ cả kinh kêu một tiếng "Chủ tử", nhưng trên mặt Thiếu Huyền không chút biểu cảm, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía trước, đầu đó đột nhiên lại thấy Toàn Cơ.

Y giờ tay bắt lấy khoảng hư vô mờ mịt, đau xót nói: "Toàn Nhi, nàng ở trên trời có phải đang trách ta ích kỷ đúng không?" Y chỉ muốn bù đắp, nhưng chẳng lẽ một nửa cơ hội cũng không thể cho y sao?

Đừng mang Tĩnh Nhi của y đi, y biết sai rồi!

Tô Hạ vội khuyên: "Chủ tử, ngài đừng như vậy, Hoàng Thượng có trời xanh phù hộ, chắc chắn sẽ bình an vô sự."

Y thê lương mà cười, ánh mắt vẫn nhìn vào khoảng không trước mặt: "Tô Hạ, đừng gạt ta, ta biết, đều biết cả." Khi đó là y tàn nhẫn bức Toàn Nhi cùng đường! Là y ích kỉ mới khiến đứa con gái duy nhất của mình từ bỏ thân phận thật mà sống với người đời!

Trời xanh cuối cùng cũng muốn mang người duy nhất bên cạnh y đi.

Bởi vì, y không xứng!

"Chủ tử, chủ tử...."

Tô Hạ lo lắng nhìn y, thật lâu sau mới thấy y hoàn hồn, hai tay nắm chặt thành quyền nhẹ giọng: "Thời khắc sinh tồn của Tây Lương, ta sẽ không ngã xuống." Coi như là y thay Tĩnh Nhi bảo vệ giang sơn này, phụ hoàng nàng không yếu đuối như vậy!

.....

Cả đêm doanh trại của Thái Thượng Hoàng vẫn sáng đèn, thỉnh thoảng sẽ có binh lính vào truyền tin tức.

Tô Hạ đứng hầu bên ngoài thấp thỏm lo sợ, Tôn Toàn đứng cạnh một hồi, rốt cuộc cũng không nhịn được mà quỳ xuống: "Tô công công, là nô tài sai, là nô tài không bảo vệ được Hoàng Thượng!"

Tô Hạ nhìn hần, lắc đầu: "Hiện tại nói những lời này còn có ích gì! Đi truyền quân y tới chờ bên ngoài đi, ta sợ thân thể chủ tử chịu không nổi." Hần đi theo Thái Thượng Hoàng đã nhiều năm, hiện giờ thấy chủ tử khó chịu như vậy, trong lòng Tô Hạ cũng thật sự khổ sở.

Tôn Toàn chỉ đành đáp lời lui xuống.

Mấy ngày nay Tôn Toàn vẫn luôn tự trách mình, nếu không phải hần không đủ thực lực thì Hoàng Thượng sao có thể xảy ra chuyện? Thờ dài một tiếng, phía trước là doanh trại của quân y, hần vừa định đi qua thì nghe bên cạnh có tiếng động, hần theo bản năng quay đầu nhìn.

Thiếu Huyền đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, vừa rồi còn nghe tình hình chiến sự, giờ phút này lại thấy Tô Hạ vọt vào, quỳ gối nói: "Chủ tử, chủ tử, đại hi!"

"Chuyện gì?" Thiếu Huyền nhũn mảy, trên mặt không chút ý cười, tình hình hiện tại nào có chuyện gì đáng mừng chứ?

Tô Hạ cười nói: "Chủ tử, là Hoàng Thượng! Hoàng Thượng về rồi! Là Hoàng Thượng đã trở về rồi!" Thái giám kích động tới nói năng lộn xộn.

Thiếu Huyền nhìn hần, lo sợ bản thân nghe lầm.

"Phụ hoàng!"

Tĩnh Nhi nhắc mình chạy vọt vào trong.

Nàng tới quân doanh mới biết phụ hoàng cũng ra tiền tuyến, không khỏi giật mình, lúc này mặc kệ tất cả mà xông vào.

Một tiếng "Phụ hoàng" liền đem ba hồn bảy phách của Thiếu Huyền bay về, y ngơ ngác nhìn nữ nhi mình ngày nhớ đêm mong chạy tới, lúc này không biết làm gì, chỉ kịp duỗi tay ôm lấy thân thể nàng.

"Tĩnh Nhi..."

Y run giọng gọi, e sợ đây là một giấc mơ!

"Không sao, không sao thì tốt!" Những ngày nàng mất tích đối với Thiếu Huyền mà nói là một loại tuyệt vọng, y cho rằng ngay cả trời xanh cũng vứt bỏ y. Thật không ngờ, ông trời của nhân tử như vậy, Tĩnh Nhi của y không sao!

Tôn Toàn bên ngoài sớm đã hai hàng lệ tung hoành.

Tĩnh Nhi rung rung nước mắt, nhìn bộ dáng tiêu tụy của Thiếu Huyền, nàng lo lắng hỏi: "Phụ hoàng vẫn ổn chứ?"

"Ổn, ổn..." Chỉ cần thấy nàng bình an vô sự trở về, y sẽ khỏe lại.

Bạc Hề Li nghe được tin cũng vội vàng trở về, vừa vào quá thật nhìn thấy Tĩnh Nhi. Hần ngẩn ra, sau đó vội tiến lên hỏi: "Hoàng Thượng, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tôn công công trở về nói ngài bị người Đông Việt tập kích, còn..." Nói tới đây, Bạc Hề Li mới nhận ra chuyện Hoàng Thượng đứng trước mặt mình là sự thật, câu tiếp theo hần đương nhiên không dám nói bậy.

Tĩnh Nhi nhìn Thiếu Huyền, mới lên tiếng: "Thình thể từ phái người tới doanh trại Đông Việt, truyền lời cho Từ Nhất Thịnh tướng quân, nói đây chỉ là hiểu lầm."

Bạc Hề Li cả kinh hỏi: "Hoàng Thượng muốn ngưng chiến?"

Tĩnh Nhi không đáp, chiến sự đương nhiên phải dừng, nhưng chuyện Đông Việt lại không thể giải quyết nhanh như vậy.

Đuổi Bạc Hề Li ra ngoài, Tĩnh Nhi mới xoay người nói khẽ bên tai Thiếu Huyền: "Việc này Yên Khương có nhúng tay vào."

Thiếu Huyền cả kinh, lập tức lạnh giọng: "Yên Khương Vương?" Giả tâm của ông ta sớm đã không phải một hai ngày, Thiếu Huyền chỉ là không ngờ cho tới hiện tại ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Phụ hoàng..."

"Lần này là phụ hoàng sơ sót." Lúc nghe tin Tĩnh Nhi xảy ra chuyện ở Đông Việt, lòng y nóng như lửa đốt, căn bản không ngờ có phần của Yên Khương. Giờ phút này bình tĩnh lại, Thiếu Huyền không khỏi cảm thấy khó hiểu, "Nếu đã thế, tại sao Hoàng đế Đông Việt không đứng ra giải thích một câu." Y từng năm lần bảy lượt phái người dò hỏi, bên phía Đông Việt không hề đáp lời.

Sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, nàng quay mặt đi, sau một lúc lâu mới thấp giọng: "Hắn vì cứu con mà... Gặp chuyện bất trắc rồi."

"Con nói cái gì?" Thiếu Huyền cả kinh đứng dậy, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàn Nhan Vũ tại sao vì cứu Tĩnh Nhi mà gặp bất trắc, toàn bộ chuyện này tại sao mỗi lúc một ly kỳ vậy.

Tĩnh Nhi cúi đầu, phải một lúc sau mới bình ổn tâm trạng. Nàng ngồi xuống cạnh Thiếu Huyền, kể lại chân tướng sự tình. Sắc mặt Thiếu Huyền xanh mét, y nào ngờ câu chuyện phía sau lại phức tạp như vậy. Tĩnh Nhi tới Yên Khương, còn đi tìm Hạ Ngọc hỗ trợ!

Thiếu Huyền động môi, vừa định lên tiếng đã nghe thanh âm bên ngoài của Tô Hạ truyền vào: "Hoàng Thượng, thế tử có cấp báo!"

"Truyền!"

Bạc Hề Li đi vào, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Hắn tiến lên, quỳ một gối, nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, người Đông Việt quá làm càn, ngay cả người đưa tin của chúng ta cũng bị chúng giết!"

"Là Từ Nhất Thịnh hạ lệnh?" Tĩnh Nhi mở to hai mắt nhìn chăm chăm người bên dưới. Hai nước giao chiến không chém sùr giả, Từ Nhất Thịnh này rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Chủ động hôn hấn

Ánh nến trong doanh trướng đong đưa, Từ Nhất Thịnh đứng trước giường Hoàn Nhan Vũ đã lâu. Ba canh giờ trước, Tây Lương phái người tới, nói Hoàng đế Tây Lương truyền lời, tất cả việc này chẳng qua là hiểu lầm.

Ha ha...

Người làm Hoàng Thượng bị thương là Bạc Hề Tĩnh, mà tua rua trong tay Hoàng Thượng cũng chính là của Bạc Hề Tĩnh, việc này có gì mà hiểu lầm? Đấy mắt Từ Nhất Thịnh hiện lên sát khí, trận này nếu đánh tiếp, Tây Lương chắc chắn không bằng Đông Việt. Hắn biết đám vương gia ở Tây Lương suốt ngày không an phận, từ ba triều gần đây, nhóm vương gia đã không ngừng phát động binh biến. Chuyện này nháo lớn thành ra như vậy, bọn họ đương nhiên không ngồi yên được. Bạc Hề Tĩnh thấy chiến sự kéo dài, đối với mình sẽ không có lợi. Nhưng nàng cho rằng tùy tiện tìm một lý do hiểu lầm thì Đông Việt sẽ dễ dàng lui binh sao? Thật nực cười.

"Người đâu!"

Thị vệ vội vàng đi vào, thấp giọng: "Tướng quân có gì phân phó?"

"Truyền tin ra ngoài, nói Hoàng đế Tây Lương bị ám sát, băng hà rồi."

Thị vệ cả kinh, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của hấn thì vội nhận lệnh ra ngoài. Từ Nhất Thịnh lại bắt gặp nhìn người nằm trên giường, cười nhạo: "Hoàng Thượng, đây là tin tức hấn dùng để lừa ngài ra ngoài, hiện tại thuộc hạ sẽ trả cho hấn!"

Tin tức Hoàng đế Tây Lương truyền ra, vậy thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn!

Đúng vậy, thứ hấn muốn chính là như thế!

Quân y đưa thuốc vào, thấy Từ Nhất Thịnh còn ở bên trong, ông ta chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Tướng quân, có cần đưa Hoàng Thượng về

hoàng thành trước không?" Nơi này điều kiện khắc nghiệt, dù sao cũng không thể so với trong cung, đối với vết thương của Hoàng Thượng cũng khá bất lợi.

Từ Nhất Thịnh đứng lặng một lúc lâu, mới nói: "Tạm thời chưa được." Đại thần trong triều chưa biết Hoàng Thượng, bọn họ đều cho rằng Hoàng Thượng ở tiền tuyến chỉ huy, nếu lúc này trở về, hấn sợ lòng quân sẽ rối loạn.

Quân y lo lắng: "Nhưng ban đêm nơi này rất lạnh, Hoàng Thượng lại từng bị hàn khí xâm nhập, cơn sốt còn chưa lui, nếu cứ tiếp tục chỉ sợ..."

Từ Nhất Thịnh vừa nghe liền nổi giận: "To gan! Biết vậy sao còn chưa chữa trị!"

Quân y sợ tới trắng mặt, vội nói: "Thuộc hạ đương nhiên là tận tâm tận lực, chỉ là Hoàng Thượng bị thương quá nặng, điều kiện nơi này lại không tốt, thuộc hạ có lòng nhưng không có sức."

"Người..." Từ Nhất Thịnh định mắng tiếp, bỗng nhiên nghe trên giường truyền tới mấy tiếng ho khan.

Hai người theo bản năng đưa mắt nhìn, quả thật thấy Hoàn Nhan Vũ mở to hai mắt.

"Hoàng Thượng!" Từ Nhất Thịnh vội chạy tới, quỳ gối trước giường, hỏi, "Ngài tỉnh rồi sao? Ngài cảm thấy thế nào?"

Trước mắt vẫn còn mơ hồ, hình như là Từ Nhất Thịnh. Nhưng hấn không phải đang ở Yên Khương sao? Hấn không phải đang ở cạnh tiểu tử thú ả?

Không, không đúng...

Hấn không ở cùng tiểu tử thú ả, những người đó rõ ràng coi hấn là tiểu tử thú ả.

Suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, Hoàn Nhan Vũ dùng sức mở to hai mắt, nhưng cơn đau đầu lại áp tới, hấn chỉ vội lẩm bẩm mấy tiếng "Nhất Thịnh" rồi rơi vào hôn mê.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!" Từ Nhất Thịnh quay đầu kêu, "Quân y, còn không qua xem!"

Quân y hoảng loạn tiến lên bắt mạch, thần sắc lập tức thay đổi: "Không xong rồi, người nóng hơn hôm qua!"

"Cái gì? Không phải đã uống thuốc hạ sốt rồi sao?"

"Đúng vậy, nhưng..." Quân y lau mồ hôi trên trán, lắc đầu, "Tướng quân, trong cung mới có được liệu tốt nhất!"

"Không thể hỏi cung, người nghe không rõ à?" Từ Nhất Thịnh tức giận đến đứng lên, một quân y nhỏ nhoi đương nhiên không hiểu việc này, nhưng hấn rõ ràng hơn ai hết, thời điểm đăng cơ Hoàng Thượng đã đắc tội với bao nhiêu người ở hoàng thành. Khi đó Hoàng Thượng ra tay tàn nhẫn mới khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hiện tại...

Lẳng lặng nhìn gương mặt tái nhợt của Hoàn Nhan, Từ Nhất Thịnh rút cuộc cũng lui một bước: "Như vậy đi, ta phái người đưa các người tới Vạn Châu. Các người lập tức lên đường." Đó là thành trì gần tiền tuyến nhất, cho dù là điều kiện hay hoàn cảnh đều tốt hơn nơi này nhiều lần.

.....

"Từ Nhất Thịnh điên rồi sao?" Đáy mắt Tĩnh Nhi nổi lên lửa giận, hai nước giao chiến là vì nàng bị người Đông Việt "ám sát", nhưng hiện tại đã sống sót trở về, chủ động muốn ngưng chiến, Từ Nhất Thịnh kia tức giận cái gì?

Sắc mặt Bạc Hề Li cũng âm trầm tới đáng sợ, hấn nhíu mày, nói: "Có lẽ, chuyện của ngài chỉ là cái cớ để Đông Việt khai chiến."

"Không phải!" Tĩnh Nhi lập tức cắt ngang.

Bạc Hề Li không khỏi giật mình, hấn không câu nệ tiểu tiết, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng vì sao lại khẳng định như vậy?"

Tĩnh Nhi không trả lời, trong lòng chỉ ngẩn ngơ suy nghĩ. Hoàn Nhan Vũ từng nói chỉ cần hấn còn sống sẽ không xâm phạm tới Tây Lương, Từ Nhất Thịnh là trung thần, chắc chắn sẽ không làm trái ý Hoàn Nhan Vũ. Hấn không chịu ngưng chiến nhất định không vì nguyên nhân này.

Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Thiếu Huyền vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng: "Người ta phái tới quân doanh Đông Việt thám thính, nói trong đó có một doanh trưởng được trọng binh canh gác. Khi đó ta còn cho rằng người bên trong là Hoàng đế Đông Việt, nhưng hiện tại xem ra là ta đoán sai. Nhưng người kia còn có thể là ai chứ?"

Tĩnh Nhi không khỏi nghi ngờ, Đông Việt ngoại trừ Hoàn Nhan Vũ, ai có khả năng được trọng binh bảo vệ? Địa vị chắc hẳn cao hơn Từ Nhất Thịnh.

Thanh Nhã công chúa chắc chắn không phải, Thừa tướng Đông Việt càng không thể ra tiền tuyến, như vậy...

Lệ Thục công chúa?

Cái ý niệm vừa lóe lên liền bị Tĩnh Nhi gạt bỏ. Một Thái tử phi thất thế, Từ Nhất Thịnh đương nhiên sẽ không tin phục nàng ta, huống hồ nàng ta còn là công chúa Yên Khương, chỉ bằng điểm này cũng khiến hắn đề phòng.

"Tĩnh Nhi." Thấy nàng không nói lời nào, Thiếu Huyền nhin không được mà gọi.

Nàng hoàn hồn, miễn cưỡng cười, đáp: "Đề con nghĩ lại."

Nâng bước ra ngoài, doanh trưởng sớm đã thu dọn cho Tĩnh Nhi. Tôn Toàn đi theo sau, nàng còn chưa ngồi xuống đã ra lệnh triệu thị vệ tới nay tới quân doanh Đông Việt.

Tô Doanh và Mạnh Ninh đứng lúc đi qua, hai người nhìn nhau, Mạnh Ninh liền tiến lên hỏi: "Hoàng Thượng định làm gì?"

Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn nàng, cũng không nói chuyện.

Mạnh Ninh bắt đầu đi, chỉ đành nhìn Tô Doanh, thấy sắc mặt hắn vẫn âm trầm. Sau một lúc lâu, hắn mới lên tiếng: "Hoàng Thượng, vì thân cho rằng hành động này quá nguy hiểm."

Tĩnh Nhi nhíu mày, bất giác hỏi: "Tô ái khanh có biện pháp tốt hơn sao?" Không hổ là Tô Doanh, xem ra hắn sớm đã đoán được nàng muốn làm gì.

Tô Doanh đáp: "Vi thần không có cách làm tốt hơn, nhưng vì thân cả gan muốn hỏi Hoàng Thượng vì sao không thể không làm thế?"

Vì sao...

Tĩnh Nhi thở dài, cúi đầu, bởi vì đây là chuyện của Hoàn Nhan Vũ, nàng nhất định phải tự mình đi giải thích với Từ Nhất Thịnh. Nàng sợ Từ Nhất Thịnh không biết chuyện của Hoàn Nhan Vũ nên làm vậy, bọn họ không thể để Yên Khương Vương ngư ông đắc lợi.

Tĩnh Nhi không nói, Tô Doanh cũng không truy hỏi, chỉ có Mạnh Ninh không hiểu hai người nói gì liền trừng mắt nhìn Tô Doanh: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tô Doanh xanh mặt, thị vệ lúc này đã tới, hắn không nói nhiều, liền thức thời lui xuống. Bất đắc dĩ, Tĩnh Nhi chỉ đành theo hắn lui ra.

Ban đêm, Tĩnh Nhi một mình đột nhập doanh địa của Đông Việt.

Chuyến đi này là cần thiết, nếu Từ Nhất Thịnh không nghe truyền lời, vậy nàng chỉ có thể tự mình tới tìm. Nàng mạo hiểm như vậy, đương nhiên là vì Hoàn Nhan Vũ.

Vừa vào doanh địa, đúng lúc có chiếc xe ngựa từ bên trong đi ra nhưng Tĩnh Nhi lại không để ý. Tránh bọn thị vệ đi tuần, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, tại sao lúc này không thấy doanh trưởng được trọng binh canh gác mà phụ hoàng nói. Nhưng nơi ở của Từ Nhất Thịnh, nàng vừa liếc mắt liền nhận ra.

Tĩnh Nhi trốn một lát liền thấy Từ Nhất Thịnh từ nơi khác đi tới. Nàng cảnh giác quan sát xem sau hắn có ai không, lúc này mới nhặt cục đá dưới đất đánh ngất bọn thị vệ bên ngoài, sau đó chạy nhanh vào doanh trưởng của hắn.

Từ Nhất Thịnh sớm đã phát hiện chuyện kỳ lạ bên ngoài, Tĩnh Nhi vừa vén rèm đi vào thì trường kiếm liền đột nhiên đâm tới. Nàng giật mình, phi thân tránh đi. Bốn mắt nhìn nhau, Từ Nhất Thịnh căng lớn hai mắt, thấy rõ người tới thật sự là Tĩnh Nhi, hắn không chút khách khí, ra chiêu muốn đoạt mạng!

Hắn còn không biết tới ngày tháng nào mới có thể báo thù rửa hận cho Hoàng Thượng, thật không ngờ nàng lại tới cửa nhanh như thế.

Tĩnh Nhi không mang theo binh khí tới nên chỉ đành phòng thủ. Nàng vội nói: "Từ Nhất Thịnh, ngươi điên rồi! Người ám sát ta là Lê Thục công chúa, tất cả đều là hiểu lầm, ta sẽ hạ lệnh ngưng chiến!"

Nghe tới bốn chữ "Lê Thục công chúa", Từ Nhất Thịnh không khỏi sững sờ, nhưng chiêu thức trên tay không hề thu lại. Hắn lạnh giọng: "Thủ đoạn của Hoàng đế Tây Lương không chỉ cao minh, ngay cả bản lĩnh nói dối cũng thật phi phàm!" Lê Thục công chúa? Nàng cho rằng hắn sẽ đi tin sao?

Hắn không phải Hoàng Thượng, chắc chắn sẽ không hoài niệm đoạn tình cảm của hai năm trước.

Nếu Bạc Hề Tĩnh đã tự mình tới, vậy Từ Nhất Thịnh sẽ khiến nàng chết được rõ ràng.

"Người cho rằng ta chưa tìm được Hoàng Thượng sao? Người lòng lang dạ thú muốn giết Hoàng Thượng, đáng tiếc trời xanh có mắt, ngài không để người thực hiện âm mưu của mình. Hôm nay, người đừng hòng rời khỏi nơi này một bước!"

Âm sắc của Từ Nhất Thịnh tràn đầy phẫn nộ, nhưng trái tim Tĩnh Nhi đột nhiên run lên, nàng cơ hồ không tin những gì mình vừa nghe thấy. Mũi kiếm đưa tới cắt qua y phục chạm tới da thịt, đau đớn khiến nàng hoàn hồn, cắn răng hỏi: "Hắn chưa chết?"

Từ Nhất Thịnh cười lạnh: "Sao thế? Thất vọng hả?" Mũi kiếm này dùng sức đâm tới, Tĩnh Nhi thuận tay cầm cây đèn dầu bên cạnh ném qua.

"Bang" một tiếng, cả doanh trưởng tới sầm.

Bóng người thoáng qua, sau đó màn trướng bị hất lên, Từ Nhất Thịnh quay đầu, thân ảnh kia sớm đã biến mất.

Hắn lập tức ra ngoài: "Có thích khách! Bắt hắn cho ta!"

Địa hình của quân doanh Đông Việt sớm đã thuộc lòng, Tinh Nhi đương nhiên cũng nhớ rõ thời gian binh lính tuần tra. Nàng thuận lợi trộm được ngựa, vội vàng rời đi.

Giờ phút này tâm tình nàng nửa vui mừng, nửa thấp thỏm.

Vui mừng là vì Hoàn Nhan Vũ chưa chết, một câu của Từ Nhất Thịnh đã giúp nàng gỡ bỏ nghi ngờ trong lòng, doanh trưởng mà Đông Việt phải trọng binh canh gác chính là Hoàn Nhan Vũ! Thời điểm tới nàng không còn thấy nơi đó nữa, vậy chứng tỏ hắn đã ra ngoài.

Đúng rồi, là chiếc xe ngựa nàng nhìn thấy!

Hắn nhất định là đang trọng thương, nếu không tại sao không lộ diện cho ngừng chiến sự?

Từ Nhất Thịnh vội vàng để hắn rời đi, chẳng lẽ tình hình không có khởi sắc sao? Tinh Nhi càng nghĩ càng cảm thấy thấp thỏm.

Ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng quay cuồng, với tính cách của Từ Nhất Thịnh, hẳn lúc này sẽ không để Hoàn Nhan Vũ về hoàng thành, vậy chỉ có thể là tìm thành trì gần đây nhất!

Việc Tinh Nhi ban đêm xông vào quân doanh Đông Việt tuy lừa được đám người Thiệu Huyền, nhưng rốt cuộc cũng không qua mắt được Tô Doanh. Hắn suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn nói ra. Hắn vốn chỉ nói cho Tôn Toàn, nhưng lần trước Tôn Toàn đã xảy ra sai sót nên lần này không dám, cho nên lập tức bẩm báo Thái Thượng Hoàng.

Lúc Từ Nhất Thịnh truy kích cũng là thời điểm người của Bạc Hề Li xông vào. Hai bên giằng co một hồi, truy phía Bạc Hề Li ít người nhưng vẫn giúp Tinh Nhi an toàn thoát đi.

Giờ phút này Tinh Nhi giục ngựa theo đường lớn mà đi, nếu Hoàn Nhan Vũ trọng thương, người Đông Việt sẽ không đi đường nhỏ xóc nảy. Giờ phút này cần thận nhớ lại lời Từ Nhất Thịnh nói, hẳn rõ ràng nghi ngờ nàng hãm hại Hoàn Nhan Vũ!

Lúc này nàng không nghĩ nhiều, chỉ một lòng muốn đuổi theo Hoàn Nhan Vũ. Huống hồ Từ Nhất Thịnh tin chắc việc đó là do nàng làm, cho nên vừa gặp đã hận không thể tự tay giết nàng. Hiện tại nàng quả thật không cần lãng phí thời gian giải thích, chỉ cần Hoàn Nhan Vũ tỉnh lại, chân tướng không phải sẽ tự nhiên bại lộ sao?

Nhưng, vết thương của hắn rốt cuộc nghiêm trọng thế nào?

Tinh Nhi cắn môi, ban đầu còn vui vẻ vì hắn chưa chết, nhưng hiện tại lại lo lắng vô hạn.

Con ngựa không biết chạy bao lâu thì thấy phía trước có ánh lửa, trong không khí an tĩnh truyền tới tiếng bánh xe lăn lộn. Trong lòng không khỏi mừng rỡ, xe của Hoàn Nhan Vũ tuy rằng xuất phát sớm hơn Tinh Nhi nhưng trên người có thương tích, xe ngựa chắc chắn không thể chạy nhanh. Nhưng đúng lúc này, phía sau lại truyền tới tiếng vó ngựa hỗn độn. Nàng ngăn ra, sau đó lấy lại bình tĩnh. Từ Nhất Thịnh đương nhiên sẽ phái tinh binh hộ tống, hiện tại nàng đi lên, những kẻ đó sẽ quả quyết không cho một người lạ tiếp cận Hoàng đế của bọn họ. Huống hồ giờ phút này có đưa Hoàn Nhan Vũ đi, bản thân lại không phải đại phu, cũng không giúp được gì.

Từ Nhất Thịnh phái người hộ tống hẳn rời khỏi quân doanh không phải vì tìm nơi dưỡng thương tốt hơn sao?

Tinh Nhi siết chặt cương ngựa, cố gắng kiểm chế tâm trạng của mình, hiện tại nàng phải hành động tùy theo hoàn cảnh.

Xe ngựa tới thành trì tiếp theo đã là rạng sáng hôm sau.

Thừa dịp bọn họ mở cửa thành, Tinh Nhi bỏ ngựa đột nhập vào trong.

Theo bọn họ tới Dịch Quán, Tinh Nhi trốn trên nóc nhà, cẩn thận lấy miếng gạch ngói ra. Trên giường, sau tấm màn mỏng, nàng căn bản không thấy ai là người nằm. Đại nhân ở đây cũng tới, tiếng nói chuyện bên trong nàng nghe rất rõ.

Thị vệ chỉ nói đây là một vị tướng quân bị thương, đại nhân kia chỉ đành trả lời: "Vị quan sẽ lập tức phái người tới chăm sóc."

Quân y lại nói: "Đại nhân chỉ cần truyền một nha đầu tới đây là được, ta là kẻ thô thiển, sợ hầu hạ không được tốt."

Đại nhân giữ thành gật đầu.

Quân y tiếp tục: "Hoàng Thượng rất coi trọng vị tướng quân này, đại nhân ngàn vạn đừng chậm trễ."

"Vâng vâng." Nghe Hoàng Thượng coi trọng người nằm trên giường, đại nhân kia nào dám chậm trễ?

Quân y lại bổ sung một câu: "Đại nhân công vụ bận rộn, không cần thường xuyên tới đây, chỉ cần tìm nha hoàn là được."

Tĩnh Nhi nhú mi, nàng hình như tìm được cơ hội rồi.

.....

Nửa canh giờ sau, có người gõ cửa.

Quân y đi ra, thấy người đứng ngoài quả thật là một nha hoàn. Nghe nói vị đại nhân này vì cẩn thận mà phải nha hoàn trong phủ tới.

Quân y nhú mày, vị cô nương này thật xinh đẹp! Ông ta không khỏi vuốt râu, nếu không biết còn tưởng vị đại nhân kia cố ý đưa nữ tử xinh đẹp tới mê hoặc Hoàng Thượng!

Chỉ là...

Ông ta bất giác quay đầu, vị đại nhân kia không biết người nằm đó là ai mà.

Quân y lại xoay người tiến lên, nói: "Đứng dậy đi. Ngươi phải hầu hạ vị tướng quân kia cẩn thận, một chút cũng không được qua loa, nếu không Hoàng Thượng trách tội xuống sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi."

Lời nói của quân y nghiêm khắc khiến nha hoàn lộ rõ vẻ sợ hãi trên mặt.

Giờ phút này Tĩnh Nhi đã gấp không chờ được mà xông lên, qua tấm màn lụa mỏng đã có thể mơ hồ thấy người bên trong. Hai tay giấu dưới ống tay áo bất giác buộc chặt, màn lụa được vén lên, nhoáng cái đã nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt kia.

Trái tim Tĩnh Nhi đau đớn, bước chân bất giác dừng lại.

Quân y không chú ý tới sự khác thường của nàng, chỉ nói: "Hiện tại ta sẽ thi châm cho tướng quân, ngươi ở cạnh giúp ngài ấy lau mồ hôi đi." Ông ta quay đầu nhìn, "Đứng rồi, ngươi tên gì?"

Tĩnh Nhi hoàn hồn, lúng túng đáp: "À... Dao Dao."

Cũng không biết bản thân đã tiến lên cầm khăn thấm nước thế nào, tay nàng đột nhiên cảm thấy ấm áp hơn hẳn.

Thái dương hắt rờn rờn mồ hôi, hai mắt nhắm chặt, hơi thở mỏng manh.

Nàng cúi người cẩn thận giúp hắn lau mồ hôi, ngón tay vô ý chạm vào trán lại nhận ra ngay nhiệt độ khác thường của cơ thể. Trong lòng đột nhiên sợ hãi, nàng lập tức cầm lấy tay hắn.

Sao lại nóng như vậy?

Quân y thấy vậy liền quát: "To gan, Hoàng... Tướng quân là người ngươi có thể tùy tiện động vào hả?"

Giọng ông ta vừa dứt, trường kiếm của thị vệ đã đặt ngay cổ Tĩnh Nhi. Nàng không chút sợ hãi, ánh mắt vẫn lạnh lẽo nhìn Hoàn Nhan Vũ, cắn môi: "Hắn... Sao lại nóng như vậy? Chưa... Chưa uống thuốc sao?" Nàng quay đầu nhìn thái y, nước mắt bất giác dâng lên, run giọng: "Đại nhân, ngài nhất định phải chữa khỏi cho hắn."

Nàng rút cuộc cũng sợ, cũng may bản thân chưa cướp hắn đi giữa đường, nếu không hiện tại đã bất lực.

Quân y thấy nha hoàn trước mặt vô cùng chân thành, lại nhớ tới việc nàng ấy là người trong phủ, có lẽ chỉ vô tình động vào long thể thôi, cho nên ông ta liền ra lệnh cho bọn thị vệ lui xuống. Bản thân cũng đưa mắt nhìn Hoàng Thượng, thở dài: "Tướng quân bị thương quá nặng, hàn khí trong người cũng không tan đi, thương thế mỗi ngày một nghiêm trọng."

"Hắn sẽ không sao!" Tĩnh Nhi cắn răng.

Quân y nhẹ giọng: "Ta sẽ tận lực." Ông ta xoay người lấy ngân châm, sau đó lại lệnh Tĩnh Nhi cời y phục cho Hoàn Nhan Vũ.

Trước ngực hắn còn lưu lại ấn chương của nàng. Ngân châm từng cây đâm xuống da thịt của hắn, lúc này, Tĩnh Nhi lại nhớ tới Hạ Ngọc, nếu có ông ấy ở đây thì tốt biết bao.

Chỉ là, giờ phút này Hạ Ngọc sợ là tự thân khó bảo toàn, đó cũng là vì nàng, nàng sao có thể tiếp tục nhẫn tâm cơ chứ?

Tĩnh Nhi canh giữ một ngày một đêm bên Hoàn Nhan Vũ, trước sau không hề thấy hắn có dấu hiệu tỉnh lại.

Vị đại nhân kia theo căn dặn của quân y nên chưa từng tới đây, chỉ âm thầm sai người mang đồ bỏ tới hiếu kính.

Cái gì là linh chi, nhân sâm, những thứ tốt nhất có thể làm thuốc đều được lấy dùng.

Tĩnh Nhi cẩn thận đút cho hắn, hắn uống vào một nửa, lại phun ra một nửa. Con sốt không hề lui, Tĩnh Nhi thấy hắn cũng vô cùng khó chịu, ăn đường

nhúu lại nhưng không hề tỉnh.

"Đại nhân..."

Thấy sắc mặt khó coi của quân y, nàng cũng không còn cách.

Quân y thấy nha hoàn này tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng Thượng, tâm đề phòng cũng buông xuống không ít. Có lời ông ta vốn không nên nói, chỉ là nha hoàn này không phải người của Từ Nhất Thịnh, cho nên liền mở miệng: "Thân thể tướng quân quá yếu, tất cả những thứ có thể dùng để bồi bổ đều đã dùng. Nếu cứ thế mãi, sợ là..."

Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, ra sức lắc đầu. Không thể nào, ngay thời khắc nguy hiểm hãn cũng vượt qua, hiện tại sao có thể xảy ra chuyện?

Nàng bỗng dừng nhớ tới một thứ, vội hỏi: "Chỉ cần thuốc có thể bồi bổ là được đúng không?"

Quân y ban đầu còn hoảng sợ, sau đó liền bất đắc dĩ nói: "Linh chi, nhân sâm, đông trùng hạ thảo, lộc nhung... Đều đã thử qua."

"Vậy còn tuyệt liên?" Tĩnh Nhi buộc miệng hỏi.

Quân y không có phản ứng, sau một lúc lâu mới tiến lên: "Ngươi nói cái gì?"

Nàng không màng lễ nghĩa, ngắt đầu: "Tuyệt liên Thiên Sơn có thể chữa bệnh cho hãn đúng không?"

Quân y cuối cùng cũng hoàn hồn, cười nhạt một tiếng: "Đương nhiên là được, chỉ là tuyệt liên Thiên Sơn trăm năm mới có một..."

"Ta có!" Từ sau lần đó, Tĩnh Nhi luôn mang tuyệt liên trên người. Thời điểm trở về Tây Lương, vì quá vội vàng nên nàng căn bản không kịp lấy xuống, thật không ngờ giờ phút này phát huy tác dụng.

Ban đầu quân y còn tưởng tiểu nha hoàn này đang nói đùa, nhưng khi nàng thật sự lấy ra, khuôn mặt già nua của ông rớt cuộc cũng thay đổi.

Tĩnh Nhi ngờ ngác mà nhìn, tuyệt liên này vốn là nàng lấy từ Hoàn Nhan Vũ để mang về cho phụ hoàng, thật không ngờ hiện tại lại trả lại hãn.

Phụ hoàng, đừng trách Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi chỉ không muốn hãn xảy ra chuyện, thật sự không muốn hãn xảy ra chuyện.

Nàng không thể nghĩ nhiều được thế!

Dùng tuyệt liên Thiên Sơn làm thuốc, không ngờ chén thuốc không hề có chút mùi vị nào cả.

Cánh tay cầm chén thuốc run rẩy, quân y ở cạnh nhắc nhở: "Cứ làm như bình thường là được."

Tĩnh Nhi gật đầu, cẩn thận đỡ Hoàn Nhan Vũ dậy, dùng muỗng đút thuốc cho hãn. Đột nhiên quân y lên tiếng: "Khoan đã! Mỗi lần tướng quân dùng thuốc chỉ dùng được một nửa. Tuyệt liên Thiên Sơn này quá quý hiếm, ta sợ nếu uống thiếu sẽ không có công dụng."

Cánh tay Tĩnh Nhi run lên: "Vậy phải làm sao đây?"

"Dùng miệng đút!" Quân y nhanh chóng quyết định!

"Cái gì?"

Hai mắt Tĩnh Nhi căng lớn, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Quân y thấy nàng bất động, khẽ ho một tiếng: "Dao Dao cô nương dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ta cũng hiểu. Việc này không thể làm khó cô nương được, Chu thị vệ." Ông ta đột nhiên ngắt đầu gọi, "Ngươi lại đút thuốc."

Thị vệ kia không chút chần chờ bước lại, trên mặt không chút biểu cảm: "Thỉnh cô nương nhường một chút."

Tĩnh Nhi không khỏi kinh ngạc, bọn họ thật đúng là không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng...

Hai đại nam nhân lại làm ra chuyện này không cảm thấy biến thái sao?

Với tính cách của Hoàn Nhan Vũ, nếu hãn biết bản thân bị nam tử hôn, không tức chết mới lạ.

Tĩnh Nhi không nghĩ nhiều nữa, nàng cúi đầu ngậm một ngụm thuốc trong miệng, quay đầu đút cho Hoàn Nhan Vũ. Hãn như cảm nhận được gì đó, ấn đường nhúu lại nhưng vẫn từ từ nuốt thuốc xuống.

Thị vệ và quân y đều bất giác căng lớn đôi mắt, trong lòng thầm nghiên cứu vị cô nương này.

Chén thuốc thật sự không lãng phí một giọt nào, Tĩnh Nhi đều dùng miệng nuốt cho hẵn. Hơi thở có chút gấp gáp, trái tim lại đập loạn nhịp, nàng bắt giác giờ tay xoa ngực, sau đó đứng lên, đi mở cửa sổ.

Gió mát bên ngoài thổi tới khiến nàng thanh tỉnh được một chút. Trong đầu Tĩnh Nhi, hình ảnh nuốt thuốc kia như cây nẩy mầm, có vút thế nào cũng không đi được.

Nàng ảo não duỗi tay vịn chặt cửa sổ, cắn răng, vừa rồi nuốt thuốc không phải hiền ngang lắm liệt lắm sao, sao lúc này lại hối hận như vậy?

Tĩnh Nhi mãi suy nghĩ miên man nên không phát hiện có bước chân tới gần. Tới lúc hoàn hồn, mũi kiếm kia đã chia thẳng sau lưng, thị vệ cảnh giác hỏi: "Người rót cuộc là ai?"

Tĩnh Nhi kinh hãi, định xoay người thì nghe hần tiếp tục: "Không được nhúc nhích, nếu không đừng trách ta không khách khí! Nói, người rót cuộc là ai?"

Mất nhìn về phía trước, Tĩnh Nhi hít vào một hơi thật sâu, đáp: "Là nha hoàn được phái tới, đại nhân không phải đã sớm biết rồi sao?"

Quân y tới cạnh nàng, lặng lẽ quan sát, thấp giọng: "Tuyệt liên Thiên Sơn rất khó mới có được, há để một nha hoàn thấp hèn như người sờ hữu?" Từ lúc nàng nói có tuyết lên Thiên Sơn, ông ta đã nghi ngờ nàng, này giờ không có động tĩnh đều chỉ vì Hoàng Thượng.

Tĩnh Nhi cắn răng, nàng chỉ quan tâm sự sống chết của Hoàn Nhan Vũ mà quên mất tính toán chu toàn. Nghĩ tới nghĩ lui, lúc này nàng chỉ có thể tiếp tục nói dối: "Tuyệt liên không phải của nô tỳ, là lão gia đưa cho. Ngài ấy nói nếu không cần dùng thì đừng lấy ra." Nàng dừng một lát, lại nói: "Các vị đại nhân cũng biết, lão gia nhà nô tỳ cũng có tư tâm. Tướng quân kia là tâm phúc trước mặt Hoàng Thượng, ai mà không muốn nịnh bợ?"

Quân y không khỏi sừng sốt, nha hoàn này nói chuyện thật khôn khéo. Nhưng càng khôn khéo lại càng không giống nha hoàn từ phủ của một đại nhân thủ thành gần biên cương! Ông ta liếc mắt với thị vệ, cẩn thận nói: "Nếu đã thế, vậy kêu đại nhân thủ thành tới đây. Nếu cô nương nói thật, ngày sau Hoàng Thượng chắc chắn sẽ trọng thưởng!"

Cả kinh quay đầu nhìn ông ta, lúc này Tĩnh Nhi mới rõ thì ra vị quân y này không phải kẻ ngu dốt. Đúng vậy, nếu không thông minh, sao Từ Nhất Thịnh dám phái ông ta đi theo hầu hạ. Chỉ là, nếu đại nhân thủ thành kia tới đây, chuyện nàng không phải nha hoàn bại lộ thì làm sao đây?

Nàng phải làm gì bây giờ?

"Ủy khuất cho cô nương rồi." Quân y mở miệng, "Lôi xuống!"

Tĩnh Nhi còn đang do dự không biết có nên phản kháng hay không, lại đột nhiên nghe tiếng của Hoàn Nhan Vũ truyền tới: "Tiểu tử thú!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Không cho hần cưới thê

"Hoàng... Tướng quân!" Quân y vui sướng, hoảng loạn chạy tới bên giường Hoàn Nhan Vũ.

Tĩnh Nhi theo bản năng quay đầu, định xoay người lại bị thị vệ đè lại: "Đừng nhúc nhích!"

Quân y vội bắt mạch cho hần, mạch tượng vẫn suy yếu như trước khiến ông ta không khỏi thất vọng, có điều chỉ mới uống thuốc, hiệu quả cũng không thể phát huy nhanh như vậy.

Hoàn Nhan Vũ nhú mồm, hần không tỉnh hoàn toàn, chỉ động môi gọi một tiếng "Tiểu tử thú!"

Quân y ngẩn ra, không biết hần đang gọi ai, nhưng hai mắt Tĩnh Nhi đã uрон ướt, khóe môi khẽ động nhưng lại không biết nói gì. Chỉ là thấy hần đã có khỏi sắc, Tĩnh Nhi lại bắt giác cười.

Lúc này, quân y mới nhớ ra nha hoàn tên Dao Dao kia còn ở ngoài cửa, ông ta quay đầu nhìn thị vệ, nói: "Trước mắt áp giải xuống, cho người trông coi, đồng thời người phái người đi gọi đại nhân giữ thành tới đây."

Tĩnh Nhi bị mang ra khỏi phòng của Hoàn Nhan Vũ, mấy thị vệ bên ngoài đều đi theo nàng, sợ nàng bỏ trốn.

Đại nhân giữ thành vội tới, vừa nhìn Tĩnh Nhi sắc mặt hần liền thay đổi, kích động hỏi: "Người... Người là ai?"

Tĩnh Nhi vốn không phải nha hoàn của quý phủ, bây giờ tới hỏi nàng là ai, nàng có giải thích thế nào cũng không rõ. Đương nhiên không thể nói ra thân phận của mình, nhưng nói bán thân tới đây vì cứu Hoàn Nhan Vũ bọn họ chắc chắn không tin. Hiện tại, bất cứ kẻ nào tiếp cận Hoàn Nhan Vũ đều bị coi là nhân vật khả nghi, Tĩnh Nhi cũng không ngoại lệ.

Bởi vì nàng đã lấy ra tuyết liên Thiên Sơn, cho nên người Đông Việt không giết nàng mà đem nàng giam lại ở một góc hẻo lánh của dịch quán, phái người tới thay phiên trông coi. Tình Nhi ngược lại không hề vội vàng, Hoàn Nhan Vũ không chết, hấn còn tỉnh lại, vậy chuyến đi này của nàng vô cùng xứng đáng.

Quân y canh giữ trước giường Hoàn Nhan Vũ suốt đêm, sáng sớm, nha hoàn vị đại nhân kia phái tới bưng thuốc vào. Quân y lại tiến lên bắt mạch, mạch tượng cuối cùng cũng tốt hơn hôm qua, cơn sốt cũng lui, trong lòng không khỏi tán thưởng công hiệu thần kỳ của tuyết liên ngày đó.

Nha hoàn buộc miệng hỏi: "Đại nhân, vị tướng quân này tên gì vậy?"

Quân y liếc nhìn nàng ta, lại nghe nàng ta cười nói: "À, nô tỳ chỉ là muốn biết đang hầu hạ ai thôi. Tướng quân thật là... Tuấn tú."

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, quân y lạnh giọng: "Người chỉ cần hầu hạ, những chuyện khác đừng hỏi nhiều!"

Thấy ngữ khí của ông ta không tốt, nha hoàn liền bị dọa sợ, không dám hỏi thêm một câu.

"Khụ khụ..." Người trên giường đột nhiên ho khan, nha hoàn lập tức gác chén thuốc xuống, luống cuống tay chân giúp hấn lau thuốc vừa chảy ra từ khoeo miệng, lại không ngờ cánh tay bị Hoàn Nhan Vũ bắt lấy. Sức lực hấn không lớn, nhưng nha hoàn lại bị dọa không dám phẩy tay.

Quân y lập tức tiến lên: "Hoàng... Tướng quân, ngài tỉnh rồi sao?"

Bên tai vẫn còn ong ong, vì sao... Vì sao hấn luôn cảm thấy tiểu tử thúi luôn ở cạnh chăm sóc mình nhỉ? Giọng nói của nàng, hơi thở của nàng, còn cả đôi môi mềm mại của nàng.

Trái tim của Hoàn Nhan Vũ đập hỗn loạn, cánh tay nắm lấy nha hoàn càng siết chặt như đang bắt lấy cọng rom cứu mạng. Mí mắt chậm rãi mở ra, có bóng người đang đưa trước mặt.

Ừm...

Không phải tiểu tử thúi, cũng không phải Từ Nhất Thịnh.

Nha hoàn thấy hấn mở mắt, cánh tay lại bị hấn nắm chặt, gương mặt liền đỏ bừng lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng tướng quân, ngài cảm thấy thế nào rồi?"

Hoàng tướng quân?

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, hấn sửa sang họ Hoàng từ khi nào vậy?

Đang định mở miệng, quân y liền vội tiến lên ngăn hấn lại, quay sang nói với nha hoàn: "Tướng quân cần được nghỉ ngơi, người lui xuống trước đi."

Nha hoàn lại nhìn Hoàn Nhan Vũ, lưu luyến mà rời đi.

Quân y vội quỳ trước giường, vui mừng khóc: "Hoàng Thượng tỉnh rồi! Trời cao phù hộ Đông Việt!"

Hoàn Nhan Vũ nghe xong liền muốn bật cười, nếu trời cao cần hấn thì sao lại khiến hấn chịu cực nhiều như vậy? Cả người hấn hiện tại rất khó chịu.

Mệt mỏi nhắm hai mắt lại, hấn nhẹ giọng: "Kêu Nhất Thịnh tới gấp trăm." Hấn biết người trước mặt là quân y trong quân doanh Đông Việt, như vậy chứng minh Từ Nhất Thịnh cũng ở nơi này. Xem ra lần đó hoảng hốt tỉnh lại, người hấn thấy thật sự là Từ Nhất Thịnh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hấn phải hỏi rõ Từ Nhất Thịnh một phen.

Quân y khó xử trả lời: "Hồi Hoàng Thượng, chúng ta hiện tại đang ở dịch quán của Vạn Châu, Từ tướng quân không đồng ý cho chúng thần đưa ngài về hoàng thành nên..." Sắc mặt quân y có chút khó coi, ông ta lẳng lặng nhìn Hoàng Thượng, thấy ngài ấy không hề tỏ vẻ không vui.

Thì ra bọn họ đang ở Vạn Châu, trách không được nha hoàn vừa rồi gọi hấn là tướng quân. Thân phận của hấn ở đây đương nhiên sẽ bị che giấu.

Chỉ là, nếu Từ Nhất Thịnh cứu hấn, hiện tại sao lại không thấy người khác?"

Hoàn Nhan Vũ tròn mắt, khó hiểu hỏi: "Những người khác đâu?"

Quân y kinh hãi, sau một lúc lâu mới đáp: "Hoàng Thượng còn chưa biết, Tây Lương và Đông Việt ta đang giao chiến, Từ tướng quân đang ở tiền tuyến, giờ phút này sợ là không thể quay về được."

Hoàn Nhan Vũ bật thốt lên hỏi: "Sao lại giao chiến?"

Quân y thở dài: "Tây Lương bôi nhọ Đông Việt nói chúng ta ám sát Hoàng Thượng của bọn họ nên xuất binh. Nhưng Từ tướng quân nói, kỳ thật là Hoàng đế Tây Lương hạ độc thủ với Hoàng Thượng, còn muốn nhân cơ hội này cần ngược chúng ta."

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ trầm xuống, không ngờ mấy ngày hấn hôn mê lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hấn không ám sát tiểu tử thúi, tiểu tử thúi càng không hạ độc thủ với hấn?

Hay cho Yên Khương Vương, kể liền hoàn thật thâm độc!

Từ Nhất Thịnh hồ đồ, hấn trúng kế rồi!

Hoàn Nhan Vũ giải giữa muốn đứng dậy, quân y hoảng sợ vội cản lấy hấn, la lên: "Long thể Hoàng Thượng đang suy yếu, không thể cử động!"

"Buông trầm ra!" Hấn cắn răng, đáy lòng thâm suy nghĩ, nếu hai nước đã giao chiến, tại sao tiểu tử thúì còn không đứng ra nói chuyện? Chẳng lẽ nàng căn bản chưa rời khỏi Yên Khương?

Là Yên Khương Vương giữ nàng lại, hay là Hạ Ngọc đã phản bội nàng?

Trái tim Hoàn Nhan Vũ không cách nào bình thản lại được, hấn từng hứa với nàng, đời này sẽ không may mắn phạm Tây Lương, nhưng hôm nay...

Duỗi tay đẩy quân y ra, quân y cũng không dám dùng sức cản hấn. Đúng lúc này, Hoàn Nhan Vũ cúi đầu ho ra một ngụm máu, quân y hoảng sợ tới cả người đều mềm nhũn: "Hoàng Thượng..."

"Các người..." Hoàn Nhan Vũ, ánh mắt lơ đãng dừng ngay hộp gấm nhỏ đặt trên đầu tủ mép giường. Hấn ngẩn ra, sau đó lại kích động: "Người vừa tới là ai?"

Đây rõ ràng là hộp đựng tuyết liên Thiên Sơn! Ngày đó là chính hấn kêu Từ Nhất Thịnh đưa cho tiểu tử thúì! Sao lại... Sao lại ở đây?

"Ai tới?" Hấn lạnh giọng quát, nhắc chân đi xuống, lão đảo ngả ngay mép giường.

Thị vệ bên ngoài nghe động tĩnh liền vọt vào, thấy tình cảnh bên trong, ai nấy đều hoảng loạn tiến lên dìu hấn.

Quân y lúc này mới chú ý tới thứ Hoàn Nhan Vũ đang hỏi là chiếc hộp kia, liền trả lời: "À, là một kẻ giả mạo nha hoàn trong phủ."

"Người đâu?" Hoàn Nhan Vũ vội hỏi, sắc mặt sớm đã thay đổi.

.....

Tĩnh Nhi bị trói rồi ném lên giường. Nàng không ngồi dậy được, cho nên dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa phòng bị người ta hung hăng đẩy ra.

Tĩnh Nhi giật mình nhìn mấy người tới gần. Hoàn Nhan Vũ thấy người tới thật sự là nàng, lại thấy nàng bị trói ném trên giường, liền tức giận quát: "To gan, còn không cởi trói!"

Thị vệ chỉ đành làm theo.

Quân y từ phía sau tiến lên, vội khuyên nhủ: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng đừng tức giận, phải bảo trọng long thể đó Hoàng Thượng."

Hoàn Nhan Vũ tự mình đỡ mép giường, thấp giọng nói: "Tất cả đều lui ra, trẫm không muốn thấy các người nữa!"

"Hoàng Thượng, việc này..."

"Cút!"

Mọi người chỉ đành lui ra ngoài.

Tĩnh Nhi bị trói tới tê người, hai tay nhất thời không thể cử động. Nàng chặt vật nhìn nam tử trước giường, từ trong ra ngoài đều muốn bật cười: "Người tỉnh rồi sao?"

Hấn gạt đầu, miễn cưỡng mỉm cười, hơi thở gấp gáp, nói: "Tiểu tử thúì, người... Người mà cũng có ngày chặt vật vậy sao? Sao còn mặc xiêm y như vậy?" Nhìn chiếc hộp kia hấn liền biết tiểu tử thúì tới, còn giả trang thành nha hoàn nữa chứ.

Nhưng trong lòng hấn lại thật vui vẻ, nàng như thế không phải đều vì hấn sao?

Còn nữa...

Nàng mặc nữ trang thật sự rất đẹp!

Hấn nhìn tới ngáy người, chỉ biết yên lặng mà nhìn như vậy.

Tĩnh Nhi bị hấn nhìn tới trái tim đập loạn nhịp, gương mặt cũng ửng đỏ.

Nam tử trước mặt thu lại ý cười, lại nói: "Ai cho người lấy tên Dao Dao?" Trên đường tới đây, quân y có lời nhai với hấn chuyện của nha hoàn giả dạng

này, hấn vừa nghe tới cái tên liền không được vui.

Hoàn Nhan Vũ vẫn nhớ rõ hai chữ trên miếng ngọc bội của nàng, Tĩnh Dao Tĩnh Dao, nàng tới cứu hấn, nhưng trong lòng vẫn nhớ tới cái tên của người kia!

Tĩnh Nhi bị hấn hỏi tới ngẩn ra, tay chân vẫn cố gắng cử động, nàng thật không biết hấn đang giận cái gì.

"Chẳng qua là một cái tên mà thôi." Nàng bĩu môi nói.

Hấn lại cá giận: "Vậy đừng tới tìm ta!"

"Ngươi..."

"Tiểu tử thú, ta không cần ngươi bỏ thí!"

Tĩnh Nhi căng lớn hai mắt, bật cười nói: "Tuyệt liên Thiên Sơn vốn là của ngươi, sao lại nói ta tới bỏ thí chứ?"

Trái tim Hoàn Nhan Vũ cứng lại, hấn nào nhắc tới chuyện này? Nàng khiến hấn cảm thấy tình cảm hiện tại là thứ nàng bỏ thí! Sự vui sướng của hấn lúc này cũng do nàng bỏ thí!

Nhưng... Hấn sao vậy? Được gặp nàng không phải hấn rất vui sao? Vì sao trong lòng lại ngọt ngát như vậy?

Hấn chậm rãi xoay người, cười nhạt: "Không phải muốn hai nước ngưng chiến sao? Còn nằm ở đây làm gì?"

Tĩnh Nhi vất vả lắm mới bò lên, nghe hấn nói như vậy, nàng không màng những gì khi nãy, chỉ nói: "Vậy ngươi viết cho ta một phong thư, ta mang cho Từ Nhất Thịnh."

Hoàn Nhan Vũ hừ một tiếng: "Ngươi thật có bản lĩnh, để hấn tin ngươi muốn giết ta, một phong thư hấn làm sao mà tin? Để ta tự mình đi một chuyến."

"Nhưng ngươi..."

"Ta không sao." Hấn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Đưa lưng về phía nàng, hấn lại tiếp tục, "Thay xiêm y đi, khó coi muốn chết!"

.....

Tĩnh Nhi thật sự không thích mặc nữ trang, vẫn là đổi lại nam trang thoải mái hơn nhiều.

Xe ngựa vừa ra khỏi Vận Châu, không biết Hoàn Nhan Vũ lại khùng điên cái gì, hấn không cần bất cứ ai hộ tống.

Tâm tình Tĩnh Nhi lại vô cùng tốt, trận chiến này cuối cùng cũng có thể dừng lại, mà Hoàn Nhan Vũ vẫn còn sống, nàng thật không còn gì để cầu. Bất giác quay đầu nhìn một góc bị màn xe nhắc lên, nam tử bên trong nhợt nhạt nhìn nàng.

Thấy nàng quay đầu, Hoàn Nhan Vũ buông tay, để màn xe theo đó rơi xuống. Gương mặt phía trước lại khiến hấn thần hồn điên đảo, hấn hít một hơi thật sâu, khép hai mắt lại.

Tĩnh Nhi cười nhạt một tiếng, quay đầu thấy có một người cưỡi ngựa băng băng chạy tới. Nàng ngẩn ra, Hoàn Nhan Vũ nghe tiếng cũng vội nhắc màn, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là phục sức binh lính của Đông Việt.

Hấn la lên "Dừng xe". Nàng không rõ nguyên nhân, chỉ đành cho xe ngựa dừng lại.

Binh lính tới đây hấn là thân tín của Từ Nhất Thịnh, vừa nhìn một cái liền nhận ra Hoàn Nhan Vũ. Hấn cuống quýt xuống ngựa, hành lễ với Hoàn Nhan Vũ, rồi nhíu mày hỏi: "Hoàng Thượng sao lại ở đây? Tướng quân nói ngài..."

"Tiền tuyến xảy ra chuyện gì?" Hoàn Nhan Vũ không rảnh nghe hấn nhiều lời.

Binh lính sững sốt, vội đáp: "Tin tức Hoàng đế Tây Lương truyền ra khiến bên đó bắt đầu có nội loạn, tướng quân phái thuộc hạ tới xem Hoàng Thượng tình chưa."

Một câu Tây Lương nội loạn khiến Tĩnh Nhi kinh hãi, nàng vội hỏi: "Sao lại như vậy?"

Hoàn Nhan Vũ cũng không ngờ Từ Nhất Thịnh lại quyết tuyệt như vậy. Hấn cá giận: "Ngươi lập tức trở về, nói Từ Nhất Thịnh biết trầm tự mình ra tiền tuyến, kêu hấn lập tức ngừng chiến!"

Binh lính vội vàng trở về.

"Đi đường tắt." Một câu của Hoàn Nhan Vũ kéo suy nghĩ của Tĩnh Nhi lại.

Xe ngựa của bọn họ đương nhiên không thể so với một người một ngựa, đi đường lớn hấn nửa đêm mới tới, đi đường tắt nửa ngày là xong. Nghĩ tới

chuyện của Tây Lương, Tình Nhi hận không thể lập tức trở về!

Từ Nhất Thịnh quả thật là một trung thật! Có thể nào Tình Nhi cũng không ngờ hẳn lại nghĩ ra biện pháp này!

Vậy... Phụ hoàng còn ổn không?

Đúng rồi, Bạc Hề Li? Hẳn không làm phản chứ?

Càng nghĩ, Tình Nhi càng bắt chấp mọi chuyện cho xe ngựa lên đường.

Xe ngựa chạy được một đoạn, Tình Nhi mới nhớ ra một chuyện, mở miệng nói: "Vừa rồi nên để hẳn ta về truyền tin, kêu người Đông Việt tới đón người mới đúng." Nàng vừa nghe Tây Lương gặp chuyện liền nôn nóng trong lòng, nhất thời quên mất vấn đề này.

Qua một lúc lâu, bên trong mới truyền ra thanh âm: "Người tự về Tây Lương trước đi." Hẳn biết nàng không có thời gian cùng hẳn tới quân doanh Đông Việt một chuyến.

Tình Nhi nghe giọng run run của hẳn, không khỏi cả kinh, cánh tay siết chặt cương ngựa cho xe dừng lại. Màn xe nhấc lên, nàng thấy hẳn dựa vào vách tường, một tay vỗ vỗ trước ngực, sắc mặt vô cùng tái nhợt, thậm chí khóe môi đã dính ít máu. Tình Nhi hoảng hốt, vội chui vào trong: "Người sao vậy?"

Đường nhỏ xóc nảy, Hoàn Nhan Vũ sớm đã không chịu nổi, nhưng nghĩ tới việc Tình Nhi muốn về, hẳn liền cố chịu đựng.

"Hoàn Nhan Vũ!" Thấy hẳn không trả lời, lòng Tình Nhi lại nóng như lửa đốt. Nàng vội tiến lên đỡ hẳn, trách cứ: "Không phải nói cơ thể chịu được sao? Sao lại như vậy chứ? Tuyệt liên Thiên Sơn cho người quá lãng phí rồi!"

Nhìn nàng sốt ruột, trong lòng hẳn thật sự rất vui.

Nàng càng mừng, hẳn càng thoải mái.

Nếu không phải hẳn kêu quân y lừa nàng, nàng sao có thể cho hẳn lên đường?

Nhưng quả thật trong lòng hẳn cũng rất gấp, vì thế mới kiên quyết đi cùng nàng.

Nghĩ nghĩ, hẳn lại bật cười: "Tuyệt liên Thiên Sơn đã cho người, ta vốn không cần."

"Đừng nói nữa! Khi này trên đường có mấy nông hộ, ta mang người qua đó trước."

Nói xong, Tình Nhi xoay người muốn ra ngoài, cánh tay lại bị hẳn nắm lấy, lắc đầu: "Ta không sao, tiếp tục lên đường đi."

"Người điên rồi?" Hẳn đã thành ra như vậy, sao có thể tiếp tục lên đường?

Nàng kiên quyết không chịu không phải vì lo cho thương thế của hẳn sao? Nàng có tâm ý như vậy hẳn đã cảm thấy đủ rồi.

Hẳn đỡ vách tường đi ra ngoài, cầm roi ngựa đánh xuống, con ngựa hí vang một tiếng, bánh xe bắt đầu lăn đi.

Tình Nhi vội đỡ hẳn: "Hoàn Nhan Vũ, sao người phải làm như vậy?"

Hẳn cười cười, quay đầu nhìn nàng: "Bởi vì ta từng hứa, cuộc đời này sẽ không xâm phạm Tây Lương. Là ta có lỗi, ta đã không thể bảo vệ lời hứa của mình."

Tình Nhi vội lắc đầu: "Chuyện này không liên quan tới người, nếu không phải vì ta, người sao có thể trọng thương như vậy?" May là hẳn không chết, nếu không cả đời này Tình Nhi sẽ vô cùng hối hận.

Hoàn Nhan Vũ đặt roi ngựa vào tay nàng, khóe môi cong lên, cả người vô lực dựa vào nàng: "Tiểu tử thú, người lên đường đừng vứt ta một mình ở lại." Kỳ thật, là hẳn không muốn để nàng một mình đối diện với mọi chuyện.

Cho dù lúc này hẳn không làm gì được, hẳn cũng muốn nàng biết, hẳn luôn ở sau lưng nàng, toàn bộ Đông Việt sẽ không đối địch với Tây Lương.

Hốc mắt hồng hồng, Tình Nhi cúi đầu nhìn hẳn: "Người phải cố lên, nếu dám lãng phí tuyệt liên Thiên Sơn ta sẽ không để người yên."

Hẳn bật cười: "Vậy gả Dao cô nương cho ta kia thì sao?"

Tình Nhi thật không ngờ hẳn có thể vui đùa trong tình cảnh lúc này, nàng không giận, chỉ nói: "Lần trước là người nói không cần, hiện tại không còn cơ hội rồi."

"Luyến tiếc sao?"

Tình Nhi nhấp môi, không biết tại sao, trong lòng nàng vô cùng khó chịu. Hẳn nào biết căn bản không hề có Dao cô nương gì cả, Dao Dao chính là nàng! Nhưng nàng có thể ở cạnh hẳn sao?

A...

Đùa giỡn gì chứ, nàng là Hoàng đế Tây Lương, thân phận không thể thay đổi, đương nhiên sẽ không cùng hấn ở bên nhau.

Hoàn Nhan Vũ thấy Tĩnh Nhi không nói lời nào, sắc mặt có chút khó coi, tưởng nàng không từ bỏ được. Hấn đau lòng, nhưng vẫn cố cười: "Keo kiệt."

Hấn không thích vị Dao cô nương kia, thậm chí nàng ấy thế nào hấn còn không biết!

Cả người đều vô cùng khó chịu, muốn đùa giỡn một chút lại thật sự chọc nàng tức giận. Hoàn Nhan Vũ dựa vào người nàng, khép hai mắt lại, giờ phút này, hấn có cảm giác thật an lòng.

Thật muốn cả đời sẽ cứ như vậy, chỉ có hấn và nàng, hai người.

Nhưng hấn biết chuyện này không thể xảy ra, cho nên hấn càng quý trọng khoảng thời gian khó có được này.

"Hoàn Nhan Vũ?"

"Hả?"

"Đừng ngủ."

"Tiểu tử thú, ta hận ngươi." Hấn nàng tại sao lại là nam tử, mà hấn...

Hấn lại yêu nàng.

Tĩnh Nhi bị một câu không đầu không đuôi làm cho ngây dại, thấy hấn nhú mày, nàng lo lắng hỏi: "Khó chịu sao?"

Hấn không trả lời, chỉ nói: "Chờ mọi việc giải quyết ổn thỏa, nếu ngươi muốn cưới nàng ấy, nhất định phải mời ta, được không?"

"Ngươi tới làm gì?" Nàng làm sao mà cưới vợ? Sợ là cả đời này đều không thể.

Hấn cười tự giễu: "Chỉ tới xem thôi." Tới ngày đó, hấn cũng nên nói bản thân hãy chết tâm đi.

Trong lòng Tĩnh Nhi vô cùng khó chịu, nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

Hấn lại cố chấp: "Nếu... Ta cũng cưới thì, ngươi hãy mang Dao cô nương của ngươi cùng tới tham dự đi."

"Ngươi muốn cưới ai?" Tĩnh Nhi bật thốt lên hỏi.

Hấn cười ha hả: "Cười ai không quan trọng, ta là Hoàng đế, đương nhiên phải đón dâu."

"Không thích thì cưới cái gì?" Tĩnh Nhi đỏ mặt, lời vừa nói ra liền ngẩn người.

Nàng điên rồi sao? Rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

[Hết quyển 1]

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Không cần người giúp

Hấn rốt cuộc cũng mở mắt, nhìn Tĩnh Nhi quay mặt đi, hơi thở có chút dồn dập. Đáy mắt Hoàn Nhan Vũ bao phủ một tầng nước, nhìn không được mà nói: "Hay lắm, chính mình thì được cưới thì, còn ta thì không cho cưới." Giờ phút này hấn thật muốn cầm dao mổ ngực của nàng, xem trái tim bên trong đen như thế nào, tại sao cứ hết lần này tới hết lượt khác tra tấn hấn?

Rõ ràng là hận nàng, nhưng tại sao không có cách nào hận tới thấu xương?

Biết nàng gặp nguy hiểm, hấn vẫn liều mạng chạy tới. Biết nàng vội vã trở về xử lý nội loạn, hấn lại không muốn để nàng một mình đi đối mặt.

Tĩnh Nhi biết mình lỡ lời, hai môi cắn chặt không nói lời nào.

Nàng biết hẳn là Hoàng đế, bên cạnh sao có thể không có nữ nhân? Nhưng vì sao nghe tới chuyện hấn cưới thế, trong lòng nàng lại khó chịu như bị hàng vạn con kiến bò qua vậy?

Roi ngựa trong tay càng quất càng hăng, bánh xe không biết cán phải thứ gì, xe ngựa đột nhiên xóc nảy, Hoàn Nhan Vũ không giữ chặt, trực tiếp lăn xuống đất.

Tĩnh Nhi hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội dừng xe ngựa lại, nhảy xuống: "Hoàn Nhan Vũ!"

Hắn đau đớn bắt lấy tay Tĩnh Nhi, nghiêng răng nghiêng lợi kêu: "Chỉ một câu cưới thế mà thôi, có cần trả thù ta nhanh vậy không? Khụ khụ..." Vừa mở miệng, tất cả bụi đất trong miệng đều phun ra. Trong thiên hạ này, có vị đế vương nào chột vật như hắn không?

Tĩnh Nhi sợ hãi tới bật khóc: "Người sao rồi? Có đau lắm không?"

Nhìn bộ dạng của nàng, lửa giận trong lòng Hoàn Nhan Vũ như bị một chậu nước tạt qua dập tắt tất cả. Chần chờ một lát, cuối cùng hắn vươn tay lau nước mắt cho nàng, trong lòng dù đang cười thầm nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng: "Một đại nam nhi, khóc cái gì?"

Người đời đều nói nước mắt của nữ tử là độc dược, nhìn không được, chạm vào cũng không được. Nhưng vì sao tiểu tử thúi vừa khóc, trái tim hắn lại luống cuống như vậy?

Hắn tiếp tục mở miệng: "Ta không sao, một chút cũng không sao?" Nàng khóc khiến trái tim hắn cũng mềm ra, nơi nào có nửa phần trách cứ?

Tiểu tử thúi... Quả nhiên còn độc hơn nữ tử?

Trong khoảng thời gian ngắn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tĩnh Nhi đều cố kiềm nén bản thân, giờ phút này vừa khóc liền nhịn không được, dù sao mặt mũi cũng ném đi rồi, hiện tại còn sợ cái gì? Nghĩ như vậy, nước mắt cứ thế cuộn cuộn rơi ra, từ một khắc hắn từ xe ngựa ngã xuống, nàng đã sợ tới tim muốn ngừng đập.

Hoàn Nhan Vũ không biết phải làm thế nào, chỉ đành nói: "Còn không lên đường?"

"Ta không dám..." Nàng sợ bản thân vừa lên xe liền nhịn không được mà tăng tốc, nhưng quá nhanh, hắn sẽ chịu không nổi.

Hoàn Nhan Vũ ngẩn, tiểu tử thúi từ khi nào còn có chuyện không dám thế hả? Vì hắn sao?

Khóc mãi bắt gặp cong thành ý cười, hắn nhìn nàng, thấp giọng: "Không được khóc, nếu còn khóc ta sẽ hôn ngươi."

Một câu quả nhiên làm Tĩnh Nhi yên tĩnh lại. Nàng căng mắt nhìn hắn, thấy hắn đang cười, dung nhan tái nhợt phảng phất rực rỡ lấp lánh. Nàng lắp bắp: "ngươi... Ngươi biết thái!"

"Ừ." Hắn không phản bác, chỉ nhẹ giọng: "Ta biến thái đấy, còn mơ ngươi chủ động tới hôn ta, mơ thấy đôi môi mềm mại của ngươi." Hắn hào phóng nhìn nàng, cẩn thận quan sát phản ứng của nàng.

Tĩnh Nhi xấu hổ tới đỏ mặt, trong đầu lại nhớ tới cảnh đứt hấn uống thuốc. Không khóc nữa, nàng cắn răng diu hấn đứng dậy, hùng hồn nói: "Mơ tưởng."

Nghe xong, hắn khẽ cười.

Tiểu tử thúi đỏ mặt, trong lòng tiểu tử thúi có quỷ lại không dám nhận.

Quân y đã kê chén thuốc đó là nàng từng ngậm từng ngậm đứt hấn. Hắn biết rõ tuyệt liên Thiên Sơn quan trọng thế nào, nhưng nàng vẫn nguyện ý từ bỏ vì hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không liên lụy tới ngươi đâu. Nhất Thịnh sẽ phái người tới đón ta ngay." Hắn thấp giọng. Chỉ cần tên lính kia trở về quân doanh, Từ Nhất Thịnh chắc chắn phái người tới đón. Chuyện hắn đi đường tắt, Từ Nhất Thịnh sẽ biết.

Tĩnh Nhi sững sờ, nàng khi nào nói hắn liên lụy chứ? Nàng chỉ là cảm thấy có hắn bên cạnh, trong lòng hoảng loạn không thôi.

Dường như nàng đã quen với cảm giác có hắn bên cạnh.

Nhưng thói quen này lại khiến nàng sợ hãi.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, tốc độ lần này quả nhiên chậm hẳn.

Hoàn Nhan Vũ khẽ cười: "Tiểu tử thúi, ta không vô dụng như vậy."

"Câm miệng," Tĩnh Nhi quát.

Hắn vẫn cười: "Vậy thì đúng rồi, đừng khóc nữa, bộ dáng đó giống hệt một tiểu cô nương."

Nàng ghen lời, hung hăng trừng mắt liếc hắn. Hắn lại cảm thấy vui vẻ, nhích người qua, nghiêm túc nhìn nàng: "Chỉ cần ngươi yêu cầu, ta sẽ giúp ngươi."

Lời hấn nói vô cùng nghiêm túc, đáy mắt không chút ý cười.

Trái tim Tĩnh Nhi hoảng loạn, giờ khắc này, nàng thật sự rất muốn gật đầu đồng ý. Làm Hoàng đế Tây Lương, có rất nhiều thời điểm nàng vô cùng mệt mỏi, bị đại thần ép hèn, còn cả thân phận nữ tử của mình. Mấy năm qua, sức khỏe phụ hoàng không tốt, một mình nàng gánh vác mọi chuyện, để ý không cần lo lắng. Nàng cũng rất muốn có một bả vai để dựa vào, nhưng nàng đứng trên cao như vậy, có ai giúp được nàng sao? Có khả năng sao?

Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nàng mím môi: "Không cần."

Nàng sợ bản thân sẽ ý lại, sợ tương lai cần tới nam tử này.

Nàng rất muốn biết bản thân rốt cuộc bị sao, hiện tại với Hoàn Nhan Vũ, trái tim nàng bắt đầu không thể bình tĩnh được.

Nàng nói không cần, khuôn mặt của Hoàn Nhan Vũ liền lộ ra một tia thất vọng, hấn rũ mi mắt, ngồi im không nói.

Từ Nhất Thịnh quả nhiên hiểu hấn, bọn họ đi được một đoạn đã gặp người Từ Nhất Thịnh phái tới.

Tĩnh Nhi dùng xe ngựa đổi con ngựa của một thị vệ. Vừa nhảy lên ngựa, Hoàn Nhan Vũ đột nhiên lên tiếng: "Ngươi yên tâm đi đi, chuyện Đông Việt ta sẽ giải quyết."

Tĩnh Nhi vốn muốn nói gì đó, nhưng hiện tại phảng phất mọi thứ đều là dư thừa.

Con ngựa nhanh chóng lên đường, Hoàn Nhan Vũ dựa vào xe ngựa, ngo ngắc mà nhìn. Mãi tới thân ảnh kia biến mất, nghe thị vệ bên cạnh mở miệng, hấn mới hoàn hồn, gật đầu: "Đi thôi."

Từ Nhất Thịnh sớm đã đuổi dài cổ chờ, thấy xe ngựa vào quân doanh, hấn vội tiến tới, tự mình nhắc màn xe cho Hoàn Nhan Vũ. Vừa thấy người bên trong, cả khuôn mặt hấn lập tức thay đổi: "Hoàng Thượng!" Nghe binh lính nói trên đường gặp Hoàng Thượng, hấn còn lo lắng cho vết thương của ngài ấy! Giờ phút này lại nhìn gương mặt tái nhợt kia, trong lòng Từ Nhất Thịnh không khỏi sốt ruột.

Hoàn Nhan Vũ miễn cưỡng cười, để hấn đỡ mình xuống xe, nhẹ giọng hỏi: "Ngưng chiến chưa?"

Từ Nhất Thịnh không cam lòng: "Hoàng Thượng, người Tây Lương lòng lang dạ thú, ngài vì sao phải buông tha cho họ."

"Trẫm đã nói đó là hiểu lầm."

"Hoàng Thượng, hiểu lầm hay không hiện tại nói tới cũng đã muộn. Tây Lương nội loạn, sao chúng ta không nhân cơ hội..."

"Nhất Thịnh!" Hấn quát một tiếng, cảm xúc như thời kích động, khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, một ngụm máu tươi phun ra.

Từ Nhất Thịnh kinh hãi: "Hoàng Thượng, là hấn hại ngài thành ra thế này!"

Hấn thở hổn hển: "Hấn chưa từng hại trẫm, còn người lại muốn trẫm tức chết. Người muốn trẫm... Làm kẻ không giữ lời sao?"

"Hoàng Thượng, thuộc hạ không dám!" Từ Nhất Thịnh vội quỳ xuống.

Hoàn Nhan Vũ cắn răng: "Còn không đứng dậy đỡ trẫm!" Hấn đã không còn sức lực, căn bản không tự đứng được.

Từ Nhất Thịnh cuống quýt đứng dậy, nghe hấn thấp giọng: "Bẩm báo cho trẫm tình hình Tây Lương hiện tại, còn nữa, sai người bí mật về hoàng thành, giam lỏng Lệ Thực công chúa."

Từ Nhất Thịnh tròn mắt, hấn tựa hồ nhớ lại chuyện Bạc Hề Tĩnh từng nhắc tới Lệ Thực công chúa. Chẳng lẽ lời nàng nói là thật sao?

.....

"Chủ tử, Hoàng Thượng đã về." Tô Hạ kích động đi vào bẩm báo.

Thiếu Huyền chờ không được, lập tức ra khỏi doanh trướng.

Tĩnh Nhi từ lưng ngựa nhảy xuống, thấy y, nàng vội vàng chạy tới: "Phụ hoàng!"

Tĩnh Nhi vừa lên tiếng đã thấy Thiếu Huyền đưa tay, một chương đánh tới. Nàng sợ ngất người, dưới chân như bị rễ cây bám chặt, một chút cũng không động đậy.

Tô Hạ và Tôn Toàn thấy vậy, sợ hãi quỳ xuống: "Chủ tử bớt giận!"

Một canh giờ trước, tiền tuyến truyền về tin Đông Việt ngừng chiến. Thiếu Huyền đương nhiên biết Tĩnh Nhi tới quân doanh Đông Việt làm gì, nhưng so với chuyện ngừng chiến, y lo cho an nguy của nàng hơn!

Còn nằng thì hay rồi, không nghĩ không màng, nói đi là đi!

Cánh tay run lên, nằng lớn như vậy, một ngón tay y cũng luyến tiếc chạm vào, hiện tại cũng vậy.

Trên người nằng còn dính bụi đất, tóc tai hỗn loạn, bộ dáng phong trần mệt mỏi. Y nhìn thấy chỉ cảm thấy đau lòng.

Tĩnh Nhi lại tiến lên bắt lấy tay y đánh trên người mình: "Phụ hoàng đánh con đi!" Là nằng hành động không suy nghĩ, chưa từng suy xét tới cảm xúc của phụ hoàng, thậm chí ngay cả tuyết liên Thiên Sơn cũng không mang về được.

Đánh trên người nằng, nhưng đau trong lòng.

Thiếu Huyền nhíu mày: "Sao con không an phận chút vậy? Nếu xảy ra chuyện, con kêu phụ hoàng phải làm sao đây?"

"Tĩnh Nhi biết sai rồi!" Nằng thức thời quỳ xuống.

"Chủ tử bớt giận, Hoàng Thượng cũng là vì Tây Lương!"

"Đúng vậy, chủ tử, Hoàng Thượng không phải cố ý!"

Hai thái giám một trái một phải không ngừng khuyên.

Thiếu Huyền đương nhiên biết, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tức giận. Con gái lớn rồi, chuyện gì cũng không nói với y, y biết nữ nhi không muốn mình lo lắng, nhưng người làm phụ thân như y sao có thể đặt hết gánh nặng lên người nữ nhi chứ?

Y cúi người đỡ nằng, lời nói lạnh như băng: "Lập tức về Dinh Kinh." Chiến sự với Đông Việt đã ngừng, nhưng hành động của đám người ở đất phong mỗi lúc một lớn, chỉ có Hoàng đế về kinh, bọn họ mới có thể từ bỏ ý định.

"Vậy còn người?"

"Con về trước đi, phụ hoàng về sau." Thiếu Huyền nhàn nhạt trả lời, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Hạ một cái. Hẩn hiểu ý, lập tức lui xuống tìm Bạc Hề Li.

Tĩnh Nhi nào chịu, khăng khăng lắc đầu. Nằng biết phụ hoàng ở lại để che giấu tai mắt người ngoài, giúp nằng thuận lợi hồi kinh, nhưng nằng sao có thể nhẫn tâm để phụ hoàng vì mình mà mạo hiểm?

Bạc Hề Li nghe tin liền tới, đúng lúc nghe phụ tử bọn họ tranh chấp không ngừng. Hẩn không màng lễ nghĩa, chỉ nói: "Hoàng Thượng còn không rõ sao? Đông Việt tung tin ngài bị ám sát, đám chư hầu mặc kệ ngài có chết hay chưa, nhưng ở địa giới của bọn họ, ngài đã băng hà!" Nếu không để bọn họ nhìn thấy Tĩnh Nhi, bọn họ đương nhiên có thể nói nằng đã chết! Cái gì gọi là mưu loạn, không phải là thời điểm này sao? Thử những người đó nói chẳng qua là một cái cớ.

Tĩnh Nhi ngăn ra, lúc về không thấy Bạc Hề Li, nằng còn tưởng hẩn làm phản rồi, nhưng không ngờ...

"Phụ hoàng..."

"Lui xuống thay xiêm y, sau đó lập tức trở về."

Tồn Toàn thấy vậy, vội kéo Tĩnh Nhi đứng dậy, khuyên: "Hoàng Thượng đi thay y phục trước đi rồi nói."

Nhìn Tĩnh Nhi ra ngoài, sắc mặt Thiếu Huyền vẫn không tốt lên được. Bạc Hề Li thấp giọng: "Chỉ cần Hoàng Thượng hồi kinh, lời đồn kia sẽ tự động dập tắt, ngài không cần lo lắng như vậy."

Thiếu Huyền nhấp môi, xoay người: "Li Nhi, con phải tinh binh đi theo hộ tống nó."

"Vâng." Bạc Hề Li nhận lệnh lui ra.

Tô Hạ thấy Thái Thượng Hoàng chậm rãi ngồi xuống, hẩn vội tiến lên rót trà, nhỏ giọng: "Nếu không phải năm đó chủ tử nhân từ, đám con cháu của Tương Hoàn Vương sao có thể có ngày hôm nay?" Hiện tại đám hài tử nhỏ tuổi năm đó đã mọc đủ cánh, thời gian gần đây âm thầm chiêu binh mãi mã, chờ cơ hội vùng dậy.

Thiếu Huyền cúi đầu uống một ngụm trà, lại cười chua xót. Y vạn phần không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn, nếu cho y thêm một cơ hội, y vẫn sẽ không ra tay đuổi cùng giết tận gia quyến của đại ca. Hiện tại con cháu huynh ấy có động tĩnh, vọng tưởng mưu phản, nhưng bên phía Trường Tuyền Vương và Tự Ninh Vương vẫn không có khác thường, bọn họ chẳng lẽ đang im lặng quan sát sao?

Tĩnh Nhi thay xong y phục, Bạc Hề Li liền tiến vào, nói tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ nằng hạ lệnh hồi kinh.

"Trẫm không đi, trẫm sẽ cùng các tướng sĩ cùng tiến cùng lui!"

Thấy nằng xanh mặt, Bạc Hề Li nhíu mày khuyên: "Lời này của Hoàng Thượng chỉ là tùy hứng mà nói. Cách nơi này hai mươi dặm là địa giới của Tương Quốc, một khi bọn họ khởi binh, chúng ta khó chắc chắn nhóm Vương gia khác sẽ không tham chiến. Trận nội chiến này một khi nổ ra nhất định sẽ gây

tổn thất nghiêm trọng. Chỉ có ngài trở về kinh, bọn họ mới không dám động thủ."

Lời hần nói quả thật rất có lý, nhưng Tĩnh Nhi vẫn quyết không nhân nhượng: "Nói ra thì dễ, năm đó Trương Hoàn Vương mưu loạn, đền tội dưới kiếm của phụ hoàng, con cháu của hần sớm đã có dã tâm. Hiện tại, một khi có cơ hội bọn chúng chắc chắn sẽ không buông tha phụ hoàng. Còn cả thế tử người, nếu bọn chúng biết người đứng bên này còn không muốn lột da người sao?"

Bạc Hề Li biết nàng đang nhắc tới chuyện Trương Hoàn Vương mưu phản, khi đó phụ vương mình cũng từng theo phe bên kia, cho nên sắc mặt lập tức trở nên khó coi, một câu cũng không đáp trả được.

Tĩnh Nhi lạnh giọng: "Người lui xuống sắp xếp, để phụ hoàng hồi kinh trước, trầm ở lại!"

"Hoàng Thượng..."

"Lui xuống!" Đáy mắt Tĩnh Nhi hiện lên lửa giận, thiên hạ thái bình đã nhiều năm, cho nên đám người đó không chịu tiếp tục an phận sao? Phụ hoàng tận tình tận nghĩa với huyết mạch của Trương Hoàn Vương, nếu bọn họ đã không muốn vậy, vậy đừng trách nàng không khách khí! Giết một người răn trăm người, đúng lúc cho đám vương gia ở nơi khác nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Cảnh xuân lộ ngay trước mắt

Nghe nói Tĩnh Nhi bình an trở về, trái tim Tô Doanh đang treo lơ lửng mới thoảng nơi lỏng. Giờ phút này lại biết Tĩnh Nhi không chịu giết mình, hần kinh ngạc mà khuyên: "Sao Hoàng Thượng có thể ở đây?"

Tĩnh Nhi liếc hần, bệnh tình trả lời: "Chuyện này người không cần nói thêm, lát nữa, người cũng theo phụ hoàng hồi kinh đi." Tô Doanh còn định mở miệng lại bị Tĩnh Nhi cắt ngang, "Kêu người trở về là có chuyện để người làm, tình hình bên này thế nào người biết rõ nhất, lúc trở về phải nói với Thừa tướng thế nào trăm tin người biết, không cần trăm phải nói lại. Tất cả sự vụ trong kinh còn phải làm phiền Tô gia các người và Mạnh tướng quân."

Sắc mặt Tô Doanh thay đổi: "Hoàng Thượng, vì thần sợ hãi."

Tĩnh Nhi cười nhạt, tiến lên nói nhỏ với hần mấy câu, mới nói: "Có gì mà sợ, cứ trở về là được."

"Hoàng Thượng..."

"Không cần nói nữa, lúc đi nhớ mang theo Ninh Nhi." Nàng cẩn thận dặn dò, còn bản thân kiên quyết ở lại, đám con cháu của đại bá nàng sớm đã không vừa mắt rồi.

Mạnh Ninh thấy Tô Doanh từ bên trong đi ra sắc mặt vô cùng khó coi, nàng nhìn không được mà chạy lên hỏi: "Hoàng Thượng nói gì?"

Tô Doanh thở dài, quay đầu nhìn doanh tướng, thấp giọng: "Chỉ hận ta không thể cầm kiếm ra sau trường." Nếu không Hoàng Thượng mới không để hần ở lại, bởi vì hần ở lại sẽ khiến Hoàng Thượng phân tâm.

Mạnh Ninh cũng là người thông minh, nghe hần nói vậy trong lòng cũng rõ vài phần. Nàng vội đuổi theo, cắn răng: "Hoàng Thượng muốn người hồi kinh?"

Tô Doanh tự giễu: "Còn cả người nữa."

"Ta?" Mạnh Ninh kinh ngạc, ngay cả trái tim cũng nhảy dựng lên.

Nàng muốn lắc đầu, lại nghe Tô Doanh nói: "Ta cũng không muốn trở về trước, nhưng Hoàng Thượng nói chuyện trong kinh còn cần hai nhà Tô Mạnh hỗ trợ."

Những lời này khiến Mạnh Ninh không biết phải tiếp tục thế nào.

Nàng thấy Tô Doanh đi về phía trước, lẩm bẩm gọi: "Tô đại nhân..."

Hần không quay đầu, chỉ nhẹ giọng: "Nếu muốn tốt cho Hoàng Thượng thì hãy giúp ngài ấy ổn định triều cương."

Hai người đang nói chuyện, đúng lúc thấy Bạc Hề Li vội vàng đi vào doanh trước của Hoàng Thượng.

Tĩnh Nhi vừa ngồi xuống thì Bạc Hề Li tiến vào trình tin tức: "Trương quốc có thư."

Bên trên viết rõ "Thái Thượng Hoàng thân khải", Tĩnh Nhi nhận lấy, mở phong thư ra, cười lạnh: "Bọn họ đúng là chờ không được."

Bạc Hề Li chưa từng nhìn nội dung bên trong, nhưng nghe Tĩnh Nhi nói thế, hần liền đáp: "Bọn họ muốn Thái Thượng Hoàng lập trữ sao?" Không cần xem phong thư viết gì, hần cũng đoán được.

Tĩnh Nhi nhìn hần bằng con mắt khen ngợi, chẳng trách phụ hoàng lại coi trọng hần, thế tử Hiến quốc này thật sự rất thông minh. Trong thư bọn họ nói muốn phụ hoàng hồi kinh lập trữ, như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao? Chẳng qua là muốn bức vua thoái vị!

Lập trữ? Lập ai? Người Tương quốc bọn họ?

Tĩnh Nhi xé nát phong thư vừa rồi, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Việc này phụ hoàng đã biết chưa?"

"Tin tức vừa tới liền truyền cho Hoàng Thượng."

Tĩnh Nhi "Ừ" một tiếng, người nàng tín nhiệm đều đã đuổi đi, hiện tại người bên cạnh chỉ còn Bạc Hề Li! Ngồi xuống lần nữa, Tĩnh Nhi đột nhiên hỏi: "Trẫm có thể tin người không?"

Bạc Hề Li thông dong ngược mắt nhìn nàng, từ lần đầu gặp nhau ở kinh thành, vị thiên tử thiếu niên này đã nghi ngờ hần, hiện giờ nàng lại đột nhiên hỏi vấn đề này. Bạc Hề Li cười cười, cúi đầu đáp: "Vậy phải xem ở Hoàng Thượng." Từ ngày rời khỏi Hiến quốc, Bạc Hề Li này càng thành thực đối đáp.

Tĩnh Nhi không khỏi bật cười: "Trẫm lại muốn nhìn một chút dã tâm của ngươi!"

Nếu hần có dã tâm, vậy chắc chắn sẽ không để bọn người Tương quốc được như ý nguyện.

Thần sắc Bạc Hề Li vẫn như cũ, chỉ chấp tay: "Thần cáo lui trước."

Tĩnh Nhi nhìn hần ra ngoài, khóe miệng cong lên ý cười, xem ra Lục bá đã nuôi ra đứa con không tồi!

.....

Thiếu Huyền đương nhiên không muốn rời đi, nhưng Tĩnh Nhi lại âm thầm mưu tính, chờ ý nhận ra thì bản thân sớm đã bị thiết kế rời khỏi quân doanh. Tĩnh Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Buổi trưa, thị vệ tới báo, nói phía trước mười dặm sớm đã có người canh giữ. Không cần hỏi cũng biết bọn họ là người Tương quốc, xem ra đám người này thật sự muốn buộc Thái Thượng Hoàng lập trữ mới cho đi.

Chẳng qua Tĩnh Nhi đang ở quân doanh, đám người đó đương nhiên còn cho rằng Thái Thượng Hoàng chưa rời khỏi, việc này phân tán được lực chú ý của khá nhiều người.

Chạng vạng lại có người tới báo, nói Tương quốc phái người mời Thái Thượng Hoàng đi giá tới Tương quốc.

Tĩnh Nhi đưa mắt nhìn Bạc Hề Li, hai người nhìn nhau cười, xem ra bên đó đúng là không thể ngồi chờ.

"Hoàng Thượng định làm gì?"

Tĩnh Nhi cười nói: "Trẫm không phải kẻ ngốc, nếu đi chẳng phải tự mình chui đầu vào lưới sao? Bọn họ có thể tốt bụng để trẫm mang binh tướng tiến vào Tương quốc bỏ trống hả?"

Nghĩ nghĩ, Bạc Hề Li liền trả lời: "Nhưng nếu ngài xuất binh, chỉ sợ những vương gia khác sẽ ngồi không được."

Tĩnh Nhi thu lại ý cười, chuyện nàng lo lắng không phải vấn đề này sao? Xem ra đám người Tương quốc cũng đoán được nàng không dám tùy tiện động thủ. Kỳ thật việc này chỉ là thứ yếu, hiện tại Tĩnh Nhi là đang lo bên phía Yên Khương. Yên Khương Vương mưu kế sâu xa, nhất định không cam lòng để mọi việc trôi qua như vậy. Ông ta còn đang ngồi trong chỗ tối, chờ cơ hội xuất binh.

Càng nghĩ càng bức mình, Tĩnh Nhi hít vào một hơi thật sâu, phát tay nói: "Ra ngoài chuyển cáo với người đó, nói Thái Thượng Hoàng đang cảm thấy khó xử, hai nhi tử của Tương Hoàn Vương - Lâm Vương và Dụ Vương đều vô cùng ưu tú, không biết phải lập ai làm trữ quân mới tốt."

Người đi truyền lời nhanh chóng trở về, nói Thái Thượng Hoàng không cần châm ngòi ly gián, Lâm Vương và Dụ Vương huynh đệ tình thâm, đương nhiên sẽ không so đo việc này.

Sắc mặt Bạc Hề Li vô cùng khó coi, nhưng Tĩnh Nhi lại bật cười thành tiếng: "Quả thật là huynh đệ tình thâm, trẫm thật muốn xem bọn họ có thật sự thân thiết vậy không!"

Tôn Toàn tiến lên pha trà, Bạc Hề Li không rảnh mà uống, chỉ nhíu mày hỏi: "Vậy Hoàng Thượng định làm gì?"

Tĩnh Nhi nhàn nhã uống một ngụm trà, nhẹ giọng: "Chờ."

Chờ?

Bạc Hề Li càng nghe càng khó hiểu, nhưng nhìn thần sắc của Tĩnh Nhi hẳn không tiện hỏi nhiều.

Chiến sự vừa dừng, bọn họ không hành động cũng đúng lúc để binh lính có cơ hội nghỉ ngơi. Mỗi lúc nhàn rỗi, Tĩnh Nhi sẽ đích thân ra ngoài hỏi thăm tướng sĩ, quân tâm như thế cũng càng được củng cố.

Bên phía Trương quốc lâu lâu phái người tới giục, nhưng Tĩnh Nhi lại vô cùng thảnh thơi, nói việc này không vội. Bạc Hề Li càng lúc càng không hiểu nàng, chờ đợi như vậy có tác dụng gì sao? Bình nãi trong tay Hoàng Thượng hiện tại đều ở đây, đối phó với một Trương quốc không hề khó khăn, nàng chẳng qua là sợ Tây Lương sẽ nổi loạn. Cho dù Thái Thượng Hoàng có trở về kinh thành thì cấm quân cũng không thể tùy tiện sử dụng, nếu không một khi Dinh Kinh mở rộng cửa lớn, bất cứ ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

"Hoàng Thượng, trời đã khuya, bên ngoài nhiều muỗi, ngài mau vào trong nghỉ ngơi đi." Tôn Toàn cầm cây quạt nhỏ đứng bên cạnh, thấp giọng khuyên.

Tĩnh Nhi ngửa đầu, bỗng nhiên cảm thán: "Trời đêm hôm nay thật đẹp."

Mùa hè, bầu trời đầy sao lấp lánh như trời đêm ở thảo nguyên khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Tôn Toàn thấy nàng không có ý định trở về, chỉ đành cùng ngồi xuống.

"Trăm trở về đã bảy tám ngày rồi đúng không?"

"... Vâng, sao Hoàng Thượng lại nhắc tới việc này?"

Phía sau không có câu trả lời.

Tĩnh Nhi thu hồi ánh mắt, chậm rãi cúi đầu nhìn cỏ xanh trong tay. Tây Lương và Đông Việt sớm đã ngưng chiến, người bên đó chắc cũng đã khai hoàn về triều rồi đúng không? Thương thế của Hoàn Nhan Vũ không biết đã tốt hơn chưa? Lúc rời đi, nàng thậm chí còn không kịp nhìn hắn.

Trương lai...

Trương lai sợ là không có cơ hội gặp lại.

Tĩnh Nhi bất giác cười, trong đầu lại nhớ tới câu hắn nói "Chỉ cần ngươi yêu cầu, ta sẽ giúp ngươi" thì nụ cười liền tan đi, nội tâm đau xót.

A...

Nặng nề thở dài.

Tôn Toàn cẩn thận hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại thở dài?" Biết nàng phiền lòng, mấy ngày nay Tôn Toàn hầu hạ càng thêm cẩn thận.

Tĩnh Nhi chỉ cười nói: "Không có gì, chỉ là trăm nhớ hai nha đầu Trương Tầm và Liên Vũ kia." Những ngày đó thật tốt, mỗi khi rảnh rỗi sẽ được chơi đùa với hai nha đầu, tâm trạng không hề chất chứa nhiều phiền muộn như lúc này.

Càng nghĩ, nàng không khỏi cảm thấy bi ai.

Tôn Toàn không suy nghĩ phức tạp như vậy, nghe nàng nói thế, hắn vội trấn an: "Hoàng Thượng yên tâm, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng hồi cung thôi. Hai nha đầu đó nhất định cũng rất nhớ Hoàng Thượng, còn chờ Hoàng Thượng trở về thưởng thức điểm tâm bọn họ làm nữa."

Thấy Hoàng Thượng bật cười, Tôn Toàn mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi cầm cây quạt đuổi muỗi giúp nàng.

Qua ba ngày, Bạc Hề Li phụng mệnh tới doanh trướng của Hoàng Thượng, đúng lúc thấy thị vệ từ bên trong vội vàng đi ra. Hắn cả kinh, bước chân càng nhanh hơn.

Đi vào, Bạc Hề Li thấy Tĩnh Nhi đang ngồi, trong tay cầm một tờ giấy, hẳn là bỏ câu đưa thư.

"Hoàng Thượng, có tin gì sao?" Bạc Hề Li vừa tiến lên liền hỏi.

Tĩnh Nhi hoàn hồn, đáy mắt ẩn ẩn ý cười: "Truyền lệnh xuống, nhờ trại."

"Hoàng Thượng..."

Tĩnh Nhi tiếp lời: "Cùng trăm tới Trương quốc mời mấy đứa con trai của đại bá vào kinh uống trà."

Một câu không chút gọn sóng của nàng khiến Bạc Hề Li khiếp sợ. Thấy Tĩnh Nhi đứng dậy ra ngoài, hắn vội đuổi theo, hỏi: "Hoàng Thượng cho rằng chúng ta có thể dễ dàng bắt bọn họ sao?"

Tĩnh Nhi liếc xéo, đưa phong thư trong tay cho hắn: "Nếu không có định liệu trước, trăm sao có thể bước chân vào địa giới Trương quốc hả?"

Bạc Hề Li cẩn thận đọc tờ giấy, lúc này hắn mới giật mình nhìn thiếu niên trước mặt. Hắn không ngờ đây là tin truyền từ Đĩnh Kinh! Ngày đó Hoàng Thượng khẳng khái muốn Thái Thượng Hoàng hồi kinh trước, hắn chỉ nghĩ Hoàng Thượng lo cho an nguy của Thái Thượng Hoàng, thật không ngờ bên trong lại có một tầng tính toán như vậy.

Bọn họ ở đây mấy ngày, người của Đĩnh Kinh sớm đã bí mật lên vào đất phong của các vị vương gia, "mời" các vị vương phi và thế tử tới Đĩnh Kinh "làm khách". Hiện tại phát binh tới Tương quốc, bọn họ còn sợ nhóm vương gia kia không chịu ngồi yên sao?

Bạc Hề Li không khỏi bội phục, nhưng trong lòng lại thầm cười khở. Nàng rút cuộc vẫn không tin hắn, sự tình như vậy trước sau chưa từng nói với hắn một lời.

.....

Quả nhiên như dự tính của Tĩnh Nhi, người của nàng đánh thẳng vào địa giới của Tương quốc, đám vương gia ở nơi khác không có hành động.

Bạc Hề Li ngồi trên ngựa đi cạnh Tĩnh Nhi, cười nói: "Hoàng Thượng liệu sự như thần, thần thật sự bội phục."

Tĩnh Nhi ghé mắt nhìn hắn, khẽ cười: "Trẫm chẳng qua là cảm thấy thế tử ở kinh nhàm chán nên muốn tìm mấy cưỡi đánh cờ với thế tử mà thôi. Đương nhiên, nếu ngươi không thích cũng có thể không tới tìm bọn họ."

"Thần đa tạ hậu ái của Hoàng Thượng."

Hai người đang tán gẫu thì thấy Tôn Toàn tiến lại, thấp giọng nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Lâm Vương đã bị bắt, Dụ Vương sớm nghe tin nên bỏ trốn rồi!"

"Cái gì?" Tĩnh Nhi nhíu mày, chuyện này nàng cũng không mấy kinh ngạc, chỉ nhàn nhạt nói, "Còn chờ gì nữa? Đuổi theo cho trẫm!"

Bạc Hề Li tiếp lời: "Không bằng để thần tự đi?"

Tĩnh Nhi rũ mi mắt cười, đáy mắt tựa hồ lóe lên tia sáng: "Việc này không cần, thế tử vẫn là theo trẫm tới gặp vị đường huynh kia của chúng ta một lần đi." Bọn họ tuy là thân thích nhưng trước nay chưa từng gặp mặt.

Thời điểm bị áp giải tới, đáy mắt Lâm Vương chứa đầy lệ khí, ý chỉ tựa hồ chưa bị tiêu diệt, thấy Tĩnh Nhi cũng không chịu quỳ xuống hành lễ. Tôn Toàn quát một tiếng cũng không thấy hắn cử động, vốn định sai người tiến lên đè xuống thì nghe Hoàng đế mở miệng: "Hắn không nhận ra trẫm." Hiện tại, Tĩnh Nhi không mặc long bào.

Một từ "Trẫm" khiến Lâm Vương cả kinh, nhưng rất nhanh hắn đã hoàn hồn, cười nói: "Hoàng Thượng quả nhiên còn sống."

"To gan!"

Bạc Hề Li hét một lớn lại khiến Lâm Vương cười ha ha, hắn liếc nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt, nói: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là con trai của Lục thúc! Lục thúc không có tiền đồ, tới đưa con trai là ngươi cũng không có tiền đồ sao? Từ khi nào thì ngươi cùng một phe với bọn họ vậy hả? Hôm nay còn từ đất phong xa xôi chạy tới đây sao?"

Tĩnh Nhi nhíu mày nhưng không phải vì chuyện Lâm Vương bất kính. Cánh tay cầm cương ngựa bất giác buộc chặt, Lâm Vương thông dong nói chuyện như thế khiến nàng cảm thấy bất an. Nàng hít vào một hơi, lặng lẽ nhìn người bên cạnh, vẫn ôn nhu cười: "Đó không phải là vì nhìn trúng địa giới Tương quốc, muốn chiếm làm của riêng sao?"

Mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Duy chỉ có một mình Lâm Vương vẫn tiếp tục cười: "Hoàng Thượng nghĩ mình tính kế ổn thỏa hết sao? Ngài cứ chờ đi."

"Trẫm sẽ giết ngươi trước."

"Vậy cũng không ngăn được đại ca ta dẫn người trở về."

"Hắn không có binh mã."

"Nhưng Yên Khương có."

Tĩnh Nhi im lặng, trong đầu lại nghĩ tới Yên Khương Vương như hồ rình mồi kia.

Bạc Hề Li tựa như không tin, bất giác mở miệng: "Yên Khương không có lý do xuất binh."

Lời tuy nói vậy nhưng nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, hắn ảm ảm cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

Biểu cảm của Lâm Vương vẫn vô cùng tự nhiên, Tĩnh Nhi thầm suy nghĩ, rốt cuộc là tính thiếu bước nào...

Tôn Toàn thấy vậy liền sai người áp giải Lâm Vương xuống trước. Bạc Hề Li đột nhiên nhảy xuống ngựa, ngăn cản: "Các ngươi có thể dẫn người Yên Khương vào Tây Lương sao? Ngươi cho rằng binh mã Yên Khương có thể mượn được?"

Lâm Vương đưa mắt nhìn Tĩnh Nhi, nói: "Thì sao? Vẫn tốt hơn là đem giang sơn giao cho một kẻ oán vị!"

Sắc mặt Bạc Hề Li thay đổi: "Lôi xuống."

Trong đầu lướt qua vô vàn hình ảnh, Tĩnh Nhi hoàn hồn, lập tức quay đầu ngựa, trầm giọng: "Phải người trở về phòng thủ."

Sắc mặt Tôn Toàn cũng trầm xuống: "Hoàng Thượng, Lâm Vương có lẽ chỉ bịa đặt sự tình."

Nhưng Trong lòng Tĩnh Nhi rõ, đây không phải bịa đặt, bởi vì Yên Khương Vương cũng có dã tâm này, ông ta sẽ nhân cơ hội mà diệt trừ Tây Lương! Tên Lâm Vương ngu xuẩn này còn ở đó đắc ý, không biết bản thân dẫn sói vào nhà sao?

Quả nhiên, ban đêm, tin tức Yên Khương vượt biên truyền tới.

Lý do là vì Hoàng đế Tây Lương bôi nhọ Lệ Thực công chúa, khiến công chúa bị Hoàn Nhan Vũ giam lỏng.

Tĩnh Nhi cười rộ lên, quả nhiên muốn ghép tội thì không thiếu lý do. Nếu thật sự là vậy, Yên Khương Vương sao không tới Đông Việt nói lý lẽ trước, ngược lại còn điều quân đánh Tây Lương hả? Ông ta chẳng qua là thấy Tây Lương vừa giao chiến với Đông Việt, giờ phút này còn phải bình định nội loạn, thừa dịp mà ngư ông đắc lợi đấy mà!

Tâm tư của Yên Khương Vương quả nhiên sắc bén, Tĩnh Nhi ban đầu chỉ nghĩ ông ta nhìn chằm chằm vào chiến sự của Tây Lương và Đông Việt, không ngờ lại đang tìm lý do gây chiến với Tây Lương! Nàng tự mình tới Đông Việt cứu Hoàn Nhan Vũ, cuối cùng lại làm hỏng đại sự!

Nhưng nàng hối hận sao?

Lòng bàn tay chậm rãi vuốt chuôi kiếm, đáy mắt không hề lộ ra nửa phần hối hận.

Nếu cho nàng thêm một cơ hội, nàng vẫn sẽ lựa chọn cứu Hoàn Nhan Vũ.

"Nghênh chiến."

Chỉ hai chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến nhân tâm sinh ra kính sợ.

Hiện tại, trước mắt có binh lính Trương quốc ra sức chống cự, sau có người Yên Khương tập kích, nàng quả thật phải hai mặt đối địch.

Các vị tướng quân đều ra sức chỉ huy chiến sự, không ai lộ vẻ sợ hãi.

Tĩnh Nhi cẩn thận rút trường kiếm ra, thấp giọng: "Giờ phút này nếu thế tử muốn quay đầu, sợ là không kịp nữa rồi." Lời tuy thoải mái nói ra nhưng trường kiếm trong tay đã bị nắm chặt."

Bạc Hề Li không quay đầu, chỉ đáp: "Gia giáo nhà thần cực kỳ nghiêm khắc, nào có đạo lý chưa ra trận đã quay đầu. Giá..." Hai chân kẹp chặt bụng ngựa, xông thẳng lên trước.

Khi đó lúc Trương Hoàn Vương mưu loạn, mặc dù Hiện Vũ Vương không trợ giúp Trương Hoàn Vương đoạt vị, nhưng cũng không xoay theo chiều gió giúp Tấn Huyền Vương, cũng chính là Thái Thượng Hoàng hiện tại. Xem ra Bạc Hề Li này cũng giống phụ thân của hắn.

Tĩnh Nhi nhìn tấm lưng đó mà thô phào nhẹ nhõm, vừa rồi nếu hắn thật sự thay đổi tâm tư, nàng chắc chắn sẽ một kiếm giết hắn. Nhưng hiện giờ xem ra, phụ hoàng coi trọng Bạc Hề Li, chắc chắn là có đạo lý.

Tĩnh Nhi nhin không được mà cười, nàng nghi hắn khinh hắn, nhưng hôm nay mới biết hắn là người đồng hành với nàng.

Trận chiến này đánh suốt hai ngày, binh lính Tây Lương rốt cuộc cũng không thể tiếp tục duy trì.

Một kiếm đâm tới, máu tanh bắn ra dính đầy gương mặt.

Nhưng nếu bại cho Yên Khương, Tây Lương và phụ hoàng phải làm sao đây?

Tĩnh Nhi ra sức rút kiếm ra khỏi bụng quân địch, giục ngựa tiến lên. Tôn Toàn theo sát, kêu to: "Hoàng Thượng, để người hộ tống ngài rồi đi trước đi!"

Nhưng Hoàng Thượng căn bản không nghe hắn nói, còn tiếp tục phóng lên, tự mình giết địch!

Tuy rằng có Hoàng đế ra trận, sĩ khí tăng cao nhưng rốt cuộc cũng không thể thắng được binh hùng tướng mạnh của đối phương, hai mặt rơi vào quần cảnh.

Tĩnh Nhi biết, nàng có thể rời đi, nhưng đi rồi thì thế nào? Hôm nay có thể mất vài trăm dặm biên cương, ngày mai nói không chừng binh lính Yên Khương sẽ công tiến Dĩnh Kinh! Chẳng lẽ nàng phải làm một vị đế vương mất nước sao?

Hai chân kẹp bụng ngựa mỗi lúc một siết chặt, nàng bất chấp vết thương lớn nhỏ trên người, liều mạng xông lên.

Ở nơi xa, mặt trời đã sắp lặn xuống núi.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa đình tai nhức óc truyền tới, Tĩnh Nhi nhú mày nhìn lại, dưới ánh chiều tà, một đoàn quân giẫm đạp khói bụi xông tới.

Ngon cò tung bay, dưới ánh nắng cuối ngày của mặt trời đặc biệt rõ ràng.

Tôn Toàn cả kinh: "Cò của Đông Việt!" Sắc mặt hần trắng bệch, Yên Khương xuất binh tấn công Yên Khương, chẳng lẽ người Đông Việt cũng không chịu ngồi yên sao?

Hần không màng tất cả xông lên, cầu xin: "Hoàng Thượng, nếu không đi sẽ không kịp! Hoàng Thượng, giữ được rừng xanh còn sợ gì không có củi đốt!"

Tĩnh Nhi ngơ ngác nhìn, mặc kệ thái giám có la hét thế nào cũng bỏ ngoài tai.

Người Đông Việt xông tới, chém giết binh lính Yên Khương.

Có một đội nhân mã khác xông tới, ngay sau đó, nàng thấy một đội nhỏ cũng xông qua, tiếng vó ngựa che trời lấp đất bao vây nàng.

Nàng thấy hần cười ngựa chạy tới.

Tĩnh Nhi khẽ cười, đầy mặt có chút ướt át. Nàng còn tưởng hần trở về rồi, nàng còn tưởng lúc này đây bản thân phải đối diện với mọi thứ một mình.

Hần nhìn nàng, đầy mắt sinh ra lo lắng, giọng giọng kêu: "Tiểu tử thú, cẩn thận!"

Khắp nơi đều là tiếng vó ngựa hỗn loạn, Tĩnh Nhi chỉ thấy Hoàn Nhan Vũ đang nói chuyện, nhưng không biết hần đang nói gì. Nàng thấy hần giờ tay, phóng trường kiếm về hướng của mình....

"Hoàng Thượng!" Tôn Toàn cả kinh, hần muốn phóng qua ngăn cản, nhưng tất cả đều không kịp nữa rồi.

Trường kiếm bay qua bả vai Tĩnh Nhi, phía sau liền truyền tới tiếng rên la của một người. Nàng cả kinh, lúc quay đầu chỉ cảm thấy trận lệ phong từ phía sau lướt tới, tiếp đến là con đau ập vào. Trường kiếm phía sau rơi xuống lưng ngựa, con ngựa hí vang một tiếng, trong khoảnh khắc hất ngã Tĩnh Nhi từ bên trên xuống. Lại nhìn trước ngực tên lính Yên khương kia, đó là trường kiếm mà Hoàn Nhan Vũ phóng tới.

"Tiểu tử thú!" Hoàn Nhan Vũ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đuổi tay bắt lấy Tĩnh Nhi.

Hần ôm nàng, cả lòng bàn tay dính đầy máu tươi, trái tim bất giác đau đớn: "Nghĩ gì thế hả? Ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?" Trên chiến trường, nàng còn thất thần được sao?

Hần tới đây không phải để tận mắt thấy nàng chết!

Kỳ thật vết thương sau lưng Tĩnh Nhi không sâu, chẳng qua là xệt nhẹ qua thôi. Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn hần, thấy sắc mặt hần tái nhợt, sợ thương tích còn chưa khỏi nên cuống quýt bỏ dậy. Lại không ngờ, băng gạc trước ngực đột nhiên rơi xuống, Tĩnh Nhi không ngờ nhất kiếm kia lúc chém qua y phục của nàng cũng chém luôn băng gạc che lấy thân hình nữ tử!

Hoàn Nhan Vũ thấy nàng vội vàng bỏ dậy còn tưởng nàng muốn bỏ trốn, giờ phút này hần không màng gì cả, chỉ đuổi tay nắm lấy y phục trước ngực của nàng.

Trước ngực Tĩnh Nhi không còn gì nữa, đầu óc cũng một mảng trống không.

"Tiểu tử..." Tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Hoàn Nhan Vũ vốn tiêu tán trong gió, nhưng đầy mắt từ lo lắng đột nhiên biến thành khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Nha đầu thú, trả nợ đi!

Y phục bị Hoàn Nhan Vũ nắm chặt trong tay, trước ngực trống rỗng, Tĩnh Nhi cảm tức trong lòng. Lúc này nàng mới hoàn hồn, những việc khác không còn thời gian để suy nghĩ, cả người lập tức nhào tới ôm Hoàn Nhan Vũ.

Nếu để các tướng sĩ phát hiện Hoàng đế Tây Lương là nữ tử, lòng quân chắc chắn đại loạn!

Nhìn nàng đột nhiên nhào tới, cả người Hoàn Nhan Vũ không khỏi đau nhói. Đầu óc trống không, hần như người mất hồn đưa hai tay giang ra.

Đao kiếm xung quanh dù chém loạn xạ cũng trở nên mơ hồ.

Từ Nhất Thịnh sợ hãi kêu lên một tiếng "Hoàng Thượng", hắn thấy Hoàn Nhan Vũ nằm trên mặt đất, trong lòng thầm lo đã xảy ra đại sự, nhất thời lại không qua được, chỉ biết kêu to. Hoàng Thượng khẳng khái tới đây vì Yên Khương lấy có liên quan tới Đông Việt xuất binh, chuyện này Từ Nhất Thịnh đương nhiên hiểu rõ. Nhưng nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện, vậy hắn có chết ngàn lần cũng không chuộc hết tội!

Một tiếng "Hoàng Thượng" kéo ba hồn bảy vía của Hoàn Nhan Vũ về, dung mạo của người trước mắt cũng theo đó mà rõ ràng. Hắn ôm nàng ngồi dậy, nhanh chóng cởi áo bên ngoài khoác lên người nàng.

Tĩnh Nhi kinh hoàng nhìn hắn, trong lúc vô tình thấy đầy mắt Tôn Toàn mang theo sát ý đứng sau.

"Đừng!"

Tĩnh Nhi dùng sức kéo Hoàn Nhan Vũ qua một bên, một chương của thái giám thiếu chút đã đánh lên người nàng. Tôn Toàn thật sự sợ hãi, hắn không thể tưởng tượng nếu một chương vừa rồi không thu hồi kịp sẽ có kết cục thế nào!

Người xung quanh đều đánh nhau kịch liệt, nhưng lực chú ý của Tôn Toàn từ đầu đến cuối đều ở trên người Tĩnh Nhi. Hắn thấy nàng té ngựa, xiêm y bị Hoàn Nhan Vũ kéo xuống.

Như vậy, Hoàn Nhan Vũ nhất định đã thấy!

Thái giám sốt ruột nói: "Hoàng Thượng, hắn đã biết bí mật này, không thể giữ lại." Đây là việc Thái Thượng Hoàng đã phân phó trước khi để hắn tới hầu hạ Hoàng Thượng, ngoại trừ hắn và hai cung nữ, nếu có kẻ khác biết thân phận của Tĩnh Nhi, mặc kệ là ai, đều giết!

Tuy hôm nay người đó là Hoàng đế Đông Việt, nhưng giờ phút này binh hoang mã loạn, Tôn Toàn cho dù giết hắn cũng không có ai nghi ngờ.

Tĩnh Nhi điều chỉnh áo khoác trên người, cắn răng: "Nếu ngươi dám động tới hắn, trẫm sẽ không tha!"

Tôn Toàn xanh mặt: "Vậy thỉnh Hoàng Thượng ban chết cho nô tài!" Còn người này, hắn không giết không được!

Lại một chương đánh qua, Tĩnh Nhi cả kinh, cắn răng đưa tay tiếp lấy. Tôn Toàn căng mắt nhìn nàng, nghe nàng trầm giọng: "Nô tài to gan, dám động thủ với trẫm sao?"

"Hoàng Thượng..."

"Tôn Toàn, giờ phút này ngươi một hai muốn làm trái ý trẫm sao? Trong lòng trẫm tự biết cân nhắc, muốn giết hắn cũng không tới phiên ngươi ra tay!" Dứt lời, Tĩnh Nhi vút trường kiếm xuống đất.

Tôn Toàn kinh hãi, chỉ đành im lặng đi theo bảo vệ Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng không giết địch, nếu Tôn Toàn còn muốn giết Hoàn Nhan Vũ, vậy ai sẽ bảo vệ Hoàng Thượng?

Hoàn Nhan Vũ ngậy ngốc ngồi dưới đất, Tĩnh Nhi không dám nhìn hắn, chỉ cắn răng nói: "Thất thần làm gì? Còn không đứng dậy chạy trốn đi!"

Hắn ngoác nhìn áo khoác của mình trên người của nàng, lúc này mới có thể cẩn thận cảm nhận thì ra dáng người của nàng nhỏ xinh như vậy. Nghe nàng hung hồn quát mắng, nhưng nghe vào lỗ tai lại trở nên đặc biệt dịu dàng.

Hắn cứ nhìn như vậy, khóe miệng cong lên ý cười.

"Hoàn Nhan Vũ!" Thấy hắn bất động, nàng chỉ có thể kéo hắn đứng lên.

Á...

Hành động chạm tới vết thương trên lưng, đau đớn khiến Tĩnh Nhi rên rỉ.

"Đừng lộn xộn!" Hắn vội đuổi tay ôm lấy nàng. Miệng vết thương sau lưng không ngừng chảy máu, máu tươi biến lớp áo bên ngoài nhuộm một màu đỏ thẫm.

Hoàn Nhan Vũ ôm nàng lùi mấy bước, lúc này trùng hợp Từ Nhất Thịnh đã phá tan trở ngại bên kia, lập tức xuống ngựa chạy qua bên này, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng ổn chứ?"

"Trẫm..." Hoàn Nhan Vũ vừa mở miệng thì thất lưng bị vật cứng chống lại, lạnh giọng tiếp tục, "Tất cả... Đều khỏe mạnh."

Hai người được hộ tống lui ra sau, Hoàn Nhan Vũ cúi đầu nhìn thanh chủy thủ đặt trước eo mình, cười nhạo: "Sợ ta vậy sao?"

Tĩnh Nhi vì đau đớn mà cả khuôn mặt trắng bệch, nhưng cánh tay cầm chủy thủ vẫn dùng sức, cảnh cáo: "Nếu dám nói bậy, hiện tại ta sẽ giết ngươi." Vừa rồi tình thế hỗn loạn, nàng nghĩ hắn có thể kêu Từ Nhất Thịnh tới bảo vệ, nhưng khi Từ Nhất Thịnh thật sự tới, trong lòng nàng lại đột nhiên sợ hãi, cho nên bất giác rút chủy thủ trên người ra.

Đáy mắt Hoàn Nhan Vũ không chút sợ hãi, hần yên lặng nhìn nàng, cười nhạt: "Vừa rồi còn ngăn cản Tôn công công giết ta, ta còn tưởng ngươi đang luyện tiếu." Dứt lời, hần đột nhiên kêu "Nhất Thịnh".

Từ Nhất Thịnh đang ra sức giết địch, giờ phút này nghe Hoàn Nhan Vũ gọi, hần vội quay đầu hỏi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

"Trẫm..."

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, khoe miệng vẫn duy trì ý cười nhưng lực đạo bên dưới lại từ từ đậm tới. Hần chờ một lát, tiếp tục, "Trẫm muốn nói cho ngươi... Ừm..." Thất lung thật sự bị chửi thủ đâm thùng một ít, tiểu tử thái độ định làm thật sao?

"Câm miệng!" Nàng thấp giọng cảnh cáo.

Hần đương nhiên không sợ, nhưng Tĩnh Nhi lại gấp gấp nói: "Ngươi đừng ép ta!"

Hần cười đắc ý, tiếp tục: "Trẫm là muốn nói người biết, sau khi việc thành, Tây Lương bệ hạ sẽ ban thưởng mỹ nhân cho ngươi." Nói xong, hần lập tức nhìn Tĩnh Nhi, cười ha ha.

Bàn tay nắm chủy thủ bất giác run lên, rốt cuộc cũng không dám đâm xuống. Hần lặng lẽ đưa tay qua, Tĩnh Nhi lập tức muốn chạy trốn, hần lại mặt dày nắm tay nàng thật chặt: "Trốn cái gì? Không phải muốn giết ta sao?"

Gương mặt Tĩnh Nhi không chút huyết sắc, cánh tay bị hần nắm lấy không dám gãy dựa, chỉ sợ sơ xuất thật sự đâm vào.

Câu vừa rồi Hoàn Nhan Vũ nói Từ Nhất Thịnh không nghe thấy, nhưng câu trước đó hần lại nghe vô cùng rõ ràng. Hung hần đá người Yên Khương trước mặt lăn xuống đất, hần cắn răng: "Thuộc hạ không cần!" Lần trước Hoàng Thượng ban cho hần nhiều mỹ nhân như vậy, hiện tại còn có kiêu thể ở nhà, hần nào hiềm lạ những thứ này chứ? Hơn nữa hần tới đây là vì Hoàng Thượng, không phải vì Tây Lương.

Hai mắt Hoàn Nhan Vũ nhìn chằm chằm Tĩnh Nhi, lỗ tai lại nghe Từ Nhất Thịnh nói chuyện, hần vẫn ương ngạnh: "Tây Lương bệ hạ đã khách khí sao lại không cần? Vị mỹ nhân kia tên Dao Dao, tuyệt thế khuynh thành!"

Ánh mắt nhìn không chớp khiến sắc mặt Tĩnh Nhi trắng bệch, Hoàn Nhan đột nhiên cảm thấy hà dạ. Tiểu tử thái độ đem cái tên "Dao Dao" kia ra lừa hần, còn khiến hần chịu đủ loại tra tấn, hiện tại mặc kệ Dao Dao là người thế nào, tóm lại cũng không phải người nàng yêu, vậy hần thuận miệng thay nàng tặng cho kẻ khác thì có thể nào? Ban đầu hần còn cho rằng người trong lòng tiểu tử thái độ là Mạnh Ninh, ai ngờ tới cuối cùng cũng không phải. Hần thật muốn nhìn xem, trên mặt tiểu tử thái độ đang mang bao nhiêu cái mặt nạ để lừa gạt hần!

Tĩnh Nhi tức giận tới định mở miệng mắng, nào ngờ Tôn Toàn nhìn thấy liền chạy tới, nói: "Hoàng Thượng trở về xử lý vết thương trước đi, nơi này giao cho Thế tử là được!"

Hiện tại Tĩnh Nhi cũng không rảnh so đo, Hoàn Nhan Vũ liền mỉm cười ôm nàng lui về.

.....

Trận chiến này, Đông Việt dẫn binh tới khiến người Yên Khương Vương trở tay không kịp. Yên Khương Vương sợ là có nghĩ thể nào cũng không ngờ Tây Lương và Đông Việt giao chiến, giờ phút này Đông Việt lại có thể xuất binh tương trợ Tây Lương. Tướng quân dẫn binh thấy tình hình không ổn, chỉ đành hạ lệnh rút lui.

Dụ Vương bị Bạc Hề Li bắt được, cùng Lâm Vương bị giam trong địa lao của Lâm vương phủ.

Quân đội Đông Việt cũng lập tức lui khỏi biên giới Tây Lương vì sợ có người bắt ngờ tập kích.

Quân y từ trong phòng đi ra, nói là trị thương cho Hoàng Thượng nhưng thực chất chỉ nghe Tôn công công miêu tả. Trước giờ ông ta chưa từng chữa trị cho ai như vậy, nhưng người đó là Hoàng Thượng nên cũng không dám nhiều lời.

Tôn Toàn cẩn thận bôi thuốc cho Tĩnh Nhi, vụng về băng bó. Hai nha đầu Trương Tầm và Liên Vũ không có ở đây, Tôn Toàn tuy là thái giám nhưng dù sao cũng có khác biệt, cho nên hần phải bịt mắt để hầu hạ. Động tác trên tay vô cùng mềm nhẹ, hần thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, Hoàng đế Đông Việt..."

"Việc này không cần nói nữa." Tĩnh Nhi chịu đau, "Hôm nay nếu không phải hần trợ giúp Tây Lương, giờ phút này không biết đã xảy ra chuyện gì, há tới phiên ngươi ở đây bàn luận?"

"Nhưng Thái Thượng Hoàng nói..."

"Nói cái gì mà nói, hiện tại trẫm là Hoàng đế! A...." Càng nói càng kích động, nàng đau tới nhú mi.

Tôn Toàn sợ hãi, vội quỳ xuống: "Vâng, nô tài biết sai rồi. Hoàng Thượng bớt giận."

Tĩnh Nhi biết Tôn Toàn vì muốn tốt cho mình, hơn nữa nàng cũng không phải giận hần, nên nói: "Thôi, còn không đứng dậy, ngươi muốn trẫm tự mặc y phục hả?"

"Vâng." Tôn Toàn đứng lên, sờ soạn lấy xiêm y lại.

"Chuyên tâm một chút, nếu làm trĩm đau, trĩm sẽ trừng trị ngươi."

Tôn Toàn đáp lời, hầu hạ nàng thay xiêm y, qua một lúc lâu mới nói: "Hiện tại Hoàng đế Đông Việt đang cùng Thế tử uống trà trong sảnh."

Tĩnh Nhi giật mình, vết thương khi trước không có cảm giác này, giờ phút này chỉ khẽ động một cái liền đau tới thấu xương. Nàng nhú mảy, trong đầu lại nghĩ tới Hoàn Nhan Vũ, cắn răng nói: "Ngươi kêu hần về Đông Việt đi!"

Hiện tại, nửa lá gan nhớ lại chuyện xảy ra trên chiến trường kia Tĩnh Nhi cũng không có. Trong lòng thầm hỏi chính mình, tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Tôn Toàn kinh hãi: "Hoàng Thượng để hần trở về thế sao?"

Trái tim Tĩnh Nhi bắt đầu hoảng loạn: "Hần sẽ không nói bậy?"

"Sao Hoàng Thượng có thể chắc chắn chứ?"

"Trĩm cứ thế mà khẳng định đấy. Đi, nhanh kêu hần về đi!" Tĩnh Nhi đứng lên, cơn đau từ sống lưng khiến nàng hít một ngụm khí lạnh. Đang tức giận lại quên mất bản thân đang bị thương, đáng chết! Nàng cắn răng đỡ trụ giường, quát, "Còn không đi truyền lời."

Thái giám vội nhận lệnh xoay người lao ra, lại quên tháo bịt mắt xuống, "Đùng" một tiếng, cả người đập vào cánh cửa. Hần phải ôm đầu lập tức chạy ra ngoài.

.....

Bạc Hề Li và Hoàn Nhan Vũ ngồi trong sảnh uống trà, hai người hiếm có dịp trò chuyện như vậy. Từ Nhất Thịnh trầm tư đứng một bên, trong đầu còn suy nghĩ tới vị mỹ nhân mà hần nói.

"Đông Việt bề hạ nguyện ý xuất binh tương trợ, quả thật khiến ta kinh ngạc." Bạc Hề Li không chút để ý mà nói, hy vọng có thể nhìn ra suy nghĩ của Hoàng đế Đông Việt.

Hoàn Nhan Vũ vui vẻ mà cười: "Thế tử tựa hồ không được cao hứng?"

Bạc Hề Li nhấp môi, hần sợ vừa tiến sải lang đã nghênh hồ báo vào nhà, lúc này làm sao mà cao hứng được?

Hoàng đế Đông Việt giúp cũng đã giúp, nếu lúc này lại muốn bàn điều kiện với Hoàng Thượng, ngài ấy liệu có đồng ý hay không?

Trong đầu còn đang nghĩ ngợi thì có tiếng bước chân truyền tới, vừa ngẩng đầu liền thấy Tôn công công. Bạc Hề Li buông chén trà xuống, đứng dậy hỏi: "Hoàng Thượng sao rồi?"

Tôn Toàn hành lễ, thờ hồn hèn đáp: "Hồi thế tử, thương thế của Hoàng Thượng không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi."

Nghe vậy, Bạc Hề Li mới buông bỏ gánh nặng trong lòng.

Tôn Toàn lại xoay người nhìn Hoàn Nhan Vũ, nói: "Hoàng Thượng có lời muốn nô tài chuyển cho Đông Việt bề hạ, hiện tại nội loạn Tây Lương đã bình định, Đông Việt cũng không thể một ngày không có vua, cho nên mời bề hạ về nước trước."

Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra, hỏi lại: "Chính miệng nàng nói thế?"

"Vâng." Tôn Toàn gật đầu.

"Đông Việt ta..."

Từ Nhất Thịnh tức giận lên tiếng lại bị Hoàn Nhan Vũ ngăn cản: "Nhất Thịnh, không được vô lễ. Nếu đã thế, vậy trĩm về trước." Nói xong, hần quả thực xoay người ra ngoài.

Bất đắc dĩ, Từ Nhất Thịnh chỉ đành đuổi theo.

Hoàn Nhan Vũ đi được một đoạn lại ngừng, Từ Nhất Thịnh nhìn không được mà mắng: "Hoàng Thượng, Tây Lương thật khinh người quá đáng! Ngài xuất binh giúp bọn họ, bọn họ một câu cảm ơn cũng không nói, còn đối xử như thế với ngài! Sớm biết vậy..."

"Sớm biết vậy thì sao?" Hoàn Nhan Vũ tiếp lời, "Sớm biết vậy, chúng ta để Yên Khương diệt Tây Lương trước, sau đó quay lại đánh Đông Việt hả?"

Một câu làm sắc mặt Từ Nhất Thịnh thay đổi.

Hoàn Nhan Vũ lại bật cười, thấp giọng: "Trĩm biết nàng vì sao không muốn gặp trĩm, biết nàng vì sao lại vội vã đuổi trĩm đi như vậy."

Nàng chột dạ, xấu hổ nên mới không dám gặp hấn.

Từ Nhất Thịnh ngơ ngác hỏi "Vì sao chứ?"

Hoàn Nhan Vũ đương nhiên sẽ không trả lời, hấn chỉ biết, chuyến đi tới Tây Lương lần này rất có giá trị!

"Nhất Thịnh, thì ra trăm vẫn là người bình thường." Hấn vui vẻ nói chuyện, ánh mắt cũng rực rỡ lấp lánh.

Từ Nhất Thịnh không khỏi sùng sốt, đang êm đẹp Hoàng Thượng lại đột nhiên nói gì vậy?

Hoàn Nhan Vũ liếc mắt nhìn hấn, nói: "Trăm bỗng dưng không muốn đi nữa."

"Hoàng Thượng." Từ Nhất Thịnh cắn răng, hấn thật sự rất muốn vì Hoàng Thượng đi đòi công đạo.

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên lên tiếng: "Dao cô nương người còn chưa mang đi, cứ như vậy trở về không phải quá tiện nghi cho nàng sao?"

Sắc mặt Từ Nhất Thịnh tối sầm, vội nói: "Việc này... Người này thuộc hạ không cần, chúng ta vẫn là về nước đi." Nhanh trở về đi, hấn không cần vị Dao cô nương đó!

Đó chẳng qua là một cái cớ, Hoàn Nhan Vũ luyến tiếc không muốn rời đi mới là sự thật. Hấn đuổi tay nắm lấy tay Từ Nhất Thịnh, nói nhỏ: "Hôm nay trăm giết quá nhiều địch, thể lực không chống đỡ nổi, sợ là trở về không được."

Từ Nhất Thịnh kinh ngạc: "Nhưng Hoàng Thượng, ngài... Một kẻ cũng chưa từng giết."

Hấn nhú mày, mắng: "Ngu xuẩn, cứ nói với bọn họ, trăm bệnh nặng chưa lành, đột nhiên cảm thấy không thoải mái!" Tiểu tử thú kia không phải nhện không được một hai muốn đuổi hấn đi sao? Vậy hấn sẽ cho nàng một cái bậc thang, để nàng không giữ hấn không được.

À không.

Hấn phải đổi cách xưng hô, gọi nàng là nha đầu thú.

Nghĩ tới đây, con giận vừa rồi lập tức tiêu tan, thần sắc tràn ngập ý cười.

.....

Tĩnh Nhi lẳng lặng ngồi trong phòng, đáy lòng lại cảm thấy kỳ quái, nàng còn tưởng nghe Tôn toàn truyền lời, Hoàn Nhan Vũ sẽ không muốn đi. Sao giờ phút này một chút động tĩnh cũng không có vậy? Nàng vừa đứng dậy định ra ngoài xem thì có tiếng bước chân vội vàng truyền tới.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tôn Toàn thở hổn hển chạy vào, vội nói: "Hoàng Thượng không xong rồi, Hoàng đế Đông Việt đột nhiên té xỉu!"

"Người nói cái gì?" Sắc mặt Tĩnh Nhi trắng bệch.

Tôn Toàn liền giải thích: "Việc này nô tài không biết, nhưng nghe thị vệ của Hoàng đế Đông Việt nói, lúc trước ngài ấy trọng thương chưa lành nên... Nô tài cũng không biết thật giả thế nào."

"Người hiện tại sao rồi?" Trong lòng Tĩnh Nhi không khỏi khẩn trương, bởi vì nàng là người biết rõ Hoàn Nhan Vũ đang mang thương tích trên người!

"Đã đưa tới sương phòng."

"Vậy sao không kêu quân y nhanh qua đó chẩn trị?" Tĩnh Nhi mắng, lập tức nâng bước ra ngoài. Đáng chết, Hoàn Nhan Vũ hấn không phải là đáng nam nhi sao, sao lại mảnh mai như vậy?

Nhưng trong lòng lại nhin không được mà lo lắng, nàng chỉ hi vọng hấn đừng xảy ra chuyện.

Tôn Toàn vội đuổi theo ra ngoài: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài phải để ý vết thương trên người! Hoàng Thượng, ngài chậm một chút!"

Tĩnh Nhi quay đầu trừng mắt nhìn hấn: "Người tốt nhất là tìm quân y đáng tin cậy cho trăm, nếu không... Người tự hiểu lấy." Nàng chẳng qua là muốn cảnh cáo Tôn Toàn đừng hòng mượn tay quân y hại chết Hoàn Nhan Vũ.

Bạc Hề Li đứng hầu bên ngoài sương phòng, Tĩnh Nhi cùng quân y đi vào, mọi người thấy Từ Nhất Thịnh đứng ngay mép giường, sắc mặt có chút kỳ quái. Hấn nghiêng người để quân y tiến lên chẩn trị, tự mình thối lui vài bước: "Trong phòng không nên quá ồn ào, mời các vị ra ngoài trước." Cuối cùng, hấn bổ sung một câu, "Tây Lương bề hạ xin dừng bước, chủ tử có chuyện muốn nói với ngài."

Tĩnh Nhi không khỏi kinh hãi, lúc này mọi người đều đã lui ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn nam tử đang nằm trên giường. Hai mắt Hoàn Nhan Vũ khép chặt, gương mặt tái nhợt, thoạt nhìn không chút khí sắc.

Quân y bắt mạch, bắt giác nhú mày.

Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, bật thốt lên hỏi: "Sao rồi?"

Quân y đứng dậy nhìn nàng, chần chờ một lát mới nói: "Mạch tượng tuy yếu nhưng đều. Huyết khí tuy không đủ nhưng cũng không nên hôn mê tới tận bây giờ..."

"Ngươi bắt mạch rõ chứ?" Tĩnh Nhi tiến lên một bước.

Sắc mặt quân y thay đổi, lập tức quỳ xuống: "Đương nhiên là rõ."

Tĩnh Nhi cả kinh, lúc ngược mắt đã thấy hấn ngồi xếp bằng cười hì hì nhìn nàng.

Đầu óc nóng lên, nàng thế mà bị hấn gạt!

"Hoàn Nhan Vũ, ngươi..."

Nàng vừa lên tiếng đã thấy hấn dùng khẩu hình nói chuyện, đó rõ ràng là... Nha đầu thú!

"Ngươi... Ngươi..." Tĩnh Nhi giận tới phát run, nàng sao lại tin Hoàn Nhan Vũ sẽ nghe lời mà rời đi chứ? Phần hận đuổi quân y ra ngoài, nàng mới cần răng hỏi, "Ngươi muốn thế nào?"

Hấn không sợ hãi, còn cười: "Nha đầu thú!"

"Ngươi... Không được gọi ta là nha đầu thú!"

"Vi sao lại không? Ngươi rõ ràng là vậy!" Gương mặt đỏ bừng kia thật đáng yêu, bộ dáng chật vật đó thật khiến người ta nhin không được mà yêu thương nàng.

"Ta... Ta không phải!"

"Vậy ta sẽ ra đường lớn Tương quốc kêu, tới Đình Kinh kêu."

"Ngươi... Ngươi rút cuộc muốn thế nào?"

Hấn ngồi thẳng dậy, nhìn nàng, lười biếng đáp: "Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, tiện nghi trên người ta đều bị ngươi chiếm hết, ngươi cho rằng nói một câu "Trở về" thì đuổi được ta sao? Nha đầu thú, trả nợ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Giữ nàng lại

Một câu "Nha đầu thú" phá lệ vang dội, Tĩnh Nhi thiếu chút nữa đã nhin không được mà xông tới che miệng hấn lại. Nhưng vừa động, vết thương trên lưng lại truyền tới cơn đau khiến nàng thanh tỉnh.

Hoàn Nhan Vũ ngược lại không sợ, vẫn chăm chăm nhìn nàng, tâm tình trước nay chưa từng tốt như vậy.

Hấn như tìm lại cảm giác ở cạnh nàng của hai năm trước khi ở biên cương, thật vui vẻ, thật tự tại, chưa từng có quá nhiều sầu lo. Hai mắt căng lớn nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch lại khiến hấn muốn bật cười.

Cái ngày hấn nhận ra bản thân động tâm với Hoàng đế Tây Lương, hấn rất sợ hãi, hiện tại gọi nàng như vậy vẫn còn quá tiện nghi!

Thấy Tĩnh Nhi bất động, Hoàn Nhan Vũ liền nhàn nhạt nói: "Ta thật muốn nhìn xem phụ hoàng ngươi đầu óc như thế nào, Hoàng đế đường đường là nữ tử, vậy mà ông ấy có thể giấu diếm tới lúc này!"

Nghe hấn nhắc tới phụ hoàng, Tĩnh Nhi lạnh lùng đáp trả: "Im miệng, không cho người nói phụ hoàng ta như thế!" Phụ hoàng là người tới phiên hấn bình luận sao!

Hoàn Nhan Vũ không sợ, nhìn nàng tức giận hấn càng hào hứng, hấn biết lúc này cho dù có nói gì nàng đều sẽ thẹn quá hóa giận, tốt nhất là khiến hấn lập tức biến mất khỏi Tây Lương, nhưng hấn đâu dễ dàng từ bỏ.

Nhanh nhẹn chạy xuống giường, Hoàn Nhan Vũ đi vào bước đã tới trước mặt nàng, chớp mũi cơ hồ sắp tựa vào nhau. Tĩnh Nhi giật mình, theo bản năng ngưỡng ra sau thì eo nhỏ lại bị ôm lấy. Hấn đắc ý nói: "Oa, nha đầu thú, lần này chạm vào cảm thụ, eo ngươi quả thật nhược liễu sinh qua! Ai nha!" Hấn

tự vỗ đầu mình một cái, "Người nói xem sao lúc trước ta lại ngốc như vậy, trong lòng còn tin chắc người là một nam tử cơ thấy!"

Lời tuy nói vậy nhưng vì thân phận Hoàng đế của Tĩnh Nhi, hắn không dám suy nghĩ quá phận.

"Buông ra!"

Tĩnh Nhi định giãy dụa thì nghe hắn cười ha hả, tiếp tục: "Đừng lộn xộn, coi chừng vết thương trên người! Người đem chuyện mình thiếu trả hết cho ta, ta sẽ tha cho người."

Tĩnh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi: "Muốn thế nào?"

Hoàn Nhan Vũ càng nghe càng cảm thấy sáng khoái, nhưng hắn bất giác sững ra, sau một lúc lâu trái tim lại như nở hoa: "Vậy người để ta ôm trở về, được không?"

"Không được!"

"Không được cũng phải được!" Hắn ương ngạnh.

Tĩnh Nhi đỏ mặt, định duỗi tay đánh Hoàn Nhan Vũ một chưởng, hắn lại đứng lúc kêu lên: "Đánh đi, đánh chết đi, nếu để còn sống sẽ rất khó chịu."

Động tác trên tay ngừng lại, Tĩnh Nhi đưa hắn một cái, cả người vì quán tính mà lui về sau mấy bước, sống lưng đụng phải cạnh bàn. Quả thật đau tới toàn thân run lên, nằng theo bản năng đưa tay ra phía sau, mồ hôi dọc theo góc cạnh gương mặt chảy xuống.

Hoàn Nhan Vũ lúc này mới phát hiện mình đùa hơi quá, liền bắt cháp từ dưới đất bò dậy, tiến lên: "Nha đầu thú! Miệng vết thương nứt ra rồi!"

Hắn duỗi tay đỡ lại bị nằng hất ra, hung hổ nói: "Đừng chạm vào ta!"

Hoàn Nhan Vũ còn tưởng thương tích trên người sẽ khiến nằng ngoan ngoãn, ai ngờ tính tình của nha đầu thú vẫn giống tiểu tử thú lúc trước, một chút cũng không chịu thua. Hắn đương nhiên không dám tiếp tục lộn xộn, liền đẩy cửa ra ngoài gọi người tới.

Về phòng băng bó lại, quân y dặn tốt nhất phải nằm trên giường nghỉ ngơi.

Tĩnh Nhi cũng không muốn gặp Hoàn Nhan Vũ, lại biết giờ phút này kêu đi hắn sẽ không đồng ý, cho nên lệnh Tôn Toàn đóng cửa để một mình nằm trong phòng. Trên người có thương tích, nằng không thể lập tức lên đường hồi kinh. Nhưng nghĩ tới Hoàn Nhan Vũ, trái tim Tĩnh Nhi lại xao động, nằng muốn hắn đi, hắn đi không phải sẽ được rồi sao, tội gì còn muốn ở lại?

Hắn cứ như vậy xuất hiện trước mắt, nằng sẽ cảm thấy bản thân không thể xa rời người này, vậy về sau nằng phải sống sao đây?

Đột nhiên trở mình, nằng lại hít vào một ngụm khí lạnh.

.....

Trong viện, Bạc Hề Li gọi quân y lại dò hỏi, quân y tiến lên bẩm báo đúng sự thật khiến hắn nhũn mảy. Đúng lúc thấy Hoàn Nhan Vũ đi tới, hắn liền hỏi: "Ta thật muốn hỏi Đông Việt bệ hạ một chút, miệng vết thương trên người Hoàng Thượng sao lại nứt ra?"

Hoàn Nhan Vũ ghen lời: "Việc này..." Hắn sao có thể nói cho Bạc Hề Li biết nguyên nhân là vì hắn hiếu thắng muốn hôn Hoàng Thượng bọn họ chứ?

Thấy hắn không đáp, Bạc Hề Li cười lạnh: "Xem ra sức khỏe của Đông Việt bệ hạ đã hồi phục, chi bằng nhân lúc trời còn sớm, sao ngài không trở về trước?"

Đáy mắt Hoàn Nhan Vũ hiện lên một tia sáng, muốn hắn về? Không có cửa đâu.

Khẽ cười, hắn nói: "Hoàng Thượng của các người vì trẫm mà bị thương, lúc này về nước trẫm chẳng phải giống người không nói nghĩa khí sao?" Hoàn Nhan Vũ vừa chuyển mắt đã thấy Tôn Toàn bung chén thuốc đi về phía này, hắn vội tiến lên ngăn cản, cướp lấy chén thuốc trong tay Tôn Toàn, "Trẫm không những muốn ở lại, còn phải tự mình tìm nằng nói lời cảm tạ."

Tôn Toàn vừa tới đã nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, trong lòng còn thầm nghĩ Hoàng Thượng từ khi nào lại chịu thua Hoàng đế Đông Việt vậy?

Bạc Hề Li kinh hãi, vội nói: "Việc này không cần, ngài đường đường là Hoàng đế một nước sao có thể làm vậy? Tôn công công còn không nhận lại chén thuốc đi?"

Tôn Toàn liền duỗi tay tới, lại thấy Hoàn Nhan Vũ dõng tay đi, nghiêm túc đáp: "Trẫm và Hoàng Thượng các người sớm đã quen biết, vừa lúc trẫm và nằng đều không có huynh đệ, lần này đương nhiên càng phải quý trọng lẫn nhau mới đúng." Nói xong, hắn liền xoay người muốn vào trong.

Tôn Toàn vội ngăn cản: "Hoàng Thượng nói không cho bất cứ ai vào quấy rầy."

"À, vậy nhất định không bao gồm trẫm, đúng không Tôn công công?" Hắn nhìn thái giám trước mắt, ý cười ở đáy mắt lộ ra thâm ý khác.

Người này, Tôn Toàn sớm đã nổi sát tâm, chỉ là giờ phút này có điều kiêng kỵ. Hoàng Thượng không cho giết, vậy hiện tại hắn phải làm thế nào? Tôn Toàn còn đang do dự thì Hoàn Nhan Vũ đã vòng qua người đi về phía trước. Hắn nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng không đuổi theo.

Bạc Hề Li lạnh lùng nhìn, vậy sao? Quan hệ của Hoàng Thượng và Hoàn Nhan Vũ từ khi nào trở nên tốt như vậy? Nhưng, nếu không phải thế, Đông Việt xuất binh giúp Tây Lương vì lý do gì? Chỉ là...

Hoàn Nhan Vũ này không biết xấu hổ nói mình và Hoàng Thượng không có huynh đệ, Hoàng Thượng thật sự là vậy, nhưng hắn lại là người tự tay giết sạch huynh đệ bên cạnh để đăng lên để vị! Nghĩ như vậy, Bạc Hề Li liền nhìn Tôn Toàn: "Công công canh giữ ở ngoài, xảy ra chuyện gì lập tức tới bẩm báo ta."

Bất đắc dĩ, Tôn Toàn chỉ đành làm như vậy.

Tĩnh Nhi nghiêng người nằm, nghe tiếng cửa phòng đẩy ra, nàng liền gọi một tiếng "Tôn Toàn" nhưng không có trả lời. Vừa định xoay người thì toàn thân bị đè lại, giọng nói quen thuộc truyền tới khiến nàng không thể không giận: "Đừng lộn xộn, coi chừng miệng vết thương lại nứt ra."

"Người vào đây bằng cách nào?"

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, trả lời: "Thì cứ vào thôi."

Tĩnh Nhi ghen hờn, hắn rõ ràng biết nàng không phải hỏi cái này!

Không cho hắn chạm vào người, nàng hung hăng mắng: "Người tới đây làm gì? Ra ngoài cho ta!"

Tâm trạng của Hoàn Nhan Vũ lúc này đặc biệt tốt, còn cười: "Đút thuốc cho người."

"Ta không uống!"

"Người không phải muốn sớm lên đường trở về Đình Kinh, sớm thoát khỏi ta sao?" Hắn hiểu, hắn làm sao không hiểu? Giống như lần đó nàng ở Đông Việt, nàng muốn giữ nàng lại nhưng hận không đuổi nàng đi cho nhanh. Biết nàng là nữ tử, hắn là người vui vẻ hơn ai hết, "Nhưng ta không muốn đi."

Tĩnh Nhi nhin đau, cắn môi nói: "Người không muốn đi? Người cho rằng bản thân có thể vĩnh viễn không đi sao? Cũng không coi lại thân phận của mình đi!"

Hoàn Nhan Vũ ngồi trước giường ngờ ngác nhìn nàng, khóe miệng cong lên nụ cười âm thầm. Hắn chưa từng nghĩ tới tương lai, bởi vì hắn biết lúc này hắn không muốn rời khỏi, về nước rồi ngày sau nhất định sẽ hối hận.

Hắn không nói, Tĩnh Nhi cũng không thêm đề ý.

Nàng nằm một lát rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

E ngại thương tích trên lưng, ban đêm Tĩnh Nhi không dám tùy tiện xoay người, cho nên cả đêm đều không thoải mái.

Sáng sớm tỉnh dậy, theo thói quen gọi Tôn Toàn, nhưng khi mở mắt, Tĩnh Nhi lại thấy Hoàn Nhan Vũ tự vào đầu giường mà ngủ. Tĩnh Nhi bị hù dọa tới nháy dựng lên, hắn cả đêm vẫn chưa đi sao?

Chén thuốc trên tủ sớm đã nguội lạnh, nàng phát cáu không uống, hắn một chút cũng không khuyên.

Bên ngoài, Tôn Toàn gấp tới độ như kiến bò trên chảo dầu, không ngừng đi qua đi lại. Từ Nhất Thịnh ôm trường kiếm dựa vào hành lang, liếc xéo, bắt giác mở miệng: "Rốt cuộc công công gấp cái gì?" Trong phòng an tĩnh một đêm, hắn còn đang lo Hoàng Thượng nghỉ ngơi bên trong không tốt, mà Tôn Toàn này có gì để lo chứ? Hoàng đế Tây Lương có giường để ngủ, còn Hoàng Thượng nhà hắn thì sao?

Tôn Toàn bị hỏi tới nghẹn lời, hắn gấp cái gì há có thể để Từ Nhất Thịnh biết? Nhưng hỏi như vậy cũng đủ chứng minh hắn không biết bí mật của Hoàng Thượng, nghĩ tới đây, Tôn Toàn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tĩnh Nhi nhìn chằm chằm Hoàn Nhan Vũ một hồi thấy hắn không tỉnh, nàng lại như bị ma xui quỷ khiến mà duỗi tay, lặng lẽ chạm vào tay hắn.

Đầu ngón tay vừa chạm vào nhau, Hoàn Nhan Vũ đột nhiên bừng tỉnh. Tĩnh Nhi bị dọa, vội vàng rút tay. Trong lòng tràn ngập ấm áp, hắn cười nói: "Không lạnh đâu."

"Ai quản người lạnh hay không? Một đêm ở trong phòng ta, còn ra thể thống gì hả?"

"Nha đầu thú..."

"Không được gọi!"

Hắn chớp mắt: "Vậy người muốn ta gọi thế nào? Tiểu tử thú?"

"Không muốn nhìn thấy người nữa!" Nàng dứt khoát kéo chăn che đầu, "Người ra ngoài đi, ta không muốn thấy người!"

Hắn vẫn cười như trước, mặc kệ nàng làm loạn thế nào cũng không tức giận. Bởi vì trong mắt hắn, nàng càng nháo càng chứng tỏ nàng quan tâm mình, cũng giống như trái tim hắn trước nay chưa từng thay đổi.

Muốn gặp nhưng không dám nhìn, muốn giữ lại nhưng không thể nói.

Ba ngày Tĩnh Nhi nằm trên giường, Hoàn Nhan Vũ cũng canh giữ bên giường suốt bên ngoài.

Việc này khó tránh khỏi xuất hiện tin đồn, nói quan hệ của quốc quân hai nước có chút kỳ lạ. Bạc Hề Li nghe xong liền nhú mày, sắc mặt Từ Nhất Thịnh đen như mực. Tôn Toàn hoảng hốt không thôi, cảm giác có tật gậy mình.

Tối ngày thứ tư, thị vệ bên ngoài vào báo, nói Tô Doanh Tô đại nhân tới.

Tô Doanh vào hành lễ, thấy Tĩnh Nhi nửa nằm trên giường, hắn thấp giọng: "Chủ tử biết Hoàng Thượng nhất định có việc nên mới chậm chạp hồi kinh, vì thế liền phái thần tới xem. Thương thế của Hoàng Thượng sao rồi?"

"Cũng không phải chuyện lớn gì, trăm cũng cử động được người rồi." Tĩnh Nhi nhìn Tô Toanh, nhẹ giọng, "Tô ái khanh không qua đây điu trăm sao?"

Sắc mặt Tô Doanh thay đổi, hắn chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên cẩn thận đỡ nàng, một mặt nói: "Nếu Hoàng Thượng đã không sao, vậy chi bằng cùng thần hồi kinh đi."

"Thật ra trăm cũng không muốn ở lại."

Những lời này rõ ràng là nói cho Hoàn Nhan Vũ nghe, nhưng hắn vẫn nhàn nhạt ngồi bên cạnh uống trà, sắc mặt không chút thay đổi. Những gì nàng nói hắn phảng phất không thêm để ý, bởi vì hắn kết luận trong lòng nàng có hắn, vậy là đủ.

Nha đầu thú thích diễn kịch, nha đầu thú thích chọc giận hắn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Nếu là lúc trước hắn sẽ tức giận, nhưng hiện tại thì không.

Tô Doanh đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Vũ, hắn cũng không hỏi vì sao Hoàng đế Đông Việt lại ở đây, chỉ khuyên: "Hay là Hoàng Thượng tĩnh dưỡng thêm mấy ngày đi, long thể mới là quan trọng nhất."

Tĩnh Nhi cười cười: "Xem ra Tô ái khanh quả thật tinh lực dư thừa. Chi bằng thế này, tối nay ngoi tới phòng trăm bẩm báo những chuyện phát sinh trong kinh mấy ngày nay đi."

Tô Doanh khó xử: "Việc này..."

"Việc này cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ?"

"Vi thần không dám."

Tĩnh Nhi đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Vũ, thấy trên mặt hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như không để ý.

Ra tới bên ngoài, Hoàn Nhan Vũ liền mở miệng: "Tô đại nhân xin dừng bước."

.....

Ban đêm, Tôn Toàn thấp đèn, nghe Tĩnh Nhi nói: "Ra ngoài xem, Tô Doanh sao còn chưa tới?"

"Vâng, nô tài đi ngay."

Thái giám lui xuống, chưa được bao lâu thì cửa phòng bị đẩy ra. Tĩnh Nhi nhấp một ngụm trà: "Trăm còn tưởng ngươi xấu hổ nên không chịu tới."

Màn che được vén lên lộ ra gương mặt cười như không cười của Hoàn Nhan Vũ: "Nực cười, ta có gì mà không dám?"

"Sao lại là ngươi? Tô Doanh đâu?" Tĩnh Nhi gác ly trà xuống.

Hoàn Nhan Vũ tiến lên, tự nhiên ngồi xuống, tự mình rót trà, mới nói: "À, Tô đại nhân sẽ không tới đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta đã nói với hắn chút chuyện." Hắn trả lời nhẹ nhàng bằng quơ, "Cũng không phải đại sự gì, ta chẳng qua là nói hắn biết người trong phủ gần đây không an phận, khắp nơi đồn đãi ngươi đoạn tỵ. Tô đại nhân này lúc trước đã tự thừa nhận bản thân đoạn tỵ, nếu hiện tại còn ở cùng phòng, chắc chắn sẽ làm bản thân danh của ngươi. Lần này cho dù ngươi ép buộc, hắn cũng không dám tới."

"Hoàn Nhan Vũ, ngươi..."

Tĩnh Nhi quả thật bị hắn chọc cho tức điên, vừa định đứng dậy thì bả vai đã bị hắn đè xuống: "Gấp cái gì? Ngươi không phải muốn biết trong khoảng

thời gian này Đinh Kinh xảy ra chuyện gì sao? Tô đại nhân đã nói ta nghe hết rồi, ta cũng đã hứa giúp hần truyền đạt. Ngay cả hần cũng nói, ta và người đều là Hoàng đế, quốc quân hai nước ở cùng nhau, ai dám nói bậy?"

Lòng ngực Tĩnh Nhi lên xuống không ngừng, Tô Doanh sợ rước phiền toái tới cho nàng, nhưng lại không nghĩ nguồn gốc của tin đồn đoạn tụ là do Hoàn Nhan Vũ gây nên!

Hần làm lơ về mặt phần nộ của Tĩnh Nhi, tiếp tục: "Kỳ thật cũng không có đại sự gì, đơn giản là quan viên trong kinh biết tin chiến sự thuận lợi nên vô cùng cao hứng. À đúng rồi, Tô Doanh còn nói phụ hoàng và di nương người đều ngóng trông người trở về, Mạnh tiểu thư cũng vậy. Có điều ta không khỏi cảm thấy kỳ quái, vị Dao cô nương kia của người đâu? Sao một câu ta cũng không nghe nhắc tới?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Với hần, không có khả năng

Tĩnh Nhi còn chưa nhắc tới, hần lại có mặt mũi nói ra chuyện này!

Hoàn Nhan Vũ cười hi hi nhìn nàng: "Chẳng lẽ vị Dao cô nương kia biết người đem nàng ấy ban cho Từ Nhất Thịnh nên trong lòng không vui, giận người rồi?" Hần híp mắt, bỗng dừng lại đầu: "Không đúng, nàng ấy có lẽ không biết việc này."

Ánh mắt lưu manh vẫn nhìn chăm Tĩnh Nhi, trong lòng còn thầm nghĩ nếu nàng còn đuổi hần về Đông Việt, hần sẽ trực tiếp dẫn Từ Nhất Thịnh tới Đinh Kinh cưới vị Dao cô nương kia rồi tính.

Tĩnh Nhi xanh mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hần, châm chọc: "Người thật quan tâm Từ Nhất Thịnh!"

"Điều đó là đương nhiên, Nhất Thịnh theo ta đã lâu, tình cảm giữa ta và hần sớm đã vượt qua chủ tử bình thường. Ta thấy người cũng rất săn sóc vị Tô đại nhân kia, nếu không cũng chẳng kêu Mạnh tiểu thư đi theo hần, đúng không?" Trên mặt Hoàn Nhan Vũ vẫn duy trì ý cười, bộ dáng nắm chắc phần thắng.

Tĩnh Nhi hỏi lại: "Người thật sự muốn Từ Nhất Thịnh cưới Dao Dao?"

Hần nhích người lại gần, trông mắt khóa chặt dung nhan nàng: "Người luyến tiếc?"

Tĩnh Nhi lạnh giọng: "Vậy Từ Nhất Thịnh sẽ không được về Đông Việt, bắt buộc phải ở Tây Lương."

"A, vị Dao cô nương này thật khí phách!"

Tĩnh Nhi thò tay vào thắt lưng, "Bang" một tiếng, miếng ngọc bội kia bị gác lên bàn, giọng nói theo đó mà truyền tới: "Nếu người đã khách khí như vậy thì ta sẽ thu nhận lấy hần!"

"Cái gì?"

"Còn không rõ sao? Tĩnh Dao là tên ta!" Tĩnh Nhi trầm giọng.

Hoàn Nhan Vũ lại cười không nổi, ánh mắt nhìn chăm chăm miếng ngọc bội trên bàn, trong đầu chậm rãi nhớ lại mọi chuyện.

Nàng quý trọng miếng ngọc bội này, nàng nói nàng tên Dao Dao...

Hung hăng giơ tay đập vào đầu mình, Hoàn Nhan Vũ hưng phấn, sao hần không nghĩ tới việc này!

Tĩnh Nhi nhìn về mặt hối hận của hần, nói: "Nếu đã quyết định, vậy kêu hần theo ta hồi kinh đi. Còn người, lập tức trở về Đông Việt, cùng lắm thì ta phải người hộ tống người!"

"Nha đầu thú..."

"À đúng rồi, ta không hứa sẽ cho Từ Nhất Thịnh bất cứ danh phận gì. Có điều, được đi theo ta cũng nhờ phúc phận hần tu từ kiếp trước. Người yên tâm, bằng tình cảm giữa người và hần, ta sẽ đối đãi đàng hoàng." Tĩnh Nhi cắt ngang, càng nói càng trôi chảy.

Mặc kệ sắc mặt hần tối đen, mặc kệ hần tức giận, Tĩnh Nhi chỉ lo mắng, tốt nhất là khiến hần tức chết, dập tắt sự kiêu ngạo kia!

Lúc hoàn hồn thì Tĩnh Nhi đã đứng dậy, Hoàn Nhan Vũ liền vội vàng theo nàng ra ngoài: "Ta chỉ thuận miệng nói thôi, người tin thật sao?"

Tĩnh Nhi cười nhạo: "Ta thấy người thật không biết người nói vô tâm kẻ nghe cố ý đấy!"

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, bật thốt lên gọi nàng: "Dao Dao..."

"Câm miệng!" Tinh Nhi nhẹ giọng, theo bản năng xoay người quan sát xung quanh, thấy gần đó không có ai, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Lại liếc mắt nhìn hắn, lần trước còn hỏi nàng ai cho nàng dùng cái tên này, hiện tại thì hay rồi, còn hùng hổ gọi.

Hoàn Nhan Vũ biết bản thân lại chọc nàng tức giận, kỳ thật hắn nào có suy nghĩ ngốc nghếch như vậy? Hắn chẳng qua là không muốn nhanh chóng rời đi, chỉ muốn nhìn nàng lâu hơn một chút.

"Ta biết sai rồi, vậy còn không được sao?" Thấy nàng bước xuống cầu thang, Hoàn Nhan Vũ vội cúi đầu nhận lỗi.

Tinh Nhi kinh hãi, nàng còn đang suy nghĩ hắn xin lỗi có thật lòng không, đã thấy Hoàn Nhan Vũ vòng ra trước mặt mình, nhũn mày nói: "Trái tim của ta chẳng lẽ ngươi không rõ sao? Hiện giờ sự tình Yên Khương đã làm rõ, tội gì phải đuổi ta đi xa như vậy?"

Hắn nghiêm túc nhìn khiến Tinh Nhi không khỏi kích động.

Trái tim thỉnh thoảng đập loạn, trái tim của hắn, nàng sao lại không rõ?

Trong thời khắc nguy hiểm nàng có thể tạm thời vứt bỏ thân phận mà đi cứu hắn, giúp hắn, nhưng hắn lại không biết, sự thật tàn khốc đã kéo lý trí nàng về. Nàng là Hoàng đế Tây Lương, không có khả năng lấy chồng!

Đời này, yêu một người là chuyện vô cùng xa xỉ!

Càng nghĩ, Tinh Nhi càng cảm thấy ủy khuất, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền: "Kiếp này, thân phận của ta không thể thay đổi. Nếu ngươi là người thông minh, có những lời cần bản không cần phải nói." Nói xong, bàn chân bên dưới như nổi gió, cả người nàng chạy nhanh về phía trước.

"Dao..." Hoàn Nhan Vũ nhìn nàng, bước chân khễ động, nhưng lại không đuổi theo.

Lời nàng nói vẫn quanh quẩn bên tai.

A...

Cười chua xót, đạo lý nàng nói chẳng lẽ hắn không biết sao? Hắn cũng hiểu, chỉ là hắn không muốn nghĩ tới, hắn chỉ muốn nói nàng biết trái tim hắn nghĩ gì. Nhưng nha đầu thú này lúc nào cũng làm người khác mất hứng, một hai phải nói ra chuyện khiến hắn khó chịu.

Hôm nay, kỳ thật hắn chỉ muốn hỏi nàng một câu. Nếu trái tim nàng cũng hướng về hắn, tương lai dù có khó khăn gì hắn cũng sẽ cùng nàng đối mặt. Nhưng nàng ngay dừng khí cũng không cho hắn! Nha đầu thú thật sự cho rằng hắn không màng gì sao?

Vừa rồi, nàng nói rất rõ, nàng sẽ không vứt bỏ Tây Lương, cũng sẽ không từ bỏ đế vị. Chẳng lẽ muốn hắn phải từ bỏ giang sơn cùng thân dân Đông Việt sao?

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống sườn mặt hắn, ánh mắt lộ ra một tia hiu quạnh.

.....

Ánh nắng ban mai xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào.

Tô Doanh nhìn người trước mặt, thấp giọng: "Hoàng Thượng, ván cờ này đã chơi suốt một đêm rồi, ngài quay về nghỉ ngơi đi." Đêm qua, hắn vì tránh tị hiềm mà không tới phòng Hoàng Thượng, nào ngờ nàng lại tự mình chạy tới phòng hắn. Tô Doanh ngăn đẩy vịn đẩy nhưng nàng vẫn không chịu đi.

Sắc mặt Tinh Nhi tái nhợt nhưng tinh thần lại rất tốt, mặc dù thức trắng một đêm nhưng giờ phút này lại không có chút cảm giác buồn ngủ. Toàn bộ suy nghĩ đều tập trung vào bàn cờ, nàng thật sự không muốn nhớ lại chuyện đêm qua nữa. Nàng cắn răng, hạ quân cờ trong tay xuống.

Tô Doanh nhũn mày nhìn quân cờ trắng đặt lên bàn cờ, nhẹ giọng: "Hoàng Thượng lại thua rồi."

Chơi cờ suốt đêm, nàng chưa từng thắng một ván. Thỉnh thoảng Tô Doanh sẽ nói với nàng vài câu, nhưng nàng lại không nói lời nào, tâm trạng vô cùng nặng nề. Hắn lo lắng: "Hoàng Thượng long thể không khỏe sao? Hay là vì thần kêu Tô công công..."

Còn chưa nói xong, Tô Doanh đã thấy Tinh Nhi đứng lên, hung hăng hất bàn cờ trên bàn rơi xuống. Nàng tròn tròn hai mắt, cá giận: "Nếu không muốn chơi cờ với trẫm thì cứ nói thẳng, tội gì phải nhiều lời vậy hả?"

"Hoàng Thượng bớt giận!" Tô Doanh vội quỳ xuống, hắn nào có ý này, nhưng vừa định mở miệng lại thấy bộ dáng tức giận của Tinh Nhi, hắn lại im lặng.

Nhìn Tô Doanh, nàng mới phát hiện thái độ của mình hơi quá, nhưng trong lòng đang tức giận, mà với Tô Doanh nàng cũng không có tâm trạng giải thích. Đẩy cửa ra ngoài, Tô Toàn thấy, vội tiến lên: "Hoàng Thượng, ngài..."

"Truyền lệnh xuống, hồi kinh!"

Một câu khiến sắc mặt Tôn Toàn thay đổi: "Sao Hoàng Thượng lại vội vàng vậy? Thương thế trên người còn chưa lành..."

"Còn lắm miệng trăm sẽ chém đầu ngươi!"

Từ sương phòng về phòng ngủ, Tĩnh Nhi hấp tấp đi, Tôn Toàn theo quy củ đi phía sau, không dám nói một lời.

Hoàng Thượng đột nhiên hạ lệnh hồi kinh, người trong Lâm vương phủ đều chuẩn bị chờ xuất phát. Từ Nhất Thịnh đẩy cửa sổ nhìn ra đám người ồn ào bên ngoài, Hoàng đế Tây Lương trở về Dĩnh Kinh lại không sai người tới nói với chủ tử nhà mình một tiếng, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

"Hoàng Thượng tội gì phải nhìn sắc mặt người khác? Hắn xứng sao?"

Biểu cảm của Hoàn Nhan Vũ thoáng thay đổi, hôm qua sau khi nàng đi, hắn một mình đứng ngoài hành lang suy nghĩ của đêm, cuối cùng vẫn không tìm ra đáp án.

Càng nghĩ, trái tim hắn càng lạnh.

Nàng tới phòng của Tô Doanh, hắn rõ ràng không thể nhào vào lòng nàng ra. Hiện tại nàng là hết đời về, cũng không tới nói với hắn một câu, rõ ràng là coi như không nhìn thấy hắn, mà nàng cũng muốn vạch rõ thân phận của bọn họ.

Hắn hiện tại, thật sự đã rõ ràng.

Tự giễu nhào cười, Hoàn Nhan Vũ lên tiếng: "Nhất Thịnh, nếu ngươi thích một người nhưng lại biết hai người không thể ở bên nhau, ngươi sẽ còn tiếp tục thích nàng không?"

Từ Nhất Thịnh kinh hãi, trong đầu lập tức nghĩ tới Tĩnh Nhi, sau đó lại liên tưởng tới cử chỉ kỳ lạ của Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này, còn cả thái độ đặc biệt đối với Hoàng đế Tây Lương... Hắn kinh hãi: "Hoàng Thượng, ngàn vạn không thể!"

Hoàn Nhan Vũ lại hỏi: "Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

"Chặt đứt ý niệm này!" Thị vệ dứt khoát.

Hoàn Nhan Vũ nhin không được mà cười rộ lên, xoay người: "Hôm nay cuối cùng trăm cũng biết làm cách nào để đứng nói chuyện mà không đau eo nữa rồi!"

"Hoàng Thượng..."

"Từ Nhất Thịnh to gan!" Hắn lạnh lùng quát, "Ngươi có thể từ kiều diễm rồi liền không muốn trăm được hạnh phúc sao?"

Từ Nhất Thịnh cuống quýt xuống: "Không ai muốn Hoàng Thượng không hạnh phúc cả, nhưng ngài cảm thấy như vậy là hạnh phúc sao?" Mà người đó đó lại là Hoàng đế Tây Lương! Từ Nhất Thịnh gấp tới độ trán đổ mồ hôi lạnh.

Hoàn Nhan Vũ không trả lời được.

Trong lòng lại tiếp tục suy nghĩ, nàng giận hắn, nhưng hắn cũng giận nàng. Nàng là Hoàng đế Tây Lương, hắn là Hoàng đế Đông Việt, nàng không muốn từ bỏ giang sơn của mình, vậy người làm điều đó phải là hắn sao?

Công phu của hắn tuy không bằng nàng, nhưng tốt xấu gì cũng đường đường là một đấng nam nhi!

Hắn có thể yêu nàng, chiều nàng, cũng có thể đi theo nàng, nhưng hắn không thể ruộng bỏ trách nhiệm trên vai.

Đó là tội bất trung bất hiếu.

Từ Nhất Thịnh thấy hắn không nói lời nào, gương mặt lại càng ngày càng tái nhợt, liền nhin không được mà lên tiếng: "Hoàng Thượng..."

"Câm miệng!" Thấy Từ Nhất Thịnh còn định tiếp tục, hắn lập tức nói, "Còn nhiều lời nữa trăm sẽ bắt ngươi hưu thế!" Hắn ghen với Từ Nhất Thịnh, hắn vậy mà ghen với Từ Nhất Thịnh.

Tĩnh Nhi rời khỏi Lâm vương phủ như chạy trốn, nhìn không ra bộ dáng của người thắng trận.

Bạc Hề Li phụ trách áp giải Lâm Vương và Dục Vương hồi kinh chịu thẩm, thấy thái độ xử thế của Hoàng Thượng hắn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hồi Tô Doanh, hắn cũng nói không biết, mà Tôn Toàn cũng không rõ ràng. Trên đường, bọn thị vệ lại bắt đầu bàn tán về mối quan hệ kỳ lạ của Hoàng Thượng và Hoàng đế Đông Việt, Tôn Toàn nghe bọn họ phỏng đoán, nói Hoàng Thượng không đồng ý ban Dao cô nương cho Từ Nhất Thịnh nên mới chọc giận Hoàng đế Đông Việt. Mọi người đều cả kinh, chẳng lẽ Hoàng Thượng và Hoàng đế Đông Việt không có gì làm, lúc này lại đi tranh một nữ tử sao?

Tĩnh Nhi ngồi trong xe ngựa cũng nghe được, dọc đường đi nàng đều vui đùa ngủ, trong đầu cố gắng không suy nghĩ tới người kia nữa. Hồi kinh rồi, ngày sau không thể gặp lại, bọn họ sẽ chẳng còn liên quan tới nhau.

Cả đường mặc dù xóc nảy, cộng thêm giọng nói và điệu cười của Hoàn Nhan Vũ thường xuyên xuất hiện trong mơ khiến nàng không dám ngủ.

Sau đó, Tĩnh Nhi dứt khoát không nghỉ ngơi, đến khi tới Đình Kinh chống cự không nổi liền ngã bệnh.

Trong cung chỉ nói rằng Hoàng Thượng chinh chiến sa trường vất vả nên mới sinh bệnh. Cung nhân không ngừng ra vào Càn Thừa cung, mãi tới chạng vạng mới dừng lại.

Ban đêm, Tĩnh Nhi giật mình tỉnh giấc, trước mắt vẫn còn mơ hồ đã nghe tiếng của phụ hoàng truyền tới: "Con muốn hù chết phụ hoàng sao?" Bàn tay ấm áp vỗ về khuôn mặt bé nhỏ của Tĩnh Nhi, trong lời nói chất chứa sự lo lắng.

"Phụ hoàng..."

"Đừng cử động, cứ nằm yên đi." Thiếu Huyền dè người nàng lại, thấp giọng hỏi, "Con muốn ăn gì không? Để phụ hoàng phân phó bọn họ đi làm."

Tĩnh Nhi lắc đầu, nàng không đói bụng nhưng cả người lại không chút sức lực. Nàng khẽ cười: "Sao người lại ở đây? Tương Tầm bọn họ đâu?"

Thiếu Huyền nhíu mày: "Con điều Tương Tầm đi hầu hạ Thế tử, quên rồi sao?"

Tĩnh Nhi ngẩn ra, nàng thật sự quên mất chuyện này.

Nhưng sao lại không thể quên đi người kia?

Đau đớn nhắm mắt lại, nhưng rồi nhanh chóng mở ra, nàng miễn cưỡng đứng dậy: "Chuyện Tương quốc phải nhanh chóng xử lý."

Thiếu Huyền cảm nàng, nói: "Lúc này khuya rồi, ngày mai phụ hoàng sẽ xử lý."

Lúc này Tĩnh Nhi mới phát hiện trong phòng vẫn đèn sáng, nàng im lặng một lát, mới nói: "Phụ hoàng không muốn đuổi cùng giết tận, cho nên kết cục của bọn họ con đã sớm nghĩ tới, cứ phán giam cầm cả đời đi."

Thiếu Huyền chưa xót, khi đó y từng hứa sẽ không xử tử người nhà Tương Hoàn Vương, thật không ngờ nàng vẫn nhớ kỹ như vậy.

Duỗi tay chỉnh lại góc chăn cho nàng, y mới nói: "Ngủ đi, những việc này con đừng quá nhọc lòng."

Nàng từ nhỏ đã là đứa con ngoan ngoãn, mặc dù là nữ tử nhưng mọi việc đều không thua kém nam nhi. Cho nên người làm phụ hoàng như y luôn nghĩ đứa con gái của mình vô cùng lợi hại, vĩnh viễn không ngã xuống. Nhưng hôm nay y mới biết, nàng cho dù có kiên cường nhưng rốt cuộc vẫn là một nữ tử yếu mềm. Là y ép nàng mệt mỏi, không còn con đường để lui như vậy!

Tĩnh Nhi không ngủ, lại hỏi: "Sao trong điện chỉ có một mình phụ hoàng vậy?"

Thiếu Huyền không khỏi giật mình. Vừa trở về, Tôn Toàn đã báo cáo tất cả mọi chuyện. Có người biết thân phận của Hoàng Thượng, đây là việc lớn Tôn Toàn không dám che giấu. Mà Thiếu Huyền nghe xong cũng rõ ràng mọi thứ. Sau khi trở về Đình Kinh, nàng hôn mê suốt ba ngày, khoảng thời gian đó y đều ở bên cạnh, nghe nàng nói mê nói sáng, mà tất cả đều có liên quan tới Hoàn Nhan Vũ.

Duỗi tay vén tóc cho Tĩnh Nhi, y nhẹ giọng: "Thời gian qua phụ hoàng luôn quan sát thế tử. Từ ngày giam lỏng ở kinh đến trận chiến lần này, Thế tử là tướng quân cùng trung thần hiếm có. Hơn nữa, nó cũng là huyết mạch của Bạc Hê tộc, nhất định có thể kế thừa đại thống."

Không nghĩ phụ hoàng lại nói như vậy, Tĩnh Nhi ngồi bật dậy, si ngốc nhìn y, hỏi: "Phụ hoàng, người đang nói gì vậy?"

Y khẽ cười: "Hoàng đế Đông Việt kia, nếu con thích, phụ hoàng sẽ không phản đối."

"Phụ hoàng!" Tĩnh Nhi cả kinh, "Giữa con và hắn không có khả năng! Con là Hoàng đế của Tây Lương này!"

Thiếu Huyền chưa xót: "Tĩnh Nhi!" Thiếu Huyền không biết nhiều về Hoàn Nhan Vũ, nhưng nếu nữ nhi đã thích, y sẽ không can thiệp, y chỉ sợ nàng thích nhưng lại vì thân phận mà từ bỏ hạnh phúc của mình!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Hiềm khích

Nhìn sắc mặt tiêu tụy của nữ nhi, ngữ khí của Thiếu Huyền cũng mềm xuống: "Phụ hoàng biết tâm tư của con, phụ hoàng không trách con. Hoàn Nhan Vũ thế nào phụ hoàng không quản, chỉ cần hắn tốt với con là được. Chuyện của Tây Lương con không cần lo, phụ hoàng sẽ có biện pháp."

Tĩnh Nhi nhìn y, trên gương mặt y mang theo nụ cười sùng kính. Nàng tin y sẽ sắp xếp tất cả ổn thỏa, chắc chắn sẽ không để người Tây Lương biết thân phận của nàng. Nàng bắt đầu nhớ lại thời điểm Bạc Hề Li vừa tới Dinh Kinh, thì ra từ lúc đó phụ hoàng đã bắt đầu tính đường lui giúp nàng.

Y làm mọi chuyện đều vì tốt cho nàng, nhưng không biết vì sao, trong một khắc này Tĩnh Nhi lại cảm thấy phẫn nộ.

Nước mắt chưa bao giờ rơi trước mặt Thiếu Huyền, nhưng lúc này, nàng lại nhịn không được mà khóc: "Khi đó, thời điểm người muốn con làm Thái tử nhưng chưa từng hỏi qua ý kiến của con, con không trách người, hơn nữa còn cố gắng làm người vui vẻ. Hiện giờ phụ hoàng ép con thoái vị cũng không hỏi ý kiến của con. Người cho rằng như vậy là tốt cho con, nhưng sự thật là vậy sao? Hay là ngài cho rằng con không đủ sức lực để gánh vác trọng trách này? Phụ hoàng, trong mắt người con rốt cuộc là gì? Năm đó bị kịch giữa phụ hoàng và mẫu hậu con không thể ngăn cản, cho nên con tận lực bù đắp đau xót trong lòng của người. Nhưng người hiện tại lại ép con mà từ bỏ giang sơn mà mẫu hậu dùng cả tính mạng để đổi về, người có từng nghĩ tới cảm giác của con không?"

Tĩnh Nhi cố hết sức bò dậy, nghiêng ngã lao ra khỏi tấm điện. Nàng chưa từng dùng ngữ khí này nói chuyện với y, cho dù một câu nặng lời nàng cũng sẽ tự trách, nhưng hiện tại...

Người ngoài thấy Tĩnh Nhi đi ra liền xông lên, Liên Vũ kêu lên một tiếng, sợ hãi không dám đi theo. Hầu hạ Hoàng Thượng bao năm, nàng chưa từng thấy Hoàng Thượng khóc. Nhưng hiện tại nhìn Hoàng Thượng thế này, hai chân Liên Vũ bỗng dưng mềm nhũn.

Thiếu Huyền ngơ ngác ngồi tại mép giường, qua một lúc lâu vẫn chưa có phản ứng.

Nữ nhi rất có tính cách, từ trước tới nay y chỉ biết bản thân yêu nàng bao dung nàng thế nào, nhưng thì ra nhiều năm như vậy nữ nhi cũng bao dung y rất nhiều. Người ích kỷ nhất trong thiên hạ chính là y, Tĩnh Nhi nói không sai, thời điểm để nàng làm Thái tử y chưa từng hỏi ý kiến nàng, hiện tại muốn nàng thoái vị y cũng không hỏi qua suy nghĩ của nàng. Đúng vậy, trong lòng y, nữ nhi này rốt cuộc là gì? Là người phải nghe lời y suốt đời sao?

Giờ khắc này y thật sự không biết nữ nhi của mình mong muốn điều gì?

"Chủ tử, chủ tử!" Tô Hạ vội đẩy cửa tiến vào, "Xảy ra chuyện gì vậy? Hoàng Thượng hạ lệnh không cho ai theo sau." Hiện tại bọn Tôn Toàn đang ở ngoài chờ lệnh của Thái Thượng Hoàng.

Thiếu Huyền hoàn hồn, Tô Hạ thấy sắc mặt y tái nhợt không chút huyết sắc, liền vội vàng tiến lên dìu y. Thiếu Huyền nhú mày, thấp giọng: "Kêu Tôn Toàn đi theo từ xa, đừng để nó phát hiện."

Tô Hạ ra ngoài truyền lời, lúc tiến vào lại thấy Thiếu Huyền vén rèm đi ra. Tô Hạ nhỏ giọng hỏi: "Chủ tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thiếu Huyền động môi, lại không có lực nói chuyện, trong lòng ần ần đau nhói.

.....

Trong hoàng lăng, trước mộ Tiên hoàng hậu, có tiếng vó ngựa từ xa truyền tới. Trong màn đêm, người trên lưng ngựa nhảy xuống, lao đảo té lăn dưới đất. Tĩnh Nhi thở hổn hển bò dậy, ngơ ngác nhìn một lúc lâu, bỗng dưng quỳ xuống.

Nương theo ánh trăng mờ ảo, nàng mới miễn cưỡng nhận ra mấy chữ "Nhân Hiếu Đoan Khang Hoàng hậu" trên bia mộ.

"Mẫu hậu, con xin lỗi, con xin lỗi mẫu hậu."

Nàng thân là nhi tử lại đi phát cáu với phụ hoàng, nam tử mà bà yêu nhất thế gian.

"Nhưng... Con phải làm sao đây? Mẫu hậu, người có thể nói cho biết con nên làm sao bây giờ không?"

Nàng thật sự không biết, nàng chưa bao giờ mơ hồ và khó chịu như vậy.

Thời điểm đối địch với Yên Khương, trái phải đều là đường chết, nhưng lựa chọn hôm nay đối với nàng mà nói vô cùng là khó khăn nhất từ trước tới giờ. Nàng không muốn phụ hoàng đem giang sơn nhường cho Bạc Hề Li, nhưng mọi thứ của quá khứ là điều nàng yêu thích sao?

Dưới ánh trăng, nàng mơ hồ nghe ai đó gọi mình một tiếng "Dao Dao".

Tĩnh Nhi cả kinh, nàng theo bản năng xoay người nhưng bốn phía đều im lặng, chỉ có gió đêm thổi tới làm lá cây phát ra tiếng xào xạt mà thôi. Nàng lại cúi đầu, tự giễu mà cười, nàng không thích, lựa chọn nào nàng cũng không thích!

Nàng phải làm sao bây giờ?

"Mẫu hậu..."

Nàng khóc tới thương tâm, nửa người dựa vào bia mộ lạnh lẽo, hai tay ôm đầu gối.

.....

Hôm sau, từ trong phòng Mộc thái phi đi ra, nhìn người ngồi trước cửa, Yên Nhi cả kinh che miệng.

Mục thái phi nghe tiếng động bên ngoài liền đi ra, thấy người trước mặt, sắc mặt bà lập tức thay đổi, vội nói: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây?" Nhìn tóc nàng còn dính sương đêm, hẳn là tới đây từ rất sớm.

Nhưng Mục thái phi lại không biết, cả đêm Tĩnh Nhi đều ở bên ngoài.

"Di nương," Tĩnh Nhi miễn cưỡng cười.

"Sao tay lại lạnh như vậy?" Mục thái phi vội đỡ nàng vào trong, lo lắng nói, "Ta kêu Yên Nhi đi hỏi thăm, nghe nói Hoàng Thượng bị bệnh đã khỏi, nhưng sao ta lại thấy sắc mặt không tốt chút nào vậy? Tôn công công đâu? Hoàng Thượng một mình tới đây sao?"

Mục thái phi hỏi thăm liên hồi nhưng Tĩnh Nhi lại không đáp. Nàng tới giường ngồi xuống, thấp giọng: "Di nương đánh đàn cho con nghe đi."

Tuy bụng đầy nghi vấn nhưng nghe nàng nói vậy, Mục thái phi chỉ đành đồng ý.

Yên Nhi mang đàn tới, lẳng lặng đứng hầu bên cạnh. Mục thái phi tự mình đắp chăn lên người Tĩnh Nhi rồi mới xoay người tới trước cây đàn.

Tiếng đàn du dương bay bổng, Tĩnh Nhi khẽ khàng nhắm hai mắt lại. Trước nay nàng đều coi Mục thái phi giống mẫu thân thân sinh của mình, nhưng hiện tại tới đây, tâm trạng lại không giống.

Tiếng lòng của nàng, một câu cũng không thể nói với bà.

Cuộn tròn thân mình, Tĩnh Nhi đau tới không nói ra lời.

"Di nương... Đàn khó nghe lắm đúng không?" Năm đó Mục thái phi chẳng qua là một cung nữ, nếu không phải được Tiên hoàng hậu đề bạt, bà ấy chắc chắn không có ngày hôm nay. Cảm nghề bà ấy học trong những năm tháng nhàm chán sống trong cung, tài học đương nhiên không thể tinh thông. Ngày thường bà chỉ dùng để tiêu khiển, nhưng giờ phút này thấy Tĩnh Nhi xoay người, Mục thái phi mới nhận không được mà hỏi.

Tĩnh Nhi lắc đầu.

Yên Nhi nhỏ giọng bên tai Mục thái phi: "Nô tỳ cảm thấy Hoàng Thượng có gì đó rất kỳ lạ."

Lúc này, Mục thái phi mới đứng lên, tiến lại mép giường ngồi xuống, nhẹ giọng: "Hoàng Thượng nếu có chuyện gì cứ nói với di nương."

Trong lòng vô cùng khó chịu, Tĩnh Nhi quả thật muốn tìm một người để tâm sự, nhưng chuyện này cho dù thế nào cũng không thể trực tiếp nói ra. Nàng nhìn Mục thái phi, đáp: "Không sao, chỉ là không được thoải mái."

Nghe vậy, Mục thái phi lại sốt ruột, chẳng lẽ thân mình vẫn chưa khỏe sao?

"Không phải hết bệnh rồi sao? Thái y trong cung đều không làm được gì ư? Nếu có Hạ đại nhân ở đây thì tốt biết mấy." Tuy bà không tiếp xúc nhiều với Hạ Ngọc, nhưng y thuật của hắn rất đáng tin cậy.

Đúng lúc này, Tĩnh Nhi đột nhiên bật dậy. Sắc mặt khó coi tới cực điểm, nàng vô tâm quá, chuyện của Hạ Ngọc và Hưng Bình công chúa thể mà quên mất!

"Hoàng Thượng đi đâu?" Thấy Tĩnh Nhi đứng lên, Mục thái phi vội đỡ lấy nàng, hỏi.

Tĩnh Nhi nhẹ nhàng gạt tay bà ra, miễn cưỡng đáp: "Di nương không cần phải tiễn, trầm về cung đây."

Mục thái phi đuổi theo ra ngoài: "Hoàng Thượng bị bệnh, kêu di nương làm sao yên tâm để con một mình về chứ?"

Trái tim cảm nhận được ấm áp, Tĩnh Nhi dừng bước, nhưng lại nhanh chóng đi về phía trước: "Trầm không sao, di nương không cần lo lắng."

Mục thái phi kêu Yên Nhi ra tới cửa, xa xa lại thấy Tôn công công theo sao Tĩnh Nhi, Yên Nhi vốn định gọi một tiếng "Hoàng Thượng", nhưng cuối cùng chỉ biết im lặng.

.....

Thừa tướng đang ở Ngự thư phòng bẩm báo chuyện trong triều, thấy Thiếu Huyền thất thần, ông liền cẩn thận hỏi: "Long thể của Hoàng Thượng vẫn chưa tốt hơn sao?" Mấy ngày nay, Càn Thừa cung không cho bất cứ ai ra vào, nghe tin Thừa tướng không khỏi lo lắng.

Thiếu Huyền ngẩn ra, lắc đầu.

Sắc mặt Thừa tướng lập tức thay đổi, tình hình của Hoàng Thượng không tốt, đó là đại sự! Ông bất giác đi lên: "Chủ tử sớm phải có tính toán, Hoàng Thượng hiện tại vẫn chưa có con thừa tự."

Bàn tay nắm tấu chương run lên, đây là đường lui ban đầu Thiếu Huyền dành cho Tĩnh Nhi, y định thông báo với bên ngoài Hoàng đế "bệnh nặng" không thể cứu chữa. Ngay cả Thừa tướng, vừa nghe tin ông ấy liền khuyên y sớm tính toán, nhưng Tĩnh Nhi lại...

Thiếu Huyền không trả lời, chỉ phất tay ý bảo Thừa tướng lui xuống.

Ra tới cửa, đúng lúc thấy Tô Hạ chạy vào, Thừa tướng không khỏi quay đầu nhìn lại, thờ dài lắc đầu. Ông đã bảy mươi, bao lần rung chuyển của Tây Lương đều vượt qua được! A, đáy lòng có chút hối hận, sớm biết như vậy, khi đó, dù sống hay chết ông cũng phải khuyên Hoàng Thượng tuyển tú.

Bên trong, Thiếu Huyền buông tấu chương xuống, trầm giọng hỏi: "Hoàng Thượng về tẩm cung rồi?"

Tô Hạ gật đầu: "Dạ vâng, Tôn Toàn đặc biệt phái người tới truyền lời, chủ từ ngài..."

Lời còn chưa dứt Thiếu Huyền đã đứng dậy ra ngoài, Tô Hạ vội vàng đi theo, nhưng vừa tới bậc thang, y lại dừng bước.

"Chủ từ..."

Thiếu Huyền nhíu mày, Tĩnh Nhi hẳn không sao nên mới trở về, lúc này y đi nói không chừng lại khiến nàng buồn. Thiếu Huyền hít vào một hơi thật sâu, tạm thời cứ để vậy đi.

.....

Liên Vũ rót trà cho Tĩnh Nhi, lại nghe nàng gọi: "Tôn Toàn!"

Tôn Toàn đẩy cửa đi vào, nghe nàng phân phó: "Truyền Tô Doanh cho trẫm."

Tôn Toàn có chút khó xử, thấp giọng: "Long thể Hoàng Thượng còn chưa hồi phục, chi bằng tĩnh dưỡng trước rồi nói. Chuyện tiền triều đã có Thái Thượng Hoàng và Thừa tướng lo liệu."

Tĩnh Nhi nhìn hẩn, cười lạnh: "Trẫm còn chưa thoái vị mà người đã không nghe lời rồi sao?"

"Hoàng Thượng!" Tôn Toàn sợ hãi quỳ xuống, "Nô tài không dám."

"Không dám sao còn chưa đi?"

Nhìn thái giám ra ngoài, Tĩnh Nhi quay đầu ho khan một trận. Liên Vũ đau lòng tiến lên vỗ lưng cho nàng, nhẹ giọng: "Hoàng Thượng tội gì phải nổi giận với Tôn công công, hẳn chẳng qua là vì muốn tốt cho ngài."

Tĩnh Nhi duỗi tay đẩy Liên Vũ ra, Liên Vũ bỗng dung quỳ xuống, nức nở: "Hoàng Thượng có nỗi khổ gì cứ nói ra đi, đừng để trong lòng như vậy. Nô tỳ hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, thật sự không đành lòng nhìn ngài như vậy. Nếu Tương Tầm nhìn thấy, nàng ấy chắc chắn cũng sẽ đau lòng."

Cung nữ chân thành nói khiến Tĩnh Nhi cũng động dung. Nàng quay đầu nhìn Liên Vũ, khẽ cười: "Liên Vũ, người không hiểu đâu."

"Đúng, nô tỳ thấp cổ bé họng, có nhiều chuyện lắng nghe cũng không thể hiểu. Nhưng nô tỳ muốn ngài vui vẻ, nhiều năm hầu hạ, nô tỳ sớm đã coi ngài như..." Nhất thời kích động mà nói bậy, Liên Vũ vội im lặng, nước mắt bất giác nổi lên, dọc theo gò má lăn xuống.

Tĩnh Nhi biết nàng muốn nói gì, giữa bọn họ chẳng lẽ không giống tỷ muội sao?

Tức giận trong lòng tiêu đi một chút, Tĩnh Nhi nhẹ giọng: "Trẫm biết tâm ý của người, đứng lên đi."

Liên Vũ đứng dậy, nói: "Nô tỳ đi mời thái y tới."

"Không cần." Tĩnh Nhi nhàn nhạt cự tuyệt.

Liên Vũ không thể nói gì, chỉ đành lẳng lặng hầu hạ một bên.

Qua một canh giờ, Tô Doanh tới. Nhìn Tĩnh Nhi an tĩnh ngồi cạnh bàn, sắc mặt Tô Doanh thay đổi, nhanh chóng tiến lên: "Sao Hoàng Thượng lại tiểu tiện như vậy? Long thể còn chưa hồi phục sao?" Mấy ngày nay hẩn và Mạnh Ninh đều muốn vào cung thăm hỏi, nhưng Thái Thượng Hoàng lại có lệnh không ai được quấy rầy Hoàng Thượng. Hôm nay được gặp, Tô Doanh lại khó an lòng, sao nàng lại gầy ốm nhiều như vậy?

Cho cung nhân lui ra ngoài, Tĩnh Nhi mới lên tiếng: "Hôm nay trẫm truyền người tới đây là có việc muốn người đi làm."

"Hoàng Thượng cứ phân phó."

Tĩnh Nhi đứng dậy tới án thư, chấp bút viết một phong thư, sau đó đưa cho Tô Doanh.

"Thư này, người phái người đưa tới Hạ phủ ở Thương Đô Yên Khương."

Tô Doanh cả kinh: "Hạ Ngọc Hạ đại nhân?"

Tĩnh Nhi gật đầu, Tô Doanh lại nói: "Hoàng Thượng muốn vì thần phái người bí mật đưa thư sao?"

Tĩnh Nhi lại lắc đầu: "Vậy thì không cần, chỉ cần đưa là được." Bên trong cũng chẳng có gì, nàng chủ yếu là muốn phái người tìm hiểu tình hình của Hạ Ngọc và Hưng Bình công chúa. Có người nhận tin, vậy chứng tỏ bên đó không xảy ra chuyện.

Tô Doanh cẩn thận cất vào ống tay áo, lúc ngược mắt lại thấy người trước mặt lão đảo. Tô Doanh cuống quýt duỗi tay đỡ nàng, lo lắng hỏi: "Long thể Hoàng Thượng không tốt, sao không nghỉ ngơi trên giường? Ngài phải tự bảo trọng đây!"

Tô Doanh vừa dứt lời thì Tĩnh Nhi lại trào phúng cười rộ lên. Bảo trọng thân thể? Hiện tại người muốn soán ngôi lại là phụ thân thân sinh của nàng kia!

"Tô Doanh." Nàng bắt lấy cánh tay hắn.

Một tiếng "Tô Doanh" khiến hắn chấn động, bình thường nàng luôn vừa cười vừa nói gọi hắn là "Tô ái khanh", chưa từng kêu tên hắn như vậy. Trái tim Tô Doanh căng chặt: "Vâng."

"Nếu có một ngày Thế tử lên làm Hoàng đế, ngươi sẽ một lòng trung thành với hắn sao?"

Tô Doanh cả kinh: "Hoàng Thượng..."

"Ngươi sẽ vậy sao?" Tĩnh Nhi không chút hoang mang, hỏi.

Hắn quỳ xuống, nói rõ từng câu từng chữ: "Chắc chắn không!"

"Tốt, rất tốt!" Nàng cười, cúi người đỡ hắn đứng dậy, "Không hổ là Tô ái khanh của trẫm."

"Hoàng Thượng..."

"Đi thôi." Tĩnh Nhi xoay người, tới cửa, nàng lại tiếp tục, "Nghe nói đạo này Ninh Nhi hay đi với ngươi, nàng ấy là cô nương tốt, ngươi phải biết quý trọng."

Tô Doanh bỗng dừng bước, yên lặng nhìn tấm lưng kia thật lâu, thờ dài một tiếng.

Tĩnh Nhi lại cười, tên gốc Tô Doanh này, lúc trước còn nói bản thân đoạn tụ, mà hiện tại tiếp xúc với Mạnh Ninh thường xuyên, đương nhiên sẽ biết nàng ấy rất tốt. Nàng vốn muốn tứ hôn cho bọn họ, nhưng xem ra, nàng làm điều thừa rồi.

.....

Suốt ba ngày, Hoàng Thượng chưa từng rời khỏi nội thất một bước, mà Thái Thượng Hoàng cũng không tới.

Thái y mỗi ngày đều mang thuốc tới, nhưng bệnh tình lại không có tiến triển.

Tương Tầm xin Thế tử để nàng tới Càn Thừa cung, cùng Liên Vũ, hai người lo lắng đứng bên ngoài.

Thế tử có tới hai lần nhưng Tĩnh Nhi không gặp.

Qua ngày thứ năm, Tô Doanh đột nhiên cầu kiến. Tôn Toàn dẫn hắn vào, đã thấy Tĩnh Nhi đứng lên, gấp giọng hỏi: "Sao rồi?"

Thần sắc Tô Doanh không tốt, chỉ đáp: "Người đã trở về, đang chờ bên ngoài."

"Còn không để hắn vào!"

Người bên ngoài vội vàng đi vào, quỳ xuống hành lễ, nói: "Hoàng Thượng, thời điểm thủ hạ tới, trên dưới Yên Khương đều nói Hạ đại nhân thông đồng với địch phản quốc, hiện tại đã bị nhốt trong đại lao, không lâu sẽ bị xử trảm."

"Ngươi nói cái gì? Vậy Hưng Bình công chúa đâu?"

"Nghe nói Hưng Bình công chúa cùng Hạ đại nhân vào ngục."

Hai chân Tĩnh Nhi mềm nhũn, may mà hai cung nữ duỗi tay đỡ kịp. Tình hình ngày đó vẫn còn rõ ràng trước mắt, nàng vẫn nhớ Hưng Bình công chúa nói muốn nàng trở về thăm bà.

Yên Khương Vương kia thật sự nhẫn tâm vậy sao?

Tĩnh Nhi cắn răng: "Nói tiếp."

"Thời điểm thủ hạ tới Thương Đô, Hạ phủ sớm đã bị Yên Khương Vương cho người canh gác. Hắn hình như biết Hoàng Thượng sẽ phái người tới nên còn muốn thuộc hạ truyền lời, nói ngài không cần phải người tới nữa, còn kêu thủ hạ giao cái này cho ngài." Hắn lấy một phong thư trong ống tay áo trình lên Tĩnh Nhi.

Nàng mở ra xem, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tô Doanh vội hỏi: "Bên trong viết gì?"

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Hắn muốn noi theo Đông Việt, liên hôn với trẫm."

Ngày đó Hoàn Nhan Vũ lấy ba trăm dặm ranh giới làm sính lễ, mà hôm nay Yên Khương Vương lại đem tính mạng hai người ra ép nàng.

Vò nát bức thư trong tay, xem ra Yên Khương Vương đã đoán được Dao Dao ngày đó là nàng, hắn đang đánh cược xem nàng có mềm lòng không.

Buổi tối, Thiệu Huyền rút cuộc cũng tới. Nghe thái giám nói Hoàng Thượng ở bên trong không ăn không uống một ngày, y tiến vào, thấy Tĩnh Nhi ngơ ngác ngồi cạnh bàn.

"Con không cần để ý tới hắn, hắn sẽ không giết Hạ Ngọc."

Cha con bọn họ lâu ngày không gặp, mà câu đầu tiên lại nhắc tới chính sự, trông thật xa cách!

Tĩnh Nhi không nhìn y, chỉ trầm giọng: "Phụ hoàng nghĩ mình hiểu ông ta sao? Nàng từng nghe nói Yên Khương Vương vô cùng sủng ái Hưng Bình công chúa, nhưng hiện tại không phải cũng giam bà vào đại lao sao? Thế giới này, có thứ gì không thể thay đổi sao?"

Thiệu Huyền thở dài: "Tĩnh Nhi, con là Hoàng đế, sao có thể vì lòng riêng mà cưới công chúa Yên Khương chứ?"

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Hoàng đế thì sao? Hoàng đế cũng là người, cũng có thứ muốn bảo vệ!" Tỷ như giang sơn Tây Lương này, tỷ như bằng hữu chí cốt của mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Tâm ma

Gió từ bên ngoài thổi vào, ánh nến lay động khiến không khí càng thêm căng thẳng.

Thiệu Huyền thở dài: "Ngày đó không muốn nạp phi cũng vì thân phận của con, hiện tại người đó là công chúa Yên Khương, con định cưới thế nào?"

Tĩnh Nhi bật cười: "Hiện giờ phụ hoàng còn thời gian suy xét tới việc này sao?" Tại sao thời điểm muốn nàng làm Thái tử y không nghĩ tới?

Ý niệm này đột nhiên dâng lên trong lòng, sắc mặt Tĩnh Nhi lập tức thay đổi, nàng chột dạ nắm chặt góc áo, kỳ thật nàng không muốn trách y đâu.

Không khí càng trở nên xấu hổ, qua một lúc lâu, Thiệu Huyền mới trầm giọng: "Con vẫn còn trách phụ hoàng."

Những lời này, từng câu từng chữ đều đang nói cho y nghe, y làm sao không hiểu?

Tĩnh Nhi nghiêng mặt, bướng bỉnh đáp: "Không có."

Trong lòng vô cùng mâu thuẫn, nàng không đành lòng trách cứ phụ hoàng, nhưng chẳng lẽ một chút suy nghĩ cũng không có sao? Nàng và phụ hoàng ai cũng có suy nghĩ của mình, điểm xuất phát có lẽ đều giống nhau, nhưng lựa chọn cuối cùng lại hoàn toàn khác biệt.

Nhiều ngày không gặp phụ hoàng, nàng cố ý không đi gặp y, hỏi tưởng lại mấy năm phụ hoàng vất vả, còn thêm sự sủng ái của y dành cho mình, Tĩnh Nhi thật sự không muốn phụ tử bọn họ duy trì hiềm khích thế này. Nhưng không ngờ hôm nay gặp nhau, tình hình vẫn thế.

Thình thoảng nàng lại nghĩ, nếu mẫu hậu còn sống thì thật tốt biết bao.

Chuyện của Yên Khương chắc chắn không đơn giản như vậy, rước công chúa Yên Khương tới Tây Lương, Tĩnh Nhi cũng không thể bỏ mặc. Nếu nàng ta bị Tĩnh Nhi xa lánh, Yên Khương Vương sẽ có lý do gây sự. Tối lúc đó, đại thần trong triều sẽ ép nàng viên phòng với công chúa Yên Khương, việc này nàng làm sao làm được?

Suy xét của phụ hoàng kỳ thật trong lòng Tĩnh Nhi đều rõ, chỉ là nàng không muốn mặc kệ phụ phụ Hạ Ngọc như vậy.

"Phụ hoàng về trước đi."

Tĩnh Nhi sợ nói thêm sẽ khiến y đau lòng.

Thiệu Huyền thấy vậy cũng không tiếp tục.

Tô Hạ thấy y ra ngoài, vội tiến lên, nhỏ giọng: "Chủ tử, Thế tử tới, đang ở ngoài chờ."

Thiếu Huyền buột miệng hỏi: "Hoàng Thượng muốn gặp Thế tử?"

"Dạ không, Thế tử muốn gặp ngài."

Tô Hạ vừa dứt lời, Thiếu Huyền đã thấy Bạc Hề Li lại gần. Hắn nhìn thần sắc Thiếu Huyền, trầm giọng: "Xem ra ngài cũng khuyên không được." Hắn cũng muốn vào trong, nhưng Hoàng Thượng lại không cho phép.

Mấy ngày nay, Bạc Hề Li mỗi lúc một thành thực ôn trọng, Thiếu Huyền nhìn cũng cảm thấy vui mừng. Đi thêm một đoạn, bốn bề vắng lặng, Thiếu Huyền mới lên tiếng: "Tĩnh Nhi là đứa quật cường, khuyên cũng vô dụng."

Bạc Hề Li nhú mày: "Vây... Dứt khoát dùng lý do Hoàng Thượng bệnh nặng mà từ chối." Hắn biết lý do này không ổn, cho dù có thoái thác nhưng sẽ duy trì được bao lâu? Bị bệnh cũng phải có ngày khỏe lên.

"Thôi thì cưới đi!" Đến lúc Hoàng đế băng hà, công chúa Yên Khương kia chẳng qua sẽ trở thành thái phi không có chỗ dựa mà thôi!

Bạc Hề Li và Tô Hạ đều cả kinh, cùng nói: "Chủ tử..."

Y giờ tay ý bảo bọn họ không cần khuyên nhủ, chỉ phân phó: "Tô Hạ, kêu Trường Dạ tới gặp ta."

.....

Phong thư Yên Khương Vương gửi tới Tĩnh Nhi đã suy xét nửa tháng, hần hào phóng như vậy rõ ràng là vì kết luận Tĩnh Nhi sẽ mềm lòng đồng ý.

Mấy ngày nay, không khí trong Càn Thừa cung vẫn vô cùng nặng nề. Bệnh tình của Tĩnh Nhi không có tiến triển, thái y nhìn cũng không tìm ra nguyên nhân, chỉ nói là tâm bệnh.

Cung nhân trên dưới đều lo lắng, nhất thời cũng không biết tại sao Hoàng Thượng lại như vậy. Tôn Toàn biết thân phận của Tĩnh Nhi, trong lòng thầm nghĩ, Hoàng Thượng không phải không từ chối được, tại sao phải làm khó bản thân mình thế?

Chưa xót, đau khổ cũng chỉ có mình Tĩnh Nhi biết.

Sau lần đó, Thái Thượng Hoàng chưa từng tới Càn Thừa cung, Tô Doanh và Mạnh Ninh có tới mấy lần nhưng đều bị Hoàng Thượng từ chối. Tôn Toàn đứng bên ngoài hầu hạ than ngắn thở dài, sắc mặt của hai cung nữ cũng không được tốt.

Hoàng hôn, gió từ bên ngoài thổi vào làm màn lụa không ngừng tung bay.

Nghe tiếng bước chân đi vào, Tĩnh Nhi ngẩng đầu nhìn Tôn Toàn tiến lên, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng phái người tới truyền lời, hỏi Hoàng Thượng có muốn tới biệt viện tĩnh dưỡng không?"

Tĩnh Nhi cảnh giác ngồi dậy, phụ hoàng muốn nàng xuất cung hay sao?

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Tôn Toàn vội tiếp tục: "À, Thái Thượng Hoàng nói, nếu Hoàng Thượng muốn cưới công chúa Yên Khương thì phải nhanh chóng hồi phục sức khỏe. Biệt viện thanh tĩnh, thích hợp cho việc tĩnh dưỡng."

Thần sắc khó coi hòa hoãn một lát, xem ra phụ hoàng biết tính tình nàng, biết nàng cho dù suy xét lâu ngày vẫn sẽ đồng ý yêu cầu của Yên Khương Vương. Tĩnh Nhi hít vào một hơi thật sâu, tới biệt viện vài ngày cũng tốt, ở đây nàng thật sự cảm thấy phiền lòng.

Thấy nàng gật đầu, Tôn Toàn mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xoay người ra ngoài chuẩn bị.

Hôm sau, Trương Tầm và Liên Vũ vào hầu hạ Tĩnh Nhi xuống giường, động tác vô cùng cẩn thận, sợ khiến nàng không được thoải mái.

Tĩnh Nhi đột nhiên lên tiếng: "Trước nay không thấy hai người an tĩnh như vậy, dạo gần đây bị sao thế?"

Tay Trương Tầm run lên, hai mắt liền hồng hồng. Liên Vũ nức nở nói: "Hoàng Thượng bị bệnh, bọn nô tỳ sao còn cười được?"

Tĩnh Nhi bật cười: "Trẫm sẽ nhanh khỏi thôi, chỉ là mấy thứ thuốc đó có uống thế nào cũng có tác dụng, thật không biết là do ngự y bất tài hay trẫm thật sự không thể khỏe lên được."

"Hoàng Thượng!" Trương Tầm cuống quýt che miệng nàng lại, la lên: "Ngài không được nói vậy!"

Tĩnh Nhi gạt tay nàng ra, cười cười: "Biết vì sao trẫm nói vậy không?"

Một câu khiến Trương Tầm không biết trả lời thế nào.

Liên Vũ lấy áo choàng khoác cho nàng, nói nhỏ: "Bị bệnh nhiều ngày như vậy, Hoàng Thượng lại gầy rồi."

"Đó là vì đồ ăn của Ngự thiện phòng không hợp khẩu vị."

Mọi người đều biết không phải, nhưng Tĩnh Nhi đã nói như vậy, các nàng cũng không cãi lại.

Chuyển tới biệt viện, sau phòng ngủ của nàng là hồ nước, ở giữa có dãy hòn non bộ, rêu xanh mọc đầy, bên dưới là những đàn cá đủ màu sắc khiến tâm tình người nhìn cũng tốt hơn.

Tĩnh Nhi không có gì làm chỉ biết tựa vào cửa sổ, ngơ ngác nhìn cá trong ao, có khi thất thần tới một hai canh giờ.

Liên Vũ có học chơi cờ khi nhỏ, muốn rủ Tĩnh Nhi chơi nhưng mỗi lần đề cập, nàng đều nói không có hứng thú.

Sáng nay trời đổ mưa, không khí sau giờ ngọ đột nhiên trở nên mát lạnh. Tôn Toàn từ bên ngoài trở về, bộ dáng vô cùng vui vẻ. Trương Tâm không khỏi lên tiếng hỏi: "Chuyện gì khiến công công vui vẻ vậy?" Từ sau khi Hoàng Thượng bị bệnh, bọn họ chưa từng tươi cười như thế.

Tôn Toàn hành lễ với Tĩnh Nhi, mới trả lời: "Nghe người bên ngoài nói hoa đình hương ở thành Tây, ta thấy Hoàng Thượng ở trong phòng lâu rồi nên định rủ qua đó ngài ấy tới đó."

Tĩnh Nhi còn tưởng chuyện gì, kêu nàng đi ngắm hoa sao? Nàng xoay người: "Có gì đẹp chứ? Trẫm không đi."

"Hoàng Thượng đi thử đi, thật sự rất đẹp! Đặc biệt là sáng nay trời vừa đổ mưa, cánh hoa còn đọng lại nước, chắc chắn là mỹ cảnh đẹp động lòng người!"

Hai cung nữ thấy Tôn Toàn ra sức như vậy nên cũng khuyên Tĩnh Nhi ra ngoài. Đang bị bệnh lại nhốt mình trong phòng, sức khỏe sẽ ngày đi xuống. Nghĩ như vậy, mỗi người một câu lần lượt thay phiên.

Bất đắc dĩ, Tĩnh Nhi chỉ đành đồng ý.

Xe ngựa sớm đã chờ bên ngoài, Liên Vũ cẩn thận đỡ nàng lên xe, sau đó mới lên cùng. Tôn Toàn đột nhiên quay đầu nhìn Trương Tâm, nói: "Không cần đi theo nhiều người như vậy, Trương Tâm cô nương ở lại kêu phòng bếp chuẩn bị điểm tâm ngon cho Hoàng Thượng, chờ chúng ta trở về là được."

Tĩnh Nhi dựa vào đệm, nghe Tôn Toàn dặn dò tỉ mỉ, nàng nghiêng đầu xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài.

Tôn Toàn đánh xe, nỗ lực chọc Tĩnh Nhi cười. Bên ngoài đột nhiên an tĩnh một lát, Liên Vũ liền giục hần tiếp tục kể chuyện, lại bị Tĩnh Nhi kéo ống tay áo, nhỏ giọng: "Đừng làm khó hần, chuyện cười lấy đâu ra nhiều như vậy?"

"Hoàng Thượng mệt sao?" Liên Vũ thấy nàng uể oải, sắc mặt tái nhợt.

Tĩnh Nhi nhắm hai mắt: "Trẫm đã nói không mình không muốn đi, các người vẫn kiên quyết kéo trẫm ra đây."

Không biết tại sao, khoảng thời gian này nàng cảm thấy bản thân không được thoải mái, thuốc cho dù uống đúng giờ cũng không thấy khỏe, trong lòng tích tụ quá nhiều chuyện, ngay cả đêm cũng không thể yên giấc.

Cũng không biết đi được bao lâu, cảm giác xe ngựa dừng lại, Tĩnh Nhi mở mắt, chỉ thấy màn xe bị nhấc lên nhưng chỉ có Tôn Toàn ở trước mặt. Nàng không khỏi nhíu mày, hỏi: "Liên Vũ đây?"

"À, bên ngoài gió lớn, Liên Vũ cô nương trở về lấy áo khoác cho Hoàng Thượng, lập tức quay lại ngay."

Tĩnh Nhi giật mình: "Sao không nói với trẫm một tiếng? Nếu trời đã nổi gió, vậy thì về thôi."

Tôn Toàn vội khuyên: "Hoàng Thượng khó mà ra ngoài một chuyến, hay là đi xem đi. Ngài nghỉ ngơi thêm một lát, chờ Liên Vũ cô nương quay lại, nô tài sẽ gọi ngài." Nói xong, hần cẩn thận buông màn che xuống.

Tĩnh Nhi vốn chẳng muốn cái gì là hoa đình hương kia, nhưng thấy màn đã hạ xuống, nàng cũng không muốn nói nhiều, chỉ dựa vào đệm nhắm hai mắt lại.

Bên ngoài có tiếng gió gào thét, không biết qua bao lâu, trong mơ hồ, nàng nghe có tiếng bước chân truyền tới.

"Tôn Toàn." Tĩnh Nhi thấp giọng gọi.

Màn xe bị nhấc lên, nhưng giọng nói truyền vào nào phải của thái giám!

"Dao Dao." Hoàn Nhan Vũ lẳng lặng nhìn Tĩnh Nhi, hần nhìn suốt một canh giờ, nhưng có nhìn thế nào cũng không đủ. Trong khoảng thời gian này, nàng rốt cuộc bị gì mà bản thân lại tiêu tụy hốc hác như thế? Bàn tay bất giác nắm chặt màn xe, Hoàn Nhan Vũ hận không thể lập tức nhảy lên xe ngựa, ôm nàng và lòng.

Tĩnh Nhi giật mình, hai mắt lập tức mở to, nàng còn tưởng đây là mộng!

Mãi tới khi hắn đuổi tay tới cầm lấy tay nàng, Tĩnh Nhi mới thật sự hoàn hồn.

"Người... Sao người lại ở đây? Tôn Toàn, Tôn Toàn đâu?" Thấy hắn ở đây, nàng như con nai nhỏ bị kinh hoàng.

Hắn đau lòng nhìn nàng, nhưng vẫn cười cười: "Tôn công công không có ở đây, nhưng vẫn còn có ta cùng nàng ngắm hoa."

Nàng đẩy tay hắn ra, lạnh giọng: "Lần trước không phải ta đã nói rõ ràng rồi sao, nếu người không hiểu, ta có thể lặp lại lần nữa!" Giọng nàng run run, nếu đã trở về, vì sao lại còn tới đây?

Hắn không sợ mà nắm chặt tay nàng, bế nàng đi về phía trước. Cảnh sắc trước mặt thật khiến người ta say mê, hắn mặc nàng giầy dụa, vẫn dùng sức ôm.

Bị bệnh nhiều ngày như thế, sức lực của nàng rốt cuộc cũng không bằng hắn.

Hoàn Nhan Vũ thấp giọng: "Nếu ta không tới, nàng định tiếp tục tra tấn bản thân thế nào?"

"Người nói vậy!"

"Nếu không phải, vậy vì chuyện gì mà bệnh tới giờ này chưa khỏi? Trong lòng rõ ràng đang khó xử, vì sao còn làm khổ chính mình như vậy? Nàng cho rằng bản thân muốn làm Hoàng đế, nhưng sự thật không phải như vậy! Nàng chẳng qua là không muốn vứt bỏ trách nhiệm mà thôi. Trong lòng của nàng, nàng mãi mãi là Hoàng đế Tây Lương, mãi mãi là đứa con ngoan của phụ hoàng, nàng không thể buông bỏ Tây Lương, không thể để phụ hoàng nàng thất vọng. Nàng muốn mẫu hậu mình ở dưới tuổi vàng yên tâm, cho nên nàng muốn bảo vệ giang sơn mà phụ hoàng và mẫu hậu nàng vất vả lắm mới có được. Tất cả là suy nghĩ của nàng, nàng tưởng ta không biết sao? Nhưng nàng xem nàng của hiện tại đi, tâm ma sâu như vậy, làm sao có thể khỏe lại? Yên Khương muốn nàng liên hôn, nàng chẳng lẽ phải đồng ý sao? Cưới công chúa Yên Khương kia? Cưới thế nào? Nàng cưới được sao?"

Hắn vừa nói vừa cúi đầu nhìn nữ tử tiểu tụy nằm trong lòng mình.

Tĩnh Nhi lại cố ý bịt chặt lỗ tai không nghe, chỉ si ngốc hỏi: "Phụ hoàng kêu người tới?"

Nếu không, vì sao Tôn Toàn hôm nay lại khác thường như vậy? Nếu không phải phụ hoàng nhúng tay vào, Tôn Toàn lại cố kỵ Hoàn Nhan Vũ, làm sao có thể an tâm để nàng một mình ở cạnh Hoàn Nhan Vũ, còn bản thân và Liên Vũ lại rời đi?

Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra, không hề phủ nhận.

Hắn biết nàng vẫn thông minh như vậy.

"Y không muốn nàng tự chà đạp bản thân như thế."

Trái tim Tĩnh Nhi siết chặt, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống.

Chà đạp bản thân...

Thì ra trong mắt bọn họ, nàng là một người vậy sao?

Nhưng bản thân nàng đã sớm bị cuốn vào, sao có thể dễ dàng thoát khỏi?

Từ khi sinh ra, nàng đã phải gánh vác thân phận Thái tử Tây Lương, Hoàng đế Tây Lương. Theo Tôn tướng quân tới biên cương mấy năm, nàng khắc khổ rèn luyện, chỉ hi vọng có ngày trở về Dinh Kinh, nàng có thể trở thành phụ tá đắc lực nhất của phụ hoàng. Nàng làm mọi chuyện đều vì muốn trở thành Thái tử trong lòng phụ hoàng, trở thành đế vương Tây Lương sáng suốt. Nhưng hiện tại, bọn họ lại tới nói với nàng, tất cả nỗ lực trước đây chỉ là trò đùa!

Mạnh mẽ gạt đi nước mắt, nàng lạnh giọng: "Ai nói ta chà đạp bản thân? Ta là Hoàng đế Tây Lương, người muốn thế nào hả?"

Hoàn Nhan Vũ đau xót, hắn biết nàng sẽ nói như thế, mặc cho hắn có khuyên nhủ của nào, nàng đều sẽ kiên định với suy nghĩ của mình. Thái Thượng Hoàng Tây Lương rất hiểu con người của nàng, nếu không phải sợ nàng tiếp tục đi xuống, y cũng không cho người tìm tới Hoàn Nhan Vũ hắn. Hắn tới, nhìn Tĩnh Nhi như vậy, trái tim lại càng đau đớn. Hắn biết tình yêu của mình đã không còn cách nào kiềm chế, hắn không thể mất nàng, cho nên hắn chỉ có thể tàn nhẫn thêm lần nữa.

Cánh tay ôm nàng khê buộc chặt, hắn nghiêng rằng: "Nếu nàng không bỏ được, vậy thân phận của nàng ta sẽ nói ra bên ngoài, để người thiên hạ biết nàng là nữ tử! Nếu nàng không bỏ được, ta sẽ tự mình dẫn quân tiêu diệt giang sơn Tây Lương này!"

Hắn thất hứa vì không muốn nàng bị sợ xích kia càng trở ngại!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Ta phải yêu nàng như thế nào đây?

Chỉ mới hai câu đã làm tay chân Tĩnh Nhi lạnh băng.

Lần trước, hần hứa với nàng cả đời này sẽ không xâm phạm Tây Lương, thậm chí, lúc Từ Nhất Thịnh cãi lại mệnh lệnh, sau khi biết hần đã nóng vội và phần nộ vô cùng. Không ngờ tới giờ khắc này, hần lại có thể nói ra những lời như thế.

Hoàn Nhan Vũ sẽ thay đổi, tất cả mọi người đều sẽ thay đổi.

Tĩnh Nhi không nói chuyện, Hoàn Nhan Vũ chỉ thấy thanh chủy thủ nàng mang bên người đặt trước ngực hần, lần này hần không còn kinh ngạc, chỉ lặng lẽ ôm nàng đi sâu vào rừng hoa đình hương.

Phong cảnh hai bên thật say lòng người.

Hoàn Nhan Vũ nhẹ giọng: "Ta nói mà không giữ lời, nàng có thể làm gì được ta? Ta biết nội loạn Đông Việt năm đó nàng cũng từng nghe qua, ta chẳng qua chỉ là đứa con trai thứ năm của phụ hoàng, vốn không có tư cách kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Huynh đệ ruột thịt cũng có thể tự tay giết chết, nàng cảm thấy còn chuyện gì mà ta làm không được?" Những lời này hần nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đáy mắt lại dâng lên một chút sầu bi.

Hần ôm nàng từng bước đi về phía trước, có cánh hoa lướt qua, y phục của bọn họ cũng nhiễm chút hương thơm. Hoa đình hương màu sắc diễm lệ, hon nứa mùi hương vô cùng nồng đậm, những loài hoa kiêu diễm khác khó mà sánh bằng. Nhưng cái gọi là sắc đậm và vị đường hoàng cũng chỉ có thế. Người trong lòng hần chính là đóa hoa này, thân là nữ tử lại cải trang thành nam, nhưng cái hương vị đó sớm đã thấm vào mỗi tác da tác thịt trên người của hần, cả đời không thể từ bỏ.

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên cười khẽ, cả đời này hần đắc tội với quá nhiều người, duy chỉ có nàng là nữ tử hần muốn yêu thương. Cho nên, lần này hần sẽ không buông tay.

Hần cảm nhận được cả người nàng đang run rẩy, cho nên cái ôm mỗi lúc một chặt, hần hi vọng dùng sự ấm áp của mình để nàng tin tưởng.

"Hoàn Nhan Vũ, ngươi không nên ép ta."

Gió nhẹ thổi tới, nàng chỉ có thể nói một câu này, cánh tay nắm chủy thủ không ngừng run rẩy. Nàng thấy được hần đang rất khản trương, nhưng một chút sợ hãi lại không có.

Hoàn Nhan Vũ lưu luyến nhìn nàng, nhẹ giọng: "Trừ phi hôm nay nàng giết ta, nếu không, ta nói được chắc chắn sẽ làm được!"

"Ngươi..." Cánh tay khẽ dùng lực, thanh chủy thủ lập tức cắt qua tầng y phục, một chút máu đỏ theo đó chảy ra. Hoàn Nhan Vũ nhú mày, một chút cũng không cử động, mà sắc mặt Tĩnh Nhi đã trắng bệch, tiếp tục uy hiếp: "Ngươi... Ngươi nghĩ ta không dám?"

Hần cười nhạt: "Ngày cả công chúa Yên Khương nàng còn dám cưới, trên đời này còn chuyện gì mà nàng không dám làm?"

Nàng mặc kệ hần nói cái gì, vẫn kiên định: "Hôm nay ta sẽ giết ngươi!"

Hoàn Nhan Vũ hít vào một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Động thủ đi, đời này ta đắc tội với không ít người, được trên trong tay nàng coi như là sự chiếu cố của trời cao dành cho ta." Hần dừng lại một lát, mới tiếp tục, "Dao Dao, ta chỉ vọng ngày sau nàng đừng giống phụ hoàng nàng thương nhớ mẫu hậu mà nhớ lấy ta. Nàng chỉ cần ghi nhớ, nếu nàng đã có thể giết ta, vậy điều đó chứng tỏ ta chẳng qua chỉ là một kẻ qua đường."

Tĩnh Nhi căng lớn hai mắt, phụ hoàng ngay cả chuyện của mẫu hậu cũng kể hần nghe sao?

Hần hy vọng nàng không nhớ hần, không nhớ hần...

A...

Hoàn Nhan vũ quả nhiên vẫn ngoan độc như vậy, chỉ hai ba câu đã chọc trúng chỗ đau của nàng! Phụ hoàng vì chuyện của mẫu hậu mà hối hận cả đời, mà y lại vô cùng hiểu nàng, cho nên mới biết nếu nàng hôm nay giết hần, tương lai có lẽ cũng sẽ giống y vậy!

Lòng ngực cuộn cuộn khí huyết, "Phụt", một ngụm máu tươi trào ra nhỏ giọt lên cánh hoa đình hương màu trắng.

"Dao Dao!" Hoàn Nhan Vũ cả kinh, vội vàng tìm một nơi đặt nàng xuống, vỗ lưng giúp nàng thuận khí. Là hần quá nóng vội, sao lại quên mất chuyện nàng đang bị bệnh cơ chứ?

Thanh chủy thủ cũng theo đó rơi xuống, Tĩnh Nhi đẩy hần ra, thở gấp: "Ngươi căn bản không hề yêu ta!"

Nếu yêu nàng, sao hần có thể nói ra lời này? Nếu yêu nàng, hần sao có thể không biết thứ gì quan trọng đối với nàng chứ?

"Tôn Toàn!" Không đợi Hoàn Nhan Vũ mở miệng, Tĩnh Nhi đã lên tiếng.

Thái giám chờ ở xa, nghe một câu tường có đại sự gì, liền cuống quýt thi triển khinh công chạy tới: "Hoàng Thượng!"

Trong không khí hỗn loạn mùi hoa nồng nàn cùng mùi máu tươi nhàn nhạt, Tôn Toàn cả kinh, vội xông lên trước: "Sao lại biến thành như vậy?" Tôn Toàn xưa nay không có hảo cảm với Hoàn Nhan Vũ, lần này nếu không phải Thái Thượng Hoàng quyết định, hẳn chắc chắn sẽ không để hai người đơn độc ở với nhau.

Tĩnh Nhi cắn răng, nói: "Giết hắn!"

Trái tim như bị thứ gì đâm vào, Hoàn Nhan Vũ ngơ ngẩn nhìn nàng, bỗng dưng cảm thấy có chút buồn cười. Vừa rồi hắn mới nhắc nhở nàng giết hắn thì tương lai sẽ hối hận, nàng thật thông minh, lập tức mở miệng kêu Tôn Toàn tới động thủ.

Tôn Toàn còn đang tức giận, giờ phút này nghe Tĩnh Nhi nói thế, hắn càng kinh hãi.

Theo bản năng quay đầu nhìn Hoàn Nhan Vũ, thấy sắc mặt hắn không tốt, trước ngực còn có thương tích, Tôn Toàn không khỏi chần chừ. Thái Thượng Hoàng kêu hắn tới khuyên Hoàng Thượng, sao cuối cùng lại khuyên thành thế này?

"Thay trăm giết hắn! Tôn Toàn, ngươi nghe không hiểu sao?"

"Hoàng Thượng..."

"Không giết hắn, trăm sẽ giết ngươi!" Hơi thở của Tĩnh Nhi dồn dập, "Hắn nói muốn tiêu diệt Tây Lương, ngươi còn muốn thủ hạ lưu tình hả?"

Nghe đến bốn chữ "tiêu diệt Tây Lương", đầu óc Tôn Toàn đột nhiên choáng váng, mà giờ phút này Hoàn Nhan Vũ lại không phủ nhận, vậy việc này chắc chắn là sự thật. Chẳng lẽ Thái Thượng Hoàng tin nhầm người, lần này ngược lại dẫn sói vào nhà sao?

Nghĩ tới đây, hắn còn chưa kịp động thủ đã thấy Từ Nhất Thịnh xông tới, kéo Hoàn Nhan Vũ ra sau: "Hoàng Thượng tội gì phải tin người Tây Lương mà tới đây một chuyến chứ?" Hắn đẩy Hoàn Nhan Vũ, "Ngài đi trước đi!" Từ Nhất Thịnh đưa mắt nhìn Tôn Toàn, hắn biết công phu của thái giám này rất cao, cho nên sợ người trước mặt đột nhiên tấn công.

Hoàn Nhan Vũ vẫn nhìn Tĩnh Nhi, nhàn nhạt lên tiếng: "Lần này ta tới là muốn để nàng biết, vì nàng cái gì ta cũng có thể làm, cái gì cũng có thể."

Đánh nhau rốt cuộc không xảy ra, Hoàn Nhan Vũ và Từ Nhất Thịnh rời đi được một lúc lâu, Tôn Toàn mới xoay người đỡ Tĩnh Nhi: "Nô tài đưa Hoàng Thượng về trước."

Cả người không còn chút sức lực, nàng chỉ có thể để hắn dìu dậy.

Chuyện vừa rồi, một câu Tôn Toàn cũng không nhắc tới.

Liên Vũ nhìn bộ dáng này của Tĩnh Nhi, không khỏi kinh ngạc, vốn định mở miệng hỏi chuyện nhưng cuối cùng vẫn không dám. Ngồi trong xe ngựa, Tĩnh Nhi tựa vào đệm nhắm hai mắt, trong lòng nhin không được mà nhớ lại chuyện khi nãy, lần này, hắn có lẽ nên chết tâm với nàng rồi.

Ở trước mặt Hoàn Nhan Vũ, chính miệng nàng ra lệnh Tôn Toàn giết hắn.

Bàn tay bắt giác nắm chặt y phục, lần này phụ hoàng kêu hắn tới, Tĩnh Nhi dám chắc Tôn Toàn không có lá gan động thủ giết người, cho nên nàng mới ương ngạnh nói thế.

Nhưng, hắn sẽ thật sự mang quân tấn công Tây Lương sao?

Tĩnh Nhi hoảng hốt mở mắt, trong quá khứ nàng chắc chắn hắn sẽ không làm như vậy, nhưng hiện tại, nàng không nắm chắc phần thắng.

Nếu thật sự có ngày đó, lúc nàng và hắn đối địch trên sa trường cũng là thời điểm người sống ta chết!

.....

Nhìn chiếc xe ngựa chậm rãi rời đi, Hoàn Nhan Vũ mới khẽ lên tiếng: "Nhất Thịnh, ngươi cũng thấy đúng không? Khí sắc nàng không tốt, nếu ta không tới đây, nàng ấy thật sự sẽ mắc kẹt chính bản thân mình." Nhưng vừa tới đã mở miệng động chạm tới giang sơn Tây Lương của nàng, hắn chỉ hi vọng nàng có thể yêu lấy bản thân.

Sắc mặt của Từ Nhất Thịnh vẫn vô cùng âm trầm, hắn nhìn chằm chằm phương hướng chiếc xe ngựa kia, lạnh lùng nói: "Thuộc hạ thật sự không biết Hoàng Thượng muốn như thế nào! Hết lần này tới lần khác hắn đều đối xử với ngài như vậy, ngài tội gì phải chạy tới đây? Vừa rồi Hoàng Thượng cũng nghe rồi đấy, hắn muốn giết ngài!" Con người đó thật là lòng lang dạ thú, đúng là lấy oán báo ơn!

Hoàn Nhan Vũ khẽ cười: "Nhưng cuối cùng cũng không động thủ." Nàng chẳng qua là muốn ép hắn trở về Đông Việt.

"Hoàng Thượng." Từ Nhất Thịnh tức giận quay đầu, vừa định mở miệng thì ánh mắt lại dừng trước ngực Hoàn Nhan Vũ, cả kinh, "Ngài bị thương?" Hắn vội tiến lại, đem kim sang dược trong người đưa ra.

"Không sao, chỉ chút thương tích mà thôi."

Từ Nhất Thịnh gấp tới độ không nhận được: "Ngài rốt cuộc muốn thế nào? Người đó chẳng qua cũng là một nam tử, ngài thật sự không màng giang sơn xã tắc sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã quên con đường bước lên ngôi vị Hoàng đế khó khăn gian khổ thế nào rồi sao? Ngài đã quên những người đó đã đối xử với ngài thế nào sao? Hiện tại chẳng lẽ vì một người căn bản không đặt mình trong lòng, cái gì ngài cũng nguyện đánh đổi sao?" Từ lúc nghe Hoàng Thượng nói muốn tới Tây Lương, trong lòng hắn đã không chút tình nguyện. Nhưng Hoàng Thượng một hai phải tới, hắn lại lo lắng an nguy nên mới bất đắc dĩ đi theo. Hiện tại thấy Hoàng Thượng thế này, tính tình Từ Nhất Thịnh có tốt thế nào cũng không nhận được.

Hoàn Nhan Vũ lại bật cười.

"Sao Hoàng Thượng còn cười được?"

Hoàn Nhan Vũ không đáp, nhưng hắn biết, trong lòng Dao Dao nếu không có hắn, nếu không có hắn, nàng nhất định sẽ không ra nông nổi như lúc này. Cho nên hắn càng chắc chắn càng yêu hắn như hắn cho nàng, vì thế, tất cả những gì hắn làm vì nàng càng thêm đáng giá.

.....

Đầu tháng sáu, Hoàng đế Tây Lương đồng ý đề nghị liên hôn của Yên Khương. Đội ngũ đưa gả của Yên Khương cũng bắt đầu xuất phát.

Giữa tháng sau, Tĩnh Nhi từ biệt viện hồi cung.

Hôm nay, bên ngoài Càn Thừa cung truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Tôn Toàn ra ngoài điều tra, lúc trở về sắc mặt vô cùng khác thường.

Liên Vũ liền hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Hoàng Thượng, tin khẩn tám trăm dặm, nói công chúa Yên Khương tới hòa thân bị cướp giữa đường!"

"Người nói cái gì?" Tĩnh Nhi cả kinh đứng lên, tâm tư trầm xuống, trong đầu bỗng dưng nghĩ tới một người.

Ngày hai mươi tháng sau, biên giới Đông Việt và Yên Khương bắt đầu đại động can qua, chiến sự có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Thị vệ bẩm báo vừa ra ngoài, Tôn Toàn liền thấy sắc mặt Hoàng thượng trắng bệch.

Cả người Tĩnh Nhi run rẩy, thì ra đây mới là chuyện hắn nói sẽ làm vì nàng! Hắn nào có thể nhẫn tâm tới diệt Tây Lương chứ?

Hoàn Nhan Vũ, Hoàn Nhan Vũ, người điên rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Không buông tay

Thừa dịp Đông Việt và Yên Khương khai chiến, Tĩnh Nhi phái một đội thị vệ tinh nhuệ lên vào Yên Khương cứu Hạ Ngọc và Hưng Bình công chúa.

Đội tin tức của thị vệ cùng chiến sự ở biên cương, cả ngày Tĩnh Nhi đều thất thần, thường hay hoảng hốt. Đột nhiên nhớ lại lời Hoàn Nhan Vũ nói ở hoa viên đình hương... Nàng thật sự tin tưởng sao?

Nơi nào là hắn không đủ yêu nàng, căn bản là nàng không đủ tin tưởng hắn!

Liên Vũ vào pha trà, thấy Tĩnh Nhi lẳng lặng ngồi trên giường. Cung nữ cẩn thận gác ly trà trước mặt, thấy nàng cầm lên uống một ngụm mới nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, nô tỳ có vài lời không biết có nên nói hay không."

"Có gì cứ nói." Tâm tình của Tĩnh Nhi đang rất hoảng loạn, thật sự chán ghét những người còn ấp a ấp úng.

Nghe vậy, Liên Vũ mới cả gan lên tiếng: "Nô tỳ biết Tôn công công không thích Đông Việt bệ hạ, nhưng theo nô tỳ thấy, tám chân tình của Đông Việt bệ hạ khó mà có được. Chuyện tiền triều nô tỳ không hiểu, chỉ là ngài ấy lại chịu một mình tới Tây Lương thăm ngài..." Nàng lẳng lặng quan sát sắc mặt Tĩnh Nhi, thấy nàng không giận mới dám tiếp tục, "Nô tỳ biết chuyện của công chúa Yên Khương cũng liên quan tới ngài ấy, mà tất cả đều vì Hoàng Thượng."

Liên Vũ và Trương Tầm là hai cung nữ cận thân của Hoàng Thượng, Liên Vũ tin với chung thân đại sự của Hoàng Thượng Trương Tầm cũng có cùng suy nghĩ với nàng, chẳng qua bọn họ đều ngại bí mật về thân phận kia, cho nên không dám dám nói. Chỉ là nhìn Hoàn Nhan Vũ như vậy, nàng cho dù là người ngoài cũng bị cảm động.

Chén trà nặng nề gác xuống mặt bàn, Liên Vũ cả kinh định quỳ xuống thì lại nghe Tĩnh Nhi nói: "Vậy người nói xem trẫm phải làm gì?"

Mỗi ngày nàng đều suy nghĩ vấn đề này, nhưng thật sự là nghĩ không ra!

Biện pháp đẹp cả đôi đường thật sự có sao?

Nàng sẽ không từ bỏ giang sơn Tây Lương, nếu không sẽ uổng phí tâm huyết nhiều năm như vậy, mẫu hậu ở dưới hoàng quyền cũng không an lòng! Nhưng nàng cũng sẽ không buộc Hoàn Nhan Vũ từ bỏ giang sơn của hắn, trận cung biến ở Đông Việt một năm trước tuy nàng không tham gia nhưng trong đầu cũng đoán được bảy tám phần. Nếu nàng muốn hắn từ bỏ ngôi vị Hoàng đế, không phải làm các tướng sĩ vào sinh ra tử với hắn thất vọng sao?

Mỗi lần nghĩ tới đều cảm thấy bi ai, nàng thà chưa từng gặp gỡ nam tử này, chưa bao giờ quen biết hắn, có lẽ hôm nay sẽ không thống khổ như vậy.

Liên Vũ còn tưởng nàng tức giận, lại không ngờ sự thật không phải như thế. Nhưng Hoàng Thượng đã hỏi như vậy, nàng làm sao mà trả lời đây?

Liên Vũ cần môi nghĩ cách làm giảm áp lực trong lúc này, thì bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng người báo nói Mạnh Ninh tới. Liên Vũ như thấy được cứu tinh, vội nói: "Hôm nay Hoàng Thượng có muốn gặp Mạnh tiểu thư không?"

Tĩnh Nhi nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Mạnh Ninh vui vẻ đi vào, mỗi lần tới đây đều bị Hoàng đế cự tuyệt, nàng cũng biết tâm trạng của Tĩnh Nhi không tốt, cho nên chỉ đành ra về.

Tĩnh Nhi thấy nàng hành lễ, vội nói: "Nơi này không có người ngoài, ngươi còn đa lễ với trẫm như vậy làm gì? Mau đứng lên, ngồi đi."

Mạnh Ninh ngồi xuống, lo lắng nói: "Hoàng Thượng gầy đi nhiều quá. Giang sơn rộng lớn, Hoàng Thượng chỉ có một mình, ngài phải chú ý tới long thể. Bể không, Hoàng Thượng tuyên tử đi, bên cạnh ngài có người bầu bạn mọi người cũng yên tâm hơn."

Tĩnh Nhi lại nhìn Liên Vũ: "Nghe đi, nàng ấy nói các người hầu hạ không tốt."

Mạnh Ninh kinh hãi: "Ta nào có ý này?"

Tĩnh Nhi cười cười: "Trẫm đùa chút thôi. Liên Vũ, ngươi lui xuống đi, trẫm muốn nói chuyện với Ninh Nhi một lát."

Cung nữ lui xuống, Tĩnh Nhi mới tiếp tục: "Khoảng thời gian trẫm bị bệnh thật vất vả cho Tô đại nhân, nghe nói hôm kia hắn còn sinh bệnh, nhưng có người ở cạnh chăm sóc, trẫm cũng an tâm."

Ai ngờ sắc mặt Mạnh Ninh thay đổi, vội vàng đứng lên: "Hoàng Thượng tức giận sao?"

Tĩnh Nhi ngăn ra: "Ai nói trẫm tức giận?"

Mạnh Ninh đột nhiên quỳ xuống: "Lúc trước Ninh Nhi ái mộ Hoàng Thượng, vốn không nên qua lại gần gũi với Tô đại nhân." Khi đó nàng giận đối mới cùng Tô Doanh ra ngoài tuần sát. Nàng chưa từng nghĩ sự tình lại dần dần thay đổi Hoàng Thượng bị bệnh, Mạnh Ninh nhiều lần tới đây, nàng chẳng qua là muốn nói với chính mình người nàng thích là Hoàng Thượng, căn bản không phải Tô Doanh, hiện tại chẳng qua là không có cơ hội thấy mặt Hoàng Thượng thôi. Nhưng hôm nay tới, nàng lại cảm thấy hổ thẹn, trong lòng hoảng loạn không nói ra lời.

Cùng là nữ tử, Tĩnh Nhi sao có thể không rõ tâm ý của Mạnh Ninh? Nếu có thể, Tĩnh Nhi rất muốn nói cho Mạnh Ninh biết thân phận của nàng, nhưng việc này liên quan tới an nguy của phụ hoàng, nàng không thể hành động không có suy nghĩ.

Tự mình đỡ Mạnh Ninh đứng dậy, Tĩnh Nhi cười nói: "Ngươi nên tiếp xúc với nhiều người để bản thân biết nam tử tốt trong thiên hạ rất nhiều. Tô đại nhân là người tốt, thấy ngươi vui vẻ, trẫm cũng vui."

"Hoàng Thượng... Không trách ta sao?"

"Vui còn không kịp. Tô Doanh nói thế nào?"

"Chàng... Chàng nói muốn một lòng lo triều chính."

Lời tuy nói vậy nhưng Tĩnh Nhi biết Tô Doanh chắc chắn cũng có cảm giác. Nàng cười cười: "Lòng trung thành của hắn rất giống Thừa tướng, có trung thần như vậy là phúc của Tây Lương."

Hai người ngồi trong phòng tiếp tục hàn huyên, Mạnh Ninh đột nhiên hỏi: "Lần này nếu không có Đông Việt chặn lại, Hoàng Thượng thật sự muốn cưới công chúa Yên Khương sao?"

Tĩnh Nhi thu lại ý cười, thấp giọng: "Việc này không cần người quản."

Mạnh Ninh biết Hoàng Thượng không thích nghe chuyện này, thậm chí nàng còn nghe phụ thân nói Hoàng Thượng và Thái Thượng Hoàng đã cãi nhau một trận. Mạnh Ninh thức thời nói sang chuyện khác: "Nhưng cũng thật kỳ lạ, người Đông Việt sao lại chịu những tay vào chứ? Ta nghe nói chiến sự rất căng thẳng, Đông Việt có lẽ không thắng được Yên Khương."

Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, lập tức hỏi: "Ngươi nghe ai nói?"

"Là cha ta. Mới đây Đông Việt còn tương trợ Tây Lương, binh lực chắc chắn sẽ hao tổn ít nhiều. Còn nữa, người Yên Khương từng đánh lên doanh địa của Đông Việt, chắc cũng không có ý định thu tay trở về."

Mạnh Ninh vừa dứt lời thì người trước mặt đã đứng lên.

Mạnh Ninh cả kinh: "Hoàng Thượng?"

Tĩnh Nhi không nói gì, lập tức ra ngoài. Cung nhân thấy nàng liền vội vàng đuổi theo. Mạnh Ninh cũng chạy theo, hỏi: "Hoàng Thượng định đi đâu?"

Một câu gọi suy nghĩ của Tĩnh Nhi trở về, nàng ngơ ngác dừng bước. Đúng vậy, nàng định đi đâu?

Một ngày này, sau khi Mạnh Ninh trở về, Hoàng Thượng càng kiệm lời không ít.

Cung nhân chỉ biết cẩn thận hầu hạ, không ai dám nhiều lời.

Hôm sau, Tô Hạ tới.

"Phụ hoàng muốn nói gì?"

Tô Hạ cung kính đáp: "Chủ tử nói, nếu Hoàng Thượng bằng lòng gặp, ngài ấy mới tới."

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Phụ hoàng quả nhiên liệu việc như thần, trăm hần phải sớm tới gặp y. Tôn Toàn, bãi giá!"

Tôn Toàn kinh hãi đưa mắt nhìn Tô Hạ, lại thấy Tô công công khẽ cười.

Khoảng thời gian này Tĩnh Nhi không quản chuyện triều chính, cho nên Thiếu Huyền vẫn luôn ở trong cung.

Thời điểm thánh giá tới thì phòng của Thái Thượng Hoàng vẫn sáng đèn, cung nữ giữ cửa thấy Tĩnh Nhi qua, vội vàng mở cửa. Không cho người thông truyền, Tĩnh Nhi cứ như vậy lẳng lặng vào trong.

Dưới ánh đèn lưu ly, nghe tiếng bước chân, Thiếu Huyền mới khép cuốn sách trong tay. Ngẩng đầu nhìn nàng, y vẫn cười dịu dàng, nói: "Rốt cuộc cũng chịu tới gặp phụ hoàng."

Trong lòng dù không nhẫn tâm, nhưng Tĩnh Nhi vẫn quát cường đáp: "Người có ý kêu Ninh Nhi tới nói với con những lời đó!"

Gác quyển sách trong tay xuống, sắc mặt Thiếu Huyền không đổi, chỉ bảo Tĩnh Nhi ngồi xuống, mới tiếp tục: "Phụ hoàng nghĩ thông suốt rồi, lúc trước là phụ hoàng không đúng. Sau này, phụ hoàng sẽ không ép con làm bất cứ chuyện gì con không muốn nữa."

Mặc cho Tĩnh Nhi ương ngạnh, y vẫn dịu dàng quan tâm nàng như vậy. Mấy ngày nay, phụ hoàng đều lên lút tới thăm mẫu hậu, kỳ thật Tĩnh Nhi đều biết, nàng chỉ là tỏ vẻ không màng mà thôi.

Nhiều năm như vậy, lần này coi như là một phen tùy hứng.

Cúi đầu nắm chặt góc áo, giờ phút này lại hiện ra dáng vẻ của một tiểu thư đài các, nàng cắn môi hỏi: "Tại sao lại kêu Ninh Nhi tới nói với con chuyện đó?"

Thiếu Huyền nhìn nàng, không khỏi bật cười, đứng dậy đi qua ngồi bên cạnh nàng, thấp giọng: "Là phụ hoàng lên lút làm chủ kêu hần tới Tây Lương một chuyến, nếu không phải hần cướp công chúa Yên Khương đi, vậy việc này ngược lại vẫn là phụ hoàng không đúng."

"Nói vậy! Đó là chuyện hần phải làm!" Nàng vội cắt ngang lời Thiếu Huyền, tuy giống giúp y biện giải nhưng lại giống trách cứ Hoàn Nhan Vũ hơn.

Nàng giận hần không quan tâm mọi chuyện mà khai chiến với Yên Khương, nàng giận hần hành động tùy tiện như vậy!

Thiếu Huyền không để bụng, lại nói: "Nếu hần không nhận được thì phải làm sao?"

Không nhận được...

Đây cũng là chuyện Tĩnh Nhi lo lắng! Nhưng...

"Hần có thể làm ra chuyện này thì chắc đã suy xét tới hậu quả!" Tĩnh Nhi càng nói, trong lòng càng hoảng sợ khản trương.

Thiếu Huyền nghiêm túc nói: "Hoàn Nhan Vũ thông minh, nhưng Yên Khương Vương không phải kẻ thích ăn chay."

Y nói rất chậm khiến sắc mặt Tĩnh Nhi dần thay đổi, nàng bỗng ngược mắt nhìn y: "Nói đi nói lại, phụ hoàng vẫn muốn khuyên con sao?"

"Tĩnh Nhi." Bàn tay rộng lớn của Thiếu Huyền cầm lấy bàn tay lạnh cóng của nữ nhi mình, thờ dãi, "Đã nói là không ép con, phụ hoàng nhất định giữ đúng lời hứa. Giang sơn này đã ở trong tay con rồi, vậy nó chính là của con, việc này, tương lại phụ hoàng không nhúng tay vào nữa."

Thiếu Huyền tự hào nhìn Tĩnh Nhi: "Con là bảo bối của phụ hoàng, là phụ hoàng có lỗi, sao lại không tin con có khả năng xử lý tốt mọi chuyện chứ?"

"Phụ hoàng..."

"Con nghe phụ hoàng nói. Lần này Đông Việt và Yên Khương giao chiến, ít nhiều cũng bởi vì con, phụ hoàng biết con lo lắng, nếu muốn đi thì cứ đi xem đi. Con yên tâm, phụ hoàng bảo đảm, chờ con trở về, con vẫn là Hoàng đế Tây Lương, phụ hoàng tuyệt đối không ép con thoái vị."

Tĩnh Nhi tưởng y chưa từ bỏ ý định, còn muốn ép nàng ở cạnh Hoàn Nhan Vũ, cho nên mới kêu Mạnh Ninh tới nói mấy lời đó. Vừa rồi, nàng thậm chí còn khắc khẩu với y, không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy!

Nhìn người trước mặt, đáy lòng dâng lên âm áp, Tĩnh Nhi nức nở: "Phụ hoàng... Con xin lỗi."

"Nha đầu ngọc." Thiếu Huyền duỗi tay ôm nữ nhi vào lòng, ngàn lời vạn nói giờ phút này lại không nói được một chữ.

Đã bao lâu rồi y chưa ôm nữ nhi của mình? Lâu tới chính y cũng không nhớ rõ.

Là y quá cố chấp, cho rằng bản thân làm tất cả đều vì tốt cho Tĩnh Nhi, nhưng thật không ngờ đó không phải thứ mà nàng mong muốn.

Cái ôm này khiến Tĩnh Nhi vô cùng an lòng.

Chỉ cần phụ hoàng mà nàng yêu nhất cùng nàng đồng quan điểm, nàng còn sợ gì nữa?

Nước mắt thấm ướt y phục của Thiếu Huyền, Tĩnh Nhi lại cười nói: "Lần này, con không mang theo ai cả."

Cánh tay ôm nàng thoáng cứng đờ, sau một lúc lâu, Thiếu Huyền mới lên tiếng: "Mang hay không mang đều không quan trọng, nhưng con nhất định phải bình an trở về. Giang sơn này phụ hoàng sẽ giữ thay con, nhưng phụ hoàng mệt rồi, giữ không được lâu nữa."

Tĩnh Nhi nhịn không được mà khóc lớn: "Xin lỗi phụ hoàng."

Tuyệt liên Thiên Sơn không thể mang về, hiện giờ y lại vì mình mà suy nghĩ nhiều như vậy, nàng thật đúng là bất hiếu. Chờ giải quyết xong chuyện này, nàng sẽ không thể phụ hoàng mệt mỏi vậy nữa!

"Khóc gì chứ?" Thiếu Huyền đưa tay lau nước mắt cho nàng, sau đó lấy ra một thứ đưa cho Tĩnh Nhi, nhẹ giọng: "Trước khi đi hẳn nói, hy vọng có một ngày con có thể chủ động đi gặp hẳn."

Thứ đồ trong tay lạnh lạnh, Tĩnh Nhi đưa mắt nhìn, là lệnh bài Đông Việt!

Nàng cả kinh, sau đó lại tức giận. Hoàn Nhan Vũ thật đa mưu túc trí, biết hôm nay ra nông nổi thế này, nàng chắc chắn sẽ nhịn không được mà đi tìm hắn!

.....

Cuối tháng sau, Tĩnh Nhi một mình một người từ Dĩnh Kinh đi về phía đông. Nàng ra roi thúc ngựa, khoảng mười ngày sau đã tiếp cận được tiền tuyến Đông Việt.

Tới doanh địa, đưa lệnh bài ra, thị vệ lập tức cho vào. Đang định hỏi doanh trưởng của Hoàng đế bọn họ ở đâu, Tĩnh Nhi nghe phía sau đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa hỗn loạn. Sắc mặt thị vệ thay đổi, vội đẩy nàng qua một bên, cùng những người khác nhanh chóng mở cửa lớn doanh địa.

Hàng ngàn binh lính dừng mãnh chạy vào, bộ dáng như vừa tắm trong máu đỏ. Tĩnh Nhi cũng chưa phải nhìn cảnh tượng như vậy, cho nên cảnh trước mặt rõ ràng là thảm trạng vừa bị đánh lén!

Cả doanh địa hỗn loạn của nửa canh giờ, Tĩnh Nhi không thấy Hoàn Nhan Vũ, Từ Nhất Thịnh cũng không xuất hiện, trong lòng càng nóng như lửa đốt.

Đột nhiên nghe có người gọi một tiếng "Tù tướng quân", Tĩnh Nhi quay đầu, quả nhiên thấy hắn và mấy tướng sĩ đang nói gì đó. Ánh mắt lướt qua bả vai bọn họ, thấy Tĩnh Nhi đứng đây, biểu cảm khiếp sợ của Từ Nhất Thịnh như vừa gặp quỷ.

Tĩnh Nhi không màng gì cả, lập tức xông về phía trước, hỏi: "Hắn đâu?"

Nhất thời không kịp phản ứng, Từ Nhất Thịnh theo bản năng đưa mắt nhìn doanh trước bên cạnh. Tĩnh Nhi không nói gì, chỉ đâm đầu lao thẳng vào doanh trưởng kia.

Bên trong chỉ toàn mùi máu tươi, người nằm trên giường một thân áo giáp nhuộm thành màu nâu. Hiện tại, quân y đang bắt mạch cho hắn. Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, nhanh chóng bước lên, bắt lấy tay hắn: "Hoàn Nhan Vũ nguoi đừng chết! Nguoi không được chết!"

Đột nhiên có người xông vào, còn dám gọi thẳng tên húy của Hoàng Thượng, quân y sợ tới mức nói không ra lời: "Nguoi... Nguoi..."

Cánh tay Hoàn Nhan Vũ bị ai đó nắm chặt, hắn căng lớn hai mắt nhìn người vừa tới. Cả người mang bộ dáng phong trần mệt mỏi, đáy mắt lại chứa đầy

lo lắng, hấn tưởng bản thân đang chìm trong mơ.

Kinh hi ủa đến, hấn nắm lấy tay nàng: "Dao Dao..."

Nàng òa khóc: "Ngươi cho rằng cướp công chúa Yên Khương đi thì ta sẽ cảm kích sao? Ngươi nghĩ khai chiến với Yên Khương thì ta sẽ coi ngươi là anh hùng sao? Ngươi ngốc lắm! Ngươi không yêu ta, rõ ràng là muốn trả thù ta! Ngươi muốn ta bất an, muốn ta sống cả đời một cách bất an."

Nàng sợ, thật sự rất sợ, nhiều máu như vậy, nàng tìm đâu ra tuyết liên Thiên Sơn thứ hai cứu hấn đây?

Bị nàng mắng, Hoàn Nhan Vũ nhất thời phản ứng không kịp, nhú mảy: "Đừng cái gì cũng ôm vào người mình, ta là nghe nói vị công chúa Yên Khương kia đẹp nghiêng nước nghiêng thành nên mới muốn nhìn một chút. Nào ngờ, chẳng qua chỉ có như vậy, còn... Không bằng một nửa tư sắc của nàng." Khóe miệng cong lên, hấn tiếp tục, "Chiến sự của Đông Việt và Yên Khương chẳng qua là chuyện sớm hay muộn. Yên Khương tính kế Đông Việt đủ rồi, ta không muốn nhìn nữa."

Đột nhiên hấn kéo Tĩnh Nhi vào lòng, hít một hơi thật sâu: "Nhưng điều làm ta kinh ngạc chính là nàng thật sự đến đây. Nàng vẫn quan tâm ta, đúng không?" Khí lực của hấn quá lớn khiến Tĩnh Nhi cơ hồ không thể thở nổi.

Tĩnh Nhi yên lặng: "Ngươi... Ngươi không sao chứ?"

Nếu hấn trọng thương, sao có thể có sức lực lớn như vậy?

Hấn trả lời hàm hồ: "Chẳng qua là bất mạch thôi."

Bất mạch?

"Sao... Sao lại nhiều máu như vậy?"

Như ý thức được, hấn vội nói: "Cũng không biết của ai nữa, trên chiến trường nơi nơi đều là máu."

Bỗng dưng cảm thấy bản thân bị lừa dối, Tĩnh Nhi dùng sức đẩy hấn ra, cả giận mắng: "Ngươi gạt ta!" Nghe nói Yên Khương đánh lên doanh trường Đông Việt, vừa rồi còn thấy binh lính bên ngoài hoảng loạn, lúc vọt vào lại thấy quân y bất mạch, nàng tưởng hấn sắp chết rồi, dọa nàng bật khóc.

Hoàn Nhan Vũ nhú mảy, tuy hấn không chết, nhưng người ra chiến trường có ai mà không bị thương? Chỉ là giờ phút này, thấy nàng khóc như hạt mưa dính trên hoa lê, cả trái tim hấn mềm nhũn, đương nhiên không nỡ trách móc nàng nữa phần: "Ta đâu có nói mình bị trọng thương đâu."

Tĩnh Nhi nghẹn lời.

Hấn lại nắm tay nàng: "Lần này không ai ép nàng tới cả. Dao Dao, nếu đã tới rồi, sao nàng không chịu nói thật với ta?"

Trái tim Tĩnh Nhi đập loạn nhịp, giọng nói run run: "Ngày sau không được vì ta làm mấy chuyện ngu ngốc nữa, cái gì cũng không được làm! Ngươi phải cố gắng mà sống!"

Hấn cười: "Ta sẽ sống, sống để chờ nàng."

"Ngươi không chờ được đâu."

"Chờ không được nhưng ta vẫn sẽ chờ."

"Vì sao chứ?"

"Bởi vì ta yêu nàng."

Tĩnh Nhi ngẩn ra, sau đó đột nhiên cúi người ôm lấy hấn, trách mắng: "Ngươi là nam nhân hư nhất độc ác nhất gian trá nhất mà ta từng gặp."

Hấn vẫn cười: "Tất cả đều vì ta yêu nàng." Hấn cúi đầu, dịu dàng ngậm lấy cánh môi của Tĩnh Nhi, mặc nàng giãy giụa, lần này hấn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10: Hoàn Nhan Vũ, thiếp yêu chàng

Lúc đầu Tĩnh Nhi còn giãy giụa đẩy hấn ra, mà dần dần cũng trở nên an tĩnh. Nụ hôn của hấn từ bá đạo chậm rãi trở nên ôn nhu.

Từ Nhất Thịnh thấy quân y sắc mặt kinh hoàng thất thố chạy ra, hấn không cần vào cũng đoán được bảy tám phần, cho nên lập tức tiến lên ngăn cản, lạnh giọng: "Nhìn thấy gì?"

Quân y sợ tới hồn vía đều lên mây, ngẩng đầu thấy người tới là Từ Nhất Thịnh, vội nói: "Từ tướng quân, Hoàng... Hoàng Thượng..." Lời vừa ra khỏi miệng, ông ta lại cảm thấy bản thân nói sai nên càng sợ hãi đứng cũng không yên.

Lại không ngờ Từ Nhất Thịnh chỉ nhấp môi cười, thấp giọng: "Đó là nữ tử ái Hoàng Thượng ái mộ, có điều quân doanh trọng địa để nữ tử ra vào không tốt, cho nên mới mặc nam trang. Trên dưới trong triều không ngừng ngóng trông Hoàng Thượng sớm có con nối dõi, người chẳng lẽ không cảm thấy cao hứng cho Hoàng Thượng sao?"

Quân y vừa nghe xong liền ngẩn ra. Ông ta cẩn thận nhớ lại thân hình của thiếu niên vọt vào khi nãy, còn cả giọng nói...

Đó còn không phải nữ sao?

Quân y lập tức bừng tỉnh, sợ hãi trong lòng cũng dần tiêu tan: "Vâng vâng, là thuộc hạ hồ đồ! Đa tạ Từ tướng quân nhắc nhở, thuộc hạ hôm nay không nhìn thấy gì cả!" Hoàng Thượng tuổi trẻ muốn triệu hạnh nữ tử vốn là chuyện thường tình, chỉ là hiện tại còn ở quân doanh, Hoàng Thượng không muốn để người ngoài biết, ông có thể lý giải.

Nhìn quân y rời đi, Từ Nhất Thịnh mới thở dài nhẹ nhõm.

Thấy Hoàng đế Tây Lương tới, hấn bắt đầu đỡ mới ra hạ sách này.

Hiện tại bên phía quân y đã ổn, nhưng tâm tình của Từ Nhất Thịnh lại bắt đầu rối rắm. Hấn thật hi vọng Hoàng đế Tây Lương kia có thể biết thành nữ tử, cũng giúp hấn bình tâm trong tình hình nước sôi lửa bỏng lúc này!

.....

Không khí ái muội bao trùm toàn bộ doanh trước, hai tiếng hít thở một sâu một nhẹ đan xen vào nhau.

Mãi tới khi hạ thân truyền tới đau đớn, Tĩnh Nhi mới hoàn hồn. Nàng cắn răng đẩy Hoàn Nhan Vũ ra, đỏ mặt gọi: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Nhìn bộ dáng quần bách lục này của nàng, Hoàn Nhan Vũ không khỏi bật cười: "Nàng cho rằng ta đang làm gì?"

"Ngươi... Ngươi ra ngoài! Mau ra ngoài!" Bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy, nhưng Hoàn Nhan Vũ đang ở bên trên, Tĩnh Nhi căn bản không thể làm gì.

Hơi thở hấn dồn dập, nghe nàng nói thế, vừa tức giận lại vừa buồn cười. Bây giờ nàng không cự tuyệt, hiện tại kêu hấn dừng lại sao? Đã đến nước này rồi, dừng thế nào được?

Ngón tay chen vào mái tóc của nàng, hấn khẽ thì thầm: "Ta sẽ làm nhẹ nhàng." Hấn quen nàng lâu như vậy nhưng chưa từng thấy bộ dáng thẹn thùng như lúc này, hiện tại hấn càng nhìn càng cảm thấy trong lòng vui mừng.

Nụ hôn ngọt như mật lại rơi xuống, cả người Tĩnh Nhi đều tê dại như ma.

"Vừa rồi... Vừa rồi quân y kia biết có nam tử vào doanh trưởng của ngươi." Giọng nói Tĩnh Nhi run rẩy, nàng không biết bản thân rốt cuộc còn kiên trì cái gì.

Hấn khẽ cười: "Không sao, Nhất Thịnh đang ở bên ngoài."

Nơi này là quân doanh Đông Việt, hấn là Hoàng đế, bí mật động trời gì cũng có thể giấu diếm.

Mãi đến trời tối, doanh trưởng của Hoàn Nhan Vũ không có ai ra vào.

Từ Nhất Thịnh quả nhiên canh giữ bên ngoài, hấn nhiều lần cũng muốn đi vào, nhưng Hoàng Thượng không có lệnh, hấn rốt cuộc cũng không dám.

Sau trận mưa, hai người bên trong ôm nhau nằm nghỉ ngơi. Chiếc giường có vẻ rất nhỏ, Hoàn Nhan Vũ ôm nàng trong lòng, vui sướng mở miệng: "Dao Dao, nàng có biết không, đây là chuyện cho dù năm mơ ta cũng không dám tưởng tượng." Trước nay nàng đều từ chối hấn, hấn thật không ngờ nàng có thể chủ động tới chiến trường tìm gặp.

Cả khuôn mặt Tĩnh Nhi ửng hồng, lòng bàn tay chậm rãi lướt qua miệng vết thương đã khép trước ngực của hấn. Đây là vết thương do nàng tự tay dùng chủy đâm khi đó. Tim nàng đập nhanh tới hỗn loạn, vài lần động môi lại không nói ra lời.

Nàng chưa từng có cảm giác mãnh liệt như lúc này, thì ra nàng cũng là nữ tử. Cái ôm ấm áp khiến nàng cảm thấy an toàn và an tâm. Tĩnh Nhi bắt gặp bật cười, hai tay chậm rãi ôm lấy vòng eo rắn chắc của hấn.

Cảm nhận được động tác rất nhỏ này của nàng, Hoàn Nhan Vũ đắc ý cười, cánh tay ôm nữ tử bên cạnh càng siết chặt hơn. Hấn cúi đầu hôn lên thái dương của nàng, lại cười: "Phụ hoàng rốt cuộc cũng khuyên được nàng." Nói tới hấn vẫn cảm thấy không cam lòng, lần đó tự mình tới Tây Lương, hấn còn bị nàng đâm bị thương trở về. Nhưng hiện tại thấy nàng chịu tới, hấn quyết định không truy cứu nữa.

Đầu ngón tay run lên, Tĩnh Nhi khép hai mắt lại: "Ai cũng không khuyên được thiếp."

"Dao Dao..."

Nàng cười cười, ngược mắt nhìn hắn, mở miệng: "Thiếp biết tất cả là vì chuyện gì, còn không phải là chàng ép thiếp đối diện với tình cảm của mình sao? Hiện tại thiếp nói chàng biết, thiếp yêu chàng, Hoàn Nhan Vũ!" Hai mắt hắn căng lớn, thấy nàng tiếp tục, "Nhưng chúng ta không thể ở bên nhau."

"Chúng ta có thể..."

Hắn vội vàng nói, lại bị Tĩnh Nhi cắt ngang: "Chàng có trách nhiệm của chàng, thiếp cũng vậy, vì sao thiếp không thể thực hiện nó chứ? Muốn yêu, đương nhiên có thể, nhưng không phải lúc nào cũng có thể ở cạnh bên nhau." Thần sắc nàng đột nhiên âm trầm, trong đầu lại nhớ tới phụ hoàng và mẫu hậu của mình. Đó là một đôi yêu nhau đến thế nào, nhưng cuối cùng không phải cũng khiến người nhìn thổn thức hay sao?

Nụ cười trên gương mặt đã biến mất, Hoàn Nhan Vũ vội vã ngồi dậy, không tin mà nhìn Tĩnh Nhi: "Vừa rồi không phải nàng nói... Vì sao?" Nếu vừa rồi nàng nói rõ, hẳn nhất định sẽ không màng tất cả mà muốn nàng như thế!

Tĩnh Nhi biết hắn ám chỉ chuyện gì, gương mặt mặc dù còn nhiễm chút hồng nhưng ngữ khí lại vô cùng bình thản: "Chuyện vừa rồi, thiếp không hối hận. Thiếp nghĩ thông suốt rồi, thiếp phải là Hoàng đế Tây Lương, nhưng thiếp cũng có thể yêu chàng. Kiếp này, thiếp chỉ cần biết có người yêu thích cũng như thiếp yêu người đó, vậy là đủ rồi."

Hoàn Nhan Vũ không cam lòng, hỏi: "Thật sự đủ rồi sao?"

Nàng nghiêm túc gật đầu.

Hắn định nói thêm gì đó nhưng lại thấy nàng nhích người tới, ôm chầm lấy hắn: "Mấy ngày nay, đừng nghĩ tới những chuyện không vui nữa."

Thân mình run lên, giữa hắn và nàng không lẽ chỉ còn mấy ngày ngắn ngủi thôi sao?

Hắn hiểu nàng, có thể nói ra lời này đúng là không dễ. Hắn cũng không muốn tiếp tục ép buộc nàng nữa.

Trong tay nải Tĩnh Nhi mang tới có mấy bộ nữ trang.

Thời điểm nhìn Tĩnh Nhi đổi sang nữ trang, Hoàn Nhan Vũ nhìn tới ngây người.

Nàng xoay vài vòng trước mặt của hắn, cười ngọt ngào: "Đẹp không?"

"...Đẹp..." Nàng mặc gì cũng đẹp.

Nàng tươi cười rạng rỡ, những ngày này, nàng muốn vứt bỏ tất cả để trở về thân phận của nữ tử, được ở bên cạnh người mà nàng thương yêu.

Trong quân doanh khắp nơi đều lan truyền Hoàng Thượng không chịu nạp phi vì sớm đã có người ái mộ. Vị quân y kia không hiểu tại sao Tĩnh Nhi lúc trước che giấu thân phận, còn bây giờ lại đường hoàng như vậy, nhưng đó dù sao cũng là ý của Hoàng Thượng, ông ta đương nhiên không dám nói bậy.

Người kinh ngạc nhất không ai khác chính là Từ Nhất Thịnh, thấy Tĩnh Nhi mặc nữ trang, cả hai trông mắt cũng muốn rớt xuống.

Hoàng Thượng điên rồi, Hoàng đế Tây Lương này cũng điên theo luôn sao? Đang êm đẹp, tại sao lại mặc nữ trang chứ? Việc này nếu để người Tây Lương biết, sóng gió chắc chắn sẽ xảy ra.

Nhưng nhìn sắc mặt của Hoàn Nhan Vũ, Từ Nhất Thịnh cũng không tiện hỏi. Chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là tiền tuyến, còn những vấn đề hồ đồ của các bậc đế vương, hắn sẽ tạm thời gạt bỏ.

Lần trước Đông Việt và Tây Lương phải liên thủ mới đánh chiến thắng, cho nên lần này, thế lực của Yên Khương bọn họ không thể coi thường.

Nhìn bản đồ địa hình biên giới, Tĩnh Nhi hỏi: "Chàng làm gì công chúa Yên Khương rồi?"

Hoàn Nhan Vũ không quay đầu, chỉ nhàn nhạt đáp: "Chẳng làm gì cả, ăn ngon uống tốt được cung nhân hầu hạ, nàng chẳng qua là một nữ tử, ta đương nhiên sẽ không xuống tay tàn nhẫn."

"Vậy dứt khoát nạp vào hậu cung đi, hậu cung của chàng hiện đang bỏ trống, chắc hẳn có rất nhiều chỗ dành cho nàng."

Hắn cười rộ lên: "Tiếc là nàng ta không qua được pháp nhãn của ta."

Hai người vui đùa trò chuyện, thân phận phía sau dường như hoàn toàn vứt bỏ.

Thấy Tĩnh Nhi im lặng, hắn tiến lên ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng: "Ghen rồi sao?"

Tĩnh Nhi đưa tay đánh hắn một cái: "Nói bậy gì thế hả?"

Hắn vì đau mà cười, nghe nàng tiếp tục: "Sao còn cười được? Chuyện tiền tuyến giải quyết xong rồi sao?"

Hắn vẫn cười nhưng lời nói đã nghiêm túc hơn vài phần: "Nàng cho rằng ta bất động thì người Yên Khương sẽ an phận sao? Dù sớm hay muộn Yên Khương Vương cũng sẽ tìm ta tính sổ. Năm đó ông ta gả Lệ Thục công chúa cho hoàng huynh còn không phải vì hi vọng nàng ta làm Hoàng hậu sao? Nhưng đáng tiếc ta lại nhảy ra cản đường, ông ta sao có thể dễ dàng buông tha? Chuyện lần này chẳng qua là một cái cớ, cho nên nàng đừng biến nó thành gánh nặng trong lòng."

Tĩnh Nhi căng lớn hai mắt, giận giữ quát: "Thiếp là sợ chàng thua, cuối cùng còn liên lụy tới Tây Lương!"

Không để nàng chuẩn bị, Hoàn Nhan Vũ liền cúi đầu hôn nàng, sau đó lại đặc ý nói: "Yên tâm, ta sẽ không thua."

Trong lòng Tĩnh Nhi đang sốt ruột nhưng hắn lại thông dong như vậy. Lần này nếu Đông Việt thua, tuy không liên quan tới nàng như hắn nói, nhưng Tĩnh Nhi thật sự có thể an tâm sao?

Hơn một tháng đánh nhau, tướng sĩ chung quy cũng cảm thấy mệt mỏi.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài, Tĩnh Nhi đứng dậy, thấy Từ Nhất Thịnh nhắc màn đi vào. Trái tim Tĩnh Nhi căng chặt, nàng chưa từng thấy hắn gấp gáp như vậy, chẳng lẽ chiến sự có biến cố sao?

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ cũng không tốt, chỉ mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Từ Nhất Thịnh tiến lên một bước, nhíu mày: "Hoàng Thượng, Yên Khương lui binh!"

"Người nói cái gì?"

Tĩnh Nhi và Hoàn Nhan Vũ cùng lên tiếng hỏi, cả hai đều không tin mà nhìn Từ Nhất Thịnh.

Từ Nhất Thịnh khẳng định như đinh đóng cột: "Là sự thật, Yên Khương lui binh rồi."

"Tại sao?"

"Nguyên nhân chưa rõ, chẳng qua Yên Khương đã thật sự lui binh, hình như bên đó đã xảy ra đại sự."

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nếu đã lui binh, Tĩnh Nhi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Từ Nhất Thịnh lui ra bên ngoài, không khí trong doanh trường lại trầm xuống.

Hoàn Nhan Vũ lặng lẽ nhìn nữ tử bên cạnh, ánh mắt không cách nào dời đi nửa phần. Chiến sự lần này ai cũng mong dừng lại, hắn cũng vậy, chỉ là giờ phút này, khi nó thật sự ngừng lại, hắn mặc dù cao hứng nhưng lại không muốn đối mặt với chuyện bản thân không muốn.

Nàng ở lại lâu như thế là vì muốn cùng hắn vượt qua kiếp nạn lần này. Mà hiện tại, chiến sự đã ngừng, nàng không phải sẽ trở về sao?

Cung mày run lên, thời gian hạnh phúc của bọn họ thật sự quá ngắn ngủi!

"Dao Dao..."

Nhẹ nhàng mà gọi, hắn luyến tiếc, thật sự luyến tiếc!

Một tiếng "Dao Dao" cũng khiến Tĩnh Nhi đau đớn, suy nghĩ của hắn cũng là suy nghĩ của nàng, nàng làm sao có thể bỏ được?

Chỉ là, lần này nàng có thể vứt bỏ tất cả, cùng hắn kề vai tác chiến, còn cùng nhau trải qua khoảng thời gian hạnh phúc, cuộc đời này vậy là đủ rồi. So với phụ hoàng, nàng hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất người nàng yêu vẫn còn sống, tương lai cho dù ở đâu, nàng đều biết có một người đang yêu mình sau đăm.

Hôm sau, Đông Việt nhổ trại.

Ban đêm, hắn không ngừng muốn nàng, ôm nàng, hôn nàng.

Tĩnh Nhi để hắn tùy ý, cánh tay mảnh khảnh đỡ lấy vai hắn. Nhìn hắn, nàng khẽ cười, đột nhiên nghiêng người chôn mặt vào cổ hắn.

Hoàn Nhan Vũ đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, trầm giọng: "Ngày mai, ta tiễn nàng."

Chỉ một câu đơn giản nhưng lại khó khăn như lên núi đao xuống biển lửa. Hắn nào có thể bỏ được mà tiễn nàng đi?

Tĩnh Nhi cười khổ: "Đừng tiễn, có gì mà tiễn chứ?" Không biết vì sao, nàng lại đột nhiên nhớ tới lần đó, nàng muốn tiễn hắn, hắn lại nói "Không cần tiễn, có gì phải tiễn chứ". Giờ khắc này, nàng mới thật sự cảm giác khi đó của hắn, nàng cũng sợ ly biệt.

Hắn im lặng, một chữ cũng không nói, chỉ có hơi thở nặng nề quanh quẩn trong doanh trường yên tĩnh.

Tay nàng lướt qua khuôn mặt của hắn, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Chàng phải nhớ mình là Hoàng đế Đông Việt, nhất định phải làm chuyện Hoàng đế nên làm."

Phải để quốc thái dân an, phải sinh con nối dõi.

Bi kịch của phụ hoàng và mẫu hậu, nàng không muốn lại xảy ra trên người Hoàn Nhan Vũ.

"Dao Dao." Hắn bi thương mà gọi.

Nàng ngẩng đầu, vung về hôn lấy môi hắn: "Nếu thật sự yêu thiếp, vậy thì nghe lời thiếp đi." Bọn họ đều không phải người thường, bọn họ có trách nhiệm không thể vứt bỏ. Cũng giống như phụ hoàng, người có từng hối hận về quyết định của ngày đó không? Tiếc là quá khứ không thể thay đổi, hiện tại, nàng chỉ muốn Hoàn Nhan Vũ làm tốt thân phận Hoàng đế Đông Việt của hắn.

Hắn ôm chặt lấy nàng, đáy mắt nàng vẫn giữ lấy ý cười, không có nước mắt.

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên nảy sinh ác ý đè nàng dưới thân, mắng: "Đúng là phụ nhân độc ác, lời nói thật tàn nhẫn." Nói xong, hắn cúi đầu dùng sức hôn nàng, sau đó lại hung hăng muốn nàng, coi như trừng phạt.

Nhưng hắn hiểu tất cả những gì nàng làm đều vì hắn, mà người hiện tại đau lòng nhất, cũng chính là nàng.

Đêm nay Tĩnh Nhi ngoan ngoãn như một con cừu, đều đồng tình hòa theo mọi hành động của hắn. Cuộc đời này của nàng thật đáng giá, có phụ hoàng thương yêu hết mực, có Hoàn Nhan Vũ dành tình yêu trọn vẹn cho mình.

.....

Giờ DAWN một khắc, trời còn chưa sáng, Tĩnh Nhi đã lặng lẽ đứng dậy. Nàng không cần hắn tiễn, nàng thậm chí không muốn để hắn biết nàng đã rời đi. Không có ánh đèn, nàng không nhìn rõ gương mặt của hắn. Tĩnh Nhi bất giác cười, cúi người hôn lên thái dương của nam tử, sau đó đứng dậy xông ra bên ngoài.

Khoảng một nén nhang, tiếng vó ngựa bên ngoài đột nhiên truyền tới.

Trên giường, Hoàn Nhan Vũ chậm rãi mở hai mắt, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi nàng vừa đặt nụ hôn xuống, khóe miệng cong lên nụ cười thê lương.

Dao Dao, chúng ta thật sự phải kết thúc như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Mang thai

Sau khi rời khỏi quân doanh Đông Việt, Tĩnh Nhi không hề quay đầu nhìn một lần. Con ngựa cứ thế mà chạy như bay, bên tai chỉ có tiếng gió.

Những lời hắn nói với nàng phảng phất như cơn gió lạnh thấu tâm can.

Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu, lại cười nhợt nhạt.

Đến Dinh Kinh, nàng qua Ngự Phúc Tự thăm Mục thái phi trước, sau đó hồi cung.

Trên dưới trong triều đều truyền rằng, Hoàng đế khỏi bệnh, đó là ông trời phù hộ Tây Lương.

Thiếu Huyền cũng quay về biệt viện, Tĩnh Nhi vừa hồi cung, trên tay chắc chắn còn nhiều công vụ phải xử lý.

Nửa tháng cứ thế trôi qua, Tĩnh Nhi vội sai người chuẩn bị xe tới biệt viện. Lần này trở về, nàng thậm chí chưa từng nói chuyện tử tế với phụ hoàng.

Nhìn thần sắc của nàng, Tô Hạ cười cười, giúp nàng đẩy cửa phòng ra: "Hoàng Thượng vào đi."

Tĩnh Nhi nhẹ bước đi vào, xuyên qua tấm bình phong, nàng mơ hồ nhìn thấy Thiếu Huyền đang ngồi cạnh cửa sổ. Huân hương lượn lờ khiến cả căn phòng tràn ngập hương vị tươi mát. Tĩnh Nhi gọi một tiếng "Phụ hoàng" nhưng không nghe Thiếu Huyền trả lời, nàng có chút kỳ quái tiến lên, thấy y đang tựa đầu vào vách tường ngủ, trong tay còn cầm một cuốn sách. Tĩnh Nhi đắp chăn cho y, lúc nhìn lại mới thấy đó là cuốn y thư Hạ Ngọc để lại. Tính toán thời gian, người nàng phải đi Yên Khương cũng nên trở về rồi.

"Sao lại tới đây lúc này?" Thiếu Huyền tỉnh giấc.

Tĩnh Nhi hoàn hồn, cười nói: "Từ khi nào phụ hoàng lại có hứng thú với y thư vậy?"

"Cũng không có gì, chỉ là nhàn rỗi nên lấy ra đọc." Y vừa nói vừa gác cuốn sách qua một bên.

Tĩnh Nhi rót cho y ly trà nóng, nhẹ giọng: "Sao người không ngủ trên giường? Sức khỏe người không tốt, phải chú ý mới được."

Y uống một ngụm trà, thấp giọng đáp.

Tĩnh Nhi ngồi xuống cạnh y, mấy tháng nay nàng không thượng triều, sự việc lớn nhỏ đều do phụ hoàng xử lý. Hiện giờ, nhìn y càng thêm tiêu tụy, Tĩnh Nhi thật sự không đành lòng, nàng theo bản năng cúi đầu: "Phụ hoàng, đa tạ người."

Đa tạ lòng bao dung của y, đa tạ y vì nàng mà làm mọi chuyện.

Thiếu Huyền không khỏi kinh hãi, y ngược mắt nhìn đứa con gái trước mặt, cười khẽ: "Đang êm đẹp sao lại nói chuyện này?"

Tĩnh Nhi cũng cười, lắc đầu: "Nếu phụ hoàng muốn nghỉ ngơi thì con dìu người lên giường."

"Không ngủ tiếp được. Lâu rồi phụ hoàng không đánh cờ với con, chỉ bằng hôm nay chúng ta làm vài ván đi?"

Sai người mang bàn cờ vào, hai cha con ngồi đối diện chơi cờ.

Thiếu Huyền không hỏi lần này tới Đông Việt như thế nào, nhưng nhìn biểu cảm của nữ nhi, y biết chắc chắn là rất vui. Ngay cả mối quan hệ giữa nàng và Hoàn Nhan Vũ, y cũng không hỏi nhiều. Nữ nhi lớn rồi, nó cũng nên có tính toán cho mình.

Cung nhân Thừa Càn cung đều lấy lại tươi cười trên gương mặt, Hoàng Thượng vẫn giống trước đây thích nói thích cười, ai nhìn vào cũng cảm thấy vui vẻ.

Hôm nay vừa hạ triều, thời điểm qua Thừa Càn cung thay đổi y phục, thấy Tô Doanh đứng chờ ngoài cửa, Tĩnh Nhi liền cười hỏi: "Tô ái khanh có chuyện quan trọng gì sao? Sao vừa rồi trên triều không bẩm tấu?"

Tô Doanh theo nàng vào trong, thấp giọng: "Hoàng Thượng, là tin tức của Yên Khương."

Bước chân Tĩnh Nhi cứng lại, nàng không quay đầu, trực tiếp đi vào nội thất.

Cung nữ theo vào giúp nàng thay y phục, Tô Doanh đứng bên ngoài, nghe giọng nói từ bên trong truyền ra: "Người vẫn khỏe mạnh chứ?"

Tô Doanh gật đầu: "Vâng, tất cả đều khỏe mạnh."

Lúc này Tĩnh Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nàng nói với Liên Vũ, lời nói mang theo vui sướng: "Không cần mặc cái này, lấy thường phục cho thoải mái là được."

Liên Vũ gật đầu.

Không bao lâu, Tô Doanh thấy Tĩnh Nhi bước ra, hẳn không có bao kinh ngạc, chỉ đuổi theo, nói: "Hạ đại nhân không tới Hành quán, ông ấy nói chỉ cần một khách điểm sạch sẽ là được."

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, không qua Hành quán, vậy ông ta không xem mình là đại thần Yên Khương. Nàng nghe nhiều người nói Hạ Ngọc chính là trung thần quan trọng nhất của Yên Khương Vương, thậm chí Hoàn Nhan Vũ cũng từng nhắc nhở nàng tầm quan trọng của ông ta với Yên Khương. Nhưng hôm nay, ngay cả Hạ Ngọc cũng vứt bỏ thân phận của mình, có thể thấy được Yên Khương Vương kia nhẫn tâm thế nào.

Tĩnh Nhi nhú mày, Tôn Toàn liền dìu nàng lên xe ngựa. Nhớ tới Tô Doanh, nàng liền nhắc nhở xe lên, nói: "Người về thay y phục trước đi." Nói xong, nàng buông rèm, phân phó lên đường.

Tĩnh Nhi chỉ dẫn một thị vệ và Tôn Toàn ra ngoài, nếu Hạ Ngọc đã muốn ở khách điểm, nàng đương nhiên hiểu ý tứ của hắn.

Kêu thị vệ và Tôn Toàn canh giữ bên ngoài, nàng mở cửa phòng. Hưng Bình công chúa thấy nàng, hốc mắt liền ươn ướt.

Tĩnh Nhi gọi một tiếng "Nghĩa mẫu", sau đó nhanh chóng tiến lên, đưa khăn cho bà, cười hỏi: "Sao lại khóc?"

Hưng Bình công chúa cũng không biết tại sao bản thân lại như vậy, cả đời nàng không thể có con, khi đó ở Yên Khương, Tĩnh Nhi gọi bà một tiếng nghĩa mẫu, bà chỉ nghĩ đó là diễn kịch cho vương huynh xem. Thật không ngờ, lúc này, nàng vẫn gọi bà như vậy. Hưng Bình công chúa không nói nên lời, nhẹn không được mà khóc.

Hạ Ngọc ngơ ngác nhìn Tĩnh Nhi, thấy nàng quay đầu nhìn mình, hắn mới xấu hổ ho một tiếng.

Tĩnh Nhi lên tiếng hỏi: "Sao lại trì hoãn lâu như vậy?" Theo lý mà nói bọn họ hẳn phải tới sớm hơn.

Nàng kéo Hưng Bình công chúa ngồi xuống, nghe Hạ Ngọc nói: "Trên đường tới đây, Hưng Bình công chúa bị bệnh."

Tuy nói là bị bệnh nhưng Tĩnh Nhi biết, mọi chuyện đều liên quan tới lao ngục ở Yên Khương. Xem ra lần này, Yên Khương Vương quyết ra tay nhân tâm. Nếu bọn họ đã không nói thẳng, vậy Tĩnh Nhi sẽ không hỏi, chỉ nói: "Bây giờ khá hơn chưa?"

Hưng Bình công chúa lau khô nước mắt: "Tốt, đều tốt."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi cũng yên tâm. Chần chờ một lát, nàng lại hỏi: "Khi đó tại sao Yên Khương lại đột nhiên lui binh?" Chuyện này nàng từng phái người tìm hiểu như vẫn không dò la được gì.

Hạ Ngọc ngẩn ra, hần theo bản năng nhìn Hưng Bình công chúa. Hưng Bình công chúa khẽ cười, thấp giọng: "Còn có thể tại sao, Thái tử Yên Khương bị hạ độc khiến cả hoàng cung đều hoảng loạn."

Tin tức này thật sự làm Tĩnh Nhi chấn động, nàng liền bật thốt lên hỏi: "Sao lại vậy?"

Hạ Ngọc tiếp lời: "Chuyện này ở các triều đại đều xảy ra, ai cũng muốn có được vị trí Thái tử, tọa ừng thiên hạ." Ánh mắt nhìn Tĩnh Nhi bất giác lộ ra ý cười, nàng thật hạnh phúc, bởi vì phụ hoàng nàng chỉ có mình nàng là nhi tử, cho nên ngôi vị Hoàng đế này không cần tranh cũng không cần đoạt. Nhiều năm như vậy, Thiếu Huyền chưa từng cô phụ tình cảm của Toàn Cơ dành cho y.

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, Hoàn Nhan Vũ cũng từng nói với nàng chuyện này, ai ai cũng nói hi vọng hoàng thất có con nối dõi hưng thịnh, nhưng nhiều người đồng nghĩa với việc tranh đấu cũng nhiều. Khó trách Yên Khương Vương lui binh, hậu viện đã cháy, ông ta đương nhiên phải lo dập lửa trước. Tĩnh Nhi không hỏi tiếp, bởi vì đó không phải là chuyện mà nàng muốn quản. Ít nhất, sự việc lần này cũng cứu nguy cho Đông Việt, trong thời gian ngắn, Yên Khương chắc chắn không dám tùy tiện ra tay.

Trong phòng đột nhiên trở nên im lặng, qua một lúc lâu mới nghe Hưng Bình lên tiếng: "Thật không ngờ vương huynh lại dùng bọn ta đi uy hiếp con." Trong lời nói ẩn ẩn đau thương, bà đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, vương huynh từng vì mình không muốn gả cho Hoàng đế Tây Lương mà tìm người thay thế. Hiện tại vật đổi sao dời, thì ra mọi thứ sẽ thay đổi. Có lẽ bà không nên trách Vương huynh, bởi vì huynh ấy vì Yên Khương, vì đại nghiệp của mình.

Hạ Ngọc duỗi tay ôm bà, an ủi: "Mọi thứ đều qua rồi."

"Chàng không trách ta sao?" Hưng Bình công chúa ngừng đầu nhìn hần, là bà khuyên hần rời đi, khuyên hần từ bỏ Yên Khương.

Hạ Ngọc sững sốt: "Sao phải trách nàng chứ?"

Tĩnh Nhi thấy Hưng Bình công chúa cười, đó là nụ cười của sự hạnh phúc. Nàng nhìn mà trong lòng bất giác hâm mộ, cũng vì hai người bọn họ cao hứng, sau này cho dù xảy ra chuyện gì, bọn họ đều có thể nương tựa lẫn nhau, không bao giờ thay đổi.

"Sau này hai người như thế nào?"

Hạ Ngọc cười: "Không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần sống cuộc sống bình thường là đủ." Những lời này tuy nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng chỉ có một mình hần biết đề nói ra lời này thật sự không mấy dễ dàng. Khi Toàn Cơ còn sống, nàng từng khuyên hần phải sống vì bản thân. Yên Khương không phải tất cả của hần, hần cần phải có cuộc sống của chính mình. Nhưng sau khi nàng rời đi, hần chưa từng vì bản thân mà sống. Hiện tại, hần cuối cùng cũng có thể vứt bỏ thân phận của mình, rời khỏi vương thượng và Yên Khương.

Tĩnh Nhi cao hứng thay bọn họ: "Nếu có chỗ muốn ta giúp đỡ thì cứ việc nói."

Hưng Bình công chúa khẽ cười, duỗi tay cầm tay Tĩnh Nhi, quay đầu nhìn Hạ Ngọc: "Bọn ta định tìm một nơi mở y quán tế thể cứu người, y thuật của chàng không tệ, cũng đủ để chúng ta sống qua ngày."

Tĩnh Nhi trêu ghẹo: "Nghĩa mẫu cứ nói đùa, y thuật của hần nếu chỉ tính là không tồi, vậy người trong thiên hạ chẳng mấy ai có y thuật tốt."

Ba người hàn huyên thêm một lát thì thái giám bên ngoài tới thúc giục, nói sắc trời đã tối.

Hạ Ngọc tiễn Tĩnh Nhi ra ngoài.

Nhìn thái giám và thị vệ đứng cạnh xe ngựa chờ, Tĩnh Nhi xoay người hỏi: "Có cần ta tìm giúp hai người một nơi để mở y quán không?"

Hạ Ngọc lắc đầu: "Không cần đâu, cứ để Hưng Bình chọn."

Tĩnh Nhi không khỏi quay đầu, nàng thật sự có chút hâm mộ Hưng Bình công chúa.

Hạ Ngọc lại tiếp tục: "Khí sắc của ngài không tốt, có phải không khỏe hay không?"

Tĩnh Nhi hoàn hồn, miễn cưỡng cười: "Không sao, có thể là mệt mỏi thôi."

Hạ Ngọc không yên tâm, thấp giọng: "Hay là để ta bắt mạch, tương lai sợ rằng không còn cơ hội gặp nhau nữa."

Một câu khiến Tĩnh Nhi thương cảm, nàng vươn tay, khẽ cười: "Nói gì vậy? Có lẽ không bao lâu sẽ gặp lại." Tuy nói vậy nhưng Tĩnh Nhi rõ, lần này không giống quá khứ, có lẽ là vĩnh biệt. Nàng vẫn còn nhớ lần đầu gặp Hạ Ngọc, ấn tượng của nàng với hắn không tốt, thật không ngờ tại thời điểm ly biệt lại khiến nàng luyến tiếc.

Hạ Ngọc nhấp môi, lòng bàn tay đặt lên tay bắt mạch cho Tĩnh Nhi, chỉ một lát, hắn nhíu mày, cơ hồ không tin mà đưa mắt nhìn Tĩnh Nhi.

Tĩnh Nhi không biết hắn bị làm sao, hỏi: "Sao thế?"

"Hạ đại nhân." Thấy hắn thất thần, Tĩnh Nhi gọi hắn lần nữa. Không biết tại sao, nàng vẫn có thói quen gọi hắn là Hạ đại nhân.

Đầu ngón tay run lên, Hạ Ngọc vội vàng rút tay, sắc mặt tuy rất kỳ quái nhưng lại lắc đầu: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là mệt mỏi thôi, nhưng ta đột nhiên nhớ tới một chuyện."

Nghe hắn chuyển chủ đề, Tĩnh Nhi cũng không nói nhiều, chỉ hỏi: "Chuyện gì?"

"Lần trước ta thấy sức khỏe phụ hoàng ngài không tốt, không biết hiện tại đã đỡ hơn chưa?"

Nghe hắn nhắc tới phụ hoàng, sắc mặt Tĩnh Nhi trầm xuống, nàng thở dài, lắc đầu: "Vẫn như vậy." Vì không để nàng lo lắng, phụ hoàng luôn dặn bọn hạ nhân không được nhiều lời, nhưng kỳ thật nàng đều biết cả. Nàng cũng chỉ có thể phân phó bọn họ cẩn thận hầu hạ, làm bộ không biết chuyện này.

Nghĩ nghĩ, Hạ Ngọc nói: "Phụ hoàng ngài vì một nhóc mới sinh bệnh, không biết ngài đã nghe tới tuyết liên Thiên Sơn chưa? Dùng nó có thể giúp hồi phục sức khỏe."

Trong lòng chấn động, Tĩnh Nhi sao mà không biết tuyết liên Thiên Sơn? Nàng thậm chí từng cảm nó! Nhưng hiện tại, nói tới chuyện này có lợi ích gì?

Hai tay bất giác nắm chặt thành quyền, Tĩnh Nhi đáp: "Ta từng tự mình lên Thiên Sơn, đáng tiếc không thể chờ đến khi tuyết liên nở hoa."

Hạ Ngọc đột nhiên cười rộ lên, nhìn nàng: "Ta nghe nói mấy năm nay cơ hội chờ được tuyết liên nở hoa khá lớn, nếu tính thời gian, có lẽ là tháng này. Nếu ngài không có việc gấp thì cứ lên đó thử xem."

"Thật sao?" Trái tim Tĩnh Nhi nhảy dựng, vui vẻ hỏi hắn.

Hạ Ngọc gật đầu: "Thật, ta có khi nào gạt ngài. Nếu thật sự muốn đi, trong khoảng thời gian này ngài đừng dùng thuốc, tuyết liên Thiên Sơn là thứ có linh khí, nếu trên người có mùi thuốc khác nó sẽ không nở hoa."

Từng câu từng chữ Hạ Ngọc nói Tĩnh Nhi đều ghi tạc trong lòng. Chỉ cần tìm được tuyết liên Thiên Sơn, chỉ cần giúp phụ hoàng bớt chút ốm đau, muốn nàng làm gì cũng được.

Tĩnh Nhi liền vội vàng lên xe ngựa hồi cung.

Hạ Ngọc vẫn đứng ngoài khách điểm, ngơ ngác nhìn xe ngựa rời đi. Sắc mặt vô cùng tái nhợt, hắn bỗng dừng lại một bước duỗi tay đỡ trụ hành lang. Cười tự giễu, cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Toàn Cơ lại một hai rời khỏi Thiếu Huyền, giờ phút này hắn cũng hiểu, một câu "Ta không về được, ta và chàng, kết thúc rồi" nàng phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn để nói thành lời. Đáng tiếc khi đó, hắn không hiểu. Hắn thậm chí còn trách nàng vì sao lại bỏ mặc trượng phu và hài tử, một hai đi trên con đường không có đường lui đó!

Toàn Cơ à Toàn Cơ, nàng rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện khiến người ta giật mình đây?

Hạ Ngọc ngơ ngác đứng đó, qua một lúc lâu liền hạ quyết tâm trong lòng.

Người nàng muốn bảo vệ, hiện tại, hắn sẽ giúp nàng hoàn thành.

.....

Sau khi hồi cung, tâm tình Tĩnh Nhi vô cùng tốt. Nghe Hạ Ngọc nói, nghĩ tới cơ hội tìm được tuyết liên Thiên Sơn, nội tâm kích động của nàng tất nhiên không có từ ngữ có thể miêu tả.

"Hoàng Thượng!" Tôn Toàn biết quyết định của nàng, cả kinh khuyên, "Sao ngài có thể tự mình đi chứ?"

"Vì sao trăm không thể tự mình đi? Trăm cũng không phải chưa từng thử." Nàng đáp trả vô cùng tự nhiên.

Liên Vũ che miệng cười: "Trí nhớ của Hoàng Thượng thật kém, khi đó ngài còn là Thái tử, nhưng hiện tại lại không giống."

Tĩnh Nhi lạnh lùng liếc xéo hai người: "Không cần khuyên, lần này trăm chắc chắn phải đi. Làm Thái tử hay Hoàng đế thì thế nào, trăm chỉ muốn tận hết hiếu tâm, trăm dù là Hoàng đế nhưng cũng là con của phụ hoàng."

Một phen lời nói khiến hai cung nhân không thể tiếp tục.

Hôm sau, sau khi lâm triều, Bạc Hề Li nhận lệnh tới Ngự thư phòng.

Tĩnh Nhi tươi cười nhìn hấn: "Trẫm có chuyện muốn giao cho Thế tử."

Bạc Hề Li giật mình, nghe nàng nói: "Tới đúng thời điểm, trẫm sẽ để ngươi trở về làm Thế tử tiêu dao tự tại của mình."

"Hoàng Thượng..." Bạc Hề Li càng thêm kinh ngạc, lời này của Hoàng Thượng là muốn nói cho hấn biết giam lỏng đủ rồi, hiện tại muốn thả hấn về Hiến Quốc sao? Bạc Hề Li cẩn thận suy nghĩ, trong lòng Hoàng Thượng rốt cuộc đang có chủ ý gì?

"Hoàng Thượng, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tĩnh Nhi cười nói: "Cũng không phải đại sự gì, trẫm chỉ muốn ngươi có thể dụng tâm vào triều chính một chút. Ngươi đừng vội vàng cự tuyệt, phụ hoàng thích ngươi, cảm thấy ngươi có khả năng làm chuyện này."

Bạc Hề Li không khỏi xấu hổ, Thái Thượng Hoàng nói lời này từ khi nào chứ?

Chẳng qua trước mặt Tĩnh Nhi, hấn đương nhiên không tiện hỏi.

"Ngươi không cần quá nhọc lòng, Thừa tướng cùng Tô đại nhân sẽ giúp ngươi, còn cả Mạnh tướng quân nữa."

Nàng nhẹ nhàng bâng quơ nói mấy câu, Bạc Hề Li rốt cuộc cũng nhận không được mà bật cười.

"Cười cái gì?" Tĩnh Nhi liếc hấn.

Hấn nhấp môi, đáp: "Không có gì, thần chỉ là cảm thấy sự thông tuệ của Hoàng Thượng người thường không thể sánh bằng." Nói là muốn hấn quản lý triều chính, nhưng khắp nơi đều có người giám sát, nếu hấn có ý đồ gì, chắc chắn sẽ không thành.

Quả nhiên, Hoàng Thượng vẫn còn đề phòng hấn.

Hấn không hỏi nàng muốn làm gì, bởi vì hấn biết nàng sẽ không trả lời, cho nên cũng không uổng phí miệng lưỡi vào chuyện vô nghĩa.

Nhìn bộ dạng của Bạc Hề Li, Tĩnh Nhi biết hấn đang suy nghĩ cái gì, nàng không tức giận, chỉ tiến lên, cười nói: "Được rồi, bây giờ trẫm đi thăm phụ hoàng, ngươi về trước đi."

"Cung tiễn Hoàng Thượng."

Lúc ra ngoài, Trương Tầm thấy Bạc Hề Li có chút cao hứng, nhận không được mà hỏi: "Chuyện gì khiến thế tử cao hứng như vậy?"

Hấn không dừng bước, chỉ khẽ cười: "Cũng lâu rồi ta chưa về nhà."

Trương Tầm ngẩn ra, đương nhiên không biết lời này của hấn có ý nghĩa gì. Nhìn nam tử trước mặt đã đi xa, nàng lúc này mới hoàn hồn mà đuổi theo.

.....

Tĩnh Nhi vừa tới cửa biệt viện đã thấy thị vệ tiến lên, hành lễ: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây lúc này? Chủ tử tới hoàng lăng rồi."

Tĩnh Nhi ngẩn ra: "Khi nào?"

"Cũng lâu rồi, thần cũng không biết khi nào trở về nữa." Thị vệ thấp giọng, mỗi lần Thái Thượng Hoàng tới hoàng lăng đều trở về rất muộn, đó cũng vì phần tình nghĩa với Tiên hoàng hậu. Tuy bọn họ chỉ là hạ nhân nhưng cũng hâm mộ vô cùng.

Tĩnh Nhi không xuống xe, lập tức phân phó tới hoàng lăng.

Xe ngựa vừa vào lăng, Tôn Toàn liền kêu một tiếng "Hoàng Thượng", nàng liền nhắc màn xe lên, nhú mị.

Xuống xe, đi thêm một đoạn, Tĩnh Nhi liền thấy Tô Hạ ngồi một mình bên phiến đá. Nghe tiếng bước chân, hấn theo bản năng thấy ngẩn đầu, thấy người tới là Hoàng Thượng liền cả kinh đứng dậy: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây?"

Nàng chỉ hỏi: "Phụ hoàng đâu?"

Tô Hạ cúi đầu: "Ngài ấy không cho ai đi theo cả."

Tĩnh Nhi lo lắng, vừa tiến lên vừa hỏi: "Tại sao?"

Tô Hạ thở dài: "Hoàng Thượng có điều không biết, mỗi lần chủ tử tới đây đều không cho chúng nô tài theo vào. Bọn nô tài cũng không còn cách nào khác."

Tĩnh Nhi quay đầu nhìn Tôn Toàn, Tôn Toàn hiểu ý, liền dừng bước.

Nơi này cây xanh rậm rạp, ánh mặt trời tựa hồ cũng không thể xuyên qua tán lá mà chiếu xuống. Có gió thổi tới, Tĩnh Nhi bất giác cảm thấy lạnh người, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh, thời điểm ngược đầu đã thấy bóng lưng trước mặt.

Tĩnh Nhi cố gắng nhẹ bước, chậm rãi tới gần. Y cũng không phát hiện, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tĩnh Nhi nhìn Thiếu Huyền, từ lúc tới đây nàng chưa từng nghe y nói một câu nào. Trong lòng Tĩnh Nhi vô cùng khó chịu, chẳng lẽ mỗi lần tới đây, y đều vậy sao? Bước chân khẽ động, vô tình dẫm phải lá cây dưới đất, Thiếu Huyền nhú mày, lập tức quay đầu.

"Tĩnh Nhi?" Trên mặt y tất cả đều là kinh ngạc.

Tĩnh Nhi không ngờ bị y phát hiện, đành cười xấu hổ: "Con định tìm phụ hoàng chơi cờ nhưng thị vệ ở biệt viện nói người đã tới đây."

Thiếu Huyền duỗi tay kéo nàng qua, cười nói: "Nếu đã tới, vậy thấp cho mẫu hậu con nén hương đi."

"Dạ." Tĩnh Nhi tiến lên quỳ xuống, nghe Thiếu Huyền nói tiếp: "Cha con ta đã bao lâu rồi không cùng tới thăm mẫu hậu con nhỉ?" Giọng nói của y mang theo một chút bi thương.

Tĩnh Nhi cẩn thận thấp hương, vành mắt có chút ửng đỏ.

Sợ phụ hoàng thương tâm tự trách, cho nàng nàng chưa từng chủ động tới đây, thậm chí những lần y tới, nàng đều coi như mình không biết gì. Có đôi lúc, nàng sẽ một mình lên tới đây, cùng mẫu hậu trò chuyện.

Nhắm hai mắt lại, trong lòng Tĩnh Nhi lặng lẽ cầu nguyện: "Mẫu hậu, người nhất định phải phù hộ Tĩnh Nhi hái được tuyết liên Thiên Sơn, nhất định phải phụ hoàng sống lâu trăm tuổi." Nàng nặng nề vái đầu lại dọa Thiếu Huyền hoảng sợ.

Y vội duỗi tay đỡ nàng: "Hành đại lễ làm gì, mẫu hậu con đương nhiên biết con vô cùng có hiếu."

Tĩnh Nhi cười cười, đứng dậy cời áo choàng của mình khoác thêm cho y: "Nơi này gió lớn, người không mang cung nhân theo, sao ngay cả xiêm y chắn gió cũng không có vậy?"

Thiếu Huyền nhỏ giọng: "Lúc ta tới trời vẫn còn sớm."

Hiện tại là giờ nào, Tĩnh Nhi sợ đến chính y cũng không biết.

"Phụ hoàng..." Tĩnh Nhi vừa mở miệng nói chuyện thì thấy y quay mặt ho khan. Nàng vội tiến lên vỗ lưng giúp y, qua một lúc lâu mới hết. Nàng lo lắng hỏi: "Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

Mấy lần kêu Tôn Toàn đi dò hỏi, thái giám trở về đều nói Thái Thượng Hoàng vẫn ổn. Nhưng hiện tại người đứng trước mặt nàng có chỗ nào tốt chứ?

Tôn Toàn thật có bản lĩnh, ngay cả nàng cũng dám qua mặt!

Thiếu Huyền nắm lấy tay nàng: "Không sao, có lẽ do hôm nay đứng ngoài gió lâu thôi. Phụ hoàng lại thấy con hình như ốm đi, chuyện trong triều bận rộn lắm sao?"

Tĩnh Nhi trả lời: "Con nhớ phụ hoàng, người nói xem con có thể không gầy sao?"

Thiếu Huyền không đáp, chỉ lặng lẽ cười, nữ nhi này của y càng ngày càng lợi hại.

Cẩn thận dìu y qua một bên ngồi xuống, Tĩnh Nhi lại nói: "Mẫu hậu người nhìn đi, nhìn phụ hoàng đi, Tĩnh Nhi lớn rồi phụ hoàng không còn cần Tĩnh Nhi nữa!"

"Nói bậy gì đó." Y khẽ cười.

Sắc mặt Tĩnh Nhi lại trầm xuống: "Sao lại nói bậy? Người không yêu quý bản thân, thuốc cũng không biết có uống đủ không, vậy còn không phải không muốn vĩnh viễn ở cạnh Tĩnh Nhi sao?" Nàng quay mặt, tỏ vẻ tức giận.

"Tĩnh Nhi." Y bất đắc dĩ cười, duỗi tay kéo nữ nhi mình qua, vỗ nhẹ lưng nàng, "Phụ hoàng sẽ uống thuốc đảng hoàng, phụ hoàng sẽ ở cạnh con, vĩnh viễn không rời xa."

Tĩnh Nhi vội nắm lấy tay y: "Đây là phụ hoàng nói đấy!"

"Ừ."

"Vậy được rồi, nghe nói năm nay lên Thiên Sơn có thể tìm được tuyết liên, Tĩnh Nhi định tự mình lên núi hái thuốc."

"Tĩnh Nhi!"

Phát hiện bản thân mắc mưu, Thiếu Huyền giật mình định ngăn cản, nhưng lại thấy Tĩnh Nhi tránh khỏi lòng ngực mình, nghiêm nghị nói: "Việc này con đã sắp xếp, phụ hoàng không cần khuyên nữa."

"Tuyệt liên Thiên Sơn chỉ là truyền thuyết, nó thật sự có tồn tại sao?" Ngoài mặt nói thế nhưng Thiếu Huyền là vì lo lắng cho nàng.

Tĩnh Nhi lại chắc chắn đáp: "Không, thật sự có, hơn nữa lần này con nhất định sẽ tìm được!" Nàng tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn cầm lấy nó, huống hồ lần này do chính Hạ Ngọc nói, nàng tin tưởng hẳn!

"Tĩnh Nhi..."

"Phụ hoàng..." Nàng xoay người ôm chặt lấy y, đột nhiên nức nở, "Hiện tại Tĩnh Nhi chỉ có mình người, Tĩnh Nhi rất sợ phụ hoàng sẽ rời xa con. Cho nên thỉnh phụ hoàng cho phép, được không?"

Tĩnh Nhi càng nói càng khiến Thiếu Huyền đau lòng, nữ nhi chỉ còn mình hén, nữ nhi vì giang sơn mà từ bỏ người trong lòng, hiện tại, y còn có thể nói thêm gì chứ?

.....

Tháng tám, Thái Thượng Hoàng bệnh lâu không khỏi, Hoàng đế tự mình tới Ngự Phúc Tự tụng kinh cầu phúc cho Thái Thượng Hoàng.

Thân ảnh minh hoàng vừa vào thiện phòng, toàn bộ cửa sổ lập tức đóng lại, người trở ra đã thay thường phục, ngựa quen đường cũ rời khỏi Ngự Phúc Tự.

Tôn Toàn cảm thấy không ổn: "Hoàng Thượng, chỉ bằng mang thêm thị vệ..."

"Nói nhảm, người không sợ người ngoài biết trộm... Khụ, không biết ta rời Dinh Kinh sao?" Tĩnh Nhi không quay đầu, chỉ nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Tôn Toàn kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Dọc đường, Tĩnh Nhi không dám trì hoãn, nếu lần này lại bỏ lỡ cơ hội, nàng nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình.

Ngày đêm kiên trì, chỉ mất năm ngày họ đã tới dưới chân Thiên Sơn.

Thấy nàng xuống ngựa, Tôn Toàn vội nhảy xuống tiến lên: "Công tử nghỉ ngơi chút đi, sắc mặt ngài không tốt cho lắm."

Tĩnh Nhi lắc đầu: "Không sao, có lẽ là do vội vã lên đường, xuống ngựa đi bộ một lát sẽ không sao." Mấy ngày nay xác thật thân thể không được thoải mái, Tĩnh Nhi chỉ nghĩ bản thân mệt mỏi nên không để trong lòng.

Nghe nàng nói vậy, Tôn Toàn cũng không miễn cưỡng. Hắn xoay người lấy thêm áo khoác, thời tiết dưới chân núi tuy nóng bức nhưng lát nữa lên trên chắc chắn sẽ lạnh không chịu nổi.

Tĩnh Nhi nhanh chóng lên đường, Tôn Toàn chỉ đành đi theo, cẩn thận hầu hạ nàng.

Chờ bọn họ đi rồi, phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người, hắn chần chờ, cuối cùng cũng theo bọn họ lên núi.

Đi khoảng một canh giờ, nhiệt độ bắt đầu thấp xuống, càng lên cao, gió thổi lạnh tới buốt xương, trời cũng bắt đầu có tuyết. Tôn Toàn vội khoác thêm áo cho Tĩnh Nhi, thấy sắc mặt nàng khó coi hơn khi nãy, hắn không khỏi lo lắng: "Công tử, chỉ bằng chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi một chút được không?"

"Tôn Toàn, người phiền quá!" Tĩnh Nhi liếc hắn, hiện tại trong lòng nàng chỉ muốn nhanh chóng có được tuyệt liên Thiên Sơn. Nghe nói tuyệt liên nở hoa vào khoảng tháng bảy tháng tám, hiện tại đã giữa tháng tám, nàng sợ không kịp!

"Vậy ngài nghỉ ngơi trước, nô tài tiếp tục tìm được không? Nếu không chờ tới ngày mai, nô tài phải người tới giúp đỡ cũng được."

Gió mỗi lúc một lớn, Tĩnh Nhi đã không thể nghe Tôn Toàn nói cái gì. Nàng căng lớn quan sát xung quanh, chỉ sợ bản thân để sót một góc. Tôn Toàn thấy nàng không nói lời nào, chỉ thở dài một tiếng, lặng lẽ theo nàng.

Thời tiết lạnh buốt xương không đáng là gì, nàng chỉ nghĩ cơ hội có được tuyệt liên lần này rất lớn, cho nên nàng nhất định phải tìm được, nhất định!

Dưới chân không biết dẫm phải thứ gì, Tôn Toàn sợ hãi vội đỡ lấy nàng: "Công tử cẩn thận!"

Tĩnh Nhi lập tức đứng thẳng người, nàng cúi đầu nhìn nhìn dưới chân.

Là đồ ăn, hình như vẫn còn rất mới.

Tôn Toàn nhú mày, sắc mặt Tĩnh Nhi cũng thay đổi: "Nơi này còn có kẻ khác! Chẳng lẽ cũng vì tuyệt liên Thiên Sơn sao?"

Trong lòng Tôn Toàn lại không nghĩ việc này, hắn vội nhân cơ hội mà tiếp tục khuyên giải: "Công tử, an toàn là trên hết, chúng ta hay là xuống núi trước rồi nói sau đi!" Nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện, hắn có trăm cái đầu cũng không đền nổi!

Tĩnh Nhi nhíu mày: "Đừng có hét lớn như vậy, cho dù có người, bọn họ biết ta là ai sao?"

"Việc này..." Tôn Toàn nghẹn lời.

Tiếp tục đi về phía trước, dẫu chân mỗi lúc một rõ ràng, thoát nhìn là không ít người. Tĩnh Nhi bỗng nhiên nhớ tới lời Hạ Ngọc nói, chẳng lẽ bọn họ đều biết hiện tại là thời điểm tuyết liên nở hoa nên vội vàng tới hái sao? Nghĩ như vậy, trong lòng càng hoảng loạn, mặc kệ bọn họ là ai, nàng không thể để bọn họ hái tuyết liên Thiên Sơn trước!

Lúc này, phía trước đột nhiên truyền tới thanh âm: "Kẻ nào?"

Tôn Toàn lập tức cảnh giác, thấy bọn họ tiến lại, Tôn Toàn liền giữ Tĩnh Nhi không cho nàng đi về phía trước. Bọn họ vọt tới bao vây hai người, một trong số đó hét lớn: "Đại nhân, có hai kẻ khả nghi!"

Trong gió tuyết lại xuất hiện một người nhưng bộ dáng nhìn không rõ lắm.

Tôn Toàn nâng cao tinh thần, Tĩnh Nhi căng lớn đôi mắt nhìn hẩn, đợi khoảng cách thu hẹp, nàng và người tới đều cả kinh, dường như đều không tin sẽ gặp đối phương ở nơi này.

"Từ Nhất Thịnh, sao lại là ngươi?" Cho dù suy nghĩ thế nào Tĩnh Nhi cũng không ngờ người tới lại là Từ Nhất Thịnh!

Từ Nhất Thịnh đương nhiên cũng cả kinh không kém Tĩnh Nhi, chân hẩn như đinh đóng xuống mặt đất, một bước cũng không thể động đậy. Trong lòng thầm tự hỏi Hoàng đế Tây Lương này làm sao biết bọn họ đang ở Thiên Sơn? Nàng... Nàng thật đúng là lợi hại, sao ở đâu cũng xuất hiện quần lấy Hoàng Thượng của bọn họ chứ?

Từ Nhất Thịnh cắn răng, bắt giác nắm chặt trường kiếm trên eo, Hoàng Thượng khó lắm mới tìm lại cuộc sống bình thường, Hoàng đế Tây Lương này tới để phá hỏng mọi thứ sao?

Càng nghĩ, hẩn không biết có nên ra tay dứt khoát luôn không...

Trong lòng thấp thỏm mà nghĩ, hẩn khẽ quay đầu nhìn phía sau, sợ Hoàn Nhan Vũ sẽ tiến lên trong giờ khắc ngay.

"Rẹt" một tiếng, mũi kiếm vừa rút khỏi vỏ, Từ Nhất Thịnh vừa định tiến lên thì thấy người trước mặt ngã khụy xuống đất.

Tôn Toàn vội vã đỡ lấy Tĩnh Nhi: "Công tử sao vậy?"

Tĩnh Nhi lắc đầu, chỉ ngược mắt nhìn Từ Nhất Thịnh, thấy cảnh tượng xung quanh có chút mơ hồ. Nàng cả kinh, đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền tới: "Nhất Thịnh, đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Nhất Thịnh "A" một tiếng, cuống quýt xoay người cản Hoàn Nhan Vũ: "Chủ tử, không có gì..."

"Nhất Thịnh, tránh ra!" Từ Nhất Thịnh đi theo bên cạnh không phải ngày một ngày hai, lúc này nhìn hẩn như vậy, Hoàn Nhan Vũ liền biết hẩn nhất định có chuyện đang che giấu. Đây thị vệ trước mặt ra, Hoàn Nhan Vũ định lên tiếng hỏi, ánh mắt lại đảo qua hai người trước mặt, trong lòng chấn động!

Giờ phút này mặc kệ những người xung quanh, hẩn vội vàng xông lên, đỡ lấy Tĩnh Nhi, vội vàng hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

Là Hoàn Nhan Vũ...

Tĩnh Nhi căng lớn hai mắt, nhíu mày: "Sao chàng... Sao chàng lại tới đây?"

"Nàng sao vậy? Không khỏe sao?" Bọn họ mấy tháng không gặp, hiện tại trùng phùng, nàng tuy mặc áo khoác rất dày nhưng hẩn vẫn cảm nhận được thân thể ốm yếu của nữ tử trước mặt. Hẩn đau lòng, quay đầu quát Từ Nhất Thịnh: "Nhất Thịnh, là người làm nàng bị thương sao?"

Từ Nhất Thịnh cả kinh không thôi, hẩn chẳng qua vừa mới rút kiếm, chưa làm gì cả!

"Chủ tử, thuộc hạ..."

Hẩn đang định giải thích thì Hoàn Nhan Vũ đã quay đầu, toàn bộ lực chú ý đều dồn trên người Tĩnh Nhi: "Dao Dao!" Hẩn phát hiện nàng cơ hồ không đứng dậy được, lại ngại thân phận của nàng, cho nên không dám lớn tiếng.

Bụng có chút không khỏe, nguyệt sự lại tới chậm, Tĩnh Nhi chỉ tưởng là do bốn ba mấy ngày nay nên không để ý. Hiện tại khó chịu, nàng cho rằng nguyệt sự đã tới nên sắc mặt vô cùng khó coi, nàng không muốn mất mặt trước Hoàn Nhan Vũ, liền vội vàng dùng sức đẩy hẩn ra: "Đi... Đi ra, ta không sao!"

"Đã thành như vậy còn nói không sao?" Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ đã hoàn toàn thay đổi, hẩn định tiếp tục hỏi thì người trước mặt đã nhắm hai mắt lại, thân mình mềm mại trực tiếp ngã xuống.

Tôn Toàn hoảng loạn gọi một tiếng "Công tử" thì thấy Hoàn Nhan Vũ một tay bế nàng lên. Hẩn quay đầu nhìn Từ Nhất Thịnh ngậm ngút quỳ dưới đất,

quát: "Còn quý ở đó làm gì? Lập tức xuống núi chuẩn bị xe ngựa!" Lúc tới tất cả bọn họ đều cười ngựa, hiện tại nhìn bộ dáng của Tinh Nhi nào có thể tiếp tục cười ngựa chứ?

Nhìn tình hình trước mắt, Từ Nhất Thịnh không thể nói gì, chỉ đành vội vàng chạy xuống núi.

Người bên cạnh vội vã hỏi: "Chủ tử, chúng ta còn tiếp tục tìm sao?"

"Tiếp tục!" Hoàn Nhan Vũ lạnh lùng quát.

Đoàn người vội vàng xuống núi, dọc đường không ai dám lên tiếng.

Hạ Ngọc ngờ ngẩn nhìn Hoàn Nhan Vũ lướt qua, hần chần chờ một lúc, rốt cuộc cũng không tiến lên. Là hần lừa Tinh Nhi tới đây, lại không ngờ Hoàn Nhan Vũ cũng xuất hiện ở nơi này! Hạ Ngọc thở dài một tiếng, chẳng lẽ đây mới là duyên phận mà trời cao chú định sao?

Từ Nhất Thịnh tìm một khách điểm tại thị trấn gần nhất.

Sau khi bắt mạch, đại phu cao húng nhìn Hoàn Nhan Vũ, nói: "Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử, đại hỉ đại hỉ..."

Câu sau đó khiến Từ Nhất Thịnh không khỏi hoảng hốt, giờ phút này thấy đại phu ra ngoài, hần bắt chắp thân phận, vội vàng đuổi theo. Đuổi ra cửa khách điểm, Từ Nhất Thịnh mới bắt lấy tay đại phu.

Đại phu hoảng sợ, nghe Từ Nhất Thịnh nghiêng răng hỏi: "Lời nguoi vừa nói lặp lại cho ta xem?" Mắt hần hiện lên lửa giận, đùa giỡn gì chứ, nam tử sao có thể mang thai? Hiện tại ngay cả hô hấp của Từ Nhất Thịnh cũng bị nghẹn lại!

.....

Tinh Nhi không biết đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy trong phòng đã thấp đèn. Nàng vừa mở mắt liền thấy bóng người ngồi ngay mép giường, một tay của nàng còn bị hần nắm lấy

"Dao Dao!" Hoàn Nhan Vũ vội vã gọi nàng.

"Sao lại là chàng?"

Hoàn Nhan Vũ căng lớn hai mắt nhìn nàng, bàn tay nắm tay nàng càng thêm siết chặt: "Ta biết cả rồi, ta biết cả rồi Dao Dao!" Vừa rồi thời điểm nghe đại phu nói hần cao hứng tới đứng ngồi không yên, khó khăn lắm mới an tĩnh trở lại, nhưng trong lòng lại đột nhiên lo lắng, hần sợ bản thân đang nằm mơ.

Tinh Nhi không khỏi hồ đồ, hần biết gì chứ?

Nàng chỉ hỏi: "Tôn Toàn đâu?"

"Đi sắc thuốc rồi." Hoàn Nhan Vũ cười nói.

Tinh Nhi cử động thân mình: "Thuốc?"

Hoàn Nhan Vũ vội giữ nàng lại, nhíu mày nói: "Đại phu nói nàng mệt mỏi nên động thai khí, hiện tại không thể tiếp tục lộn xộn." Lúc này nghĩ lại hần còn hối hận bản thân sao không nhanh chóng tới tìm gặp nàng nữa.

Bên tai ong ong mấy tiếng, Tinh Nhi lặng lẽ nhìn Hoàn Nhan Vũ, nụ cười của hần không giống gạt người, sau đó lại nghĩ tới nguyệt sự của mình. Nguyệt sự đã lâu không tới là vì... Mang thai sao?

"A!" Nàng cả kinh, lập tức đẩy Hoàn Nhan Vũ ra, ngồi dậy.

Hoàn Nhan Vũ bị nàng cho hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Sao thế? Nàng yên tâm, hiện tại không sao rồi, không sao nữa rồi." Hần vừa nói vừa dịu dàng vỗ lưng an ủi nàng.

Tinh Nhi nhất thời không kịp phản ứng, nàng đột nhiên nhớ lại lúc Hạ Ngọc bắt mạch cho mình, sắc mặt hần khi đó vô cùng hoảng sợ, còn cố ý dẫn dò nàng trước khi rời khỏi Đình Kinh dừng đề thái y bắt mạch...

Khi đó Hạ Ngọc chắc chắn đã biết, nhưng hần không nói, cố ý dụ nàng tới Thiên Sơn...

Càng nghĩ, trong lòng Tinh Nhi càng trầm xuống, nói như vậy năm nay tuyết liền nở hoa là giả, mọi thứ đều là giả, vậy phụ hoàng...

Hoàn Nhan Vũ thấy tay nàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ vội vàng kéo nàng vào lòng ngực, hôn lên thái dương nàng, nói: "Sao vậy? Dao Dao, ta ở đây. Dao Dao, ta ở đây."

"Dao Dao..." Hoàn Nhan Vũ bị nàng dọa cho sợ hãi, vội vàng giơ tay vuốt nhẹ trán nàng. "Có chỗ nào không khỏe sao? Nói ta biết, chỗ nào không thoải mái vậy?"

Tĩnh Nhi khóc đến nói không ra lời, Hạ Ngọc lừa nàng, là nàng mang thai, mang thai hài tử của nàng và Hoàn Nhan Vũ..

Từ nhỏ được nuôi dưỡng như nam hài tử, với loại chuyện này Tĩnh Nhi đương nhiên không hiểu. Bất giác duỗi tay vỗ về chiếc bụng của mình, đáy lòng thầm cảm thấy có chút an ủi, vì tiểu sinh mệnh ngoài ý muốn này đột nhiên xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Kết thúc: Trường tương thủ

Tôn Toàn ở hậu viện nấu thuốc, mỗi lần ngẩng đầu đều thấy Từ Nhất Thịnh dựa vào vách tường. Tôn Toàn cũng không biết hắn bị làm sao, tựa hồ sau khi ra ngoài cả người đều hồn vía lên mây. Thỉnh thoảng, Tôn Toàn sẽ nói chuyện nhưng hắn một câu cũng không đáp. Tô công công lắc đầu, bụng thuốc đi về phía trước.

Trong bóng tối có thứ gì ném tới. Công phu Tôn Toàn rất tốt, hòn đá kia còn chưa chạm tới góc áo hắn đã lắc mình tránh đi.

"Ai?" Quay đầu thấy một bóng đen hiện lên, Tôn Toàn không nghĩ nhiều, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Chạy đường vài dặm thì người đó đột nhiên dừng lại, Tôn Toàn cảnh giác nhìn hắn, trầm giọng hỏi: "Kẻ nào?"

Nhìn người nọ quay lại, Tôn Toàn giật mình, bật thốt lên: "Hạ đại nhân!"

Hạ Ngọc tiến lên kéo hắn qua một bên, nhỏ giọng: "Công công đừng lớn tiếng, Hoàng Thượng vẫn khỏe mạnh chứ?"

Tôn Toàn theo bản năng quay đầu nhìn về phương hướng căn phòng của Tĩnh Nhi, hắn không đáp, chỉ hỏi: "Sao Hạ đại nhân lại biết Hoàng Thượng tới đây?"

Thấy Tôn Toàn vẫn đề phòng mình, Hạ Ngọc không tức giận, chỉ nói: "Người cầm cái này đi, đó là phương thuốc an thai."

Cánh tay run lên, ánh mắt Tôn Toàn nhìn Hạ Ngọc đã khác khi nãy, nghe hắn tiếp tục: "Còn phải phiền công công hồi kinh một chuyến, Hoàng Thượng sợ là phải ở đây thêm một đoạn thời gian nữa. Công công chỉ cần trở về đi tìm người Khâm Thiên Giám, tùy tiện bịa ra lý do, ta tin công công là người thông minh, biết phải làm thế nào." Đám người Khâm Thiên Giám liên quan tới những chuyện mờ hồ huyền ảo, để bọn họ ra mặt lừa gạt, mọi người chắc chắn sẽ tin.

Cất phương thuốc vào người, Tôn Toàn duỗi tay bóp cổ Hạ Ngọc, lạnh giọng: "Sao Hạ đại nhân lại biết việc này?" Tôn Toàn cũng vô cùng hoảng loạn, hắn căn bản không ngờ Hạ Ngọc biết Hoàng Thượng tới đây, thậm chí còn rõ chuyện mang thai của ngài ấy!

Hạ Ngọc không phản kháng, hắn chỉ cười cười, thấp giọng: "Công công và ta đều giống nhau, chỉ muốn che chở bảo vệ Hoàng Thượng." Từng câu từng chữ hắn nói đều vô cùng thành khẩn.

Tôn Toàn ngờ ngác nhìn hắn thật lâu, ngày trước Hoàng Thượng vì Hạ đại nhân hao tổn tâm huyết nhiều như vậy, nghĩ như vậy, Tôn Toàn rốt cuộc cũng buông tay. Nhìn Tôn Toàn rời đi, Hạ Ngọc mới thật sự an tâm. Hắn theo bọn họ từ Đình Kinh chạy tới nơi này, hiện tại thấy Tĩnh Nhi được Hoàn Nhan Vũ chăm sóc, Hạ Ngọc cũng thoáng yên lòng.

.....

Cách khách điểm này một con phố, Hưng Bình công chúa nghe có người gõ cửa liền vội vàng chạy ra, quả thật thấy Hạ Ngọc đang đứng bên ngoài. Bà thở dài một tiếng, nghiêng người để hắn đi vào, rót trà, hỏi: "Ngài đi đâu?" Hắn sắp xếp bà ở đây rồi vội vàng rời đi nói có việc muốn làm nhưng không nói rõ, bà ở đây chờ, trong lòng vô cùng sốt ruột.

Thấy Hưng Bình như thế, Hạ Ngọc nắm tay lấy tay bà, an ủi: "Ta chẳng qua là ra ngoài tìm xem có chỗ nào thích hợp mở y quán thôi."

Nghe vậy, Hưng Bình công chúa mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này bà lại để ý vết hồng hồng trên cổ hắn, hoa dung thất sắc: "Sao vậy? Ai làm ngài bị thương?"

Hạ Ngọc bật cười: "Nàng ngồi xuống trước đi, có gì mà sợ hãi như vậy? Chắc là bị con côn trùng nào cào trúng nên mới để lại dấu rõ ràng như vậy."

Hưng Bình công chúa cuối cùng cũng bị Hạ Ngọc dỗ yên.

Hạ Ngọc uống trà, trong lòng thầm nghĩ Tĩnh Nhi sẽ ở đây một đoạn thời gian, vậy bọn họ tạm thời không rời đi, chờ hài tử của nàng ra đời rồi tính.

.....

Tự mình đứt thuốc cho Tĩnh Nhi uống, sau đó lại giúp nàng chỉnh lại góc chăn, lúc này Hoàn Nhan Vũ mới ngồi xuống, nhíu mày hỏi: "Nàng có thai sao có thể lên Thiên Sơn chứ? Thật hồ nháo!" Thời điểm nghe đại phu thông báo tin mừng, trong lòng hắn vô cùng cao hứng, nhưng hiện tại nhớ lại cả đoạn đường nàng chịu biết bao vất vả, hắn thật sự lo lắng hơn bất cứ kẻ nào.

Hiện tại Tĩnh Nhi đã bình tĩnh hơn một chút, hơn nữa chuyện của Hạ Ngọc nàng cũng không định nói cho hắn biết. Tôn Toàn nấu thuốc nửa ngày cũng chưa trở về, hiện tại nhìn chén thuốc trong tay nàng cũng cảm thấy không được bình thường, trong lòng đương nhiên cũng biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Ngọc, hắn chắc chắn đang ở đây.

"Dao Dao?" Thấy nàng không lên tiếng, Hoàn Nhan Vũ tự biết bản thân nặng lời, vội dỗ dành, "Dao Dao tốt, là ta không đúng, nàng đừng giận nữa." Hắn vì quan tâm mà hoảng loạn, nếu không nơi này chịu xuống giọng với nàng chứ?

Tĩnh Nhi kỳ thật không để trong lòng, giờ phút này nghe hắn nói chuyện, nàng chỉ hỏi: "Sao chàng lại ở đây?"

Hắn giật mình, lập tức trả lời: "Nàng nhường tuyệt liên Thiên Sơn cho ta, ta đương nhiên phải đền công chuộc tội rồi."

Nghe hắn nói, Tĩnh Nhi không khỏi cảm động, ngh hần tiếp tục: "Kỳ thật trong hai năm xa nàng, ta năm nào cũng tới đây, sau này cũng vậy. Ta chỉ là không ngờ có thể gặp lại nàng lần nữa." Nhắc tới việc này, hắn vui sướng không thôi, tay nắm tay Tĩnh Nhi càng dùng lực, hắn sợ đây là mộng, một khi vô ý sẽ tỉnh giấc.

Kỳ thật việc hôm nay với Tĩnh Nhi nói cũng là hi sự. Khi đó thừa dịp hắn ngủ say mà trốn đi, nàng cho rằng hai người bọn họ không còn cơ hội gặp lại, thật không ngờ trời xanh lại giúp bọn họ ở bên nhau lần nữa.

Đây là duyên phận sao?

Đáy lòng Tĩnh Nhi thầm suy nghĩ, Hạ Ngọc lừa nàng tới Thiên Sơn là vì chuyện mang thai, khi đó hắn ở Dinh Kinh, đương nhiên không biết Hoàn Nhan Vũ cũng sẽ tới đây. Lặng lặng nhìn người trước mặt, hốc mắt Tĩnh Nhi hồng hồng, nàng dường như đã hiểu dụng tâm lương khổ của Hạ Ngọc.

Chẳng trách phụ hoàng cho dù biết tình cảm của Hạ Ngọc dành cho mẫu hậu lại không tức giận, xem ra, năm đó hắn cũng tận tâm tận lực vì mẫu hậu như vậy. Hiện tại, hắn vì nàng mà suy xét chu toàn đến thế, trong lòng Tĩnh Nhi chỉ có cảm động!

.....

Ba ngày sau, Tôn Toàn hồi kinh trước.

Lại qua mười ngày, trong kinh truyền ra tin tức, nói Khâm Thiên Giám xem tinh tượng phương Bắc có biến, kiếp nạn khủng bố sẽ xảy ra, lại nói chỉ có dương khí chân long thiên tử của Hoàng Thượng mới có thể trấn áp. Tôn Toàn trở về, dẫn theo cấm vệ quân tinh nhuệ hộ giá. Nhưng nói là hộ giá, đám cấm vệ quân đó chỉ hạ trại ở một thị trấn, nghe nói Hoàng Thượng lại về phủ đi tuần, bọn họ thậm chí còn không được thấy Hoàng Thượng. Có vài thị vệ nói Hoàng Thượng căn bản không hề ở đây, hiện tại tất cả chỉ là một lớp ngụy trang.

Thời điểm Tôn Toàn đem những lời này nói lại với Tĩnh Nhi, nàng liền bật cười: "Xem ra vẫn có người thông minh hơn Tôn Toàn ngoài."

Tôn Toàn chỉ cười, không giận. Hắn biết Hoàng Thượng đang đùa giỡn, chỉ là nhớ tới đám cấm vệ quân kia, hắn lại sợ xảy ra sơ sót. Chẳng qua bọn họ có phỏng đoán thế nào cũng không sao, bởi vì không một ai biết Hoàng Thượng đang ở nơi nào.

Tĩnh Nhi quay đầu, thấy Hoàn Nhan Vũ đi tới. Hắn thấy Tĩnh Nhi ngồi dựa bên ngoài lan can liền nhanh chóng chạy tới, nhíu mày: "Sao lại ra đây? Không phải đã dặn nàng ở bên trong rồi sao?" Hắn vừa nói vừa dìu nàng vào phòng.

Tĩnh Nhi bất đắc dĩ đáp: "Thiếp không sao?" Hôm nay ánh mặt trời bên ngoài vô cùng rực rỡ, hơn nữa nàng cũng thích ra ngoài, chứ ngồi một mình trong phòng sẽ buồn bức chết.

"Không sao cũng không được tùy tiện ra ngoài!" Nhớ lại lần trùng phùng ở Thiên Sơn, hình ảnh nàng té xỉu trong lòng khiến Hoàn Nhan Vũ hoảng sợ. Đây là nữ tử mà hắn yêu nhất, hiện tại còn mang đứa con của hắn, kêu hắn làm sao không sốt ruột cơ chứ?

Tôn Toàn vốn cũng lo lắng, nhưng mấy ngày nay thấy Hoàn Nhan Vũ quan tâm chủ tử nhà mình như vậy, trong lòng cũng vô cùng xúc động.

Tĩnh Nhi đứng lên, nhưng không muốn vào, nàng dùng sức kéo hắn lại, ngăn đầu: "Thiếp muốn đi với chàng." Nàng biết hắn muốn lên Thiên Sơn, hiện tại đã cuối tháng tám, mà tuyệt liên vẫn chưa có tin tức gì. Trừ bỏ mấy ngày đầu không rời nàng một bước, đợi thân mình Tĩnh Nhi tốt lên, ngày ngày hắn đều lên Thiên Sơn. Nhưng Tĩnh Nhi cũng muốn đi cùng, lần này tới đây nàng cũng là vì bệnh tình của phụ hoàng, tuy rằng biết Hạ Ngọc gạt người nhưng dù chỉ có một hy vọng mong manh, nàng cũng sẽ không từ bỏ.

Hoàn Nhan Vũ nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, cự tuyệt: "Không được, nàng phải an tĩnh ở đây." Trên đó rất lạnh, hắn sao có thể để nàng lên núi được?"

"Nhưng..."

Tĩnh Nhi còn muốn phản bác lại bị Hoàn Nhan Vũ cắt ngang: "Không có nhưng gì hết, Dao Dao, chuyện tuyệt liên Thiên Sơn, ta sẽ cố gắng đi tìm. Mà

nàng, chuyện hiện tại phải làm là ở đây tĩnh dưỡng." Hấn nắm chặt vai nàng, từng câu từng chữ nói vô cùng thành khẩn, đứa nhỏ này khó lắm mới có được, hấn sẽ về sau sẽ không bao giờ có nữa!

Không lay chuyển được hấn, Tĩnh Nhi chỉ đành đồng ý.

Nhìn hấn định ra ngoài, Tĩnh Nhi liền tiễn hấn ra cửa, thấy Từ Nhất Thịnh đã chuẩn bị xong. Tĩnh Nhi thuận miệng dặn dò: "Từ đại nhân hãy chú ý tới chàng, nhất định phải bảo đảm chàng an toàn."

Tĩnh Nhi không hề cảm thấy xấu hổ, nhưng Từ Nhất Thịnh từ đầu tới cuối đều vô cùng khó xử. Tuy đã biết Hoàng đế Tây Lương là nữ, nhưng mỗi lần gặp nàng, hấn đều quần bách tới nói không ra lời.

Từ Nhất Thịnh qua loa đồng ý, sau đó tiến lên dắt ngựa cho Hoàn Nhan Vũ.

Tĩnh Nhi và Tôn Toàn đứng ngoài cửa nhìn bọn họ rời đi, qua một lúc lâu mới xoay người.

Tòa biệt viện này đã được mua lại, Tĩnh Nhi ở đây đương nhiên tốt hơn ở trong khách điểm. Từ Đình Kinh trở về, Tôn Toàn còn mang theo nha đầu Liên Vũ tới.

Giờ phút này thấy Tĩnh Nhi vào phòng, Liên Vũ vội bụng tỏ yến tới, cười nói: "Tổ yến mới làm tốt cho sức khỏe, tiểu thư ăn đi."

Suốt ngày cứ ăn mấy thứ đó, chỉ cần nghĩ tới Tĩnh Nhi đã muốn nôn ra.

Tìm đủ có thoái thác không cần, Liên Vũ noi nào chịu nhường, không ngừng ép nàng ăn mới cảm thấy an tâm.

Tôn Toàn đứng cạnh, cười nói: "Chủ tử còn chưa biết chuyện này, nếu ngài ấy biết, nói không chừng sẽ vô cùng cao hứng."

Thời điểm hồi kinh, Tĩnh Nhi không cho Tôn Toàn đem chuyện này nói cho phụ hoàng, hiện tại nàng ở xa Đình Kinh, sợ phụ hoàng lo lắng lại ảnh hưởng tới sức khỏe.

Tháng tám cứ thế trôi qua, tuyết liên Thiên Sơn không thể tìm được. Hoàn Nhan Vũ luôn tự trách mình, nhưng Tĩnh Nhi không hề oán hận hấn dù chỉ nửa câu.

.....

Vĩnh Thành năm thứ ba, tháng năm, Tây Lương vẫn thái bình thịnh thế.

Hoàng đế hồi kinh mang theo một hài tử nằm trong tả lót.

Triều đình lập tức nghị luận sôi nổi, ai nấy đều suy đoán mẫu thân của đứa nhỏ này là ai.

Có người nói khi cải trang đi tuần, Hoàng Thượng quen biết một vị thiên kim tiểu thư, nhưng vị tiểu thư đó lại khó sinh mà chết.

Có người lại nói mẫu thân của hài tử đang chờ Hoàng Thượng chọn ngày lành đón vào cung.

Có người lại nói mẫu thân của hài tử có lẽ là cung nữ bên cạnh Hoàng Thượng.

Mọi người cho dù xôn xao cách mấy cũng không thấy Hoàng đế lên tiếng giải thích nửa câu.

Trong triều, nàng chỉ nói đó là cốt nhục thân sinh của nàng, hiện tại chọn một ngày tốt sắc phong Thái tử.

Kinh triệu đoán vội khuyên: "Hoàng Thượng chưa nạp phi đã lập Thái tử, chuyện này tựa hồ có chút không ổn."

Tĩnh Nhi cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói Hoàng tử của trẫm lai lịch không rõ sao? Nếu các ngươi đã có suy nghĩ này, vậy lấy máu nghiệm thân đi." Nàng nói chuyện vô cùng nhẹ nhàng băng quơ nhưng đám đại thần đều cả kinh, lập tức quỳ xuống.

Tô Doanh vội khuyên: "Lấy máu nghiệm thân chính sẽ làm tổn thương long thể, sao Vương đại nhân có thể nghĩ ra cách này?"

Kinh triệu đoán nhất thời nghẹn lời, vội vã lắc đầu.

Hạ triều, Tĩnh Nhi phân phó Tôn Toàn truyền Tô Doanh tới Ngự thư phòng.

Tô Doanh thấy Tĩnh Nhi đã thay xiêm y đi ra, vội vàng hành lễ.

"Đã lễ làm gì?" Tĩnh Nhi nhanh chóng đi vào chuyện chính, "Thừa tướng lại sinh bệnh, tuổi của ông ấy đã lớn, nếu trẫm còn phiền ông ấy mệt nhọc, vậy thật không phải. Cho nên trẫm có ý cho Thừa tướng cáo lão hồi hương, chức đại thừa tướng tạm thời do ngươi nắm giữ."

Tô Doanh giật mình, vội nói: "Hoàng Thượng, luận tư lịch luận bối phận, chức vị đó đều không tới phiên vi thần."

Thừa tướng tuổi tác đã cao, Tĩnh Nhi cũng nhiều lần muốn ông cáo lão hồi hương, chẳng qua trong triều nhất thời không tìm được kẻ thích hợp. Tô Doanh thật ra là lựa chọn không tồi, chỉ tiếc hần tư lịch còn thấp, nếu để hần ngồi vào vị trí này, đám lão thần kia chắc chắn sẽ không đồng ý. Một ngày nay Tĩnh Nhi đều suy nghĩ vấn đề này, hiện tại nói hần tạm thời giữ chức, đám người kia hẳn sẽ không dám nhiều lời.

Tĩnh Nhi cười cười: "Mọi chuyện đều nhờ rèn luyện mà có được, trăm còn có ý để người làm Thái phó cho Thái tử."

"Hoàng Thượng..."

"Không muốn?"

Tô Doanh sừng sốt, vội vàng cúi đầu: "Thần dù có chết cũng không chối từ!"

Tĩnh Nhi lúc này mới cười vừa ý: "Một ngày trước Ninh Nhi vào cung thăm Thái tử, trăm thấy nàng ấy cũng rất thích trẻ con, chờ nàng ấy có hài tử của mình sẽ để nó vào cung làm bạn học của Thái tử." Nàng lặng lẽ quan sát Tô Doanh, tiếp tục, "Hôn sự của các người, trăm muốn nhanh chóng hoàn thành."

"Hoàng Thượng..."

Sắc mặt Tô Doanh lập tức thay đổi, không đợi hần từ chối, Tĩnh Nhi đã cắt ngang: "Đến bây giờ Tô ái khanh vẫn muốn nói với trăm người thích nam tử sao?"

Một câu làm Tô Doanh không khỏi bối rối, hần cũng không biết bản thân khi đó vì sao lại có tình ý với Hoàng Thượng. Khoảng thời gian ở cùng Mạnh Ninh, sự dịu dàng hào phóng của nàng thật sự khiến hần cũng có cảm xúc... Hần thật không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì.

Tĩnh Nhi nhin không được mà cười rộ lên, tiến lên ngồi xuống: "Hôn sự này không phải trăm ban bày bạ. Ninh Nhi cũng có ý với người, nếu người nhất quyết không chịu, trăm sẽ không miễn cưỡng. Chỉ là trăm muốn nói người biết, Ninh Nhi là thiên kim của Mạnh tướng quân, nếu người cưới nàng, ngày sau làm Thái phó của Thái tử, cộng thêm thế lực của Mạnh phủ, người trong triều khẳng định không dám nghị luận sau lưng người."

Tĩnh Nhi vừa dứt lời, Tô Doanh liền lên tiếng phản bác: "Vi thần cưới nàng không phải vì coi trọng thế lực của Mạnh phủ!"

Lời vừa ra khỏi miệng, hần mới ý thức bản thân vừa nói cái gì, mà người trước mặt đã cười ra tiếng.

.....

Tôn Toàn bưng trà vào, cười nói: "Hoàng Thượng, nô tài thấy lúc Tô đại nhân đi ra vừa vui vẻ lại vừa xấu hổ, nếu ngài nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhin không được mà bật cười." Hần vừa nói vừa cẩn thận rót trà cho nàng.

Tĩnh Nhi gác tấu chương vừa phê duyệt xong qua một bên, đứng dậy nói: "Thôi đi, ngay cả người cũng chê cười hần! Ly trà này không cần uống nữa, trăm đã hứa với phụ hoàng đưa Thái tử tới gặp y."

Tôn Toàn đi theo ra ngoài: "Vâng, nô tài sớm đã phân phó bên dưới chuẩn bị."

Nhũ mẫu ôm Thái tử ra ngoài, đúng lúc gặp Bạc Hề Li tới tạ ơn, từ biệt.

Một ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, Tĩnh Nhi thật đã vớt chuyện của hần sang một bên. Nàng vội vàng phân phó cung nhân chuẩn bị, đồng thời ban thưởng thật nhiều châu báu.

Lực chú ý của Bạc Hề Li hoàn toàn không nằm ở đây, đợi Tĩnh Nhi nói xong, hần mới mở miệng: "Cho thần ôm Thái tử một cái."

Nhũ mẫu được Tĩnh Nhi cho phép mới cẩn thận giao Thái tử cho hần. Hần ôm vào lòng, lại nói: "Hoàng Thượng, thần có lời..." Hần đưa mắt nhìn cung nhân bên cạnh Tĩnh Nhi.

Tĩnh Nhi cho bọn họ lui xuống, sau đó mới cười nói: "Người có việc gì cứ nói đi."

Ánh mắt dừng trên đứa nhỏ đang nằm trong lòng, qua một lúc lâu, Bạc Hề Li mới nói: "Đứa nhỏ này... Thật sự là con của Hoàng Thượng sao?" Chuyện này, sao hần vẫn cảm thấy mơ hồ như vậy?

Tĩnh Nhi còn tưởng hần muốn nói cái gì, không ngờ lại là việc này. Nàng lập tức thu lại ý cười: "Thế tử có biết lời người vừa nói cũng đủ trăm chém đầu cả nhà người không?"

Sắc mặt Bạc Hề Li trầm xuống, hần đương nhiên biết, nhưng không rõ vì sao hần vẫn muốn hỏi. Hần còn tưởng Hoàng Thượng sẽ nổi trận lôi đình, lại không ngờ nàng đột nhiên đi tới cạnh hần, khuôn mặt vừa như mây đen giăng đầy nay hiện lên ý cười, ánh mắt triu mến nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Thái tử: "Người nhìn cái mũi này, đôi mắt này, cái miệng này, có chỗ nào không giống trăm sao?" Nàng nhìn hần cười, bộ dáng đó khiến Bạc Hề Li run lên.

Hần ngẩn ra, ánh mắt lại nhìn gương mặt nhỏ bé đó, giống, thật sự rất giống!

Tĩnh Nhi bật cười, sau đó duỗi tay nhận lấy Thái tử, trầm giọng nói: "Thế tử là người thông minh, những gì nên nói, những gì không nên nói, trăm tin người không cần trăm nhắc nhở." Nàng lại nhìn Thái tử, vui cười nói, "Chúng ta đi thôi, đi thăm Hoàng gia gia của con." Nói xong, nàng nâng bước đi xuống

bạc thang, cung nhân bên ngoài thấy vậy vội vàng đi theo.

Bạc Hề Li ngơ ngẩn nhìn bọn họ rời đi, sau một lúc lâu, hần bỗng nhiên bật cười. Đứa nhỏ giống như vậy, sao có thể không phải hài tử của Hoàng Thượng? Xem ra, là hần nghĩ nhiều rồi.

.....

Lúc tới biệt viện, Tĩnh Nhi đã thấy Thiếu Huyền và Tô Hạ đứng ngoài chờ.

Tĩnh Nhi vội nhảy xuống xe, chạy nhanh lên, nói: "Sao phụ hoàng lại đứng đây?" Mỗi lần nàng đưa Thái tử tới, y đều chờ bọn họ như vậy.

Tô Hạ cướp lời: "Nô tài đã khuyên mấy lần nhưng chủ tử một hai đôi chò ở đây."

Tĩnh Nhi định trách móc thì Thiếu Huyền đã lướt qua người nàng tới trước mặt hành lễ. Nhũ mẫu vội vàng hành lễ lại thấy Thiếu Huyền ngăn cản, ánh mắt y vô cùng nhu hòa, chỉ cười nói: "Đề ta ôm một cái."

Y thật không dám tin, đứa nhỏ này lại là hài tử của Tĩnh Nhi. Ngày đó nghe tin Tĩnh Nhi mà một đứa nhỏ về, Thiếu Huyền cả kinh tới không kiềm chế được. Sau đó mỗi lần rảnh rỗi nàng đều đưa hài tử tới thăm y, mỗi lần gặp y đều vô cùng vui vẻ. Năm đó Toàn Cơ sinh Tĩnh Nhi xong liền rời đi, về sau y lại giao nàng cho Tần tiên sinh và Tôn tướng quân, tính ra, y không xứng đáng là một phụ thân, khi Tĩnh Nhi còn nhỏ y chưa từng thân thiết ôm nàng. Hiện tại nhìn tôn nhi của mình, Thiếu Huyền khó nén kích động trong lòng.

Bọn họ đi vào, cho mọi người lui xuống, cha con hai người mới bắt đầu hàn huyên trò chuyện.

Hài tử tựa hồ vô cùng hiểu chuyện, nó nằm trong lòng Thiếu Huyền không khóc cũng không nháo.

Tĩnh Nhi tựa cạnh người y vui đùa với hài tử, Thiếu Huyền nhìn không được mà cười: "Con cũng thật hồ nháo, chuyện thế này cũng không nói với ta, nếu xảy ra chuyện gì, con kêu phụ hoàng phải làm sao đây?" Y vẫn nhớ lúc Toàn Cơ sinh nàng vô cùng đau đớn, nhưng những việc này, từ khi Tĩnh Nhi trở về y chưa từng cẩn thận hỏi.

Động tác trên tay Tĩnh Nhi cứng lại, nàng lập tức mỉm cười: "Phụ hoàng không cần lo lắng, Hạ đại nhân vẫn luôn ở cạnh bảo vệ con và hài tử."

"Hạ Ngọc?" Thiếu Huyền càng thêm giật mình.

Tĩnh Nhi vẫn không ngừng đầu, nhưng âm sắc lại vô cùng rõ ràng: "Con tuy không thấy hần, nhưng con biết hần vẫn luôn ở cạnh." Tôn Toàn hành sự kỳ bí, Tĩnh Nhi sao có thể không biết lai lịch của mấy phương thuốc đó chứ?

Sắc mặt Thiếu Huyền khẽ thay đổi, Hạ Ngọc vẫn giống năm đó, nghĩ như vậy, y cũng có chút vui vẻ.

Thiếu Huyền cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ bé của hài tử, thấp giọng hỏi: "Đã nghĩ ra tên cho nó chưa?"

Tĩnh Nhi gật đầu: "Chàng nói đặt tên đứa nhỏ là Nghiêu."

"Nghiêu." Y thấp giọng gọi, ôn nhu cười, "Trong các bậc đế vương, ta chưa từng gặp người hào phóng khảng khái như vậy."

Hoàn Nhan Vũ cho nàng một đứa con, còn trăm phương ngàn kế giúp nàng giữ kín thân phận nữ tử.

Nghiêu Nghiêu, hần không có lúc nào không nhớ Dao Dao của hần.

.....

"Hoàng Thượng, mọi người đều đang chờ ngài." Giọng của thái giám vang lên bên tai.

Hoàn Nhan Vũ hoàn hồn, trước mắt là bầu trời mênh mông bát ngát. Thu tay đang vịn trên lan can, hần xoay người nhìn Từ Nhất Thịnh, thấp giọng hỏi: "Đồ đã đưa đi chưa."

Từ Nhất Thịnh vội đáp: "Hoàng Thượng, đồ đã đưa đi rồi. Bên kia truyền tới tin tức, Tây Lương đã lập Thái tử."

Hoàn Nhan Vũ khẽ cười, sau đó chậm rãi bước xuống bậc thang.

Thái giám cao giọng kêu "Hoàng Thượng khởi giá", Từ Nhất Thịnh vội đuổi theo, hỏi: "Hoàng Thượng thật sự muốn tới Tuyên Thanh điện sao?"

Tuyên Thanh điện là nơi các bậc đế vương Đông Việt tuyển túc, từ lúc đăng cơ Hoàng Thượng chưa từng lập hậu nạp phi, hiện tại tuyển tú tất nhiên là chuyện hết sức bình thường. Nhưng lần này Hoàng Thượng chủ động khiến hần không khỏi lo lắng.

Hoàn Nhan Vũ không hề tỏ ra không vui, hần chỉ liếc xéo Từ Nhất Thịnh, cười nói: "Trẫm là Hoàng đế, đương nhiên phải lập hậu nạp phi."

Dao Dao nói đúng, chỉ khi hần sống một cách bình thường, bọn họ mới có thể ở bên nhau.

Bí kịch của Tây Lương, bí kịch của Dao Dao, hẳn không muốn để nó xảy ra lần nữa.

Từ Nhất Thịnh im lặng theo hắn, đến Tuyên Thanh điện, hắn đột nhiên lên tiếng: "Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã là tháng sáu."

Từ Nhất Thịnh còn chưa hoàn hồn đã thấy người trước mặt vào đại điện, hắn xoay người, cẩn thận nhớ lại lời Hoàng Thượng vừa nói, câu nói đó rõ ràng là tràn ngập ý cười.

.....

Bạc Hề Li trở về Hiến Quốc, Bắc Uyển lập tức trở nên lạnh lẽo.

Ngoài cung, hôm nay, hai phủ Tô Mạnh đặc biệt náo nhiệt, toàn bộ Đình Kinh sợ là ngoại trừ Hoàng Thượng đón đầu thì không có ai dám qua mặt hôn lễ của tôn tử Thừa tướng và thiên kim của Mạnh tướng quân.

Tĩnh Nhi vì nhớ hải tử nên không ở ngoài quá lâu.

Thừa tướng tuy đau bệnh cũng tự mình tới khấu tạ long ân.

Tĩnh Nhi tự mình đỡ ông đứng dậy, cười nói: "Hôm nay là đại hi, Thừa tướng không cần đa lễ. Trẫm còn có việc nên phải hồi cung, tân lang không cần ra đây tạ ân đâu."

Thừa tướng tự mình tiễn Tĩnh Nhi ra ngoài, mãi tới khi ngự giá biến mất, ông vẫn còn ngơ ngác đứng đó.

Nha hoàn điu ông, thấy ông rơi lệ thì không khỏi hoảng loạn: "Lão gia..."

Thừa tướng không nói gì, chỉ mỉm cười, xoay người.

Năm đó nếu không phải bắt đắc dĩ ông cũng sẽ không giúp Thái Thượng Hoàng, nhưng nào có nghĩ tới Tô gia lại có ngày hôm nay? Coi như không uống công hơn hai mươi năm qua ông trung thành với Thái Thượng Hoàng và Hoàng Thượng!

.....

Từ đó về sau, mỗi năm vào tháng bảy, Hoàng Thượng đều sẽ rời kinh tới Thiên Sơ nghỉ ngơi.

Có người nói Hoàng Thượng hiếu tâm, vì Thái Thượng Hoàng hái thuốc.

Cũng có người nói Hoàng Thượng đi tể bái mẫu thân của Thái tử.

Nhưng chỉ có Tĩnh Nhi biết, nàng tới đó làm gì.

Hôm nay tuyết trên núi rất lớn. Tĩnh Nhi khoác áo cừu trên người, bên tai truyền tới giọng của Hoàn Nhan Vũ: "Đã nói nàng đứng tới mà, thời tiết khắc nghiệt lắm."

"Thiếp tự biết ẩm lạnh, chàng buông thiếp ra. Nè, Hoàn Nhan Vũ, áo khoác của chàng bay rồi! Nè..."

"Gọi phu quân." Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Chỉ có ở nơi này, nàng và hắn mới có thể buông bỏ trách nhiệm trên người, làm một đôi tình nhân hạnh phúc.

Tĩnh Nhi trừng mắt nhìn hắn, kiên quyết không sửa cách gọi: "Còn không nhặt?"

Quả nhiên sau khi trở về, hắn liền sinh bệnh, ban đêm còn phát sốt, mê mẩn nói sảng: "Dao Dao, nàng có biết đời này chuyện ta mong muốn nhất là cưới nàng không?"

Nhưng cũng chính hắn là người đưa Hoàng hậu của mình vào Vị Ương cung. Ngay đó tiến hành đại lễ, hắn lúc nào cũng cười, nhưng chỉ có Từ Nhất Thịnh hiểu, chính hắn còn không bằng, ngay cả biểu cảm đau khổ cũng không thể bày ra.

"Ta thật hi vọng tháng bảy mỗi năm đều trở nên dài thật dài, như vậy ta có thể luôn ở cạnh nàng."

"Dao Dao, nàng biết không, mỗi ngày không có nàng bên cạnh, ta sống một ngày như bằng một năm."

Hắn ôm chặt Tĩnh Nhi, giống như đứa bé không ngừng nói chuyện.

Tĩnh Nhi nghe xong liền đau đớn trong lòng, nàng cúi đầu hôn lên thái dương của hắn, sau đó ôm hắn vào lòng. Nhân sinh có bao nhiêu việc không như mong muốn, hiện tại bọn họ sao có thể không thỏa mãn chứ?

"Nếu một đôi có thể cừu trường, cần gì phải sớm tối bên nhau." Nàng nói nhỏ bên tai của hắn.

Hắn nghe xong liền bật cười.

Căng lớn hai mắt nhìn nàng, nhìn bàn tay hai người đan xen, Hoàn Nhan Vũ biết, trong lòng hắn kỳ thực sáng tự như gương. Hắn đã lâu không nhìn thấy nàng, cho nên chỉ muốn dán vào người nàng, ôm chặt lấy nàng.

Cho dù là nói chuyện, cũng rất tốt.

Từ Nhất Thịnh bung nước lạnh vào, thấy tình cảnh bên trong, hắn xấu hổ vội vàng đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Tình Nhi nhin không được mà cười, lâu như vậy, Từ Nhất Thịnh vẫn mang bộ dáng cũ, một chút cũng không thay đổi.

Tắm khăn vào nước lạnh rồi lau thân mình cho Hoàn Nhan Vũ, vết sẹo trước ngực đã mờ đi, nhưng nó chưa từng biến mất.

Nàng nhẹ nhàng mon trón, chuyện cũ như thủy triều ập tới, hốc mắt không khỏi hồng hồng.

Hoàn Nhan Vũ cầm lấy tay nàng, khẽ cười: "Khi đó nàng thật tàn nhẫn, thiếu chút đã một đao đâm, ta thật đau."

Tình Nhi áy náy trong lòng, cắn răng: "Ai kêu chàng dám nói những lời đó."

Cái gì là chiêu cáo thiên hạ thân phận của nàng, cái gì là tự tay tiêu diệt Tây Lương, hắn đã có gan nói thì phải có gan chịu trận!

Nghĩ như vậy, nàng lại nhin không được mà bật cười.

Hai người trò chuyện một lúc, hắn cuối cùng gắng gượng không được liền thiếp đi.

Tình Nhi nằm cạnh hắn, chỉ yên lặng nhìn, trong lòng đột nhiên cảm thấy có nhìn thế nào cũng nhìn không đủ.

.....

Sáng hôm sau tỉnh lại, thấy Tình Nhi vẫn đang nhìn mình, Hoàn Nhan Vũ sững sốt, sau đó lại bật cười: "Có phải người trong thiên hạ đều không anh tuấn tiêu sái bằng phu quân nàng không?"

Bệnh vừa mới khỏi, hắn đã bắt đầu mồm mép.

Tình Nhi xoay người bung chén thuốc dứt cho hắn, hắn lại nói: "Sao không gọi ta một tiếng phu quân?"

Tình Nhi bật cười, khẽ gọi: "Phu nhân."

"Phụt!" Thuốc vừa vào miệng liền trực tiếp phun ra, Hoàn Nhan Vũ tức giận, "Nàng lại nói bậy!" Hắn thật đúng là chiều hư nàng mà, thế mà dám gọi hắn là "Phu nhân"?

"Nếu không muốn bị kêu như vậy thì sau này đừng hồ nháo thế. Nếu không thiếp sẽ ra ngoài gọi để người trong thiên hạ đều biết!"

Hoàn Nhan Vũ cũng cười, lười biếng híp mắt nhìn nàng: "Nàng dám cho người thiên hạ biết sao?"

Tình Nhi không đáp, hắn cũng không phải tức giận, chỉ nhào tới cắn lấy môi nàng, khẽ mắng: "Thật muốn móc tim nàng ra xem nó như thế nào!"

Nàng cười khanh khách, duỗi tay đẩy hắn ra: "Đừng làm loạn, chàng đang bệnh đấy!"

Hoàn Nhan Vũ uể oải buông nàng ra, buồn bã mở miệng: "Chờ ta khỏe rồi sẽ cho nàng biết sự lợi hại của ta!"

"Uống thuốc!" Tình Nhi ra lệnh.

Hắn lúc này lại bật cười, ngoan ngoãn để nàng dứt thuốc.

Dứt thuốc xong, nàng dịu hắn nằm xuống, nói: "Hôm nay nghỉ ngơi đi."

Hoàn Nhan Vũ vội bắt lấy tay của nàng: "Ta không mạnh mai như vậy."

Thấy hắn định xuống giường, Tình Nhi vội ngăn cản: "Thiếp không đi, để bọn người Từ đại nhân lên núi, được chưa?"

Hoàn Nhan Vũ còn tưởng bản thân nghe lầm, từ trước tới nay trong lòng nàng, phụ hoàng nàng là người quan trọng nhất, thật không ngờ, nàng lại vì hắn mà đồng ý ở lại. Bàn tay nắm lấy tay bất giác siết chặt, hắn khẽ gọi: "Dao Dao."

Nàng đẩy hắn nằm xuống, hứa hẹn: "Ngủ đi, chờ chàng tỉnh lại, thiếp vẫn ở đây."

Từ Nhất Thịnh vừa tới cửa, nghe lời này liền thức thoi không vào, lập tức xoay người ra ngoài. Hoàng Thượng chỉ có lúc này mới thật sự vui vẻ, thậm chí có lúc hắn mong hai tháng trong năm này kéo dài mãi mãi.

Hoàn Nhan Vũ không chịu ngủ, nàng nhìn hấn mở to hai mắt, bất đắc dĩ mà cười: "Sao vậy, còn tưởng thiếp gạt chàng sao?"

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên nghiêm túc ngồi dậy, hỏi: "Nếu chờ được tuyết liên nở hoa, vậy những năm sau, nàng còn tới đây không?"

Nghe đồn tuyết liên năm năm nở hoa, năm này chờ không được, sang năm chờ không tới, nhưng chắc chắn sẽ có một năm bọn họ đợi được.

Hắn thật sự mong nàng có thể đạt được ý nguyện, nhưng giờ phút này hắn bỗng nhiên sợ hãi.

Tĩnh Nhi cả kinh nhìn hấn, thật không ngờ hấn lại đi hỏi chuyện này.

Không biết vì sao, nhìn Hoàn Nhan Vũ như thế, trong lòng nàng có chút chua xót. Tĩnh Nhi cầm tay hấn, nhẹ giọng: "Còn, thiếp sẽ luôn tới đây."

Mãi tới một ngày bọn họ không còn cách nào gặp nhau mới thôi.

Cung mây nhíu chặt chậm rãi giãn, hấn tựa như vừa được trời cao ban ơn.

Tĩnh Nhi nhìn mà đau lòng, nàng nằm xuống, nghiêng người ôm hấn. Hấn khẽ cười: "Ban ngày ban mặt, nàng không sợ bị người ta cười chê sao?"

"Ai dám?"

Đời này có mấy chuyện được tự do theo ý thích, hiện tại nàng ôm người mình yêu có gì không được?

Hắn thật sự thích cái tính quật cường này của nàng, để nàng tựa vào ngực mình, hấn thở dài: "Đáng tiếc Niệm Nhi không cùng nàng tới đây."

"Nó còn nhỏ, chờ nó lớn rồi, thiếp sẽ tự mình dẫn nó tới."

"Ừ, vậy hi vọng nó mau lớn lên."

Tĩnh Nhi yên lặng một lát, mới nhỏ giọng hỏi: "Các nàng hầu hạ chàng được chứ?" Nàng sớm đã nghe nói chuyện hấn lập hậu nạp phi, hiện giờ hỏi hấn cũng không phải vì tức giận.

Chuyện của Niệm Nhi, nàng luôn cảm thấy áy náy.

Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra, sau một lúc lâu mới cười nhạo một tiếng: "Chỉ biết tranh giành tình cảm, nào có nửa điểm hiểu chuyện và ngoan ngoãn như nàng?"

"Chỉ với mình chàng là vậy."

Tươi cười trên mặt Hoàn Nhan Vũ cuối cùng cũng mất đi: "Thật ra cũng không có gì, bọn họ là nữ tử hiếu thuận, đều muốn quang tông diệu tổ."

"Vậy chàng..."

"Ta là Hoàng đế, đương nhiên sẽ không để các nàng thất vọng." Không đợi Tĩnh Nhi nói xong, hấn đã cắt ngang. Kỳ thật hấn không sợ bọn họ tranh đoạt, bởi vì vinh hoa phú quý hấn đều có thể giao ra, ngoại trừ trái tim của chính mình.

Bàn tay to rộng chậm rãi lướt qua khuôn mặt của nữ tử trước mắt, đời này, trái tim của hấn sớm đã dành cho Dao Dao, vĩnh viễn không thể có người thứ hai bước vào lòng hấn.

.....

Vĩnh Thành năm thứ tư, Đông Việt truyền tới tin Hoàng đế có Hoàng tử.

Vĩnh Thành năm thứ bảy, Tĩnh Nhi rốt cuộc cũng tìm được tuyết liên Thiên Sơn. Thái y đều vô cùng kích động, hào hứng nói đây là kỳ dược ngàn năm khó có được.

Sức khỏe của Thái Thượng Hoàng quả nhiên có chuyển biến tốt.

Vĩnh Thành năm thứ tám, tháng hai, Lệ Thục công chúa ở hoàng thành Đông Việt tự sát, trước khi chết, nàng ta bí mật sai người mang bản đồ bố trí binh lực của Đông Việt giao cho Yên Khương Vương.

Tháng tám, Yên Khương Vương lấy cớ Đông Việt bạc đãi Lệ Thục công chúa mà xuất binh. Tây Lương liền lấy lý do Yên Khương tìm được công chúa hòa thân mà không tiếp tục hôn sự để xuất chiến giúp đỡ Đông Việt.

Vĩnh Thành năm thứ chín, tháng mười một, Yên Khương vong.

Đất đai Yên Khương chia làm hai phần, riêng sáu trăm dặm ranh giới ở giữa tách riêng, không thuộc về bất cứ quốc gia nào, là nơi hai nước giao lưu văn hóa.

Vĩnh Thành năm thứ hai mươi, nhân ngày tròn mười tám tuổi, Hoàng đế để Thái tử vào Đông cung, hạ chỉ để Thái tử xử lý quốc sự.

Tháng tám cùng năm, ngày giao giới của ba nước, thị trấn nhỏ có tên Lư Đồng đặc biệt náo nhiệt.

"Là Nhan gia đón dâu đây, thật phô trương..."

Toàn bộ Nhan phủ náo nhiệt tới tận nửa đêm.

Trong tân phòng, tân nương đội mũ phượng ngồi khép nép trên giường, bên tai mơ hồ truyền tới tiếng ầm ĩ bên ngoài. Không biết tại sao, nghe tiếng bước chân tới gần, hai tay nàng bất giác nắm chặt, trái tim cũng theo đó mà đập loạn xạ.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Hoàn Nhan Vũ nhìn người mình yêu ngồi tại mép giường. Hắn bất giác bật cười, vội vàng tiến lên cầm lấy hỉ trượng. Lặng lẽ nhìn nàng, một khắc đó hắn thật khấn nguyện, ngay cả tiếp theo phải làm gì cũng quên mất.

Tĩnh Nhi cúi đầu, chỉ thấy đôi giày màu nâu đứng đó, không chịu động đậy.

Hai người cứ như vậy một lúc, Tĩnh Nhi nhìn không được lên tiếng: "Làm gì vậy hả?"

Hoàn Nhan Vũ giật mình, lúc này hắn không màng gì cả, ngay cả hỉ trượng trong tay cũng ném qua một bên, tiến lên lật khăn tân nương, ôm hôn Tĩnh Nhi.

Tĩnh Nhi mở to hai mắt nhìn, hắn liền vội vàng giải thích: "Dao Dao, ta không biết phải làm gì hết! Nhưng giờ khắc này ta đợi lâu lắm rồi, ngay cả năm mơ ta cũng mong nàng trở thành thê tử của ta!" Bao lần mơ về cái ngày nghênh thú Hoàng hậu, mỗi lần thấy dung nhan của Tĩnh Nhi, hắn đều bật dậy, lúc đó mới phát hiện trong phòng chỉ có mình hắn.

Mỗi lần triệu hạnh phi tử, hắn cũng không ngủ lại, vì hắn sợ sẽ lỡ miệng gọi cái tên Dao Dao. Hắn sợ mang tới phiền phức cho nàng, cho dù là một chút, hắn cũng không dám phạm sai lầm.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, người hắn yêu đã thật sự trở thành thê tử của hắn, bọn họ đời này có thể ở bên nhau, mãi không xa rời.

Tĩnh Nhi không khỏi chua xót, nước mắt cứ thế mà nhìn không được mà rơi ra. Nàng không đành lòng trách hắn, chỉ ôm hắn vào lòng.

Nàng cũng nhớ hắn, cho dù mỗi năm đều gặp nhau nhưng nàng chưa từng cảm thấy an lòng như thời điểm hiện tại.

Trước giờ nàng chưa từng nghĩ bản thân sẽ có một ngày trở thành thê tử của hắn, nàng thật sự không dám tưởng tượng cái ngày hai người có thể ở bên nhau.

Bọn họ cứ vậy mà ôm nhau, hơi thở của Hoàn Nhan Vũ mỗi lúc một gấp: "Thật muốn để nàng đắm một đao, để ta biết hiện tại không phải giấc mộng."

Tĩnh Nhi nghẹn ngào: "Đừng nói vậy."

Hoàn Nhan Vũ vui vẻ mà cười, giống như hài tử, hắn quán lấy nàng, chờ mong: "Hiện tại, nàng nên gọi đôi cách xưng hô với ta rồi chứ?"

"Cái gì?" Tĩnh Nhi ra vẻ không biết.

"Nàng nói đi?" Hắn cười tà tà.

"Thiếp không biết." Nàng cúi đầu xấu hổ.

Hắn lại hỏi: "Không gọi sao?"

"Không biết gọi gì cả."

Hắn thu lại ý cười, gương mặt càng nhích lại gần: "Xem ra không dạy dỗ nàng một chút, nàng thật không biết sự lợi hại của ta!"

Hai người vui cười đùa giỡn trên giường, phảng phất như cái ngày ở quán doanh Đông Việt chỉ mới hôm qua, trái tim ban đầu chưa từng thay đổi.

Hắn dịu dàng muốn nàng, cẩn thận mà muốn nàng, tựa hồ sợ một chút vô ý sẽ làm nàng đau.

"Ta yêu nàng." Hắn nói, ngay cả con ngươi cũng như nở hoa.

Tĩnh Nhi hạnh phúc mà cười, nàng cắn vành tay của hắn, mềm giọng: "Thiếp cũng yêu chàng, vẫn luôn yêu chàng!"

Đợi bao nhiêu ngày, nàng và hắn rốt cuộc cũng có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

